Kjærlighetens skygge

Serie – Bok 2

Noen skygger må møtes
for kjærligheten kan se dagens lys.

Claudiu Thorsen

SKYGGEN I MITT HJERTE

«KJÆRLIGHETENS SKYGGE»

Bok 2 i serien om Tobias og William

— ❦ —

© 2026 Claudiu Thorsen

Første utgave, JULI 2026

Alle rettigheter forbeholdt. Ingen del av denne publikasjonen kan gjengis, lagres eller distribueres i noen form eller på noen måte uten skriftlig tillatelse fra forfatteren, med unntak av korte sitater i anmeldelser og omtaler.

Omslagsdesign: Claudiu Thorsen

Utgitt av: Egenutgitt av Claudiu Thorsen

— ❦ —

SKYGGEN I MITT HJERTE

«KJÆRLIGHETENS SKYGGE»

Bok 2 i serien om Tobias og William

CLAUDIU THORSEN

❦

«Noen hemmeligheter forsvinner aldri.
De venter bare på det rette øyeblikket til å bli avslørt.»

Tobias tror endelig at han har funnet det han alltid har lengtet etter – et liv fylt av kjærlighet, trygghet og håp sammen med William. For første gang våger han å tro at lykken kan vare. Fremtiden ligger åpen, og alt ser ut til å være slik de har drømt om.

Men under overflaten skjuler det seg en fortid ingen ønsker å snakke om. Da anonyme brev, mystiske meldinger og en ukjent mann dukker opp, blir Tobias trukket inn i en søken etter sannheten. Jo nærmere han kommer svarene, desto vanskeligere blir det å vite hvem han kan stole på.

Gamle hemmeligheter truer med å rive alt de har bygget opp fra hverandre. Samtidig blir Tobias tvunget til å ta valg som kan forandre både hans eget liv og menneskene han elsker. Noen sannheter setter mennesker fri. Andre etterlater spor som aldri forsvinner.

❦

Skyggen i mitt hjerte – «Kjærlighetens skygge» er en følelsesladet roman om kjærlighet, tillit, svik og mot. En historie om hvordan fortiden kan kaste lange skygger over nåtiden, og om styrken som finnes i å møte sannheten – selv når den gjør vondt.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 1

Heisen beveget seg nesten lydløst oppover. Tobias sto alene foran speilveggen og så på sitt eget speilbilde. Han hadde pakket alt han eide i to kofferter og en slitt bag som sto ved føttene hans. Det føltes både stort og skremmende. Som om han var på vei ut av sitt gamle liv og inn i et nytt, uten helt å vite om dørene noen gang ville åpne seg tilbake igjen. Tallene over døren steg sakte. Syttende etasje. Attende. Nittende. Hjertet hans slo raskere. William hadde sagt at han ikke trengte å være nervøs. «Dette er hjemmet ditt nå,» hadde han sagt. Men Tobias visste ikke hvordan man bare gikk inn i et slikt liv. Et liv med privat heis, marmorvegger, utsikt over hele byen og en mann som kunne kjøpe alt Tobias bare hadde sett på avstand. Heisen stanset. Et mykt pling brøt stillheten. Dørene gled til side. William sto og ventet på ham. Han var kledd i en mørk bukse og en hvit skjorte med de øverste knappene åpne. Bak ham strakte toppleiligheten seg ut som noe fra en film. Store vinduer gikk fra gulv til tak, og kveldssolen fylte rommet med gull. Langt der nede glitret sjøen, og byen lå som et levende teppe under dem. William smilte. «Der er du.» Tobias kjente pusten stoppe et øyeblikk. «Hei.» William gikk rolig mot ham, tok hånden hans og trakk ham inn i leiligheten. «Velkommen hjem, Tobias.» Ordet traff ham mykt og hardt på samme tid. Hjem. Han hadde bodd mange steder. Rom som aldri helt føltes som hans. Leiligheter med tynne vegger, gamle møbler og en uro han aldri klarte å legge fra seg. Men dette stedet var annerledes. Her luktet det av dyre stearinlys, nyvasket lin og Williams parfyme. Alt var rent, vakkert og kontrollert. William kysset ham på kinnet. «Jeg har gledet meg til dette hele dagen.» Tobias smilte usikkert. «Jeg tror nesten ikke jeg passer inn her.» William løftet blikket hans med to fingre under haken. «Ikke si det.» Stemmen var mild, men bestemt. «Du passer inn der jeg sier at du passer inn.» Tobias lo svakt, fordi han trodde det var sagt som en spøk. Likevel ble ordene hengende i luften litt lenger enn han likte. William tok koffertene. «Kom. Jeg skal vise deg alt.» Leiligheten var enorm. Stuen åpnet seg mot byen med en utsikt som fikk Tobias til å føle seg liten. En lav, lys sofa sto foran en moderne peis. På veggene hang kunst han ikke turte å spørre prisen på. Kjøkkenet var mørkt, elegant og skinnende, med en kjøkkenøy så blank at han kunne se refleksen av hendene sine i den. «Dette er helt vilt,» hvisket Tobias. William sto bak ham og la armene rundt midjen hans. «Alt dette er vårt nå.» Tobias kjente varmen fra kroppen hans mot ryggen. Han lukket øynene da William kysset ham langs nakken, langsomt og forsiktig, som om han ville lære hver centimeter av ham uten hastverk. «Du skjelver,» sa William lavt. «Jeg er bare nervøs.» «For meg?» Tobias snudde seg i armene hans. «Nei.» William så på ham med et blikk

som var både mykt og intenst. «Bra.» Han kysset Tobias. Først rolig. Så med mer lengsel. Tobias glemte rommet rundt seg, glemte koffertene og utsikten og følelsen av å ikke høre til. I Williams armer føltes alt enkelt. Han var ønsket. Valgt. Nesten dyrket. Da kysset tok slutt, hvilte William pannen mot hans. «Jeg har savnet å ha deg nær meg.» «Jeg har savnet deg også.» William smilte. «Da skal jeg sørge for at du ikke savner noe mer.» Han førte Tobias videre gjennom leiligheten. Soverommet lå innerst, bak en bred skyvedør. Rommet var mørkere, roligere. En stor seng sto vendt mot vinduene, og utenfor lå takterrassen badet i kveldssol. På nattbordet sto hvite roser i en glassvase. Tobias stoppet. «Har du gjort dette for meg?» «Selvfølgelig.» William gikk bort til en liten eske som lå på sengen. «Og dette.» Tobias tok den forsiktig. Inni lå et armbåndsur. Elegant, tungt og altfor dyrt. «William … jeg kan ikke.» «Jo.» William tok klokken ut av esken og festet den rundt håndleddet hans. «Jeg vil at du skal ha noe som minner deg på meg.» Tobias så ned på klokken. «Jeg trenger ikke dyre ting for å huske deg.» «Nei,» sa William. «Men jeg liker å se deg bære det jeg gir deg.» Det var noe i måten han sa det på. Noe eierende. Tobias burde kanskje ha reagert, men William strøk tommelen over pulsen hans, og alt i Tobias ble mykt. «Den er vakker,» sa Tobias. «Du er vakker.» Tobias kjente varmen stige i kinnene. William trakk ham nærmere. «Du aner ikke hva du gjør med meg.» Ordene fikk det til å gå et støt gjennom Tobias. Han la hendene mot Williams bryst og kjente hjertet hans slå under skjorten. Sterkt. Rolig. Som om William aldri tvilte på noe. Kvelden fortsatte ute på takterrassen. Byen under dem var full av lys, men her oppe var alt stille. William hadde dekket et lite bord med middag, vin og levende lys. I det ene hjørnet sto et boblebad, og langs kanten av terrassen var det plantet lavendel som duftet svakt i vinden. Tobias satte seg ned og så utover. «Jeg har aldri sett byen sånn før.» William helte vin i glassene. «Da får du venne deg til utsikten.» «Til dette?» «Til livet ditt.» Tobias lo lavt. «Du får det til å høres så enkelt ut.» «Det kan være enkelt.» William satte seg overfor ham. «Du trenger bare å la meg ta vare på deg.» Tobias så ned i glasset sitt. Det var vakkert. Alt sammen. For vakkert, kanskje. Men han ville ikke ødelegge kvelden med tvil. Ikke når William så på ham som om han var det mest verdifulle i rommet. De spiste sakte. William spurte om alt Tobias ønsket for sommeren. Båtturer. Late morgener. En reise til Mallorca. Kanskje Paris. Kanskje et maskeradeball han hadde fått invitasjon til. «Maskeradeball?» spurte Tobias og smilte. «Ja.» «Hvem går egentlig på maskeradeball?» William lente seg tilbake. «Folk som liker hemmeligheter.» Tobias lo. «Skal jeg være bekymret?» Williams smil ble dypere. «Ikke så lenge du holder deg ved min side.» Det var sagt lett, men Tobias merket likevel alvoret bak.

Etter middagen tok han opp telefonen. Frida hadde sendt flere meldinger. Har du kommet frem? Hvordan er det? Ring meg når du kan. Tobias begynte å skrive. Williams hånd la seg rolig over hans. «Ikke nå.» Tobias så opp. «Jeg skal bare svare Frida.» «Hun kan vente.» «Hun er bare bekymret.» «Jeg vet.» William smilte, men blikket var fast. «Men dette er vår første kveld sammen her. Jeg vil ikke dele deg allerede.» Tobias nølte. Det var egentlig ikke urimelig. William hadde planlagt alt. Middagen, rosene, gaven. Kanskje det var uhøflig å sitte med telefonen. Han la den fra seg. Williams ansikt myknet. «Takk.» Han reiste seg, gikk rundt bordet og dro Tobias opp fra stolen. De sto tett sammen under den åpne himmelen. Musikken fra høyttalerne var lav, nesten bare en hvisking mellom dem. William la en hånd mot korsryggen hans. «Dans med meg.» «Her?» «Her.» Tobias lo, men lot seg føre. William beveget seg sikkert, rolig, med en selvtillit Tobias misunte ham. De danset sakte mens byen glitret under dem. «Jeg er redd,» innrømmet Tobias plutselig. William stoppet ikke. «For hva?» «For å miste meg selv i dette.» William så ned på ham. «Du mister deg ikke.» «Hvordan vet du det?» «Fordi jeg holder deg.» Det burde kanskje ikke ha trøstet ham. Men det gjorde det. Tobias lente hodet mot Williams bryst. Han kjente lukten av ham, varmen, den rolige pusten. Et øyeblikk ønsket han ikke annet enn å bli der. Høyt over verden. Langt unna alt som kunne skade ham. Da William kysset ham igjen, var det langsomt og intenst, fylt av en sult som fikk Tobias til å glemme hvor luften begynte og sluttet. Hendene til William gled oppover ryggen hans, holdt ham fast, men ikke hardt. Tobias svarte med samme lengsel. Han følte seg sett på en måte som nesten gjorde vondt. «Du er min i kveld,» hvisket William mot leppene hans. Tobias lukket øynene. «Ja.» Han visste ikke hvorfor ordet kom så lett. Senere, da natten hadde lagt seg over byen, sto Tobias alene ved vinduet i soverommet. Bak ham var leiligheten stille. Klokken William hadde gitt ham, lå tung rundt håndleddet. Den glitret svakt i lyset fra byen. William kom bort bak ham og la armene rundt ham. «Tenker du?» «Litt.» «På hva?» «På hvor fort alt har skjedd.» William kysset skulderen hans. «Noen ting er ment å skje fort.» Tobias så speilbildet deres i vinduet. William bak ham. Hendene rundt ham. Ansiktet tett ved hans. De så ut som et par som hadde alt. Kjærlighet. Penger. Fremtid. Likevel blinket telefonen hans på nattbordet igjen. Frida. Tobias så mot den. William fulgte blikket hans. «La den ligge.» Stemmen var lav. Ikke sint. Ikke ennå. Tobias svelget. «Jeg svarer i morgen.» William smilte mot halsen hans. «Flink gutt.» Igjen kjente Tobias den rare blandingen av varme og uro. Han burde kanskje ha sagt noe. Le på det. Spurt hvorfor William sa det sånn. Men så kysset William ham igjen, og uroen druknet i alt det andre. I nærheten. I begjær. I følelsen av å være elsket

så sterkt at det nesten var umulig å puste. Den natten sovnet Tobias i den store sengen i toppleiligheten, med byen under seg og William tett inntil ryggen. Han tenkte at dette måtte være lykke. Han visste ikke at kjærligheten allerede hadde begynt å lukke dørene rundt ham. Og langt nede på gaten, skjult mellom skyggene fra bygningene, sto en mann med blikket vendt opp mot toppetasjen. Han visste hvem William var. Og snart skulle Tobias også få merke at noen fulgte med. Morgensolen fylte toppleiligheten med et gyllent lys som sildret inn gjennom de enorme vinduene. Havet utenfor lå nesten helt stille, og de første båtene gled sakte ut fra havnen. Tobias våknet før William. Han ble liggende et øyeblikk og betrakte mannen ved siden av seg. William sov rolig med den ene hånden fortsatt hvilende over Tobias' midje, som om han ubevisst ville forsikre seg om at Tobias fortsatt var der. Ansiktet hans virket yngre når han sov. Bekymringsløst. Nakne solstråler tegnet myke skygger over kinnbeina og den mørke stubbskjegget. Tobias smilte for seg selv. Han hadde aldri trodd at livet kunne forandre seg så fort. For bare noen måneder siden hadde han bodd alene i en liten leilighet med utsikt mot en travel gate. Nå våknet han i en luksuriøs toppleilighet med panoramautsikt over sjøen, ved siden av en mann som så ut til å kunne få alt han ønsket seg. Likevel hadde William valgt ham. Den tanken fylte Tobias med en stille glede. Han forsøkte forsiktig å løsne grepet rundt livet sitt uten å vekke William, men idet han beveget seg, åpnet William øynene. «God morgen,» sa han med en søvnig stemme. «God morgen.» William smilte. «Hvor skulle du?» «Jeg tenkte bare å lage kaffe.» «Den kan vente.» William tok hånden hans og flettet fingrene sammen med hans. «Bli her litt.» Tobias lo. «Vi har hele dagen.» «Nettopp derfor.» Han dro Tobias nærmere og la pannen mot hans. De ble liggende slik en stund uten å si noe. Stillheten mellom dem føltes ikke tom. Den var fylt av nærhet, ro og en følelse av å høre til. Til slutt reiste William seg. «Jeg har planlagt dagen.» «Har du?» «Vi skal ut med båten.» «Allerede?» William nikket. «Jeg vil vise deg skjærgården.» Etter frokosten tok de den private heisen ned til garasjen. Tobias stoppet opp da dørene gled til side. Flere eksklusive biler sto parkert på rekke. «Du trenger ikke se så overrasket ut,» sa William med et smil. «Det er vanskelig å la være.» William kastet bilnøklene lett opp i luften før han fanget dem igjen. «Kom.» På vei mot båthavnen snakket de om sommeren. William fortalte om steder han ville vise Tobias, om små øyer med hvite strender og lune viker der de kunne være helt alene. Tobias lyttet og kjente at han gled mer og mer inn i dette livet. Det var lett å bli revet med. Ved brygga ventet båten. Blankpolert. Elegant. William hjalp Tobias om bord før han selv løsnet fortøyningene. Motoren startet med en lav dur. Båten gled rolig ut mellom holmene

mens morgensolen steg høyere på himmelen. «Dette er fantastisk,» sa Tobias. William så bort på ham. «Jeg liker når du smiler.» «Hvorfor det?» «Fordi da vet jeg at du har det bra.» Tobias lente seg tilbake og lot vinden stryke over ansiktet. Han tenkte at dette måtte være lykke. Han la ikke merke til at William kastet et raskt blikk mot telefonen hans, som lå på bordet mellom dem. Skjermen lyste opp. Frida ringer. William snudde telefonen rolig med skjermen ned. «Du trenger ikke tenke på resten av verden akkurat nå,» sa han. Tobias nølte et øyeblikk, men lot telefonen ligge. «Hun ringer sikkert senere.» William smilte tilfreds. «Det tror jeg også.» Båten fortsatte utover mot de åpne fjordene, mens sommeren lå foran dem som et løfte. Tobias kunne ennå ikke vite at de små valgene han tok – én melding som ikke ble besvart, én telefonsamtale som fikk vente – langsomt skulle forandre livet hans mer enn han kunne forestille seg. Båten gled inn mellom to små holmer der vannet var klarere enn Tobias hadde trodd var mulig. Solen sto høyere nå, og lyset danset over havflaten i små, urolige glimt. Rundt dem lå skjærgården stille, som om verden hadde trukket pusten og glemt å slippe den ut igjen. William senket farten. «Her,» sa han. Tobias så seg rundt. «Her?» «Dette er et av favorittstedene mine.» William styrte båten inn mot en liten vik. Sanden var lys, nesten hvit, og bak stranden lå svaberg varme av solen. Det var ingen andre mennesker der. Bare havet, måkene og den lave duren fra motoren som stilnet da William slo den av. Tobias ble stående og se. «Det føles som et hemmelig sted.» William smilte. «Det er det.» Han gikk nærmere Tobias og la hånden i korsryggen hans. «Og nå er det vårt.» Tobias kjente et sug i brystet. Ikke av frykt. Ikke helt. Mer som om ordene åpnet noe i ham. *Vårt.* William sa det så ofte, og hver gang føltes det som om Tobias ble trukket litt lenger inn i ham. De gikk i land. Sanden var varm under føttene, og Tobias lo da den kilte mellom tærne. William bar en kjølebag i den ene hånden og et teppe i den andre. Han la alt ut på stranden med en selvfølgelig ro, som om han hadde gjort dette hundre ganger før. «Du har virkelig planlagt alt,» sa Tobias. «Jeg liker å være forberedt.» «På alt?» William så opp. «På det som betyr noe.» Tobias satte seg på teppet. William åpnet kjølebagen og tok frem jordbær, mineralvann, små retter i glassbokser og en flaske musserende vin. «Dette er ikke en vanlig båttur,» sa Tobias. «Nei.» William satte seg ved siden av ham. «Du fortjener ikke vanlig.» Tobias kjente at han smilte før han rakk å stoppe det. Det var slik William gjorde det. Sa ting som traff ham rett i det mykeste stedet i hjertet. Sa ting som fikk Tobias til å føle seg spesiell, utvalgt, nesten uerstattelig. De spiste i solen. William fortalte om første gang han hadde funnet viken. Han hadde vært yngre da, sa han, og hadde kjørt ut alene etter en krangel med familien. Tobias merket at William stanset seg selv

der. «Familien din?» spurte han forsiktig. William tok et jordbær mellom fingrene. «Det er ikke mye å fortelle.» «Alle har vel noe å fortelle.» William så mot havet. «Ikke alle historier er verdt å åpne.» Tobias ville spørre mer, men noe i Williams ansikt fikk ham til å la være. I stedet lente han seg bakover på albuene og lot solen varme ansiktet. «Jeg liker å være her med deg,» sa han stille. William snudde seg mot ham. Blikket hans ble mykere. «Jeg liker å ha deg her.» Han strøk en hånd over Tobias' arm, sakte, nesten tankefullt. Berøringen sendte en varme gjennom Tobias som ikke hadde noe med solen å gjøre. Han så på William, på måten lyset la seg over huden hans, på de mørke øynene som alltid virket som om de så litt for mye. William lente seg nærmere. «Du ser på meg.» «Får jeg ikke lov?» «Jo.» William smilte. «Men det gjør meg utålmodig.» Tobias lo lavt. «Utålmodig etter hva?» William svarte ikke med ord. Han la hånden bak nakken til Tobias og kysset ham. Langsomt først, varmt og nesten forsiktig, som om han ville gi Tobias tid til å velge det samme. Tobias valgte ham. Han lente seg inn i kysset, kjente smaken av jordbær og havsalt, kjente Williams hånd gli ned til ryggen hans og trekke ham nærmere. Det var noe berusende ved William. Ikke bare måten han kysset på, men måten han fikk Tobias til å føle at ingenting utenfor dem fantes. Som om hele verden var redusert til hud mot hud, pust mot pust og lyden av bølger som slo rolig mot stranden. Da de trakk seg fra hverandre, hvilte William pannen mot hans. «Jeg vil ha deg lykkelig,» sa han. Tobias lukket øynene. «Jeg er lykkelig.» «Si det igjen.» Tobias åpnet øynene og møtte blikket hans. «Jeg er lykkelig, William.» William smilte, men det var noe nesten sultent i smilet. Som om ordene ikke bare gledet ham, men roet ham. «Bra.» De badet senere. Vannet var kaldt først, og Tobias gispet da han gikk ut. William lo og sprutet vann på ham. «Ikke vær feig.» «Det er iskaldt!» «Kom hit.» William tok tak i hånden hans og dro ham lenger ut. Tobias protesterte, men latteren ødela forsøket på å virke sint. Da vannet nådde brystet, vendte han seg mot William. «Du er grusom.» «Jeg?» «Ja, du.» William svømte nærmere. «Jeg tror du liker det.» Tobias ristet på hodet, men smilte. William la armene rundt ham i vannet. Kroppene deres fløt tett sammen, og Tobias kjente beina miste festet mot bunnen. Han klamret seg instinktivt til William. «Jeg har deg,» sa William. Tobias så på ham. «Jeg vet.» Det var en så enkel setning. Likevel ble den værende i ham. *Jeg har deg.* Han visste ikke om det betydde at William holdt ham trygg. Eller at William holdt ham fast. Da de kom opp fra vannet, lå de på teppet og tørket i solen. William lot fingrene gli gjennom Tobias' våte hår. «Du burde la håret være sånn oftere.» «Vått?» «Naturlig.» Tobias lo. «Du har meninger om alt.» William smilte. «Bare om ting jeg liker.» «Og meg?» «Spesielt deg.» Ordene var varme. Likevel kjente Tobias et lite stikk

av uro. Ikke stort nok til å ødelegge dagen. Bare som en skygge som gled over solen og forsvant igjen. Telefonen hans lå i bagen. Den vibrerte. Tobias hørte det. William også. Ingen av dem rørte seg først. Så satte Tobias seg opp. «Det kan være Frida.» Williams hånd hvilte fortsatt på låret hans. «La den ringe.» «Hun har ringt flere ganger.» «Da er det sikkert ikke viktig.» Tobias så på ham. «Hvordan vet du det?» Williams blikk var rolig. «Fordi hvis det var viktig, hadde hun skrevet hva det gjaldt.» Tobias nølte. Det hørtes logisk ut. Samtidig kjente han en trang til å sjekke. Frida var ikke bare hvem som helst. Hun var barndomsvennen hans, den som hadde sett ham på de verste dagene og likevel blitt. Telefonen vibrerte igjen. William satte seg opp. «Tobias.» Bare navnet hans. Ikke høyt. Ikke sint. Men nok til at Tobias stoppet. «Jeg vil ikke at du skal være et annet sted når du er med meg,» sa William. Tobias så ned. «Jeg er ikke et annet sted.» William la en finger under haken hans og løftet blikket hans. «Da vis meg det.» Det var noe sårbart i stemmen hans nå. Noe som fikk Tobias til å føle seg skyldig, selv om han ikke hadde gjort noe galt. Han la seg ned igjen ved siden av William. «Jeg kan ringe henne senere.» William smilte. «Takk.» Han kysset Tobias i pannen. «Du aner ikke hvor mye det betyr for meg.» Tobias ville tro ham. Så han gjorde det. De ble på øya resten av ettermiddagen. De snakket om alt og ingenting, om steder de ville reise, om musikk, om mat, om hvordan sommeren luktet annerledes ved sjøen enn inne i byen. William fortalte om maskeradeballet igjen. «Du må ha noe spesielt på deg,» sa han. «Jeg har ikke akkurat klær til sånt.» «Det ordner jeg.» «William …» «Ingen protester.» Tobias smilte usikkert. «Du liker virkelig å bestemme.» William lente seg nærmere og kysset ham lett. «Bare når jeg vet best.» Tobias lo, men latteren døde litt fortere enn vanlig. Da solen begynte å synke, pakket William sammen. De gikk tilbake til båten, brune av sol og salte av hav. Tobias snudde seg en siste gang mot den lille stranden. Han ville huske dette. Den varme sanden. Williams hender. Den musserende vinen. Kysset som hadde smakt av jordbær. Følelsen av at kjærligheten kunne være stor nok til å dekke over alt annet. På vei tilbake mot byen satt Tobias foran i båten med vinden i håret. William sto ved roret og så på ham med et blikk Tobias ikke klarte å lese. Det var kjærlighet der. Det var han sikker på. Men det var også noe annet. Noe som ventet. Da de nærmet seg havnen, tok Tobias endelig opp telefonen. Seks ubesvarte anrop fra Frida. Tre meldinger. Tobias, svar meg. Jeg vil bare vite at du har det bra. Jeg liker ikke at du bare forsvinner sånn. Tobias kjente samvittigheten stramme seg i brystet. William så på skjermen. «Hun er dramatisk.» «Hun bryr seg.» «Det gjør jeg også.» «Det vet jeg.» William styrte båten inn mot brygga. «Da bør det være nok.» Tobias så på ham. Et øyeblikk var det som om vinden stoppet. Så smilte William

igjen, som om ingenting hadde skjedd. «Kom. Vi skal hjem.» Hjem. Ordet hadde smakt varmt dagen før. Nå kjentes det litt tyngre. Likevel tok Tobias hånden hans da William rakte den frem. For kjærligheten hadde allerede begynt å lære ham noe farlig: At det var lettere å bli holdt fast når hånden som holdt ham, også var den han lengtet mest etter.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 2

Den svarte dressposen hang på garderobedøren da Tobias kom ut av dusjen. Vanndråpene rant fortsatt nedover nakken hans, og det varme dampteppet fra badet fulgte ham ut i soverommet. Han stoppet opp og betraktet posen med et nysgjerrig smil. William sto ved panoramavinduet med ryggen til. Byens lys begynte så smått å tennes under dem, mens den siste kveldssolen la et gyllent skjær over sjøen. «Du kom akkurat tidsnok,» sa William uten å snu seg. «Hva er det?» William vendte seg mot ham med et lurt smil. «Åpne den.» Tobias gikk bort til dressposen og trakk glidelåsen sakte ned. Inni hang en mørk smoking i italiensk ull. Stoffet var silkemykt mot fingertuppene. Ved siden av hang en hvit skjorte, et sort sløyfebånd og en elegant maske i matt sort med sølvdetaljer. Han ble stående helt stille. «William …» «Liker du den?» «Den er fantastisk.» «Den er sydd til deg.» Tobias så overrasket opp. «Til meg?» William nikket. «Jeg ville at den skulle sitte perfekt.» Tobias strøk hånden over stoffet. «Du trenger ikke gjøre slike ting.» William gikk bort til ham. «Jeg gjør det ikke fordi jeg må.» Han la en hånd mot Tobias' kinn. «Jeg gjør det fordi jeg elsker deg.» Tobias smilte varmt. Han lente seg frem og kysset William mykt. Kyssene deres hadde blitt en naturlig del av hverdagen. Rolige. Nakne for ord. Tobias kunne fortsatt kjenne den samme dirringen i magen hver gang William så på ham. «Takk,» hvisket han. William strøk tommelen over kinnet hans. «Jeg vil at du skal være den vakreste mannen i salen i kveld.» «Det blir vanskelig.» «Hvorfor det?» «Fordi du kommer til å være der.» William lo lavt. «Du vet akkurat hva du skal si.» En time senere sto Tobias foran speilet. Smokingen satt som støpt. Den markerte skuldrene og livet på en måte han aldri hadde opplevd før. Han kjente nesten ikke igjen seg selv. William kom ut fra garderoben. Han stoppet. Blikket hvilte lenge på Tobias. «Du er utrolig vakker.» Tobias rødmet. «Du overdriver.» «Nei.» William gikk sakte mot ham. Han rettet forsiktig på sløyfen og lot hånden gli ned langs jakkeslaget. «Perfekt.» Deretter tok han opp masken. Den var enkel, men elegant. Sort fløyel med håndlagde sølvmønstre langs kantene. «Se på meg.» Tobias løftet blikket. William knyttet masken bak hodet hans. «Nå kan ingen se hvem du er.» «Det er vel hele poenget.» «Kanskje.» William smilte. «Men jeg vet hvem som skjuler seg bak den.» Et lite støt gikk gjennom Tobias. William lente seg frem og kysset ham rolig. Hendene hans hvilte rundt livet til Tobias et øyeblikk lenger enn vanlig. «I kveld vil mange se på deg.» «Tror du det?» «Jeg vet det.» Tobias lo. «Da får du passe på meg.» William svarte ikke med en gang. Han lot blikket gli over Tobias før han sa lavt: «Det har jeg alltid tenkt å gjøre.» Den mørke bilen ventet utenfor toppleiligheten. Sjåføren åpnet døren idet de kom ut. Byens lys

speilet seg i den blanke lakken. «Er dette virkelig nødvendig?» spurte Tobias med et smil. «Kanskje ikke.» William la hånden mot korsryggen hans. «Men jeg liker at kvelden begynner riktig.» Bilen gled lydløst gjennom byen. Tobias satt tett inntil William og betraktet menneskene som hastet forbi utenfor. Ingen av dem ante hvor de var på vei. «Hva slags mennesker kommer på et maskeradeball?» spurte Tobias. William smilte. «Forretningsfolk. Kunstnere. Politikere. Folk med penger.» «Og oss.» «Ja.» William tok hånden hans. «Men husk én ting.» «Hva da?» «Hold deg i nærheten av meg.» Tobias lo. «Er du redd for at jeg skal gå meg bort?» William så ut av vinduet et øyeblikk. «Nei.» Han snudde seg mot Tobias igjen. «Jeg vil bare vite hvor du er.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» Herskapshuset lå opplyst av fakler og hundrevis av små lys. Musikk strømmet ut gjennom de åpne dørene. Gjester i elegante kjoler, smokinger og forseggjorte masker fylte trappen og hagen. Tobias stanset. «Dette er som en annen verden.» William smilte. «Velkommen inn.» De gikk gjennom den store inngangen. Krystallkronene kastet et varmt lys over marmorgulvet. Et orkester spilte dempet musikk, og latter blandet seg med klirrende champagneglass. Ingen kunne kjenne igjen noen. Alle skjulte ansiktene sine. Alle bar på en hemmelighet. Tobias kjente en merkelig spenning i kroppen. Som om denne kvelden kom til å forandre noe. Han visste bare ikke hva. Langt borte, på den andre siden av ballsalen, sto en mann i sort smoking og en mørk maske. Han løftet champagneglasset langsomt. Blikket hans hvilte på Tobias. Han smilte svakt bak masken. Tobias merket det ikke. Ikke ennå. William førte Tobias inn i ballsalen som om han eide rommet. Kanskje gjorde han det også, på en måte. Folk snudde seg diskret da de kom inn. Noen nikket mot William. Andre løftet glassene sine i høflige hilsener. Tobias merket blikkene, men bak maskene var det umulig å vite hvem som så på ham med nysgjerrighet, hvem som vurderte ham, og hvem som allerede visste hvem han var. William holdt hånden mot korsryggen hans. Fast nok til at Tobias kjente det. «Slapp av,» sa William lavt. «Jeg prøver.» «Du er vakker. Det er derfor de ser.» Tobias kjente varmen stige i kinnene. «Du gjør meg nervøs når du sier sånt.» «Bra.» Tobias så opp på ham. «Bra?» William smilte uten å svare. Musikken skiftet. En langsom vals fylte salen. Par begynte å bevege seg ut på gulvet, maskerte ansikter, glitrende kjoler og mørke dresser i myke bevegelser under lysekronene. William stilte seg foran Tobias og rakte frem hånden. «Dans med meg.» «Jeg kan nesten ikke danse.» «Da lærer jeg deg.» Tobias la hånden i hans. William trakk ham inn til seg og lot den andre hånden hvile mot ryggen hans. Først var Tobias stiv og usikker, redd for å trå feil. Men William ledet ham rolig. Trygt. Han trengte nesten ikke tenke. «Se på meg,» sa William. Tobias gjorde det.

Bak masken var Williams øyne mørke og levende. Resten av salen gled bort. Musikken, stemmene, glassene, latteren. Alt ble svakt. «Sånn,» hvisket William. «Nå danser du.» Tobias smilte. «Fordi du styrer.» «Jeg liker å styre.» Det lå en varme i stemmen hans, men også en sannhet Tobias ikke helt våget å røre ved. Dansen varte for kort. Da musikken stilnet, bøyde William seg mot ham. «Bli her litt. Jeg må hilse på noen.» Tobias grep nesten tak i ermet hans. «Må du?» William smilte. «Bare noen minutter.» «Du sa jeg skulle holde meg nær deg.» «Og det gjør du.» William strøk fingrene over hånden hans. «Ikke gå noe sted.» Så forsvant han inn blant gjestene. Tobias ble stående alene ved kanten av dansegulvet. Han tok et glass champagne fra et forbipasserende brett, mest for å ha noe å holde i. Rommet virket større nå som William ikke sto ved siden av ham. Maskene gjorde alt mer uvirkelig. Ansiktene rundt ham var skjult, men blikkene var ikke det. Så kjente han det. Følelsen av å bli sett på. Han snudde seg sakte. På andre siden av salen sto en mann i sort smoking. Masken hans var mørk, nesten helt uten pynt. Enkel. Skarp. Elegant. Han holdt ikke glass. Han snakket ikke med noen. Han så bare på Tobias. Tobias burde sett bort. I stedet ble han stående. Mannen begynte å gå mot ham. Rolig. Målrettet. Som om han allerede visste at Tobias kom til å bli værende. «Du ser ut som du har gått deg vill,» sa mannen da han stanset foran ham. Stemmen var lav. Varm. Men det lå noe hemmelighetsfullt under ordene. Tobias rettet seg litt opp. «Kanskje litt.» «Da er det farlig å stå alene.» «Farlig?» Mannen smilte svakt. «På et ball som dette vet man aldri hvem som skjuler seg bak maskene.» Tobias kjente et lite sug i magen. «Og hvem skjuler du deg som?» «I kveld?» Mannen bøyde hodet litt. «Bare en fremmed.» «Har den fremmede et navn?» Et øyeblikk var mannen stille. «Julian.» Navnet festet seg i Tobias. Julian. «Tobias,» sa han. «Jeg vet.» Tobias stivnet nesten umerkelig. «Hvordan vet du det?» Julian så mot folkemengden. «Alle vet hvem William kom med.» Tobias burde ha følt seg beroliget. Det gjorde han ikke. Musikken begynte igjen. En mørkere, langsommere melodi denne gangen. Julian rakte frem hånden. «Danser du?» Tobias så bort mot stedet der William hadde forsvunnet. Han kunne ikke se ham. «Jeg burde kanskje vente.» «På William?» Tobias så raskt tilbake. Julian smilte. «Han er opptatt.» «Kjenner du ham?» «Alle kjenner William.» Det var ikke et svar. Julian holdt fortsatt hånden frem. Tobias nølte. Så la han hånden i hans. Julian førte ham ut på dansegulvet. Han danset annerledes enn William. William hadde vært trygg, kontrollert og bestemt. Julian var lettere, mer uforutsigbar. Han holdt Tobias nær, men ikke som om han eide ham. Mer som om han inviterte ham inn i en hemmelighet. «Du virker nervøs,» sa Julian. «Det er første gang jeg er på noe sånt.» «Med William er det alltid første

gang man kommer inn i en ny verden.» Tobias så på ham. «Hva mener du?» «Bare at han liker å vise frem alt han kan gi.» Julian lot hånden gli litt høyere på ryggen hans. Ikke mye. Bare nok til at Tobias merket det. «Og deg,» la han til. Tobias mistet nesten rytmen. «Du kjenner ham mer enn du sier.» Julian lente seg nærmere. «Og du kjenner ham mindre enn du tror.» Ordene traff Tobias kaldt. «Hva skal det bety?» Julian svarte ikke med en gang. Dansen førte dem rundt, forbi masker, lys og speil. Tobias kjente sin egen puls i håndleddet der Julians fingre holdt ham. «Jeg mener bare at William har mange rom ingen slipper inn i.» «Hvorfor sier du dette til meg?» Julian så på ham lenge. «Fordi du virker som en som fortsatt kan komme deg ut.» Tobias trakk pusten skarpt. «Ut av hva?» Julian smilte ikke lenger. Før han rakk å svare, stoppet musikken. Applaus fylte salen. Tobias trakk hånden til seg. «Jeg må finne William.» «Selvfølgelig.» Julian tok et halvt steg nærmere. «Men Tobias?» Tobias snudde seg. Julian løftet hånden og lot fingertuppene så vidt berøre kinnet hans. Berøringen var forsiktig, nesten spørgende, men den sendte likevel en uventet varme gjennom Tobias. «Vær forsiktig med menn som kaller kjærlighet for beskyttelse.» Tobias ble stående urørlig. Så lente Julian seg frem og kysset ham. Det var kort. Nesten bare et streif. Et kyss som kunne forsvunnet i musikken, i lyset, i anonymiteten fra maskene. Men Tobias kjente det overalt. Han trakk seg raskt tilbake. «Du kan ikke—» «Jeg vet.» Julian så mot den andre siden av salen. «Og du kommer ikke til å fortelle ham det.» Tobias kjente blodet bruse i ørene. «Du kjenner ikke meg.» «Nei,» sa Julian stille. «Men jeg kjenner William.» Så forsvant han inn mellom gjestene. Tobias ble stående alene midt i ballsalen med leppene brennende og hjertet bankende altfor hardt. Da William noen minutter senere kom tilbake, smilte Tobias for fort. «Går det bra?» spurte William. Tobias nikket. «Ja. Det er bare varmt her inne.» William studerte ham. «Har noen snakket med deg?» Tobias kjente magen stramme seg. Han tenkte på Julian. På hånden mot kinnet. På kysset. På advarselen. Så ristet han på hodet. «Nei. Ingen.» William smilte, men øynene hans var urolige. «Bra.» Han la armen rundt Tobias igjen. «Jeg liker ikke at du står alene for lenge.» Tobias lente seg mot ham og forsøkte å puste rolig. Men et sted i rommet visste han at Julian fortsatt fulgte med. Og for første gang denne kvelden føltes masken over ansiktet hans ikke lenger som lek. Den føltes som en løgn. Tobias klarte ikke å finne ro igjen. Selv om William sto ved siden av ham og småpratet med mennesker han kjente, var tankene et helt annet sted. Det korte kysset fra den fremmede mannen satt fortsatt igjen som et ekko. Ikke fordi det hadde vært lidenskapelig, men fordi det var så uventet. Og fordi mannen hadde visst navnet hans. Musikken fylte fortsatt ballsalen. Latter og klirrende glass blandet seg med

toner fra orkesteret. Rundt dem danset de maskerte gjestene som om verden utenfor ikke eksisterte. William lente seg mot Tobias. «Jeg skal bare snakke med en investor. To minutter.» Tobias nikket. «Jeg blir her.» William la hånden kort mot kinnet hans. «Ikke gå langt.» Tobias smilte. «Jeg skal bare på toalettet.» «Kom rett tilbake.» Ordene var sagt med et smil. Likevel kjente Tobias at de ble hengende igjen. Han gikk ut av ballsalen og fulgte skiltene ned en smal korridor. Musikken ble svakere for hvert skritt. Veggene var dekket av mørkt treverk, og gamle vegglamper kastet et gyllent, men svakt lys over gulvet. Lenger inne ble korridoren stillere. Bare lyden av egne sko mot parketten fulgte ham. Han pustet dypt. Det hadde vært mange inntrykk på én kveld. Kanskje var det derfor han følte seg urolig. Han åpnet døren til toalettet. Det var tomt. Speilet strakte seg over hele veggen, og de gamle marmorbordene ga rommet et nesten høytidelig preg. Tobias tok av seg masken et øyeblikk og så på seg selv. Han kjente seg nesten ikke igjen. «Hva er det du holder på med?» hvisket han til sitt eget speilbilde. Han tenkte på Frida. Hun ville sikkert ha ledd av hele maskeradeballet. Så tenkte han på Julian. Hvorfor hadde han sagt de tingene? *Du kjenner ham mindre enn du tror.* Ordene nektet å slippe taket. Tobias skylte ansiktet med kaldt vann og tok på seg masken igjen. Da han åpnet døren ut til korridoren, stoppet han brått. En skikkelse sto noen meter unna. Sort smoking. Sort maske. Julian. Han sto helt stille. «Du følger etter meg.» Julian svarte rolig. «Ja.» «Hvorfor?» «Fordi du gikk alene.» «Det er ikke et svar.» Julian tok ett skritt nærmere. «Jeg vet.» Tobias kjente hjertet slå hardere. «Hvem er du egentlig?» Julian lot blikket hvile på ham. «En mann som vet mer enn han burde.» «Om William?» Et øyeblikk ble Julian helt stille. «Ja.» «Hvordan kjenner du ham?» Julian så ned i gulvet før han løftet blikket igjen. «Det kan jeg ikke fortelle deg.» «Hvorfor ikke?» «Fordi tiden ikke er inne.» Tobias ristet på hodet. «Du gir ingen mening.» Julian smilte svakt. «Det kommer jeg til å gjøre.» Stillheten mellom dem ble tung. Et sted langt borte kunne de fortsatt høre orkesteret spille. Tobias tok et skritt bakover. «Hvis du bare vil skremme meg, fungerer det.» «Det er ikke derfor jeg er her.» «Hva vil du da?» Julian møtte blikket hans. «Jeg vil at du skal begynne å stille spørsmål.» «Hvilke spørsmål?» «Hvorfor William aldri snakker om familien.» Tobias rynket pannen. «Han har fortalt litt.» «Nei.» Julian ristet rolig på hodet. «Han har fortalt akkurat nok.» Et kaldt drag gikk gjennom korridoren. Tobias kjente en uro han ikke klarte å forklare. «Hva skjuler han?» Julian svarte ikke. I stedet så han forbi Tobias. «Han kommer til å lete etter deg snart.» «Hvordan vet du det?» «Fordi han alltid gjør det.» Ordene traff Tobias. Det var noe ved måten Julian sa dem på. Som om han ikke gjettet. Som om han visste. «Du kjenner William.» «Ja.» «Godt?» Julian smilte trist.

«Bedre enn du tror.» Før Tobias rakk å spørre mer, hørtes stemmer lenger ute i korridoren. Flere gjester var på vei mot toalettene. Julian tok et skritt bakover. «Vi sees igjen.» «Vent!» «Ikke si noe til William.» «Hvorfor?» Julian så på ham én siste gang. «Fordi da vil han sørge for at vi aldri møtes igjen.» Deretter snudde han seg og forsvant inn i skyggene mellom de gamle søylene. Tobias ble stående alene. Han stirret etter ham. Noen sekunder senere kom to menn i masker gående gjennom korridoren mens de lo høyt. Julian var borte. Som om han aldri hadde vært der. Tobias trakk pusten dypt og gikk tilbake mot ballsalen. Musikken ble sterkere igjen. Latteren. Lysekronene. Lukten av parfyme og champagne. Alt var som før. Likevel føltes ingenting likt. Idet han kom inn i salen, møtte han Williams blikk. William sto helt stille. Han smilte. Men øynene hans lette etter svar. «Der er du,» sa han. «Jeg begynte å lure på hvor du hadde blitt av.» Tobias tvang frem et smil. «Det var kø på toalettet.» William studerte ansiktet hans noen sekunder. «Er alt i orden?» Tobias nikket. «Ja.» Han visste at han løy. Og for første gang siden de flyttet sammen, holdt han en hemmelighet skjult for William. Det skulle ikke bli den siste. William la hånden varsomt mot korsryggen til Tobias idet han kom tilbake til ballsalen. «Der er du,» sa han med et lite smil. «Jeg begynte nesten å bli bekymret.» Tobias møtte blikket hans og tvang frem et smil. «Jeg fant bare ikke veien med én gang.» William lo lavt. «Dette huset er som en labyrint.» «Det kan jeg skrive under på.» «Kom.» William tok champagneglassene fra et forbipasserende serveringsbrett og rakte det ene til Tobias. «Slapp av. Du ser ut som om du har sett et spøkelse.» Ordene fikk Tobias til å stivne et lite øyeblikk. Hvis William bare visste. Han tok en liten slurk av champagnen for å skjule uroen. Musikken begynte igjen, denne gangen roligere enn tidligere. Flere av gjestene samlet seg rundt dansegulvet, mens andre fortsatte samtalene sine i små grupper. William ble avbrutt av en eldre mann med sølvgrått hår. «William! Godt å se deg igjen.» William hilste høflig. «Tobias, dette er Henrik. Vi har jobbet sammen i mange år.» De utvekslet noen høflige ord før samtalen dreide inn på investeringer, eiendommer og prosjekter Tobias ikke kjente til. Han lyttet, men tankene var et helt annet sted. Blant menneskene. Blant maskene. Han lot blikket gli over rommet. Ingen Julian. Ikke ved vinduene. Ikke ved orkesteret. Ikke på dansegulvet. Kanskje hadde han reist. Kanskje hadde Tobias bare innbilt seg hvor alvorlig møtet i korridoren hadde vært. «Går det bra?» William så plutselig på ham. «Ja.» «Du virker fraværende.» «Det er bare mange inntrykk.» William nikket. «Da trenger vi litt frisk luft.» Han tok Tobias med ut gjennom de høye glassdørene til terrassen. Den kjølige kveldsluften møtte dem med duften av roser og nyklippet gress. Hagen lå badet i månelys, og små lykter lyste opp stiene mellom

blomsterbedene. «Bedre?» spurte William. Tobias pustet dypt. «Ja.» «Du blir fort sliten når det er mange mennesker.» «Kanskje.» William smilte. «Det er derfor jeg passer på deg.» Ordene var ment som omsorg. Likevel tenkte Tobias på Julian. *Han kommer alltid til å lete etter deg.* En servitør kom bort med et brett. «Kan jeg by på noe?» William tok to glass mineralvann. «Takk.» Mens de sto der, oppdaget Tobias en bevegelse i den andre enden av hagen. En mann sto halvveis skjult mellom de høye buksbomhekkene. Sort dress. Sort maske. Julian. Han sto helt stille. Det var for langt unna til at Tobias kunne se ansiktet ordentlig, men han kjente igjen holdningen. Julian løftet hånden svakt. Ikke som en hilsen. Mer som et tegn. Så snudde han seg og forsvant mellom trærne. «Hva ser du på?» spurte William. Tobias rev blikket til seg. «Ingenting.» «Er du sikker?» «Ja.» William fulgte blikket hans ut mot hagen, men der var det ingen. «Du skremte meg nesten.» «Beklager.» William lo kort. «Kom.» «Hvor skal vi?» «Auksjonen begynner snart.» De gikk inn igjen. I den store salen var det satt opp et podium. Kveldens vert ønsket gjestene velkommen og fortalte om veldedighetsauksjonen som var en fast del av maskeradeballet. William hvisket: «Dette pleier å ta en stund.» «Kjøper du noe?» «Kanskje.» Tobias smilte. «Du liker å overraske.» «Bare når overraskelsen er verdt det.» Auksjonen startet. Folk bød på kunst, smykker og eksklusive reiser. Tobias forsøkte å følge med. Likevel gled blikket hans stadig mot dørene. Mot korridorene. Mot skyggene. Han visste ikke hvorfor. Han bare visste at Julian fortsatt var et sted i huset. Og at dette møtet neppe var over. Plutselig kjente Tobias en svak vibrasjon i jakkelommen. Han rynket pannen. Telefonen. Han hadde glemt at den lå der. Diskret tok han den frem under bordkanten. Et ukjent nummer. Én melding. “Ikke la William se denne meldingen. Møt meg ved vinterhagen om ti minutter. Du fortjener å få vite sannheten.” Tobias stirret på skjermen. Pulsen steg. Ingen av gjestene kunne se meldingen. Ikke engang William. Men spørsmålet presset seg frem: Hvordan hadde Julian fått telefonnummeret hans? Tobias låste skjermen og la telefonen tilbake i lommen. Han løftet blikket. William satt fortsatt ved siden av ham og fulgte auksjonen, fullstendig uvitende om hva som nettopp hadde skjedd. Tobias kjente at valget han tok de neste minuttene, kunne forandre alt. Tobias kjente telefonen brenne i lommen. Ordene i meldingen ville ikke slippe taket. *Du fortjener å få vite sannheten.* Han løftet blikket mot scenen. Auksjonen var i gang, og en lavmælt summing fylte salen mellom budene. William satt konsentrert ved siden av ham, den ene hånden hvilte avslappet på armlenet, blikket var rettet mot podiet. Ingen ting ved ham avslørte uro. Ingen ting tydet på at han visste om meldingen. Tobias kjente et stikk av dårlig samvittighet. Han likte ikke å holde hemmeligheter. Ikke for

William. Likevel var nysgjerrigheten sterkere enn frykten. «Jeg skal bare hente litt vann,» sa han lavt. William vendte seg mot ham. «Vil du at jeg blir med?» «Nei.» Tobias smilte forsiktig. «Jeg er tilbake om et øyeblikk.» William studerte ansiktet hans noen sekunder før han nikket. «Ikke bli borte.» Ordene var vennlige. Likevel kjentes de som en påminnelse. Tobias gikk rolig ut av salen. Han ville ikke virke stresset. Da dørene lukket seg bak ham, ble musikken dempet igjen, og den gamle herskapsvillaen føltes plutselig enorm. Han fulgte skiltene mot vinterhagen. Korridoren var nesten tom. Bare lyset fra vegglampene kastet lange skygger over tregulvet. Da han åpnet døren til vinterhagen, møtte en sval duft av sitrustrær og jasmin ham. Månelyset falt inn gjennom glasstaket og tegnet lyse felter på steingulvet. Rommet var tomt. «Julian?» sa Tobias lavt. Ingen svarte. Han tok noen skritt innover. Et lite vindkast fikk bladene på et oliventre til å rasle. Så hørte han en stemme bak seg. «Du kom.» Tobias snudde seg brått. Julian sto i døråpningen. Den mørke masken skjulte fortsatt ansiktet, men stemmen var rolig. «Hvorfor sendte du den meldingen?» spurte Tobias. «Fordi du fortjener å vite at alt ikke er slik det ser ut.» «Du sier det hele tiden.» Julian tok et par skritt nærmere, men stanset med god avstand mellom dem. «Og du tror meg fortsatt ikke.» «Hvordan kan jeg tro på en mann jeg ikke kjenner?» Julian senket blikket et øyeblikk. «Det er et rettferdig spørsmål.» Stillheten mellom dem var tung. Utenfor slo vinden mot de høye vinduene. «Hør på meg, Tobias,» sa Julian. «Jeg er ikke ute etter å ødelegge forholdet deres.» «Da hvorfor gjør du dette?» «Fordi William skjuler en del av livet sitt.» Tobias kjente pulsen stige. «Hva slags del?» Julian ristet langsomt på hodet. «Ikke ennå.» «Da er vi tilbake der vi startet.» «Ja.» Julian så rett på ham. «Men én ting kan jeg si.» Tobias ventet. «Hvis William en dag forteller deg hele sannheten av seg selv … da skal du lytte.» «Og hvis han aldri gjør det?» Julian svarte ikke. Han så bare på Tobias med et blikk som rommet både sorg og bekymring. Plutselig lød raske skritt ute i korridoren. Begge snudde seg mot døren. «Noen kommer,» sa Julian lavt. «Er det William?» «Jeg vet ikke.» Julian trakk seg bakover mot skyggene mellom de store plantene. «Vi kan ikke bli sett sammen.» «Vent!» «Ikke nå.» «Kommer jeg til å møte deg igjen?» Julian nikket svakt. «Ja.» Så var han borte. Sekundet etter åpnet døren seg. William sto i døråpningen. «Her var du.» Han smilte, men Tobias la merke til at smilet ikke helt nådde øynene. «Jeg begynte å lure.» Tobias tok et rolig åndedrag. «Jeg trengte bare litt frisk luft.» William så seg rundt i vinterhagen. «Var du alene?» Spørsmålet kom raskt. Nesten for raskt. Tobias kjente hjertet slå hardere. «Ja.» William holdt blikket hans noen sekunder. Så nikket han «Kom.» Han la hånden lett på Tobias' rygg. «Auksjonen er snart ferdig.» På vei tilbake mot ballsalen kastet

Tobias et siste blikk inn i vinterhagen. Den var tom. Likevel kunne han ikke fri seg fra følelsen av at noen fortsatt fulgte med fra skyggene. Og for første gang siden han flyttet inn hos William, begynte han å spørre seg selv om kjærlighet alene var nok når sannheten hele tiden holdt seg skjult. Musikken hadde begynt igjen da de kom tilbake til ballsalen. Ingen så ut til å ha lagt merke til at Tobias hadde vært borte. Gjester lo, glass klirret mot hverandre, og orkesteret fylte rommet med en rolig melodi som la seg over samtalene som et mykt teppe. Likevel føltes alt annerledes. Tobias klarte ikke å riste av seg følelsen av at noe hadde forandret seg. William trakk ut stolen for ham. «Sett deg.» «Takk.» William satte seg ved siden av ham. Han sa ingenting de første minuttene. Det var nesten verre enn om han hadde stilt spørsmål. Tobias kjente Williams blikk flere ganger. Som om han ventet. Som om han visste at Tobias skjulte noe. Til slutt lente William seg nærmere. «Du er uvanlig stille.» «Er jeg?» «Ja.» Tobias forsøkte å smile. «Jeg er bare litt sliten.» William betraktet ham lenge. «Det er mange mennesker her.» «Ja.» «For mange?» «Kanskje.» William tok hånden hans under bordet. «Da drar vi hvis du vil.» Tobias så overrasket på ham. «Nå?» «Hvis du ikke har det bra.» Tobias ristet på hodet. «Nei, det går fint.» William smilte. «Bra.» Han klemte hånden hans lett. «Jeg liker når du forteller meg sannheten.» Ordene traff Tobias som et lite stikk. Sannheten. Han hadde allerede løyet to ganger denne kvelden. Verten takket gjestene for bidragene til kveldens veldedighetsauksjon. Applaus fylte salen. Servitørene åpnet dørene inn til den store spisesalen. William reiste seg. «Kom.» De fulgte strømmen av gjester. Det lange bordet var dekket med hvite duker, sølvbestikk og høye lysestaker. Blomstene var nøye arrangert, og hvert navn sto skrevet på håndskrevne bordkort. Tobias fant plassen sin. William satt ved siden av ham. På den andre siden satt en eldre kvinne med en mørkerød maske. «Så hyggelig å møte deg,» sa hun. «William har snakket varmt om deg.» Tobias smilte høflig. «Hyggelig å møte deg også.» «Han virker lykkeligere enn på lenge.» Tobias kastet et blikk mot William. William smilte tilbake. Et øyeblikk så alt normalt ut. Mens forretten ble servert, gled Tobias' blikk rundt i rommet. Han lette uten å ville innrømme det. Julian. Ingen steder. Kanskje hadde han virkelig gått. Kanskje hele møtet i vinterhagen bare var begynnelsen på noe Tobias ennå ikke forsto. Plutselig fanget noe oppmerksomheten hans. I speilet på motsatt vegg. En mørk skikkelse. Sort maske. Sort dress. Julian sto i døråpningen mellom to rom. Han så ikke direkte på Tobias. Han så på William. Blikket hans var alvorlig. Ingen smil. Ingen hilsen. Bare et langt, stille blikk. Så snudde han seg og forsvant. Tobias holdt nesten pusten. «Er maten god?» spurte William. «Hva?» «Du virker langt borte.» «Nei.» «Jo.» William la fra seg bestikket. «Er det noe som

plager deg?» Tobias kjente panikken stige. «Selvfølgelig ikke.» William studerte ham. «Du vet at du kan fortelle meg alt.» Ordene gjorde det vanskeligere. Ikke lettere. Etter middagen fortsatte festen. Noen danset. Andre gikk ut i hagen. William ble igjen stoppet av flere forretningsforbindelser. «Gi meg fem minutter.» Tobias nikket. «Jeg blir her.» William smilte. «Ikke forsvinn.» Tobias så etter ham. Da William var ute av syne, kjente Tobias noe i jakkelommen. Et lite sammenbrettet kort. Han var sikker på at det ikke hadde ligget der tidligere. Forsiktig tok han det opp. Det var et svart kort uten navn. Bare én håndskrevet setning: "Noen hemmeligheter er farligere enn løgner." Ingen signatur. Ingen forklaring. Bare de ordene. Tobias så raskt opp. På den andre siden av salen sto Julian et kort øyeblikk ved en åpen balkongdør. Månelyset traff masken hans. Så snudde han seg. Og forsvant ut i natten. Tobias foldet kortet sammen og gjemte det i innerlommen på smokingen. Han visste én ting. Han kunne ikke vise det til William. Ikke ennå. For første gang siden de flyttet sammen, var det ikke bare William som bar på hemmeligheter. Nå gjorde Tobias det også. Klokken nærmet seg midnatt. Musikken hadde forandret karakter. Den livlige stemningen fra tidligere på kvelden var blitt erstattet av langsomme melodier som fylte den store ballsalen med en nesten drømmeaktig ro. Stearinlysene hadde brent ned, og flammene kastet lange skygger over marmorgulvet. Tobias kjente seg sliten. Ikke fysisk. Mentalt. Det var som om denne kvelden hadde vart i flere døgn. William kom tilbake med to glass vann. «Her.» Tobias tok imot glasset. «Takk.» William satte seg ved siden av ham og studerte ansiktet hans. «Du tenker mye.» «Gjør jeg?» «Mer enn vanlig.» Tobias trakk på skuldrene. «Det er mange inntrykk.» William smilte. «Jeg håper de gode inntrykkene veier tyngst.» «Det gjør de.» Han mente det. Til tross for den uroen Julian hadde plantet i ham, var kvelden vakker. William hadde gjort alt for at Tobias skulle føle seg velkommen i denne verdenen. Likevel var det noe som ikke stemte. Noe han ikke klarte å sette ord på. Verten gikk opp på podiet. «Mine damer og herrer, før kvelden avsluttes, inviterer vi alle ut på gulvet til én siste dans.» Applaus fylte rommet. William reiste seg og rakte frem hånden. «Vil du?» Tobias smilte. «Alltid.» De gikk ut på dansegulvet sammen med de andre gjestene. Musikken begynte langsomt. William la den ene hånden mot Tobias' rygg, den andre rundt hånden hans. De beveget seg rolig mellom de andre parene. «Du virker roligere nå,» sa William. «Ja.» «Det er godt.» Tobias så opp på ham. «Hvorfor passer du så godt på meg?» William svarte ikke med en gang. Han lot dem ta noen skritt til. «Fordi jeg er redd for å miste deg.» Ordene kom stille. Nesten sårbart. Tobias kjente hjertet trekke seg sammen. «Du kommer ikke til å miste meg.» William holdt blikket hans. «Lover du?» «Ja.»

William smilte, men smilet bar preg av noe mer enn glede. «Da tror jeg deg.» Idet musikken nærmet seg slutten, gled Tobias' blikk tilfeldig mot den store trappen som førte opp til galleriet. Der sto en enslig skikkelse. Sort maske. Sort smoking. Julian. Han sto helt stille med hendene bak ryggen. Han gjorde ingenting. Sa ingenting. Likevel var det som om hele rommet ble mindre. Tobias møtte blikket hans. Julian løftet hodet svakt. Ikke som en hilsen. Mer som en stille bekreftelse. *Jeg er her.* Så snudde han seg og forsvant opp trappen. «Hva ser du på?» spurte William. Tobias rev blikket til seg. «Ingenting.» «Er du sikker?» «Ja.» William kysset ham lett på pannen. «Da drar vi.» Gjester begynte å forlate herskapshuset. Servitørene åpnet de store dørene ut mot gårdsplassen. Den kjølige natteluften slo mot Tobias da han gikk ut. Månen hang høyt over sjøen. Faklene ved innkjørselen kastet et varmt lys over grusen. Sjåføren åpnet bildøren. William la en hånd på Tobias' rygg. «Kom.» Tobias snudde seg én siste gang mot herskapshuset. Et vindu i andre etasje sto på gløtt. Bak gardinene skimtet han en mørk silhuett. Julian. Selv på avstand var han lett å kjenne igjen. Han sto urørlig og så ned mot gårdsplassen. Tobias visste ikke hvorfor, men han løftet hånden svakt. Julian svarte ikke. Et øyeblikk senere trakk han seg tilbake i mørket. Han var borte. «Hva er det?» spurte William. «Jeg syntes bare huset var vakkert.» William fulgte blikket hans mot vinduene. «Det er gammelt.» «Det føles som om veggene skjuler historier.» William lo kort. «Det gjør de nok.» Ordene fikk Tobias til å tenke på Julian igjen. *Noen hemmeligheter er farligere enn løgner.* Bilen begynte å rulle. Gjennom vinduet så Tobias herskapshuset bli mindre og mindre. Han visste ikke om han noen gang kom til å se Julian igjen. Men han hadde en merkelig følelse av at dette bare var begynnelsen. Ved siden av ham tok William hånden hans. «Takk for i kveld.» Tobias smilte. «Takk for at du tok meg med.» William lente hodet mot seteryggen. «Dette var bare starten på sommeren vår.» Tobias svarte ikke. Han så ut gjennom vinduet mot den mørke veien. For første gang siden han flyttet inn hos William, bar han på en hemmelighet som bare var hans. Og den hemmeligheten hadde et navn. Julian.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 3

Morgensolen snek seg inn mellom de lange, lyse gardinene i toppleiligheten og la varme striper over tregulvet. Byen nedenfor var allerede våken. Bilene beveget seg som små lysende prikker mellom bygningene, og ute på sjøen gled de første båtene rolig ut fra havnen. Tobias våknet langsomt. Et øyeblikk visste han ikke hvor han var. Så kjente han den velkjente duften av Williams parfyme, den myke dynen og den rolige pusten ved siden av seg. Han snudde hodet. William sov fortsatt. Ansiktet hans virket fredelig i søvnen. Nakne solstråler falt over kinnet hans, og en mørk hårtust hadde falt ned over pannen. Tobias smilte svakt. Det var vanskelig å forstå at dette var den samme mannen som kunne fylle et rom med autoritet uten å heve stemmen. Forsiktig strakte Tobias hånden ut og strøk fingrene gjennom håret hans. William åpnet øynene nesten med én gang. «God morgen,» sa han med et søvnig smil. «God morgen.» «Du ser på meg.» Tobias lo. «Får jeg ikke lov?» «Jo.» William tok hånden hans og kysset knokene lett. «Jeg liker det.» De ble liggende en stund uten å si noe. Det var en stillhet Tobias hadde begynt å sette pris på. Ikke den ubehagelige stillheten som oppstår når mennesker ikke har noe å si, men den rolige stillheten mellom to mennesker som føler seg trygge sammen. «Hva har du lyst til å gjøre i dag?» spurte Tobias. William snudde seg mot ham. «Jeg har egentlig planlagt dagen.» «Har du?» «Vi skal spise lunsj på brygga. Etterpå tenkte jeg at vi kunne gå litt i byen.» Tobias smilte. «Det høres fint ut.» William betraktet ham et øyeblikk. «Men først vil jeg bare være her.» Han la armen rundt Tobias og trakk ham nærmere. Tobias lot hodet hvile mot skulderen hans. Han kunne høre hjerteslagene, rolige og jevne. «Du virker langt borte i dag,» sa William lavt. Tobias nølte. Han tenkte på maskeradeballet. På Julian. På den mørke korridoren. «Jeg er bare litt trøtt.» William så lenge på ham. «Du tenker fortsatt på i går.» «Det var mange inntrykk.» «Var det noen som gjorde deg ukomfortabel?» Spørsmålet kom rolig. Nesten tilfeldig. Likevel kjente Tobias hjertet slå litt fortere. «Nei.» Det var løgn nummer én denne morgenen. William nikket langsomt. «Bra.» Han kysset Tobias lett i pannen. «Jeg vil ikke at noen skal ødelegge det vi har.» Tobias lukket øynene. «Det kommer ingen til å gjøre.» William smilte. «Det håper jeg.» Etter frokost gikk de ned til garasjen. William låste opp den mørke sportsbilen sin, og de kjørte mot havnen. Radioen sto lavt på, og sommerbyen var allerede full av mennesker som nøt solen. Da de satte seg ved et bord på brygga, la Tobias merke til en ung servitør som kom bort med menyene. «Velkommen,» sa servitøren vennlig. «Hva kan jeg friste med i dag?» Tobias smilte tilbake. «Jeg tror jeg trenger litt tid til å se.» «Selvfølgelig.» Servitøren nikket høflig og gikk videre.

William sa ingenting. Men Tobias merket at han fulgte servitøren med blikket. Etter noen sekunder lente William seg frem. «Han smilte mye til deg.» Tobias så overrasket opp. «Han var bare hyggelig.» «Kanskje.» William tok en slurk av kaffen. «Jeg liker bare ikke når folk blir for interesserte.» Tobias lo forsiktig. «William … han gjorde bare jobben sin.» William smilte tilbake. «Jeg vet.» Likevel forsvant ikke alvoret helt fra ansiktet hans. Etter lunsjen gikk de hånd i hånd langs bryggepromenaden. Folk nøt sommerdagen. Barn spiste iskrem. Turister tok bilder av havnen. Tobias stoppet foran et lite galleri. «Se de bildene.» William stanset ved siden av ham. «Liker du dem?» «Ja.» William smilte. «Da kjøper vi ett.» «Nei.» Tobias lo. «Du trenger ikke kjøpe alt jeg liker.» William så på ham med et uttrykk Tobias ikke helt klarte å tolke. «Jeg liker å gi deg det du ønsker.» «Noen ganger holder det at vi bare ser.» William svarte ikke. Han tok bare Tobias' hånd igjen. Grepet var litt fastere enn før. Ikke smertefullt. Bare bestemt. Tobias la merke til det. Men han sa ingenting. For kjærligheten mellom dem var fortsatt større enn den lille uroen som av og til snek seg inn. Han visste ikke at den uroen snart skulle vokse. Til noe ingen av dem lenger kunne kontrollere. Etter besøket på brygga ruslet de videre gjennom sentrum. Sommeren hadde fylt gatene med liv. Uteserveringene var fulle av mennesker som lo, småpratet og nøt den varme ettermiddagssolen. En gatemusikant spilte en rolig melodi på gitar, og flere barn danset foran ham mens foreldrene smilte. Tobias stanset opp. «Kan vi høre litt?» William fulgte blikket hans. «Selvfølgelig.» De stilte seg litt til side. Tobias lot seg rive med av musikken. Han hadde alltid likt slike øyeblikk – de små pausene i hverdagen der ingen hadde hastverk. «Dette minner meg om da jeg var liten,» sa Tobias. William så på ham. «Har du fortalt meg om det før?» «Ikke egentlig.» Tobias smilte svakt. «Mamma tok meg ofte med til byen om sommeren. Vi hadde aldri mye penger, men hun sa alltid at musikk var gratis.» William ble stille. «Savner du henne?» «Hver dag.» William tok hånden hans. «Jeg skulle ønske jeg hadde kjent henne.» Tobias kjente en klump i halsen. «Hun hadde likt deg.» William smilte. «Det håper jeg.» De ble stående litt til før William så på klokken. «Vi må videre.» «Allerede?» «Jeg har bestilt bord et annet sted.» Tobias nikket. «Greit.» De fortsatte gjennom gågaten. Tobias kastet et siste blikk mot musikanten før de forsvant rundt hjørnet. Restauranten lå øverst i et moderne hotell med utsikt over havnen. Store vinduer slapp inn et varmt ettermiddagslys, og bordene var dekket med hvite duker og friske blomster. En servitør viste dem til et bord ved vinduet. «Dette må være den fineste utsikten i byen,» sa Tobias. William lente seg tilbake. «Jeg visste du kom til å like den.» Menyene ble lagt foran dem. Tobias bladde rolig gjennom den. «Jeg tror jeg tar dagens fisk.»

William smilte. «Det gjør du ikke.» Tobias så opp. «Nei?» «Du skal smake biffen. Den er restaurantens spesialitet.» Tobias lo. «Jeg hadde egentlig mest lyst på fisk.» William holdt blikket hans. «Stol på meg.» Stillheten varte bare noen sekunder. «Greit,» svarte Tobias. Servitøren kom tilbake. William bestilte for dem begge. Tobias la merke til det, men tenkte ikke særlig over det. Mens de ventet på maten, tok Tobias opp telefonen. Flere meldinger fra Frida ventet. Hvordan går det? Har du tid til en kaffe denne uken? Han begynte å skrive et svar. Da kjente han Williams hånd over sin. «Kan den vente?» Stemmen var rolig. Tobias så opp. «Det er bare Frida.» «Jeg vet.» William smilte. «Men vi sitter midt i en middag.» «Jeg skulle bare svare henne.» «Du kan gjøre det når vi er ferdige.» Tobias nølte. «Hun blir sikkert bekymret.» William lente seg litt frem. «Tobias.» Han sa navnet rolig. «Når vi er sammen, ønsker jeg at vi faktisk er sammen.» Ordene var vanskelige å protestere mot. Tobias låste telefonen og la den ved siden av tallerkenen. «Beklager.» William smilte varmt. «Du trenger ikke beklage.» Han tok hånden til Tobias. «Jeg liker bare å ha oppmerksomheten din.» Middagen ble servert. William hadde hatt rett. Biffen var fantastisk. «Du kjenner meg visst bedre enn jeg kjenner meg selv,» sa Tobias med et smil. William lo. «Det er målet.» Tobias tok det som en spøk. Men William fortsatte. «Jeg legger merke til små ting.» «Som hva?» «Hva du liker.» «Hva du blir redd for.» «Hva som gjør deg glad.» Han tok en liten pause. «Og hvem som får deg til å smile.» Tobias kjente en liten uro. «Det var veldig… spesifikt.» William smilte. «Når man elsker noen, legger man merke til alt.» Tobias svarte med et smil. Likevel kom han til å tenke på Julian. *Du kjenner ham mindre enn du tror.* Han skjøv tanken bort. William satt jo her. Omsorgsfull. Kjærlig. Generøs. Kanskje Julian bare hadde forsøkt å skape tvil. Da de forlot restauranten, hadde solen begynt å gå ned. Byen badet i et gyllent kveldslys. William la armen rundt skuldrene til Tobias. «Har du hatt en fin dag?» «Ja.» «Virkelig?» «Ja.» William stoppet opp og så ham inn i øynene. «Jeg vil bare være sikker.» Tobias smilte. «Jeg er lykkelig.» William lente seg frem og kysset ham lett på pannen. «Det er alt jeg ønsker å høre.» De begynte å gå igjen. Et stykke bak dem, på den andre siden av gaten, sto en mørkkledd mann ved et busskur. Han hadde hendene i lommene og blikket rettet mot dem. Da Tobias snudde seg tilfeldig, var mannen allerede på vei bort. Han rakk bare å se konturene av en mørk jakke. «Kommer du?» spurte William. Tobias så en siste gang nedover gaten. «Ja.» Han fulgte etter William. Men følelsen av å være iakttatt ble værende. Som en skygge som fulgte dem hjem. Da de kom tilbake til toppleiligheten, hadde kveldsmørket lagt seg over byen. Lysene fra gatene og havnen glitret som små stjerner langt der nede. Tobias gikk bort til vinduet og ble stående

med hendene i lommene. «Den utsikten blir jeg aldri lei av,» sa han. William hengte jakken fra seg. «Det håper jeg heller ikke.» Han gikk bort til barskapet og skjenket to glass mineralvann. «Her.» Tobias tok imot glasset. «Takk.» William stilte seg ved siden av ham. «Du virker roligere nå.» «Ja. Det har vært en lang dag.» William smilte. «Vi har mange slike dager foran oss.» Tobias nikket. «Det håper jeg.» Telefonen på sofabordet vibrerte. Én gang. Så en gang til. Deretter ringte den. Navnet på skjermen fikk Tobias til å smile. Frida. Han strakte hånden mot telefonen. Før han rakk å ta den, så han på William. «Det er Frida.» William nikket rolig. «Svar.» Tobias tok telefonen. «Hei!» «Endelig!» utbrøt Frida. «Jeg begynte nesten å tro at du hadde glemt meg.» Tobias lo. «Det hadde jeg aldri gjort.» «Hvordan har du det?» Han kastet et raskt blikk mot William, som sto ved kjøkkenøya og lyttet uten å virke som om han lyttet. «Jeg har det bra.» «Virkelig?» «Ja.» Frida ble stille et øyeblikk. «Du høres annerledes ut.» «Gjør jeg?» «Litt.» Tobias så igjen mot William. Han smilte vennlig. Likevel følte Tobias seg plutselig usikker. «Det er bare mye som skjer.» «Kan vi møtes i morgen? Bare du og jeg?» Tobias åpnet munnen for å svare. William så opp. Han sa ingenting. Men blikket hvilte på Tobias. «Jeg …» Tobias nølte. «Jeg må høre med William først.» Det ble helt stille i den andre enden. «Høre med William?» Fridas stemme var overrasket. «Siden når må du spørre kjæresten din om lov til å møte en venn?» Tobias kjente kinnene bli varme. «Det er ikke sånn.» «Hvordan er det da?» Han visste ikke hva han skulle svare. «Jeg ringer deg senere.» «Greit.» Fridas stemme var blitt lavere. «Men lov meg én ting.» «Hva da?» «Ikke forsvinn fra meg.» Tobias lukket øynene et øyeblikk. «Det lover jeg.» Han la på. Stillheten i leiligheten føltes plutselig tung. William gikk bort til ham. «Hun virker bekymret.» «Hun er bare sånn.» «Hun liker ikke at du har flyttet.» «Hun må bare venne seg til det.» William la en hånd mot skulderen hans. «Jeg ønsker ikke å ta deg fra vennene dine.» Tobias smilte. «Det vet jeg.» «Men noen mennesker har vanskelig for å akseptere at livet forandrer seg.» Tobias tenkte på Fridas ord. *Ikke forsvinn fra meg.* «Hun mener det godt,» sa han. «Det tviler jeg ikke på.» William tok glasset ut av hånden hans og satte det fra seg. «Kom.» «Hvor?» «Ut på terrassen.» De gikk ut. Kvelden var stille. Bare den svake lyden fra byen nådde opp til dem. William lente seg mot rekkverket. «Ser du alle lysene?» Tobias nikket. «Ja.» «Hver eneste en av dem tilhører noen.» Han vendte seg mot Tobias. «Men her oppe er det bare oss.» Tobias smilte. «Det er ganske fint.» «Veldig.» William tok hånden hans. «Noen ganger trenger man ikke mange mennesker.» «Nei.» «Noen ganger holder det med én.». Ordene var sagt med varme. Likevel kjente Tobias en liten uro. Han tenkte på Frida. På Julian. På hvordan begge på hver sin måte hadde fått ham til å stille

spørsmål han aldri hadde tenkt før. William la merke til at han ble stille. «Hva tenker du på?» Tobias så opp. «At livet mitt har forandret seg veldig fort.» William nikket langsomt. «Angrer du?» «Nei.» Svaret kom raskt. Og han mente det. I hvert fall trodde han det. William smilte igjen og la armen rundt skuldrene hans. «Da er det alt som betyr noe.» De ble stående lenge og se utover byen. Ingen av dem la merke til den mørke bilen som sto parkert på den andre siden av gaten nedenfor. En mann satt bak rattet. Han så opp mot toppleiligheten. Motoren var avslått. Lysene var slukket. Han satt helt stille. Og ventet. To dager senere våknet Tobias til lyden av regn som trommet mot de store vinduene i toppleiligheten. Skyene lå lavt over byen, og sjøen hadde mistet den klare, blå fargen den hadde hatt de siste ukene. Alt virket roligere denne morgenen. William sto allerede på kjøkkenet. Han hadde brettet opp skjorteermene og holdt på å lage frokost. Duften av nytraktet kaffe og ristet brød fylte leiligheten. «God morgen,» sa han da Tobias kom inn. «God morgen.» William smilte. «Jeg tenkte vi kunne spise hjemme i dag.» «Det høres fint ut.» De satte seg ved kjøkkenøya. Det var noe Tobias likte med disse morgenene. Ingen telefoner. Ingen møter. Bare dem to. William helte kaffe i koppen hans. «Har du noen planer?» Tobias nølte. «Frida spurte om vi kunne møtes.» William rørte langsomt rundt i sin egen kopp. «I dag?» «Ja.» Stillheten som fulgte, var kort, men Tobias la merke til den. William så opp. «Hvor skal dere møtes?» «Hun foreslo en kafé nede ved brygga.» William nikket. «Så hyggelig.» Tobias smilte lettet. «Du har ikke noe imot det?» «Hvorfor skulle jeg ha det?» «Jeg vet ikke.» William lente seg frem. «Tobias.» Stemmen var varm. «Jeg ønsker ikke å bestemme hvem du skal være sammen med.» Han tok hånden hans. «Jeg vil bare vite at du har det bra.» Ordene gjorde Tobias roligere. «Jeg blir ikke lenge.» «Ta den tiden du trenger.» William smilte. «Bare send meg en melding når du er på vei hjem.» «Det skal jeg.» Regnet hadde gitt seg da Tobias kom frem til den lille kaféen. Frida satt allerede ved vinduet med en kopp kaffe foran seg. Da hun fikk øye på Tobias, reiste hun seg og ga ham en lang klem. «Endelig.» «Det er godt å se deg.» Hun satte seg igjen og studerte ham nøye. «Du ser bra ut.» «Takk.» «Men …» Tobias lo. «Det kommer alltid et men.» Frida smilte ikke. «Du virker annerledes.» Servitøren kom bort, og Tobias bestilte en cappuccino. Da de igjen ble alene, lente Frida seg frem. «Hvordan har du det?» «Bra.» «Virkelig?» «Ja.» Hun lot blikket hvile på ham. «Du tenker deg om før du svarer.» «Gjør jeg?» «Det gjorde du aldri før.» Tobias så ned i bordplaten. «Det er mye nytt.» «Er William snill mot deg?» Spørsmålet kom så direkte at Tobias nesten mistet pusten. «Selvfølgelig.» «Blir han sint?» «Alle blir vel sinte av og til.» Frida nikket langsomt. «Og når han blir sint?» «Vi snakker sammen.» Det var

sant. Som oftest. Hun så fortsatt ikke overbevist ut. «Du trenger ikke beskytte ham overfor meg.» «Jeg beskytter ingen.» Frida tok en slurk kaffe. «Jeg kjenner deg, Tobias.» «Det vet jeg.» «Da vet du også at jeg ser når noe plager deg.» Tobias svarte ikke. Han tenkte på maskeradeballet. På Julian. På lappen i innerlommen som fortsatt lå gjemt hjemme i smokingen. Han hadde ikke fortalt noen om den. Ikke engang seg selv hadde han klart å innrømme hvor mye den betydde. «Det er bare…» Han stoppet. «Hva?» «Noen ganger føler jeg at William passer veldig godt på meg.» Frida hevet øyenbrynene. «Passer på?» «Han vil vite hvor jeg er.» «Hele tiden?» «Ikke hele tiden.» Tobias tok en pause. «Men ganske ofte.» Frida ble stille. «Hvordan føles det?» Han tenkte seg om. «Noen ganger fint.» «Og andre ganger?» Tobias så ut gjennom vinduet. Regndråpene gled sakte nedover glasset. «Som om jeg må passe på å ikke skuffe ham.» Frida sa ingenting med én gang. Hun lot ordene få plass mellom dem. «Tobias.» Stemmen hennes var rolig. «Kjærlighet skal ikke gjøre deg redd for å skuffe noen hele tiden.» Han møtte blikket hennes. «Jeg er ikke redd.» Hun smilte trist. «Da håper jeg du har rett.» Samtalen gled etter hvert over til gamle minner. De lo av historier fra ungdomstiden. Snakket om skolen. Om feriene de hadde hatt sammen. For en liten stund føltes alt normalt igjen. Da Tobias så på klokken, hadde det gått over to timer. «Jeg burde dra.» Frida nikket. «William venter?» «Ja.» Hun tok jakken sin. «Lov meg én ting.» «Hva da?» «Hvis du noen gang trenger meg …» Hun tok hånden hans. «… så ringer du. Uansett tidspunkt.» Tobias klemte hånden hennes. «Det lover jeg.» Han mente det. Da de gikk ut av kaféen og tok hver sin retning, la Tobias ikke merke til mannen som sto under et busskur på den andre siden av gaten. En mørk jakke. Hendene i lommene. Blikket fulgte ham helt til han forsvant rundt hjørnet. Mannen tok opp telefonen. Skjermen lyste kort opp. Han skrev bare én setning før han låste den igjen. “ Han begynner å stille spørsmål.” Regnet hadde gitt seg da Tobias kom tilbake til toppleiligheten. Byen glitret etter ettermiddagens regnskyll. Asfalten skinte i lyset fra gatelyktene, og sjøen nedenfor var nesten helt stille. Han ble stående et øyeblikk ved inngangspartiet og trakk pusten dypt. Samtalen med Frida satt fortsatt i kroppen. *Kjærlighet skal ikke gjøre deg redd for å skuffe noen hele tiden.* Han forsøkte å skyve ordene fra seg. Frida hadde alltid vært beskyttende. Kanskje var det bare vanskelig for henne å se at livet hans hadde forandret seg. Heisen stoppet lydløst i toppetasjen. Da dørene gled opp, kjente Tobias lukten av nybakt brød og hvitløk. William sto på kjøkkenet. Han hadde brettet opp ermene på skjorten og rørte i en gryte. Da han hørte heisdørene, snudde han seg med et varmt smil. «Der er du.» «Hei.» William gikk bort til ham og ga ham en klem. «Hvordan var det?» «Hyggelig.»

«Har dere snakket lenge?» «Et par timer.» William nikket. «Hun har sikkert savnet deg.» «Ja.» William tok jakken hans og hengte den pent på plass. «Middag er snart klar.» Tobias smilte. «Det lukter fantastisk.» «Jeg tenkte vi kunne ha en rolig kveld.» De gikk inn i stuen. På sofabordet sto levende lys tent, og peisen var slått på selv om det egentlig ikke var kaldt. Den varme gløden gjorde rommet mykere. William hadde alltid vært flink til å skape stemning. «Du trenger ikke gjøre alt dette,» sa Tobias. William så på ham. «Jeg liker å gjøre det.» «Du skjemmer meg bort.» «Kanskje.» Han smilte. «Men jeg gjør det fordi jeg vil.» Under middagen fortalte Tobias om møtet med Frida. Om gamle minner. Om latteren. Om kaffen ved brygga. William lyttet uten å avbryte. Da Tobias var ferdig, stilte William bare ett spørsmål. «Nevnte hun meg?» Tobias nølte. «Litt.» «Hva sa hun?» «At hun håper jeg har det bra.» William senket blikket mot tallerkenen. «Og tror hun at du har det bra?» «Jeg vet ikke.» William svarte ikke med en gang. Han tok en slurk vann før han så opp. «Hun liker meg ikke.» «Det er ikke sant.» «Jo.» Stemmen var rolig. «Jeg merker det.» Tobias lente seg frem. «Hun kjenner deg bare ikke.» William smilte svakt. «Kanskje.» Han lot stillheten vare noen sekunder. «Men én ting lover du meg.» «Hva da?» «Ikke la andre mennesker fortelle deg hvem jeg er.» Tobias møtte blikket hans. «Det skal jeg ikke.» William smilte igjen. «Takk.» Senere samme kveld satt de sammen i sofaen. En gammel film sto på, men ingen av dem fulgte egentlig med. William hvilte armen langs sofaryggen bak Tobias. «Har du tenkt noe mer på maskeradeballet?» spurte han plutselig. Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. «Hvorfor spør du?» «Du virket litt annerledes etterpå.» «Det var mange mennesker.» «Ja.» William så på ham. «Var det noen som gjorde deg ukomfortabel?» Spørsmålet kom rolig. Nesten forsiktig. Tobias tenkte på Julian. På vinterhagen. På lappen. På advarselen. «Nei.» Ordet smakte tungt. William studerte ansiktet hans noen sekunder. Så smilte han. «Bra.» Han lente seg tilbake. «Jeg vil bare være sikker på at ingen prøver å komme mellom oss.» Telefonen til Tobias vibrerte. Han så raskt ned. Et ukjent nummer. Ingen tekst. Bare et bilde. Han åpnet det diskret. Et fotografi av maskeradeballet. Bildet var tatt på avstand. Det viste Tobias og William mens de danset. I bakgrunnen, nesten skjult mellom søylene, sto Julian. Han så rett mot kameraet. Tobias kjente en kald bølge gjennom kroppen. «Hvem var det?» spurte William. Tobias låste skjermen med en gang. «Ingen.» «Ingen?» «Bare reklame.» William nikket langsomt. «Så irriterende.» Han la ikke merke til at Tobias' hånd skalv svakt. Tobias la telefonen på sofabordet med skjermen ned. Han forsøkte å konsentrere seg om filmen. Men tankene var et helt annet sted. Hvem hadde tatt bildet? Hvorfor hadde det blitt sendt til ham? Og viktigst av alt … Hvordan visste

Julian telefonnummeret hans? Utenfor toppleiligheten begynte regnet å falle igjen. Små dråper traff panoramavinduene. Lyden var rolig. Nesten beroligende. Likevel klarte Tobias ikke å riste av seg følelsen av at noen fulgte med på livet hans. Ikke bare på avstand. Men mye nærmere enn han kunne forestille seg. Regnet hadde stilnet i løpet av natten. Da Tobias våknet neste morgen, lå solen som et gyllent slør over sjøen. Byen glitret utenfor panoramavinduene, og lyset fylte toppleiligheten med en ro som fikk det til å virke som om gårsdagens uro aldri hadde eksistert. Han ble liggende og se på William. Han sov fortsatt. Den ene armen lå over puten der Tobias hadde ligget, og ansiktet virket yngre når han sov. Nakne skuldre steg og sank i en rolig rytme. Tobias smilte for seg selv. Det var disse øyeblikkene han forelsket seg i igjen og igjen. Ikke de store gavene. Ikke de dyre restaurantene. Bare stillheten. Nærheten. Følelsen av at verden utenfor kunne vente. William åpnet øynene. «Du stirrer.» Tobias lo lavt. «Kanskje.» «Liker du det du ser?» «Veldig.» William smilte og strakte hånden mot ham. «Kom hit.» Tobias la seg nærmere. William la armen rundt ham og holdt ham tett inntil seg. «Jeg har savnet dette,» sa William. «Vi sov jo sammen i natt.» «Det er ikke det samme.» Tobias så opp. «Hva mener du?» William strøk ham langs håret. «Når du sover, vet jeg at du er her.» Han sa det med et smil. Likevel ble Tobias sittende og tenke over ordene. Etter frokosten sto William ved kjøkkenøya med bilnøklene i hånden. «Pakk en liten bag.» Tobias så spørrende på ham. «Hvorfor?» «Vi reiser bort.» «Nå?» William nikket. «Bare en helg.» «Hvor skal vi?» William smilte hemmelighetsfullt. «Det får du se.» Tobias lo. «Du elsker overraskelser.» «Bare når de gjør deg glad.» En time senere satt de i bilen. Byen forsvant bak dem, og veien slynget seg langs kysten. Havet lå blått på høyre side, og små hvite seilbåter beveget seg sakte mellom holmene. William kjørte med én hånd på rattet. Den andre hvilte et øyeblikk over Tobias' hånd. «Det er fint å komme bort litt.» «Ja.» «Bare oss.» Tobias nikket. «Bare oss.» Ordene ga ham både ro og en merkelig uro. Etter nesten to timer svingte bilen inn gjennom en høy smijernsport. Bak porten lå en stor eiendom omgitt av gamle eiketrær. Midt på tomten lå et hvitmalt sommerhus med store vinduer mot sjøen. En privat brygge strakte seg ut i vannet. «William …» Tobias steg ut av bilen. «Er dette …» «Sommerstedet mitt.» «Du har aldri fortalt om det.» «Ikke?» William smilte. «Da var det på tide.» Tobias snudde seg langsomt. Det luktet salt sjø, furu og nyslått gress. Alt var stille. Ingen naboer. Ingen trafikk. Bare bølgene som slo dovent mot brygga. «Det er vakkert.» William kom bort til ham. «Jeg kjøpte stedet for mange år siden.» «Hvorfor?» «Fordi ingen finner oss her.» Tobias lo. «Du liker virkelig å være alene.» «Bare med de menneskene som betyr noe.» Han så rett på Tobias. «Og akkurat nå betyr ingen

mer enn deg.» Senere satt de på brygga med hvert sitt glass kald limonade. William kastet små steiner utover vannet. «Hva tenker du på?» spurte Tobias. William svarte ikke med en gang. «På hvor fort livet kan forandre seg.» «På en god måte?» «For meg, ja.» Han vendte seg mot Tobias. «Jeg trodde aldri jeg kom til å slippe noen så nær igjen.» «Hvorfor ikke?» William smilte svakt. «Noen mennesker lærer tidlig at tillit har en pris.» Tobias ville spørre mer. Men William reiste seg. «Ikke i dag.» «Nei?» «I dag vil jeg bare at du skal være lykkelig.» Han rakte frem hånden. «Kom.» De gikk langs brygga mens kveldssolen farget himmelen oransje. Tobias kjente at skuldrene senket seg. Kanskje hadde Julian tatt feil. Kanskje var William bare en mann som elsket litt for intenst. Kanskje var det ikke farlig. Da telefonen vibrerte i lommen, stanset han. Et ukjent nummer. Ingen tekst. Bare én koordinat. Og under den, en eneste setning. "Ikke stol på alt du ser." Tobias stirret på skjermen. «Er det noe?» spurte William. Han låste telefonen med én bevegelse. «Nei.» William smilte. «Bra.» Han tok hånden til Tobias. «La oss nyte helgen.» Tobias lot seg lede videre. Men meldingen ble værende i tankene hans. For første gang begynte han å lure på om det virkelig var tilfeldigheter. Eller om noen hadde fulgt hvert eneste skritt han tok siden maskeradeballet. Kvelden senket seg sakte over sommerstedet. Solen hadde forsvunnet bak åsene på den andre siden av fjorden, og himmelen glødet i nyanser av oransje, lilla og dyp blå. Havet lå nesten urørlig. Bare små bølger slo mot brygga med en rytme som fikk hele stedet til å virke tidløst. Tobias sto ute på terrassen med en kopp te mellom hendene. Han pustet dypt inn. Luften luktet salt, furu og nyklippet gress. «Du ser ut som du trives.» William kom ut med et ullteppe over armen. Han la det forsiktig rundt skuldrene til Tobias. «Det er litt kjøligere her ute.» Tobias smilte. «Du tenker på alt.» William trakk svakt på skuldrene. «Jeg prøver.» De ble stående side om side uten å si noe. Langt ute på fjorden blinket et enslig fyrlys. «Det er rart,» sa Tobias. «Hva da?» «Når vi er her, føles det som om resten av verden ikke finnes.» William så utover vannet. «Det er derfor jeg elsker dette stedet.» «Kommer du hit ofte?» «Før gjorde jeg det.» «Og nå?» William svarte ikke med en gang. «Ikke så mye.» Tobias merket at stemmen hadde forandret seg. Den var blitt tyngre. «Er det fordi stedet minner deg om noe?» William smilte svakt. «Du er nysgjerrig.» «Litt.» «Det er ikke alltid nysgjerrighet gjør livet enklere.» Senere den kvelden hadde William gått inn på arbeidsrommet for å svare på noen telefoner. «Det tar bare noen minutter,» sa han. Tobias nikket. «Jeg skal bare se meg litt rundt.» «Ikke vær oppe for lenge.» «Neida.» Huset var stort. Langs veggene hang gamle fotografier av seilbåter, landskap og historiske kart. Nakne tregulv knirket svakt under føttene hans, og den gamle klokken i gangen slo åtte dype

slag. Tobias gikk rolig fra rom til rom. Biblioteket var fullt av bøker. Peisestuen luktet av ved og lær. Kjøkkenet var lyst og moderne. Alt virket nøye planlagt. Alt – bortsett fra én ting. Lengst inne i gangen sto en mørk tredør. Den skilte seg fra de andre. Ingen pynt. Ingen navneskilt. Bare en gammel messingnøkkel i låsen. Tobias stanset. Han la hånden forsiktig på dørhåndtaket. Det ga ikke etter. Låst. «Merkelig.» Han lente øret mot døren. Helt stille. Ingen lyd. «Hva gjør du?» Stemmen kom så brått at Tobias skvatt. William sto noen meter bak ham. Ansiktet var rolig. Likevel var det noe i øynene hans Tobias ikke hadde sett før. «Beklager,» sa Tobias. «Jeg bare gikk rundt.» William så mot døren. «Den holder jeg låst.» «Er det et lager?» Et øyeblikk ble William helt stille. «Ja.» Svaret kom litt for fort. «Bare gamle ting.» Tobias nikket. «Jeg var bare nysgjerrig.» William gikk bort til ham. Han la en hånd på skulderen hans. «Noen rom er det bedre å la være lukket.» Stemmen var vennlig. Likevel var det ingen tvil om at samtalen var over. William smilte igjen. «Kom.» «Hvor skal vi?» «Jeg har tent peisen.» De satte seg foran flammene med hvert sitt glass mineralvann. Regnet hadde begynt å tromme svakt mot vinduene. William lente hodet tilbake. «Jeg liker lyden av regn.» «Hvorfor?» «Den overdøver tanker.» Tobias så på ham. «Har du mange tanker?» William lo kort. «Flere enn du tror.» Stillheten la seg mellom dem igjen. Tobias visste ikke hvorfor, men han tenkte fortsatt på den låste døren. På måten William hadde reagert. Det var første gang siden de flyttet sammen at William virkelig hadde virket utilpass. Senere på kvelden gikk Tobias ut på terrassen igjen. Mørket hadde lagt seg over fjorden. Bare månen kastet et sølvhvitt lys over vannet. Han lente seg mot rekkverket. Da hørte han det. En svak lyd. Som grus som knaste under sko. Han snudde seg. Ingen. Likevel kunne han ikke fri seg fra følelsen av at noen sto ute mellom furutrærne. Han stirret mot skogkanten. Vinden beveget greinene. Skyggene danset mellom stammene. Et øyeblikk syntes han at han så en mørkkledd skikkelse. Høy. Urørlig. Så kom en sky foran månen. Alt ble mørkt. Da lyset kom tilbake, var skikkelsen borte. «Tobias?» William åpnet verandadøren. «Hva gjør du her ute?» Tobias snudde seg. «Jeg trodde jeg så noen.» William gikk bort til ham og så mot skogen. «Ingen kommer hit.» «Er du sikker?» «Helt sikker.» Han la armen rundt Tobias. «Du har hatt mange inntrykk de siste dagene.» Tobias lente seg mot ham. Kanskje hadde William rett. Kanskje spilte fantasien ham et puss. Men idet de gikk inn og verandadøren lukket seg, gled kameraet på husets overvåkningssystem sakte mot skogkanten. Et lite rødt lys blinket. Og langt inne mellom trærne sto en mørk skikkelse et kort øyeblikk før den forsvant lydløst inn i natten. Ingen inne i huset la merke til det. Det tok lang tid før Tobias sovnet. Regnet hadde gitt seg, men vinden

fortsatte å suse gjennom furutrærne utenfor sommerhuset. Nakne greiner strøk mot taket med jevne mellomrom og laget en lyd som minnet om forsiktige skritt. Han åpnet øynene. Ved siden av ham sov William tungt. Ansiktet hans var vendt mot vinduet, og det svake månelyset tegnet lyse striper over dynen. Tobias ble liggende og lytte. Huset var gammelt. Gamle hus levde sine egne liv. Treverk som arbeidet. Rør som knirket. Vind som fant veien inn gjennom små sprekker. Likevel var det én lyd som ikke passet inn. Et dunk. Langt borte. Som om en dør ble lukket. Tobias satte seg langsomt opp. Han holdt pusten. Stillhet. Så kom lyden igjen. Et lavt knirk. Fra gangen. Han kastet et blikk mot William. Han sov fortsatt. Forsiktig skjøv Tobias dynen til side og lot føttene treffe det kalde tregulvet. Han tok på seg morgenkåpen og åpnet soveromsdøren så stille han kunne. Gangen lå mørk. Bare månelyset fra vinduene lyste opp gulvet. Han gikk noen skritt frem. Den gamle klokken i enden av gangen tikket rolig. Hvert sekund lød høyere enn det forrige. Tobias stoppet foran den låste døren. Den var fortsatt lukket. Han la hånden mot treverket. Kaldt. Helt stille. «Du burde sove.» Stemmen bak ham fikk ham til å skvette. William sto noen meter unna. Han hadde tatt på seg en mørk morgenkåpe, og håret var fortsatt bustete etter søvnen. «Beklager,» sa Tobias lavt. «Jeg vekket deg.» William ristet på hodet. «Jeg merket bare at du ikke lå ved siden av meg.» Han gikk bort og stilte seg ved siden av Tobias. «Hva er det du leter etter?» Tobias trakk pusten. «Jeg hørte en lyd.» William lyttet et øyeblikk. Så smilte han. «Dette huset lager lyder hele tiden.» «Kanskje.» William la hånden på skulderen hans. «Du har hatt mange urolige dager.» «Ja.» «Maskeradeballet.» Tobias så opp. William fortsatte: «Jeg tror den kvelden sitter mer i deg enn du vil innrømme.» Tobias svarte ikke. Julian dukket opp i tankene hans igjen. Den mørke masken. Ordene. Advarslene. William tok hånden hans. «Kom tilbake til sengen.» «Jeg kommer.» «Nå.» Stemmen var rolig. Men denne gangen var det ikke et spørsmål. Tobias nikket. «Greit.» De gikk tilbake mot soverommet. Idet Tobias lukket døren bak seg, kastet han ett siste blikk mot enden av gangen. Den låste døren sto fortsatt urørlig. Likevel kunne han ikke fri seg fra følelsen av at hemmeligheten bak den ventet på ham. Ikke i natt. Men en dag. Da William sovnet igjen, ble Tobias liggende våken. Tankene vandret. Til Frida. Til maskeradeballet. Til Julian. Og til den underlige følelsen av at livet hans var i ferd med å bli delt i to. Et liv fylt av kjærlighet, luksus og trygghet. Og et annet, skjult liv, der spørsmålene ble flere for hver dag. Utenfor gled skyene bort fra månen. Langt ute på brygga blinket en enslig lommelykt én gang. Så ble alt mørkt igjen. Tobias så det ikke. Men noen hadde vært der. Og noen fulgte fortsatt med. Tobias våknet til lyden av måkeskrik. Morgenlyset strømmet inn

gjennom gardinene og la et gyllent skjær over soverommet på sommerstedet. Regnet fra natten før var borte. Fjorden lå speilblank utenfor vinduet, og disen danset lavt over vannflaten. Han ble liggende stille. William sov fortsatt. Den ene hånden hans hvilte over dynen, bare noen få centimeter fra Tobias. Det var noe fredelig over ansiktet hans når han sov. Bekymringene var borte. Den bestemte holdningen, det kontrollerte blikket og den rolige autoriteten var erstattet av en nesten gutteaktig ro. Tobias smilte. Det var denne William han hadde forelsket seg i. Han lente seg forsiktig frem og kysset ham lett på kinnet. William åpnet øynene nesten umiddelbart. «God morgen.» Stemmen var lav og varm. «God morgen.» William smilte. «Du ser lykkelig ut.» «Jeg tror jeg er det.» «Tror?» Tobias lo. «Jeg vet.» William løftet hånden og strøk forsiktig over kinnet hans. «Det var godt å høre.» De ble liggende uten å si noe. Bare lyden av bølgene utenfor fylte rommet. Etter noen minutter satte William seg opp. «Jeg har lyst til å vise deg noe.» «Hva da?» «Favorittstedet mitt.» En halvtime senere gikk de langs en smal skogssti. Solen trengte gjennom trekronene og kastet flekker av lys over bakken. Fuglene sang høyt, og den friske lukten av furu fylte luften. William gikk foran. Han snudde seg av og til for å forsikre seg om at Tobias fulgte etter. «Langt igjen?» spurte Tobias. «Bare litt.» «Du er hemmelighetsfull.» William smilte. «Noen overraskelser fortjener litt tålmodighet.» Etter noen minutter åpnet skogen seg. Foran dem lå en liten vik. Hvite svaberg. Krystallklart vann. Et gammelt naust som hadde stått der i generasjoner. «Her …» sa William stille. «… kommer jeg når verden blir for tung.» Tobias så utover vannet. «Det er utrolig vakkert.» William nikket. «Ingen vet om dette stedet.» «Nå vet jeg.» William møtte blikket hans. «Ja.» «Hvorfor viser du det til meg?» William svarte uten å nøle. «Fordi jeg stoler på deg.» Ordene traff Tobias dypt. De satte seg på svaberget. William fortalte historier fra barndommen. Om fisketurer med bestefaren. Om lange sommerdager ved sjøen. Men hver gang Tobias spurte om foreldrene hans, ble William stille. «Vi trenger ikke snakke om dem,» sa han. «Hvis du ikke vil.» William så utover fjorden. «En dag.» «Ikke i dag.» Tobias nikket. Han respekterte det. Likevel merket han at William knyttet hendene hardere sammen hver gang familien ble nevnt. På vei tilbake mot huset stoppet Tobias. «Vent litt.» Han pekte mot sanden. Fotavtrykk. Store støvelspor. De gikk fra skogen og ned mot brygga. William så raskt på dem. «Det er sikkert gamle spor.» Tobias ristet på hodet. «Nei.» Han satte seg på huk. «Se.» Regnet fra natten før hadde gjort sanden myk. Sporene lå oppå den glatte overflaten. De kunne ikke være gamle. William ble taus. «Kanskje en turgåer.» «Helt hit?» «Det hender.» Tobias så mot skogen. En merkelig uro vokste i ham. Han tenkte på den mørke skikkelsen han hadde ment å

se kvelden før. «Vi går tilbake,» sa William. Denne gangen var stemmen fastere. Tilbake ved huset forsøkte Tobias å legge uroen bak seg. William fyrte opp grillen. Duften av kull og marinert kjøtt fylte terrassen. «I dag skal vi bare slappe av,» sa William. «Ingen telefoner.» «Ingen jobb.» «Bare oss.» Tobias nikket. Han tok mobilen opp av lommen. Ingen nye meldinger. Ingen ukjente numre. Ingen Julian. Han pustet lettet ut. Kanskje var alt over. Kanskje hadde Julian bare ønsket å skape tvil. William kom bort med to tallerkener. «Hva smiler du av?» «Ingenting.» «Du ser lettere ut.» «Jeg tror bare denne helgen gjør meg godt.» William smilte. «Det var akkurat det jeg håpet.» Senere på ettermiddagen la Tobias merke til noe. William hadde lagt telefonen sin på kjøkkenbenken. Den vibrerte. Skjermen lyste opp. Bare et kort øyeblikk. Et navn rakk å vises før skjermen ble svart igjen. J… Resten av navnet forsvant. Tobias rakk ikke å lese mer. William kom inn fra terrassen. Han tok telefonen raskt. «Bare jobb.» Han la den i lommen. «Kan de ikke la deg ha fri?» William smilte. «Noen ganger skulle jeg ønske det.» Tobias tenkte ikke mer over det. Men leseren vet nå noe Tobias ikke vet: Telefonen kom ikke fra jobb. Kvelden kom langsomt. De satt tett sammen på brygga og så solen forsvinne bak horisonten. William la armen rundt Tobias. «Lover du meg én ting?» «Hva da?» «Uansett hva som skjer …» Han stoppet. «… så må du alltid komme til meg først.» Tobias så undrende på ham. «Hvorfor sier du det?» William svarte ikke med én gang. «Fordi mennesker kan lyve.» «Og du?» William møtte blikket hans. «Jeg kommer aldri til å lyve for deg.» Tobias smilte. Han trodde på ham. Langt ute mellom furutrærne sto en mørkkledd mann skjult i skyggen. Han så mot brygga. Mot Tobias. Mot William. Så tok han et fotografi. Et svakt klikk forsvant i lyden av bølgene. Ingen av dem hørte det. Mannen snudde seg. Forsvant lydløst inn mellom trærne. Og tok med seg enda en hemmelighet.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 4

Solen hadde så vidt begynt å stige over horisonten da de første strålene fant veien gjennom de store panoramavinduene i toppleiligheten. Det varme morgenlyset fylte rommet med et gyllent skjær og fikk den lyse eikeparketten til å gløde. Langt der nede våknet byen sakte til liv. De første fergene gled ut fra havnen, bilene fylte gatene, og måkene svevde over sjøen mens de lot morgenbrisen bære dem. Tobias lå fortsatt og sov. Ansiktet hans var avslappet, og pusten var rolig. Den ene hånden lå under puten, mens den andre hvilte over dynen. På nattbordet sto et lite fotografi av ham og Frida fra en sommer for mange år siden. Bildet hadde fulgt ham gjennom flere flyttinger og minnet ham om en tid da livet var enklere. William sto i døråpningen til soverommet. Han betraktet Tobias uten å si et ord. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Gratulerer med dagen,» hvisket han nesten lydløst, selv om Tobias ikke kunne høre det. Han lukket døren forsiktig igjen og gikk ut i stuen. Hele toppleiligheten var forandret. Kvelden før, etter at Tobias hadde sovnet, hadde William brukt flere timer på å gjøre alt klart. Nakne vegger var pyntet med hvite og gullfargede ballonger. På spisebordet sto store buketter med hvite roser og liljer, og langs vinduskarmene brant levende lys som kastet et mykt lys gjennom rommet. Midt på bordet sto en stor sjokoladekake dekorert med friske jordbær, bringebær og mørk sjokolade. Ved siden av lå flere pent innpakkede gaver. William så seg rundt. Alt måtte være perfekt. Ikke fordi Tobias forventet det. Men fordi William ønsket at denne dagen skulle bli uforglemmelig. Han gikk ut på kjøkkenet og begynte å lage frokost. Nybakte rundstykker ble lagt i en kurv. Eggerøre, røkelaks, fersk frukt og nypresset appelsinjuice ble satt frem. Kaffemaskinen malte ferske bønner, og den velkjente duften spredte seg gjennom leiligheten. William så på klokken. Snart. Han tok et brett, plasserte frokosten pent på det og la en enkelt hvit rose ved siden av kaffekoppen. Deretter gikk han tilbake til soverommet. Forsiktig satte han brettet fra seg på nattbordet. Han satte seg på sengekanten. «Tobias.» Ingen reaksjon. «Bursdagsbarn.» Et lite smil viste seg på Tobias' lepper før øynene sakte åpnet seg. «William?» «God morgen.» Tobias blunket noen ganger. «Hva er klokken?» «Tidlig nok til at du fortsatt kan sove.» «Hvorfor vekker du meg da?» William lo lavt. «Fordi noen fyller trettito år i dag.» Tobias satte seg opp og gned søvnen ut av øynene. «Jeg hadde nesten glemt det.» «Det hadde ikke jeg.» Han løftet brettet opp i fanget til Tobias. «Gratulerer med dagen.» Tobias ble sittende helt stille. Han så på frokosten. På den hvite rosen. På William. Øynene ble blanke. «Ingen har gjort noe slikt for meg før.» William tok hånden hans. «Da var det på tide.» Tobias smilte. «Du trenger ikke gjøre så mye.» «Jo.»

William så ham rett inn i øynene. «Du fortjener å føle deg spesiell.» Tobias lente seg frem og ga ham et mykt kyss. «Takk.» William smilte. «Dette er bare begynnelsen.» «Begynnelsen?» «Vent til du ser resten.» Nysgjerrig steg Tobias ut av sengen. Han tok på seg morgenkåpen og fulgte etter William ut i stuen. Han stoppet opp. «Herregud …» Hele leiligheten var pyntet. Ballongene beveget seg svakt i den varme luften fra ventilasjonen. Blomstene fylte rommet med en frisk duft, og morgensolen fikk alt til å se nesten eventyrlig ut. «William …» Han snudde seg sakte. «Har du gjort alt dette alene?» William nikket. «Jeg ville at den første bursdagen din her skulle bli noe du aldri glemmer.» Tobias gikk bort til ham og la armene rundt ham. «Jeg vet nesten ikke hva jeg skal si.» «Du trenger ikke si noe.» William holdt ham tett. «Bare vær her.» De ble stående lenge uten å si et ord. For Tobias føltes det som om tiden hadde stoppet. Det var lett å forstå hvorfor han hadde forelsket seg i William. Bak den vellykkede forretningsmannen, de dyre bilene, toppleiligheten og alle luksusgodene fantes det også en mann som kunne bruke en hel natt på å planlegge en bursdagsmorgen for den han elsket. Tobias lukket øynene et øyeblikk. Hvis noen hadde fortalt ham for ett år siden at dette skulle bli livet hans, ville han aldri ha trodd det. Han visste ikke at denne dagen også skulle bli starten på en reise som kom til å forandre alt. Langt nede på gaten, skjult bak tonede bilvinduer, satt en mørkkledd mann i en parkert bil. Han så opp mot toppleiligheten. Et svakt smil kunne skimtes før bilen startet og forsvant rolig ut i morgentrafikken. Ingen oppe i toppleiligheten la merke til ham. Tobias ble stående midt i stuen med blikket vandrende fra de hvite rosene til ballongene som svevde under taket. Han kunne nesten ikke tro at dette var den samme toppleiligheten han hadde sovnet i kvelden før. «Du har virkelig tenkt på alt,» sa han lavt. William lente seg mot kjøkkenøya og betraktet ham. «Jeg kjenner deg.» «Så godt?» «Godt nok til å vite at du setter mer pris på omtanken enn på prislappen.» Ordene traff Tobias. Han hadde aldri vært opptatt av luksus for luksusens skyld. Ja, han likte de vakre omgivelsene, de eksklusive reisene og den komfortable hverdagen William kunne tilby. Men det var de små øyeblikkene han bar med seg. En kopp kaffe servert før han rakk å spørre. En hånd som fant hans når de gikk gjennom byen. En rolig kveld på terrassen mens solen sank ned bak horisonten. Det var slike minner som betydde noe. William gikk bort til platespilleren i hjørnet av stuen. Han løftet forsiktig på armen og lot stiften treffe en vinylplate. En rolig pianomelodi fylte rommet. «Den er vakker,» sa Tobias. «Den minner meg om deg.» «Om meg?» William nikket. «Rolig på overflaten.» Han smilte. «Men med mange tanker som ingen andre ser.» Tobias lo stille. «Du analyserer meg litt for mye.» «Kanskje.» William gikk bort til ham igjen.

«Men jeg liker å forstå menneskene jeg elsker.» Tobias svarte ikke med en gang. Han tok en slurk kaffe og lot blikket gli utover byen. Sommeren lå over hustakene. Små båter beveget seg rolig ute på fjorden, og mennesker fylte gatene langt der nede. «Hva ønsker du deg mest akkurat nå?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «En dag som denne.» «Bare det?» «Ja.» «Ingen ny bil? Ingen klokke? Ingen dyre klær?» Tobias ristet på hodet. «Jeg har aldri drømt om slike ting.» William smilte. «Det er en av grunnene til at jeg falt for deg.» Stillheten som fulgte, var behagelig. William tok hånden hans. «Lukk øynene.» «Hvorfor det?» «Bare stol på meg.» Tobias gjorde som han ble bedt om. Han hørte William gå noen skritt bort før han kom tilbake. «Nå kan du åpne.» Foran ham sto en stor, mørkeblå gaveeske med et hvitt silkebånd. «Denne …» William smilte. «… har jeg gledet meg til å gi deg.» Tobias løsnet båndet forsiktig. Inni lå et elegant armbåndsur. Ikke prangende. Ikke overdrevent. Klassisk. Tidløst. På baksiden var det gravert inn en kort tekst: Til Tobias. Måtte tiden alltid minne deg om hvor høyt du er elsket. – William Tobias kjente at stemmen sviktet. «William …» Han så opp. «Dette kan jeg ikke ta imot.» «Jo.» «Det må ha kostet …» William avbrøt ham med et mildt smil. «Ikke tenk på det.» «Men …» «Når du ser på klokken, vil jeg at du skal huske denne dagen.» Forsiktig tok William klokken ut av esken og festet den rundt håndleddet til Tobias. Den passet perfekt. «Hva synes du?» spurte William. Tobias snudde håndleddet og lot lyset treffe urskiven. «Den er vakker.» «Akkurat som den som skal bære den.» Tobias ristet på hodet og lo. «Du er håpløs.» «Forelsket.» «Det også.» William lo sammen med ham. For et øyeblikk forsvant alle bekymringer. Ingen masker. Ingen hemmeligheter. Ingen mørke skikkelser. Bare dem to. Senere på formiddagen ringte det på døren. William så mot Tobias. «Det må være den første gjesten.» Tobias gikk bort og åpnet. På utsiden sto Frida med et bredt smil, en stor bukett markblomster og en gavepose med blått silkepapir. «Gratulerer med trettitoårsdagen!» Hun la armene rundt ham i en varm klem. «Takk.» «Har bursdagsbarnet hatt en fin morgen?» Tobias kastet et blikk inn i leiligheten. «Bedre enn jeg kunne drømt om.» Frida så seg rundt idet hun kom inn. Hun stoppet opp. «Oi …» Blomstene. Ballongene. Den dekkede frokosten. Lyset. Hun smilte mot William. «Dette var virkelig gjennomført.» William nikket høflig. «Han fortjener det.» Frida så på Tobias. Hun kunne se hvor lykkelig han var. Og akkurat den dagen valgte hun å legge bekymringene sine til side. Hun ville bare være der for sin beste venn. Bursdagen hadde så vidt begynt. Og ennå ventet familien, gavene og den overraskelsen som skulle sende Tobias og William ut på sitt livs første reise til Paris. Det gikk ikke lang tid før det ringte på døren igjen. «Det må være familien,» sa Tobias med et smil. Han åpnet døren, og

straks fylte latter og varme stemmer gangen. Moren var den første som ga ham en lang klem. «Gratulerer med dagen, gutten min.» «Takk, mamma.» Hun holdt ham et øyeblikk på armlengdes avstand og smilte. «Trettito år allerede. Jeg synes fortsatt det var i går du løp barbeint rundt i hagen og nektet å komme inn til middag.» Alle lo. Bak henne kom tanten, onkelen, en kusine og flere nære familiemedlemmer inn med blomster, gaveposer og store smil. William tok imot dem med en rolig høflighet. «Velkommen. Det er hyggelig å ha dere her.» «For en fantastisk leilighet,» sa tanten idet hun så utover stuen. «Den er enda vakrere enn Tobias har beskrevet.» William smilte. «Hjem blir først et hjem når man kan dele det med mennesker man er glad i.» Ordene gjorde inntrykk på Tobias. Han visste at William ikke bare sa det for å være høflig. Han mente det. Stemningen steg raskt. Kjøkkenøya ble fylt med småretter, frisk frukt og hjemmebakte kaker familien hadde tatt med seg. Fra høyttalerne lød rolig musikk, og gjennom de store vinduene skinte sommersolen inn over selskapet. Frida gikk bort til panoramavinduet. «Jeg blir aldri lei av den utsikten.» Tobias stilte seg ved siden av henne. «Heller ikke jeg.» «Er du lykkelig? Han så utover sjøen før han svarte. « Ja.» Frida smilte. «Det er godt å høre.» Hun lot hånden hvile et øyeblikk på skulderen hans. «Du fortjener det.» William hentet en flaske alkoholfri musserende drikke og fylte glassene. Han løftet sitt. «Kan jeg få si noen ord?» Samtalene stilnet. Alle vendte seg mot ham. William så bort på Tobias. «Da Tobias kom inn i livet mitt, forandret det mer enn jeg hadde trodd var mulig.» Han tok en liten pause. « Noen mennesker kommer inn i et rom uten at man legger merke til dem. Andre forandrer hele rommet bare ved å være der.» Tobias kjente at kinnene ble varme. William fortsatte. «Du har gjort livet mitt lysere. Du minner meg hver dag om at lykke ikke kan kjøpes, men må deles.» Han løftet glasset. «Gratulerer med dagen, Tobias.» Alle svarte i kor. «Gratulerer!» Glassene klirret mot hverandre. Tobias måtte svelge før han fant ordene. «Takk.» Han så rundt på alle som var samlet. «Jeg vet egentlig ikke hva jeg skal si.» Han lo forsiktig. «Jeg har aldri vært så flink til taler.» Latter fylte rommet. «Men én ting vet jeg.» Han så på William. «Jeg føler meg heldig.» Deretter lot han blikket gli videre mot familien. «Og jeg føler meg heldig som har dere.» Moren tørket en liten tåre. «Det var fint sagt.» Etter lunsjen kom bursdagskaken inn. Den var pyntet med friske jordbær, blåbær og et tynt lag hvit sjokolade. Trettito små lys lyste opp kaken. «Du må ønske deg noe,» sa Frida. «Ellers går det ikke i oppfyllelse.» Tobias smilte. Han lukket øynene. Han ønsket seg ikke rikdom. Ikke flere gaver. Bare at menneskene han var glad i, skulle få være en del av livet hans lenge. Så blåste han ut alle lysene. Applaus fylte rommet. Senere på ettermiddagen reiste tanten seg med en

elegant, kremfarget konvolutt i hånden. Hun smilte lurt. «Nå kommer den siste gaven.» Tobias tok imot konvolutten. «Fra oss alle.» Han åpnet den forsiktig. Først falt et kort ut. Deretter to flybilletter. Så et hotellbevis. Han leste stille for seg selv før han så opp med store øyne. «Paris …?» Moren nikket. «En langhelg.» «Til deg og William.» «Vi vet hvor lenge du har drømt om å besøke byen.» Frida smilte bredt. «Og vi syntes det var på tide at drømmen ble virkelig.» Tobias måtte le. «Dette…» Han ristet på hodet. «Jeg vet ikke hva jeg skal si.» «Du kan begynne med ja,» sa onkelen og lo. William tok billettene og så på datoene. «Neste måned.» Han vendte seg mot Tobias. «Da reiser vi.» «Virkelig?» «Selvfølgelig.» William tok hånden hans. «Vi skal se byen sammen.» «Vi skal spise på små kafeer.» «Gå langs elven.» «Se lysene om kvelden.» Tobias smilte så bredt at det nesten gjorde vondt i kinnene. «Dette blir den fineste bursdagsgaven jeg noen gang har fått.» Familien klappet. Frida tok et bilde av Tobias og William mens de sto med flybillettene i hendene. Ingen av dem kunne vite at akkurat den reisen kom til å bli et vendepunkt. En reise som skulle gi dem minner for livet. Men også føre en gammel hemmelighet enda nærmere overflaten. Langt nede på gaten stoppet en mørk bil ved fortauskanten et kort øyeblikk. En skikkelse inne i bilen løftet blikket mot toppleiligheten. Så startet motoren igjen. Bilen forsvant stille inn i den varme sommerkvelden. Ingen oppe i leiligheten la merke til den. For denne dagen var fylt av latter, kjærlighet og håp. Skyggene ventet fortsatt tålmodig på sin tur. Kvelden hadde senket seg over byen. De siste gjestene tok på seg jakker, takket for maten og ga Tobias en siste klem før de gikk mot heisen. Moren holdt ansiktet hans mellom hendene et øyeblikk. «Pass godt på deg selv.» «Det skal jeg.» Hun smilte varmt. «Og nyt Paris. Du har snakket om den byen siden du var tenåring.» Tobias lo. «Jeg vet.» «Send mange bilder.» «Det lover jeg.» William fulgte familien ut til heisen. «Takk for at dere kom.» Onkelen klappet ham vennskapelig på skulderen. «Takk for at du tok så godt vare på Tobias.» William smilte oppriktig. «Det kommer jeg til å fortsette med.» Heisdørene gled sakte igjen. Stillheten la seg over toppleiligheten. Tobias pustet dypt ut. «Det ble en fin dag.» William lukket døren og lente ryggen mot den. «Den ble akkurat slik jeg håpet.» Tobias gikk bort til ham. «Takk.» «For hva?» «For alt.» William smilte. «Du trenger ikke takke meg.» «Jo.» Tobias tok hånden hans. «Jeg vet hvor mye arbeid du har lagt ned i dette.» William så på ham med et blikk som var både mykt og alvorlig. «Du er verdt det.» De ble stående stille. Byens lys speilet seg i vinduene rundt dem. Et cruiseskip gled sakte gjennom fjorden med tusenvis av små lys langs dekket. «Kom,» sa William. «Jeg har én overraskelse til.» Tobias lo. «Flere?» «Én siste.» William tok ham med ut på terrassen. Den milde sommerkvelden omsluttet dem. Et lite

bord var dekket med to desserttallerkener, tente lykter og en flaske musserende eplemost. «Når rakk du dette?» William trakk på skuldrene. «Mens dere snakket om barndomsminner.» «Du er helt utrolig.» «Nei.» William trakk ut en stol. «Jeg er bare forelsket.» Tobias kjente hjertet slå litt fortere. Han satte seg. De skålte stille. Ingen sa noe de første minuttene. De nøt bare utsikten. Lyden av bølgene langt nede. Sommerluften. Og vissheten om at de hadde hverandre. Etter en stund brøt William stillheten. «Vet du hva jeg gleder meg mest til i Paris?»« Nei.» «Å få oppleve byen gjennom dine øyne.» Tobias smilte. «Hva mener du?» «Du blir begeistret over små ting.» William lente seg tilbake. «En gatekunstner.» «Et bakeri.» «En bokhandel.» «Et gammelt bygg.» «Du får verden til å virke større.» Tobias kjente seg rørt. «Det var fint sagt.» «Det er sant.» William så utover byen. «Jeg har reist dit mange ganger.» «Men aldri med deg.» Stillheten vendte tilbake. Denne gangen var den fylt av forventning. Senere ryddet de sammen. Tobias samlet inn tallerkener mens William bar blomster inn på kjøkkenet. «Skal vi pakke litt i morgen?» spurte Tobias. «Vi har god tid.» «Jeg vet.» Han smilte. «Men jeg gleder meg.» William lo. «Det gjør jeg også.» Da kjøkkenet var ryddet, gikk Tobias bort til vinduet. Han så ned mot gaten. Bylivet fortsatte som vanlig. Taxier. Syklister. Mennesker på vei hjem. Så la han merke til en mann på fortauet. Mannen sto stille med hendene i lommene. Han så opp mot bygningen. Et øyeblikk syntes Tobias at blikkene deres møttes. Så kom en buss kjørende mellom dem. Da bussen hadde passert, var mannen borte. «Hva ser du på?» spurte William. Tobias ristet lett på hodet. «Ingenting.» «Sikker?» «Ja.» Han bestemte seg for ikke å nevne det. Det var tross alt bursdagen hans. Han ville ikke avslutte dagen med uro. William la armene rundt ham bakfra. «Er du lykkelig?» Tobias lente hodet bakover mot skulderen hans. «Ja.» «Virkelig?» «Mer enn noen gang.» William kysset ham lett i håret. «Det er alt jeg ønsker.» De ble stående lenge ved vinduet. Ingen av dem visste at om bare noen uker skulle de stå hånd i hånd i Paris. Ingen av dem visste at den reisen kom til å åpne døren til hemmeligheter som hadde vært skjult i flere tiår. Men denne kvelden fantes bare kjærligheten. Og håpet om en fremtid som virket lysere enn noen gang. Morgensolen hadde så vidt begynt å varme rullebanen da flyet lettet. Tobias satt ved vinduet og fulgte landskapet som langsomt ble mindre under dem. Byen forsvant bak et slør av skyer, og etter noen minutter var alt han kunne se et hvitt skyteppe badet i gyllent morgenlys. Han lente hodet mot vinduet og smilte. «Du smiler hele tiden,» sa William. Tobias så bort på ham. «Jeg klarer ikke å la være.» «Så ille er det altså å reise med meg?» Tobias lo. «Tvert imot.» Han tok Williams hånd. «Jeg har drømt om Paris siden jeg var tenåring.» William flettet fingrene sine inn mellom

Tobias' og ga hånden hans et lett klem. «Da skal vi sørge for at byen lever opp til forventningene.» Tobias så ut av vinduet igjen. «Jeg tror ikke det blir vanskelig.» Et par timer senere landet flyet mykt. Da de kom ut av terminalen, møtte en varm sommerbris dem. Lyden av fransk som ble snakket rundt dem, lukten av nybakte croissanter fra en kafé i nærheten og summingen av storbyen fikk Tobias til å stoppe opp et øyeblikk. «Vi er faktisk her,» sa han lavt. William smilte. «Velkommen til Paris.» En svart bil ventet på dem utenfor flyplassen. Sjåføren tok imot koffertene og åpnet døren. «Dette er litt luksus,» sa Tobias mens de satte seg inn. William lo. «Du klager ikke.» « Absolutt ikke.» Bilen kjørte inn mot sentrum. Tobias satt med ansiktet vendt mot vinduet. Han forsøkte å få med seg alt – de brede boulevardene, de gamle bygningene, små bakerier på gatehjørnene og mennesker som satt tett ved kafébordene med kaffekopper og aviser. «Det ser akkurat ut som på film,» sa han. «Virkeligheten er ofte finere,» svarte William. Hotellet lå i en rolig gate, bare noen minutters spasertur fra elven. Den gamle fasaden var elegant, med smijernsbalkonger og store vinduer. En dørvakt i mørk uniform åpnet døren og ønsket dem velkommen. Inne i lobbyen luktet det friske blomster og nybrygget kaffe. Krystallkroner hang fra taket, og marmorgulvet skinte i ettermiddagssolen. «God ettermiddag,» sa resepsjonisten på engelsk med et vennlig smil. «Velkommen.» William ordnet innsjekkingen, mens Tobias lot blikket vandre rundt i lobbyen. Et flygel sto ved vinduet. Store buketter med hvite liljer prydet resepsjonsområdet. Alt virket gjennomført. «Klar?» spurte William. Tobias nikket. «Absolutt.» Heisen førte dem opp til øverste etasje. Dørene gled stille til side. En bred korridor med tykke tepper og dempet belysning strakte seg foran dem. «Vi bor helt innerst,» sa William. Han låste opp døren til suiten. Tobias gikk inn først. Han stoppet opp. «William…» Den romslige suiten var badet i lys. Fra de høye vinduene hadde de utsikt over hustakene, med det karakteristiske bylandskapet som strakte seg mot horisonten. En stor stue med lyse møbler gikk over i et elegant soverom. Friske blomster sto på bordet, og en håndskrevet velkomsthilsen lå ved siden av en skål med frukt. «Dette er helt utrolig.» William smilte fornøyd. «Jeg håpet du ville like det.» Tobias gikk bort til vinduet. «Jeg elsker det.» Han snudde seg og møtte Williams blikk. «Takk.» William gikk bort til ham. «Vi skal lage gode minner her.» Tobias nikket. «Det skal vi.» De pakket ut koffertene før de gikk ut i byen. Paris summet av liv. De spaserte hånd i hånd langs de brosteinsbelagte gatene, stoppet ved et lite bakeri og delte en lun croissant mens de lo av at de begge fikk melis på klærne. «Dette kommer Frida til å le av når hun ser bildene,» sa Tobias. William tok opp telefonen. «Da må vi ta et bilde.» Han holdt telefonen opp. «Smil.» Klikk. Bildet fanget to mennesker som var

forelsket. To mennesker som trodde de hadde hele verden foran seg. Ingen av dem la merke til mannen som sto på den andre siden av gaten. Han hadde en mørk caps trukket ned over pannen og solbriller som skjulte øynene. Han så på dem et kort øyeblikk. Så snudde han seg og forsvant inn i folkemengden. Ingen visste at reisen til Paris allerede hadde begynt å trekke fortiden nærmere. Og at skyggene hadde fulgt etter dem hele veien fra Norge. De neste timene lot Tobias seg rive med av byen. Han hadde sett bilder av Paris utallige ganger, men ingenting kunne måle seg med å oppleve den med egne øyne. Smale brosteinsgater førte dem fra små bokhandler til travle torg, der gatemusikanter spilte mens mennesker fra hele verden satte seg på fortauskafeene. «Jeg tror dette er favorittbyen min allerede,» sa Tobias. William smilte. «Og du har bare vært her noen timer.» «Det holder.» William lo. «Vent til du ser byen om kvelden.» De gikk videre langs elven. Sollyset glitret i vannet, og små turistbåter gled sakte forbi. Tobias stoppet flere ganger for å ta bilder. Et gammelt par satt hånd i hånd på en benk. En blomsterhandler stilte ut bøtter med roser i alle farger. En liten gutt løp etter såpebobler som svevde over plassen. «Alt føles nesten uvirkelig,» sa Tobias. William la en hånd på ryggen hans. «Noen steder har den effekten.» Ut på ettermiddagen fant de en liten kafé i en rolig sidegate. Små runde bord sto tett langs fortauet, og duften av nybakt brød og kaffe fylte luften. «Dette er mye hyggeligere enn de store restaurantene,» sa Tobias. «Jeg visste du kom til å si det.» William smilte. «Du velger alltid det ekte fremfor det prangende.» Servitøren kom bort med menyene. De bestilte lunsj og ble sittende lenge. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias så utover gaten. «At jeg håper vi kan reise mer sammen.» William nikket. «Det håper jeg også.» «Hvor vil du dra neste gang?» William tenkte seg om. «Kanskje Italia.» «Eller Skottland.» «Eller et lite sted ved havet der ingen kjenner oss.» Tobias smilte. «Det høres fint ut.» William lente seg litt frem. «Jeg liker best steder der vi kan være oss selv.» Ordene var varme. Likevel tenkte Tobias et øyeblikk på sommerstedet. På den låste døren. På følelsen av å bli observert. Han skjøv tanken bort. Denne helgen skulle være annerledes. Da de kom tilbake til hotellet sent på ettermiddagen, var lobbyen roligere enn tidligere. En pianist spilte dempet musikk ved flygelet. Resepsjonisten smilte idet de gikk forbi. «Hvordan har dagen vært?» spurte hun. «Fantastisk,» svarte Tobias. William nikket. «Vi kommer garantert tilbake.» De tok heisen opp. Da dørene åpnet seg i toppetasjen, var korridoren nesten tom. Bare en hotellansatt trillet en vogn lenger borte. Tobias stanset et øyeblikk. «Hva er det?» spurte William. «Ingenting.» Han kunne ha sverget på at han hadde sett en mann forsvinne rundt hjørnet i enden av korridoren. Men da han så en gang til, var ingen der. «Du ser litt

tankefull ut,» sa William. «Jeg er bare sliten etter reisen.» «Da hviler vi litt før middagen.» Tilbake på suiten satte Tobias seg ved vinduet. Paris lå badet i et gyllent ettermiddagslys. Han tok frem telefonen og sendte et bilde til Frida. Vi er fremme. Byen er enda vakrere enn jeg hadde håpet. Svaret kom nesten med én gang. Kos dere! Og hils William. Ikke bruk hele turen på å ta bilder – husk å leve også. Tobias lo for seg selv. «Frida?» spurte William. «Ja.» «Hva sier hun?» «At vi må huske å nyte turen.» William smilte. «Klokt råd.» Han tok av seg dressjakken og hengte den pent i garderoben. Telefonen hans begynte å vibrere. William så raskt på skjermen. Smilet ble borte et lite øyeblikk. «Jeg må ta denne.» «Jobb?» «Ja.» Han nølte. «Det tar forhåpentligvis ikke lang tid.» «Gå du.» William gikk mot døren. Før han gikk ut, snudde han seg. «Jeg blir ikke lenge.» «Jeg venter her.» «Lås døren etter meg.» «Det skal jeg.» William smilte og forsvant ut i korridoren. Døren gled sakte igjen. Tobias ble stående alene i den stille suiten. Han gikk bort til vinduet og så utover byen. Et sted langt nede begynte kirkeklokkene å ringe. Han trakk pusten dypt. Paris føltes fredelig. Likevel kunne han ikke fri seg fra følelsen av at noen var nærmere enn han trodde. Og ute i hotellkorridoren stoppet en mørkkledd mann noen sekunder foran døren til suiten. Han så på dørnummeret. Så fortsatte han lydløst videre. Stillheten senket seg over suiten. Tobias gikk langsomt gjennom stuen og lot fingrene gli over den mørke marmorkanten på peisen. Han åpnet dørene ut til den lille balkongen. En lun kveldsvind fylte rommet med lyder fra byen; dempet latter fra en kafé nedenfor, en fiolinist som spilte et sted i nærheten, og den fjerne summingen av trafikk. Han smilte for seg selv. Paris levde. På sofabordet lå kameraet han hadde brukt tidligere på dagen. Han bladde gjennom bildene. William som lo utenfor bakeriet. To kaffekopper på en liten kafé. Et bilde av dem begge, tatt av en eldre turist som hadde tilbudt seg å hjelpe. «Det er faktisk et fint bilde,» mumlet Tobias. Han la kameraet fra seg og gikk mot badet. I farten lot han døren til suiten stå på gløtt. Han tenkte ikke over det. Vannet begynte å renne fra kranen. Han skylte ansiktet i det kalde vannet og så opp i speilet. Et øyeblikk virket alt stille. Så syntes han at han hørte en svak lyd. Et forsiktig knepp. Som en dør som lukket seg. Han stanset. «William?» Ingen svarte. Han tørket hendene og gikk ut fra badet. Midt i stuen sto en mann. Mørk dress. Ingen maske denne gangen. Ansiktet var delvis skjult av skyggen fra vinduet, men Tobias kjente ham igjen med én gang. Julian. «Hvordan kom du deg inn?» Julian kastet et raskt blikk mot døren. «Du lot den stå åpen.» «Du kan ikke bare gå inn på hotellrommet vårt.» «Nei.» Julian senket stemmen. «Men jeg hadde ikke mange minutter.» Tobias kjente pulsen stige. «Hvorfor er du her?» Julian tok ett rolig skritt nærmere, men holdt fortsatt god avstand. «Fordi

tiden begynner å renne ut.» «Jeg forstår fortsatt ikke hva du mener.» «Det vet jeg.» Blikket hans var alvorlig. «Og det er kanskje like greit.» Tobias foldet armene. «Da får du forklare.» Julian så mot døren igjen. «William skjuler noe for deg.» «Det har du sagt før.» «Fordi det er sant.» «Hvis du vet så mye, hvorfor forteller du meg ikke alt?» Julian trakk pusten dypt. «Fordi sannheten ikke bare vil forandre livet ditt.» Han møtte Tobias' blikk. «Den vil knuse hans.» Stillheten mellom dem ble tung. Tobias kjente at han ønsket svar, men samtidig fryktet dem. «Hvorfor bryr du deg?» Julian svarte ikke med én gang. Til slutt sa han stille: «Fordi ingen fortjener å leve i uvisshet.» Han tok enda et skritt nærmere. «Jeg ber deg ikke om å forlate William.» «Det gjør du ikke?» «Nei.» «Jeg ber deg bare om én ting.» «Hva da?» «Begynn å stille spørsmål.» Tobias kjente hjertet slå hardt. «Om hva?» Julian så et øyeblikk ned i gulvet før han løftet blikket igjen. «Spør ham om familien.» «Han har sagt at det er vanskelig.» «Ja.» Julian nikket langsomt. «Det er det.» Plutselig hørtes lyden av heisdørene ute i korridoren. Begge ble stille. Deretter kom lyden av skritt. Noen nærmet seg suiten. Julian reagerte umiddelbart. «Han er tilbake.» «Vent!» «Ikke nå.» «Jeg trenger svar!» Julian ga Tobias et alvorlig blikk. «Du skal få dem.» Han gikk mot døren. Før han åpnet den, snudde han seg én siste gang. «Og Tobias…» «Ja?» «Ikke la frykten bestemme hvem du stoler på.» Så var han borte. Bare noen sekunder senere ble det banket på døren. Tre rolige bank. «Det er meg,» lød Williams stemme fra korridoren. Tobias ble stående urørlig et øyeblikk. Han så mot den tomme gangen utenfor. Julian var allerede forsvunnet. Han trakk pusten dypt, åpnet døren og møtte William med et smil som skjulte mer enn det avslørte. «Beklager at det tok litt tid,» sa William. «Møtet trakk ut.» Tobias nikket. «Det går fint.» William så undersøkende på ham. «Er alt i orden?» Tobias nølte et øyeblikk. «Ja.» Det var den tredje løgnen han hadde fortalt William siden maskeradeballet. Og for hver løgn ble avstanden mellom dem litt større – selv om ingen av dem ennå kunne se den. William la merke til at Tobias virket tankefull. «Er du sikker på at du har det bra?» spurte han mens han hengte fra seg jakken. Tobias smilte forsiktig. «Jeg tror bare reisen har tatt litt på.» William gikk bort til ham og la en hånd mot kinnet hans. «Da tar vi resten av kvelden i ditt tempo.» Tobias nikket. «Det høres fint ut.» William smilte. «Jeg har bestilt bord på en liten restaurant ved Seinen. Ingen stive dresser, ingen forretningsfolk. Bare god mat og utsikt.» «Det høres perfekt ut.» En halvtime senere gikk de hånd i hånd gjennom de smale gatene. Paris var forandret etter solnedgang. Gatelyktene kastet et gyllent lys over brosteinene, små kafeer var fulle av mennesker, og lyden av latter blandet seg med musikken fra en trekkspillspiller på et gatehjørne. Tobias stoppet

flere ganger. «Kan vi gå litt saktere?» William lo. «Selvfølgelig.» «Jeg vil huske alt.» De gikk ned mot elven. Vannet speilet lysene fra broene, og turistbåtene gled stille forbi. «Det er enda vakrere enn jeg forestilte meg,» sa Tobias. William så på ham i stedet for på utsikten. «Jeg har nesten ikke sett på byen.» Tobias smilte. «Hvorfor ikke?» «Fordi jeg har sett på deg.» Tobias ristet leende på hodet. «Du sier slike ting så lett.» «Fordi jeg mener dem.» Han tok Tobias' hånd. «Jeg har reist hit mange ganger.» «Men aldri har byen føltes slik.» Restauranten lå nesten helt nede ved vannkanten. Et lite bord ventet på dem ute på terrassen. Levende lys blafret svakt i den lune kveldsluften. Servitøren ønsket dem velkommen og viste dem til plassene. «Dette må være det fineste bordet her,» sa Tobias. William smilte. «Jeg håpet du ville si det.» De bestilte middag. Mellom rettene snakket de om alt de ønsket å oppleve de neste dagene. Museer. Små bokhandler. Gamle kirker. Parker. Tobias fortalte om en bok han hadde lest som ungdom, der hovedpersonene møttes på en bro i Paris. «Jeg husker at jeg tenkte at hvis jeg noen gang kom hit, ville jeg oppleve den samme følelsen.» William lente seg frem. «Og gjør du det?» Tobias så utover elven. «Ja.» Han vendte blikket tilbake mot William. «Faktisk enda mer.» William smilte stille. «Da var denne reisen verdt hver eneste planleggingstime.» Etter middagen ruslet de langs elvebredden. Byen var fortsatt full av liv. En kunstner malte nattlandskap under en bro. Et ungt par danset til musikk fra en liten høyttaler. Lenger borte satt en eldre mann alene med en bok. Tobias stoppet. «Kan du ta et bilde av meg?» William tok telefonen. «Still deg der.» Tobias stilte seg ved steinmuren med elven bak seg. «Sånn?» «Perfekt.» Klikk. «Vis meg.» De lo sammen mens de så gjennom bildene. Plutselig ble Tobias stille. «Hva er det?» spurte William. «Ingenting …» Han zoomet inn på det siste bildet. Langt bak ham, på den andre siden av promenaden, sto en mørkkledd mann. Ansiktet var uklart. Det kunne vært hvem som helst. Likevel fikk Tobias en merkelig følelse. «Ser du ham?» spurte han. William studerte bildet. «Bare en tilfeldig forbipasserende.» «Kanskje.» William la telefonen tilbake i lommen. «Du tenker for mye.» Han sa det med et smil. «Kom.» «Vi går tilbake til hotellet.» På vei hjem holdt Tobias seg tett inntil William. Han ønsket å nyte øyeblikket. Likevel kom tankene tilbake. Julian. Advarslene. Familien. Den åpne hotellsuiten. Ingen av delene passet inn i denne vakre kvelden. Da de kom tilbake til hotellet, ønsket resepsjonisten dem god kveld. Heisen førte dem lydløst opp. Denne gangen var korridoren tom. William låste opp døren og slapp Tobias inn først. «I morgen,» sa han mens han lukket døren bak dem, «skal vi oppleve enda mer av denne byen.» Tobias smilte. «Jeg gleder meg allerede.» Men idet gardinene ble trukket for og lyset slukket i suiten, sto en enslig

skikkelse på takterrassen til bygningen over gaten. Han så mot hotellets øverste etasje. Så tok han opp telefonen. Skjermen lyste svakt. En kort melding ble skrevet. “Han begynner å stille spørsmål.” Meldingen ble sendt. Skikkelsen ble stående noen sekunder til før den forsvant lydløst ned trappen. Ingen på hotellet visste at noen fulgte med. Og Tobias sovnet den natten uten å ane at Paris skjulte langt flere hemmeligheter enn vakre gater og gamle bygninger. Morgenen kom langsomt. De første solstrålene snek seg inn mellom de lyse gardinene og fylte suiten med et varmt, gyllent lys. Tobias våknet før William og ble liggende stille et øyeblikk. Han lyttet. Byen utenfor var allerede våken. En lastebil stanset et sted nede i gaten. En sykkelklokke ringte. Fra et bakeri på hjørnet steg lukten av nybakte croissanter opp gjennom det åpne vinduet. Tobias smilte. «God morgen, Paris,» hvisket han. Han gikk barbeint bort til balkongen og åpnet døren. Den friske morgenluften møtte ham med en svak duft av kaffe og blomster. Han lente hendene mot rekkverket og så utover hustakene. Dette var et øyeblikk han visste at han kom til å huske. Bak ham hørte han dynen bevege seg. «Du står opp tidlig på ferie.» William kom bort med to kopper kaffe. Han rakte den ene til Tobias. «Takk.» De sto side om side og lot stillheten tale. «Hva vil du oppleve i dag?» spurte William. Tobias tok en slurk kaffe. «Jeg vil bare gå.» «Gå?» «Uten plan.» «Finne små gater.» «Sette oss på en kafé.» «Kjøpe en bok jeg aldri kommer til å lese på fransk.» William lo. «Det høres veldig ut som deg.» Etter frokost forlot de hotellet. De vandret gjennom gater som ennå ikke var fulle av turister. En blomsterhandler holdt på å sette ut dagens buketter. En eldre mann feide fortauet foran den lille bokhandelen sin. En kvinne satte frem nybakte baguetter i vinduet. «Det er akkurat slike steder jeg elsker,» sa Tobias. William betraktet ham. «Du ser ting mange andre går forbi.» «Kanskje fordi jeg ikke har hastverk.» William smilte. «Det burde jeg lære av.» De gikk inn i en liten bokhandel. Lukten av gamle bøker fylte rommet. Trehyller strakte seg fra gulv til tak, og en katt sov sammenkrøllet i vinduskarmen. Tobias gikk langsomt mellom hyllene. Han lot fingrene gli over bokryggene. «Kunne du bodd her?» spurte William. «Hvis det fulgte med en kaffemaskin.» William lo. «Da hadde du aldri kommet ut igjen.» En eldre bokhandler kom bort. «Kan jeg hjelpe dere?» «Vi ser bare,» svarte Tobias. Mannen smilte vennlig. «Det er den beste måten å finne en bok på.» Da de kom ut igjen, hadde solen steget høyere. De fant en liten park med en fontene i midten. Barn lekte mellom trærne. Noen satt og leste. Andre nøt stillheten. William satte seg på en benk. «Dette var en god idé.» Tobias nikket. «Jeg tror ikke Paris handler om å rekke mest mulig.» «Nei.» «Den handler om å ta seg tid.» William så på ham. «Det gjør du også.» Telefonen til William vibrerte. Han tok den opp. Smilet forsvant et

øyeblikk. «Beklager.» Han så på Tobias. «Jeg må ta denne.» «Jobb igjen?» «Dessverre.» «Det går fint.» William reiste seg. «Jeg er tilbake om noen minutter.» Han gikk et stykke bort for å snakke uforstyrret. Tobias ble sittende alene. Han lente hodet bakover og lukket øynene. Lyden av vannet fra fontenen virket nesten beroligende. Plutselig satte noen seg på benken ved siden av ham. «Vakre byer skjuler ofte de mørkeste historiene.» Tobias åpnet øynene. Julian. Han hadde på seg en lys skjorte, mørk jakke og solbriller. Han så ut som en helt vanlig turist. «Du …» hvisket Tobias. «Hvordan fant du oss?» Julian så rett frem mot fontenen. «Det er ikke det viktige.» «Jo, det er det.» «Nei.» Han snudde seg rolig mot Tobias. «Det viktige er at du begynner å legge merke til det William aldri forteller.» «Du sier det samme hver gang.» «Fordi du fortsatt ikke spør.» «Hva skal jeg spørre om?» Julian svarte lavt. «Spør ham hvorfor han aldri viser deg bilder fra barndommen.» Tobias ble stille. Det hadde han faktisk aldri tenkt over. Julian reiste seg. «Vi må avslutte.» «Vent.» «Ikke nå.» «Kommer jeg til å se deg igjen?» Julian smilte svakt. «Paris er en liten by når hemmeligheter leter etter hverandre.» I det samme kom William tilbake over plassen. Julian gikk rolig videre mellom menneskene. Da William nådde benken, var han borte. «Hvem snakket du med?» spurte William. Tobias nølte. Han tenkte på alt Julian hadde sagt. Så svarte han: «En eldre turist som lurte på hvor nærmeste museum lå.» William smilte. «Du ender alltid opp med å hjelpe folk.» Tobias smilte tilbake. Men inne i ham hadde ett spørsmål allerede begynt å vokse. Hvorfor hadde han aldri sett et eneste bilde av Williams familie? William la en hånd mot skulderen til Tobias. «Skal vi gå videre?» Tobias nikket. «Ja.» De forlot den lille parken og fortsatte gjennom de trange gatene. Rundt dem var byen fylt av liv. En fiolinist spilte ved et gatehjørne, mennesker satt tett ved små kafébord, og duften av nybakte croissanter og kaffe fulgte dem fra bakeriene de passerte. Likevel klarte Tobias ikke å slippe det Julian hadde sagt. *Spør ham hvorfor han aldri viser deg bilder fra barndommen.* Han hadde aldri tenkt over det før. I toppleiligheten hjemme sto det bilder fra ferier, fra båtturer og fra den første tiden de var sammen. Men ingen bilder av William som barn. Ingen familiebilder. Ingen rammer med foreldre eller søsken. Det hadde virket naturlig. Helt til nå. «Du ble stille,» sa William. «Bare litt sliten.» William smilte. «Da setter vi oss.» De fant et lite konditori med utsikt mot en rolig plass. En eldre kelner viste dem til et bord ved vinduet. «To varme sjokolader?» spurte William. Tobias lo. «Du kjenner meg visst godt.» «Det gjør jeg.» Kelneren kom med dampende kopper og et fat med små franske kaker. Tobias tok en bit og lukket øynene. «Dette er fantastisk.» William lente seg tilbake. «Jeg tror dette blir et av favorittminnene dine fra Paris.» «Det tror jeg også.» Stillheten mellom

dem var behagelig. Tobias betraktet William. Det var vanskelig å få Julian og mannen foran ham til å passe sammen. William lo. William lyttet. William passet på ham. Kunne Julian ta feil? «Hva?» spurte William da han oppdaget at Tobias så på ham. «Ingenting.» «Du smiler.» «Jeg tenkte bare på hvor heldig jeg er.» William tok hånden hans over bordet. «Den følelsen er gjensidig.» Etter en liten pause trakk Tobias pusten. «Kan jeg spørre deg om noe?» William nikket. «Du kan spørre om alt.» «Har du …» Han nølte. «Har du noen bilder fra da du var liten?» William ble helt stille. Bare et øyeblikk. Men Tobias la merke til det. «Hvorfor spør du om det?» «Jeg vet ikke.» Tobias forsøkte å virke avslappet. «Vi har snakket mye om barndommen min, men jeg har egentlig aldri sett bilder fra din.» William så ned i koppen. Et svakt smil kom tilbake. «De fleste bildene ligger nedpakket.» «Hjemme?» «Nei.» «På et lager.» «Å.» William løftet blikket. «Jeg har aldri vært særlig glad i å se tilbake.» «Hvorfor ikke?» William trakk på skuldrene. «Noen minner gjør mer vondt enn godt.» Tobias nikket langsomt. «Det forstår jeg.» Samtalen gled over på andre temaer. Likevel satt svaret igjen hos Tobias. Det var ikke egentlig et svar. Det var en dør som hadde blitt lukket. Da de forlot konditoriet, begynte kveldssolen å senke seg over byen. «Jeg har en overraskelse,» sa William. «En til?» «Du kommer til å like denne.» De gikk noen kvartaler før de kom til en liten bro over Seinen. Nede ved elvebredden lå en eldre trebåt som var bygget om til en liten restaurant. Stearinlys var tent på bordene, og levende musikk strømmet ut gjennom de åpne vinduene. «Vi skal spise her?» spurte Tobias. William smilte. «Jeg bestilte bord for flere måneder siden.» «Før bursdagen min?» «Ja.» Tobias ristet på hodet. «Du planlegger virkelig langt frem.» «Når noe betyr mye, gjør jeg det.» De satte seg ved et bord helt ute ved rekka. Elven glitret i kveldssolen. Lysene langs bredden begynte sakte å tennes. En liten båt gled forbi mens passasjerene vinket mot restauranten. Tobias lente seg tilbake. «Hvis tiden kunne stoppe et sted …» Han så utover vannet. «… tror jeg den skulle stoppet her.» William så på ham med et varmt smil. «Da skal vi huske denne kvelden.» Han løftet glasset. «Til oss.» «Til oss,» svarte Tobias. Glassene møttes med et svakt klirr. Ingen av dem la merke til mannen som sto på den motsatte elvebredden. Han ble bare stående et øyeblikk. Så snudde han seg og forsvant inn i folkemengden, uten at Tobias eller William visste at han allerede hadde sett nok. Middagen varte i flere timer. Rettene kom langsomt til bordet, én etter én, og mellom hver servering ble samtalen dypere. Rundt dem summet restauranten av dempet latter, klirrende glass og lav jazzmusikk som fløt ut over vannet. Tobias lente seg tilbake og så utover Seinen. Små båter gled forbi med tente lanterner langs rekka. Broene var opplyst av varme gatelykter, og de gamle bygningene speilet

seg i den mørke elven. «Jeg tror aldri jeg har hatt det så rolig,» sa han. William smilte. «Det var akkurat dette jeg håpet på.» «Hvordan klarte du å finne dette stedet?» «For mange år siden bodde jeg i Paris noen måneder på grunn av jobb.» «Kom du hit da også?» William nikket. «Oftere enn du skulle tro.» «Med venner?» William lot blikket gli utover vannet. «For det meste alene.» Tobias studerte ansiktet hans. Det var noe vemodig i smilet. «Du virker litt trist.» William trakk forsiktig på skuldrene. «Noen byer minner oss om mennesker vi en gang var.» «Savner du den tiden?» «Noe av den.» Han så tilbake på Tobias. «Men ikke mer enn jeg setter pris på livet jeg har nå.» Tobias smilte. «Det var godt å høre.» William løftet glasset. «Du har gitt meg en ny begynnelse.» Etter middagen gikk de langs elvepromenaden. Luften var lun, og sommeren lå som et mykt teppe over byen. Nakne trær kastet lange skygger over brosteinen, og gatemusikanter spilte for forbipasserende som stoppet opp med smil om munnen. «Kan vi bare gå uten mål?» spurte Tobias. «Hele kvelden.» William flettet fingrene sine inn i Tobias' og de ruslet videre uten hastverk. De stanset ved en liten bokbod der gamle kart og postkort lå sirlig lagt frem. Tobias fant et falmet postkort med et motiv av Paris fra 1950-tallet. «Dette vil jeg ha.» William smilte. «Da kjøper vi det.» «Jeg skal sende det til Frida.» «Det blir hun sikkert glad for.» Tobias snudde kortet og skrev noen raske linjer. *Paris er enda vakrere enn jeg drømte om. Jeg gleder meg til å fortelle deg alt når vi kommer hjem.* Han la kortet i en postkasse noen gater senere. «Nå kan hun glede seg til postmannen.» William lo. «Du er en av få som fortsatt sender postkort.» «Det gjør det mer personlig.» Da klokken nærmet seg elleve, begynte de å gå tilbake mot hotellet. Byen var fortsatt full av liv. Et ungt par danset under en gatekunstners høyttaler. Et eldre ektepar satt på en benk og delte en kopp kaffe. «Tror du vi kommer tilbake hit en dag?» spurte Tobias. «Ja.» «Hvordan kan du være så sikker?» William stoppet opp. Han tok begge hendene til Tobias. «Fordi dette ikke blir vår siste reise sammen.» Ordene var enkle. Likevel traff de Tobias rett i hjertet. «Det håper jeg heller ikke.» Hotellets lobby var nesten tom da de kom tilbake. Den samme pianisten satt ved flygelet og spilte en rolig melodi. Resepsjonisten smilte idet de gikk forbi. «God kveld. Har dere hatt en fin dag?» «En fantastisk dag,» svarte Tobias. Heisen førte dem lydløst opp til øverste etasje. Da dørene åpnet seg, lå korridoren stille. Bare det dempede lyset fra vegglampene lyste opp det tykke teppet. William fant nøkkelkortet. «Der er det.» Idet han skulle føre kortet mot dørlåsen, stanset Tobias. Noe lå på gulvet rett utenfor suiten. Et lite, kremfarget konvolutt. Uten frimerke. Uten avsender. Bare ett ord var skrevet med mørk blå blekk på forsiden. Tobias «Har hotellet lagt igjen noe?» spurte William. Tobias bøyde seg ned og tok konvolutten opp.

Papiret var tykt og luktet svakt av gammelt papir og parfyme. «Jeg vet ikke.» William så nysgjerrig på den. «Åpne.» Tobias brøt forseglingen. Inni lå bare et enkelt kort. Med én håndskrevet setning: "Noen sannheter finner deg, selv når du prøver å gå fra dem." Ingen signatur. Ingen forklaring. William rynket pannen. «Merkelig.» Tobias snudde kortet. Baksiden var tom. Han la det forsiktig tilbake i konvolutten. «Kanskje noen har tatt feil rom.» William nikket, men virket ikke overbevist. Han låste opp døren. «Kom.» De gikk inn i suiten. Ingen av dem visste at en mann sto skjult ved enden av korridoren. Han ventet til døren var lukket. Så snudde han seg og forsvant lydløst ned trappen. Skyggene hadde igjen kommet litt nærmere. Tobias lukket døren bak seg og ble stående med konvolutten i hånden. Han så en siste gang på den håndskrevne setningen. *Noen sannheter finner deg, selv når du prøver å gå fra dem.* Han visste ikke hvorfor ordene gjorde inntrykk. De kunne vært skrevet av hvem som helst. Likevel var det noe ved håndskriften, de få ordene og måten konvolutten var lagt utenfor døren på som gjorde ham urolig. «Hva tenker du?» spurte William mens han hengte fra seg jakken. Tobias la konvolutten på skrivebordet ved vinduet. «At det er merkelig.» William gikk bort til ham. «Skal vi levere den til resepsjonen i morgen? Kanskje den tilhører en annen gjest.» «Kanskje.» William la en hånd på skulderen hans. «Ikke la den ødelegge turen vår.» Tobias smilte svakt. «Det skal jeg prøve.» William trakk gardinene til side. Paris glitret utenfor. Lysene fra gatene og broene speilet seg i elven, og et tog gled stille over en viadukt i det fjerne. «Kom hit.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Se.» Langt borte blinket toppen av det berømte tårnet mot nattehimmelen. «Det er vakkert,» sa Tobias lavt. «Ja.» William så ikke ut mot byen. Han så på Tobias. «Men ikke like vakkert som deg.» Tobias lo og dyttet ham forsiktig i siden. «Du gir deg aldri.» «Aldri.» De ble stående ved vinduet lenge. For en liten stund var det bare dem. Ingen spørsmål. Ingen hemmeligheter. Ingen skygger. Neste morgen våknet Tobias til lyden av kirkeklokker. Han trakk gardinene fra, og morgensolen fylte suiten med et gyllent lys. William satt allerede ved det lille spisebordet. «God morgen.» «Du har vært oppe lenge.» William smilte. «Jeg bestilte frokost.» Det banket forsiktig på døren. En hotellansatt trillet inn et bord med ferske croissanter, nytraktet kaffe, frukt og små glass med appelsinjuice. «Bon appétit,» sa han med et smil før han forlot rommet. «Dette ser fantastisk ut,» sa Tobias. «Vi må starte dagen riktig.» De spiste i ro og mak. Mellom dem lå et lite kart over byen. William pekte. «Jeg tenkte vi kunne gå hit.» «Og så hit.» «Til slutt tar vi en båttur i kveld.» Tobias nikket ivrig. «Perfekt.» Resten av formiddagen gikk de gjennom små gater som luktet av nybakt brød og kaffe. En kunstner malte akvareller på et lite torg. En eldre kvinne solgte lavendelbuketter.

På et hjørne satt en mann og spilte trekkspill. Tobias stanset. «Kan vi høre litt?» William smilte. «Selvfølgelig.» De ble stående mens melodien fylte plassen. Flere mennesker samlet seg rundt musikeren. Noen danset. Andre bare lyttet. Tobias la hodet lett mot Williams skulder. «Dette er akkurat slik jeg håpet Paris skulle være.» William la armen rundt ham. «Da er jeg glad vi dro.» Etter lunsj gikk de inn i et lite kunstgalleri. Veggene var fylt av malerier i varme sommerfarger. Tobias stoppet foran et bilde av en bro over Seinen i solnedgang. «Dette liker jeg.» William stilte seg ved siden av ham. «Hvorfor akkurat dette?» «Fordi det føles rolig.» William betraktet maleriet noen sekunder. «Da skal det bli med oss hjem.» «William …» «Ikke protester.» Tobias lo. «Du gjør dette hver gang.» «Jeg vet.» «Du prøver å gi meg hele verden.» William svarte stille: «Nei.» «Bare de delene av verden som får deg til å smile.» Tobias tok hånden hans. «Det holder mer enn nok.» På vei tilbake mot hotellet måtte William stanse. Telefonen vibrerte. Han så på skjermen og sukket. «Jeg må ta dette.» «Igjen jobb?» «Bare fem minutter.» Han pekte mot en liten bokhandel på den andre siden av gaten. «Gå inn og se litt. Jeg henter deg straks.» Tobias nikket. «Greit.» Han gikk inn i bokhandelen alene. Små bjeller over døren klang idet han kom inn. Det luktet papir, lær og gammelt treverk. Han begynte å bla i en bok om Paris' historie. Da han løftet blikket mot speilet bakerst i lokalet, syntes han et øyeblikk at en mørkkledd mann sto utenfor og så inn gjennom vinduet. Tobias snudde seg raskt. Fortauet var fullt av mennesker. Ingen sto stille. Ingen så mot ham. Da William kom inn noen minutter senere, sto Tobias fortsatt med boken i hånden. «Fant du noe interessant?» spurte William. Tobias smilte. «Bare historier.» William tok boken ut av hendene hans og så på forsiden. «Historier kan forandre mennesker.» «Tror du det?» William nikket. «Noen historier gjør det.» De forlot bokhandelen sammen. Bak dem lukket døren seg stille. Ingen av dem la merke til at en skikkelse på den andre siden av gaten så etter dem før han rolig forsvant inn i folkemengden. Paris fortsatte å glitre i sommersolen. Men under den vakre overflaten var det fortsatt noen som ventet på det rette øyeblikket. Solen var i ferd med å gå ned da Tobias og William kom tilbake til hotellet for å skifte til middag. Den varme ettermiddagssolen hadde gjort Paris gyllen, og fra vinduene i suiten kunne de se lyset langsomt forandre seg. Hustakene fikk et skjær av kobber, og skyggene mellom bygningene ble lengre for hvert minutt. Tobias åpnet kofferten. «Hva synes du jeg skal ha på meg?» William lente seg mot dørkarmen med et smil. «Den mørkeblå skjorten.» «Den du kjøpte til meg?» «Ja.» «Den får frem øynene dine.» Tobias lo. «Du har alltid et svar.» «Jeg har god smak.» «Det var beskjedent.» «Veldig.» De lo begge. For en liten stund føltes alt enkelt igjen. Ingen brev. Ingen

merkelige møter. Ingen hemmeligheter. Bare to mennesker som var forelsket. En time senere gikk de ut av hotellet. Byen var badet i et varmt kveldsljus. Små lyslenker hang mellom trærne utenfor restaurantene, og gatemusikanter spilte langs fortauene. William tok hånden til Tobias. «I kveld skal vi ikke ha dårlig tid.» «Det liker jeg.» «Vi skal bare gå.» «Og stoppe når noe ser fint ut.» Tobias smilte. «Det høres ut som den perfekte planen.» De ruslet gjennom trange gater der vinduene sto åpne mot sommerkvelden. Latter strømmet ut fra små restauranter. Et nygift par ble fotografert foran en gammel steinkirke. En eldre mann solgte røde roser på et gatehjørne. William kjøpte én. Han rakte den til Tobias. «Til bursdagsbarnet.» Tobias tok imot rosen og luktet forsiktig på den. «Du vet at bursdagen var for noen dager siden?» «Jeg vet.» William smilte. «Men jeg synes du fortjener blomster oftere.» Tobias ristet på hodet. «Du kommer aldri til å slutte å sjarmere meg.» «Det er ikke planen heller.» De fant en liten restaurant på en takterrasse. Fra bordet kunne de se utover hele byen. Lysene begynte å tennes ett etter ett. Langt borte blinket det berømte tårnet mot den mørknende himmelen. «Dette…» sa Tobias lavt. «…er kanskje den vakreste utsikten jeg noe dette … … har sett.» William lente seg litt frem. «Da ser du feil vei.» Tobias lo. «Nå er du håpløs.» «Nei.» William møtte blikket hans. «Jeg er bare veldig glad i deg.» Servitøren kom med maten. Samtalen fortsatte. De snakket om drømmer. Om steder de ønsket å besøke. Om et lite hus ved sjøen en gang i fremtiden. «Med en stor terrasse,» sa Tobias. «Og en hengekøye.» William nikket. «Og et bibliotek.» «Ja.» «Og en hund.» Tobias lo. «Du som sier du ikke er et hundemenneske.» «Jeg kan bli det.» «For din skyld.» Ordene fikk Tobias til å smile. Etter middagen bestemte de seg for å gå den lange veien tilbake. Natten hadde senket seg over Paris. Broene lyste som gyldne bånd over elven. Turistbåtene gled sakte forbi med musikk og latter om bord. Tobias stoppet midt på en bro. «Vent litt.» William snudde seg. «Hva er det?» «Bare … hør.» De ble stående stille. Vannet skvulpet mot murkanten. En trekkspiller spilte en rolig melodi et sted lenger borte. Byen pustet. «Jeg skulle ønske vi kunne bli her litt lenger,» sa Tobias. «Det kan vi.» «Ikke bare i kveld.» William ble stille. «Kanskje en dag.» «Hvis du ønsker det.» Tobias smilte. «Så lenge vi er sammen, spiller stedet ingen rolle.» William tok hånden hans. «Det lover jeg å huske.» Da de nærmet seg hotellet, kjente Tobias plutselig en merkelig følelse. Han snudde seg. Lenger bak på fortauet gikk en mann i mørke klær. Ansiktet var skjult under en caps. Mannen gikk rolig. Ikke fort. Ikke sakte. Bare i samme retning som dem. «William.» «Ja?» «Tror du …» Han nølte. «…at noen følger etter oss?» William stanset og så seg rundt. Fortauet var fullt av mennesker. Et ungt par. To turister med kart. En eldre kvinne med en liten hund.

Den mørkkledde mannen var borte. «Jeg ser ingen.» Tobias så en gang til. Ingen. «Kanskje jeg bare innbilte meg det.» William la en beroligende hånd på ryggen hans. «Du har hatt mye å tenke på.» «Ja.» «Kom.» «Vi går opp.» Tobias nikket. Likevel kunne han ikke fri seg fra følelsen av at noen hadde vært der. Og oppe på taket av bygningen på den andre siden av gaten sto en skikkelse i mørket. Han så hotellets inngangsdør åpne seg. Så Tobias og William gå inn. Et svakt smil gled over ansiktet hans. «Snart,» hvisket han for seg selv. «Snart får du vite sannheten.» Men hvem ordene var rettet til, visste ingen. Heisen førte dem lydløst opp til den øverste etasjen. Ingen sa noe. William holdt fortsatt hånden til Tobias, som om han merket at noe hadde forandret seg i løpet av kvelden. Da heisdørene åpnet seg, lå hotellkorridoren stille. Det myke teppet dempet alle skritt, og de varme vegglampene kastet et gyllent lys over de lyse veggene. «Det er nesten uvirkelig hvor stille det er her,» sa Tobias. William tok nøkkelkortet opp av lommen. «Det er en av grunnene til at jeg valgte dette hotellet.» Døren til suiten gikk opp med et svakt klikk. Idet de kom inn, tok Tobias av seg skoene og gikk bort til vinduet. Paris glitret utenfor som et hav av lys. «Jeg tror aldri jeg blir lei av den utsikten.» William stilte seg ved siden av ham. «Vi trenger ikke gjøre noe resten av kvelden.» «Bare være her.» Tobias nikket. «Det høres egentlig helt perfekt ut.» William fant frem to glass med kullsyrevann og satte dem på sofabordet. «Til Paris.» Tobias løftet glasset. «Til Paris.» Glassene møttes med et lavt klirr. De satte seg tett sammen i den store sofaen. William bladde gjennom bildene de hadde tatt i løpet av dagen. «Se på dette.» Han viste et bilde av Tobias som sto ved elven med vinden i håret og et bredt smil. «Jeg ser jo helt lykkelig ut.» William smilte. «Det var du også.» «Hvordan vet du det?» «Fordi jeg kjenner smilet ditt.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Takk for at du ble med hit.» William kysset ham lett i håret. «Det er jeg som skal takke.» Etter en stund reiste William seg. «Jeg har bestilt en liten overraskelse.» «En overraskelse til?» «Den siste.» Det banket forsiktig på døren. En hotellansatt trillet inn et lite dessertbord med ferske jordbær, franske makroner og varm sjokolade. Midt på bordet sto en liten vase med hvite roser. «Bon soir,» sa den ansatte med et smil før han forlot rommet. Tobias lo. «Du har virkelig planlagt denne reisen.» «Jeg ville at bursdagsgaven skulle vare litt lenger enn én dag.» De ble sittende og dele desserten mens de snakket om fremtiden. «Hvis du kunne velge,» spurte William, «hvor ville du bo om ti år?» Tobias tenkte seg om. «Et sted nær havet.» «Med store vinduer.» «Et lite bibliotek.» «Og et kjøkken der venner alltid føler seg velkommen.» William smilte. «Det høres ut som et hjem.» «Ja.» «Et ekte hjem.» William ble stille. «Kanskje vi kan skape det en dag.» Ordene fikk Tobias til å smile. «Det hadde jeg

likt.» Litt senere på kvelden gikk William inn på soverommet for å hente en jakke. Telefonen hans, som lå igjen på sofabordet, vibrerte plutselig. Skjermen lyste opp. Tobias hadde ingen planer om å se. Likevel falt blikket automatisk på displayet. Ingen navn. Bare et ukjent nummer. Før han rakk å snu seg bort, forsvant varslingen. William kom tilbake. «Var det telefonen din?» «Sikkert bare jobb.» Han tok den opp og la den lydløst i lommen. «De gir seg aldri.» Tobias nikket. «Det må være slitsomt.» «Noen ganger.» William smilte igjen. «Men ikke i kveld.» Senere, da William hadde sovnet, klarte ikke Tobias å finne ro. Han gikk stille ut i stuen og åpnet balkongdøren. Natteluften var sval. Byen nedenfor var fortsatt våken. Han lente seg mot rekkverket. Tankene vandret. Julian. Brevet uten avsender. Spørsmålene om familien. Alt virket å henge sammen på en måte han ennå ikke forsto. En svak lyd fikk ham til å løfte blikket. På balkongen til bygningen rett over den smale gaten sto en mann. Bare en mørk silhuett mot nattehimmelen. Han sto helt stille. Som om han ventet. Tobias blunket. Da han så opp igjen noen sekunder senere, var balkongen tom. «Var det bare innbilning?» hvisket han. Han ble stående litt til før han gikk inn igjen og lukket døren. På skrivebordet lå fortsatt konvolutten de hadde funnet utenfor hotellrommet. Han tok den opp. På innsiden av klaffen oppdaget han noe han ikke hadde sett tidligere. Et lite, preget symbol. En halvmåne. Under den var én bokstav stemplet inn i papiret. J. Tobias stirret på merket. «Hvem er du, Julian?» hvisket han. Fra soverommet hørte han William bevege seg i søvne. Tobias la konvolutten forsiktig tilbake i skuffen. Han bestemte seg for å vente. Men innerst inne visste han at ventetiden snart var over. Paris hadde gitt ham kjærlige minner. Nå begynte byen også å gi ham spørsmål som ikke lenger kunne ignoreres. Da Tobias våknet neste morgen, var sengen ved siden av ham tom. Han strakte hånden mot puten der William hadde ligget. Den var fortsatt varm. En svak duft av nytraktet kaffe snek seg inn fra stuen. Tobias tok på seg en lys skjorte og gikk barbeint ut av soverommet. William sto ved vinduet med to kopper kaffe. «God morgen.» «God morgen.» William rakte ham den ene koppen. «Jeg tenkte vi kunne spise frokost på balkongen.» Tobias smilte. «Det høres perfekt ut.» På det lille bordet sto en kurv med croissanter, ferske jordbær, ost, syltetøy og appelsinjuice. De satte seg tett inntil hverandre. Byen nedenfor var allerede våken. Sykler trillet gjennom de smale gatene. Servitører tørket av bordene utenfor kafeene. En eldre kvinne luftet hunden sin mens hun nynnet en melodi. «Jeg kunne blitt sittende her hele dagen,» sa Tobias. William betraktet ham med et varmt smil. «Det kunne jeg også.» Et øyeblikk sa ingen av dem noe. Stillheten mellom dem føltes trygg. Etter frokosten bestemte de seg for å besøke en liten park som

resepsjonisten hadde anbefalt. Parken lå skjult bak en gammel steinmur. Smale stier snodde seg mellom blomsterbed og høye kastanjetrær. Midt i parken lå et lite vannspeil der ender gled stille over overflaten. «Dette er som en hemmelig hage,» sa Tobias. William tok hånden hans. «Det passer deg.» «Hvorfor det?» «Fordi du alltid finner de stille stedene.» Tobias lo. «Og du finner de dyreste hotellene.» «Da utfyller vi hverandre.» De fant en ledig benk. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Vet du hva jeg liker best med denne turen?» «Fortell.» «At vi ikke har hastverk.» «Ingen møter.» «Ingen telefoner.» William smilte litt. «Vel … nesten ingen telefoner.» Tobias lo. «Ja, nesten.» William tok mobilen opp av lommen. «Jeg skal bare slå den helt av.» Han holdt inne av-knappen. Skjermen ble svart. «Sånn.» «Nå er jeg bare din.» Tobias så overrasket på ham. «Du gjorde faktisk det.» «Denne dagen skal ingen få ødelegge.» De ble sittende lenge. En liten jente løp forbi med en rød ballong. En eldre mann matet duene. Lenger borte spilte en fiolinist en rolig melodi. «Skal vi danse?» spurte William plutselig. Tobias lo. «Her?» «Hvorfor ikke?» «Folk kommer til å se på oss.» «La dem se.» William reiste seg og rakte hånden frem. Tobias tok den. Midt på stien, mellom blomster og gamle trær, danset de langsomt til musikken som kom fra fiolinisten. Ingen sa noe. Ingen hadde det travelt. For Tobias føltes det som om verden hadde stoppet. Da musikken stilnet, applauderte noen av menneskene rundt dem. Tobias ble rød i ansiktet. «Dette var flaut.» William lo. «Nei.» «Det var vakkert.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Du overrasker meg hele tiden.» «Det har jeg tenkt å fortsette med.» På vei ut av parken stoppet Tobias opp. Han så instinktivt over skulderen. Mellom trærne syntes han et øyeblikk at en mørkkledd mann sto og betraktet dem. Ansiktet var skjult. Da en familie passerte mellom dem, var skikkelsen borte. «Hva er det?» spurte William. Tobias nølte. Han vurderte å fortelle om Julian. Om brevene. Om følelsen av å bli fulgt. Men han lot være. «Ingenting.» William smilte. «Da går vi videre.» De fortsatte hånd i hånd gjennom Paris. Bak dem beveget bladene i kastanjetrærne seg svakt i vinden. Og langt inne mellom stammene sto en mann skjult et kort øyeblikk. Han tok opp en liten notatbok. Skrev én linje. Lukket den igjen. Så forsvant han stille ut av parken. Ingen la merke til ham. Ingen – bortsett fra leseren – visste at skyggene var i ferd med å trekke seg stadig nærmere Tobias' liv. Etter besøket i parken vandret Tobias og William videre uten noe bestemt mål. Det var nettopp det Tobias likte best. Ingen tidsplan. Ingen møter. Bare gatene som ledet dem videre, sving etter sving, mens Paris langsomt viste dem nye sider av seg selv. De passerte et lite torg der en eldre mann malte portretter. Barn løp mellom fontenene, og en ung kvinne spilte cello under skyggen av et kastanjetre. «Kan vi stoppe litt?» spurte Tobias. William smilte.

«Vi har hele dagen.» De satte seg ved fontenen. Vannet glitret i ettermiddagssolen, og en sval bris gjorde den varme dagen behagelig. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias lot blikket følge vannet. «At jeg ikke har kjent meg så rolig på lenge.» William lente seg litt nærmere. «Det gjør meg glad å høre.» «Selv om …» Han stoppet. «Selv om hva?» «Jeg får fortsatt den følelsen av at noen ser på oss.» William så rolig rundt seg. Turister tok bilder. Et eldre ektepar matet duene. To barn jaget hverandre over plassen. «Jeg ser ingen som virker opptatt av oss.» «Kanskje det bare er innbilning.» William tok hånden hans. «Hvis noe bekymrer deg, vil jeg at du sier det til meg.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» Ordene gjorde litt vondt. Han visste at han allerede hadde holdt tilbake sannheten om Julian. Mot kvelden gikk de ned til elven igjen. Solen var i ferd med å synke bak hustakene, og himmelen var farget i varme nyanser av gull, rosa og oransje. På en liten bro stanset Tobias. «Kan vi bli stående litt?» William stilte seg ved siden av ham. «Så lenge du vil.» De lente seg mot steinrekkverket. Under dem gled en sightseeingbåt sakte forbi. Passasjerene vinket opp mot broen, og Tobias vinket tilbake med et smil. «Ser du den lille båten der?» sa William og pekte mot en eldre trebåt som lå fortøyd ved bredden. «Ja.» «Den minner meg om en sommer da jeg var yngre.» Tobias vendte seg mot ham. «Fortell.» William ble stille. Et svakt smil forsvant nesten like fort som det hadde kommet. «En annen gang.» Tobias nikket. Han presset ikke videre. Likevel la han merke til at hver gang samtalen nærmet seg Williams fortid, trakk han seg tilbake. De fortsatte langs elven til de fant en liten iskiosk. «Hvilken smak skal du ha?» spurte William. «Jordbær.» «Bare jordbær?» «Ja.» «Du er forutsigbar.» Tobias lo. «Og du?» «Pistasj og mørk sjokolade.» «Det passer deg.» «Hvorfor det?» «Litt klassisk.» «Litt overraskende.» William lo. «Den beskrivelsen tar jeg med meg.» De satte seg på en benk med hver sin is. Tobias lente hodet bakover og lukket øynene et øyeblikk. Solen varmet ansiktet. Alt føltes lett. Da de reiste seg for å gå videre, oppdaget Tobias noe i vinduet på en liten suvenirbutikk. Et speil. I speilet så han et glimt av en mann som sto noen meter bak dem. Mørk jakke. Caps trukket ned i pannen. Mannen sto helt stille. Tobias snudde seg raskt. Fortauet var fullt av mennesker. Mannen var borte. «Igjen?» hvisket Tobias for seg selv. «Sa du noe?» spurte William. «Nei.» Han tvang frem et smil. «Jeg trodde bare jeg så noen.» William la en arm rundt skuldrene hans. «Da gjør vi resten av kvelden enkel.» «Hvordan da?» «Vi kjøper med oss litt mat.» «Setter oss på balkongen.» «Og ser solen gå ned.». Tobias smilte. «Det høres ut som den beste planen.» De kjøpte med seg ferske baguetter, ost, jordbær og mineralvann fra en liten delikatessebutikk før de gikk tilbake til hotellet. Fra balkongen på suiten kunne de se kveldssolen farge hele byen gyllen. Ingen av

dem sa stort. De bare nøt øyeblikket. Mens Tobias lente hodet mot Williams skulder, kastet han et siste blikk ned mot gaten. En mørkkledd mann sto et kort øyeblikk på motsatt fortau. Da Tobias blunket, var han borte. Denne gangen var Tobias sikker. Det var ikke fantasien. Noen fulgte etter ham. Men hvorfor? den siste stripen av kveldssol forsvant bak hustakene. Balkongdøren sto åpen, og en lun bris fikk de tynne gardinene til å bevege seg sakte. Tobias ryddet bort tallerkenene etter kveldsmaten, mens William helte resten av mineralvannet i glassene. «Til en vellykket dag,» sa William og løftet glasset. «Til Paris,» svarte Tobias. Glassene møttes med et mykt klirr. William gikk bort til vinduet og betraktet utsikten. «Jeg må innrømme noe.» Tobias smilte. «Hva da?» «Jeg var litt nervøs før vi dro.» «Du?» «Ja.» William lo lavt. «Jeg ville at denne reisen skulle bli slik du hadde drømt om.» «Den er enda bedre.» William snudde seg. «Mener du det?» «Hvert eneste ord.» Et varmt smil bredte seg over ansiktet til William. Han gikk bort til Tobias og la armene rundt ham. «Da er jeg lykkelig.» De ble stående tett inntil hverandre mens byen glitret utenfor. Litt senere bestemte de seg for å ta en kort kveldstur. Hotellets resepsjon var rolig. Den samme resepsjonisten som hadde ønsket dem velkommen, smilte idet de passerte. «God kveld. Har dere kost dere i byen?» «Veldig,» svarte Tobias. «Paris har vært fantastisk.» «Det er hyggelig å høre.» William gikk bort til resepsjonen. «Vi lurte på om dere kunne anbefale en båttur i morgen.» Resepsjonisten fant frem et kart og begynte å forklare de ulike rutene. Mens de snakket, lot Tobias blikket vandre rundt i lobbyen. En eldre herre satt og leste avisen. Et ungt par ventet på heisen. En hotellansatt trillet en bagasjevogn mot inngangen. Alt virket helt normalt. Så fikk han øye på en stor bok som lå på et sidebord. Hotellets gjestebok. Han gikk bort og bladde nysgjerrig i de siste sidene. Mennesker fra hele verden hadde skrevet små hilsener. Noen takket for oppholdet. Andre skrev om bryllupsreiser, jubileer og bursdager. Han smilte. Så stanset hånden. På en av de nyeste sidene sto en kort setning skrevet med mørk blå penn. *«Noen møter er ikke tilfeldige.»* Ingen navn. Bare en liten bokstav nederst. J. Tobias kjente det prikke i nakken. Han bladde én side tilbake. Ingenting. Én side frem. Ingenting. Bare den ene hilsenen. «Fant du noe interessant?» spurte William idet han kom bort. Tobias lukket boken rolig. «Bare gamle hilsener fra gjester.» William smilte. «Da går vi?» «Ja.» De gikk ut av hotellet. Luften var svalere nå, og gatene var fortsatt fulle av mennesker som nøt den varme sommerkvelden. En liten jazztrio spilte på fortauet. Tobias stanset. «Kan vi høre litt?» «Selvfølgelig.» De ble stående side om side. Musikken fylte den smale gaten med en rolig rytme. William tok hånden hans. «Danser vi igjen?» Tobias lo. «Midt på fortauet?» «Hvorfor ikke?» «Fordi du aldri blir

flau.» «Det er sant.» Tobias ristet leende på hodet. «Greit.» De beveget seg rolig til musikken. Ingen avanserte trinn. Bare små bevegelser. Nærhet. Latter. En eldre dame som gikk forbi, smilte varmt til dem. «Beautiful,» sa hun. Tobias takket sjenert. William bøyde hodet litt mot ham. «Dette kommer jeg til å huske.» «Jeg også.» Da musikken stilnet, fortsatte de mot hotellet. Like før de kom frem, kastet Tobias et blikk over skulderen. En mann sto ved et gatelys. Han hadde mørk jakke og hendene i lommene. Denne gangen virket det som om han så rett på Tobias. Tobias stanset. Mannen beveget seg ikke. En taxi kjørte forbi. Bare et par sekunder. Da bilen hadde passert, var mannen borte. «Hva er det?» spurte William. Tobias så lenge mot stedet der mannen hadde stått. «Ingenting.» Han trakk pusten. «Jeg trodde bare jeg kjente igjen noen.» William la hånden på ryggen hans. «Kom.» «I morgen er vår siste hele dag her.» «Den skal bli den beste.» Tobias nikket. Men idet de gikk inn gjennom hotelldørene, kunne han ikke slippe tanken. Først brevet. Så den lille bokstaven J. Og nå den samme følelsen av å bli iakttatt. For første gang begynte Tobias å lure på om Paris ikke bare hadde gitt ham vakre minner. Kanskje hadde byen også ført ham nærmere en sannhet som noen hadde forsøkt å skjule i mange år. Den siste hele kvelden i Paris kom med en varm sommervind. Fra balkongen kunne Tobias se lysene speile seg i Seinen. Byen hadde en egen rytme om natten. Nakne trær vaiet svakt i vinden, mennesker lo nede på fortauene, og et sted i det fjerne kunne han høre toner fra et trekkspill. Han lente albuene mot rekkverket. «Jeg skulle ønske tiden gikk litt saktere.» William kom ut på balkongen med to kopper varm sjokolade. «Jeg også.» Han ga Tobias den ene koppen. «Men kanskje er det derfor slike reiser blir så spesielle.» «Fordi de tar slutt?» William nikket. «Fordi vi vet at vi må nyte hvert eneste øyeblikk.» Tobias smilte. «Da synes jeg vi har gjort en god jobb.» William lo. «Det synes jeg også.» De ble stående side om side og se utover byen. Stillheten var behagelig. Ingen av dem følte behov for å fylle den med ord. Senere bestemte de seg for å ta en siste spasertur. Hotellets resepsjonist ønsket dem god kveld da de gikk ut. Gatene var fortsatt fulle av liv. Små restauranter var opplyst av levende lys, og servitørene beveget seg mellom bordene med brede smil. «Jeg kommer til å savne dette,» sa Tobias. «Da får vi reise tilbake.» «Lover du?» William tok hånden hans. «Det lover jeg.» De gikk langs elven igjen. En turistbåt gled sakte forbi med musikk om bord. Mennesker vinket fra dekket. Tobias vinket tilbake. «Du er som et barn noen ganger,» sa William med et smil. «Er det negativt?» «Nei.» William ristet på hodet. «Det er en av grunnene til at jeg elsker deg.» Tobias ble varm om hjertet. «Jeg elsker deg også.» De fant en liten bokbod som fortsatt holdt åpent. En eldre kvinne sto bak disken. Hun smilte da de kom bort. «Leter dere etter noe

spesielt?» «Egentlig ikke,» svarte Tobias. «Jeg liker bare å se.» Han bladde gjennom gamle postkort, kart og slitte romaner. Mellom sidene i en gammel bok stakk det ut et lite fotografi. Han tok det forsiktig opp. Bildet viste en mann og en gutt som sto på en brygge. Ansiktene var utydelige etter mange år. «Vakkert, ikke sant?» sa den eldre kvinnen. «Ja.» Tobias la bildet tilbake. «Det minner meg om gamle sommerminner.» William kom bort. «Fant du noe?» «Bare en bok jeg kanskje kjøper.» William smilte. «Da kjøper vi den.» «Du trenger ikke.» «Jeg vil.» På vei tilbake mot hotellet begynte det å regne. Ikke mye. Bare små, varme sommerdråper. William tok av seg jakken og holdt den over Tobias. «Du blir jo våt selv.» «Det går bra.» «Vi kunne bare løpt.» «Nei.» William lo. «Dette er mye hyggeligere.» Tobias ristet på hodet. «Du er håpløst romantisk.» «Skyldig.» De gikk sakte videre mens regnet trommet svakt mot brosteinen. Da de kom tilbake til hotellet, var lobbyen nesten tom. Resepsjonisten ønsket dem god natt. De tok heisen opp. Dørene åpnet seg. Korridoren var stille. William gikk noen skritt foran. Tobias stoppet et øyeblikk. Nede i den andre enden av korridoren sto en mann. Han var kledd i en mørk frakk. Ansiktet lå delvis i skyggen. Mannen så mot Tobias. Så løftet han hånden svakt, nesten som en hilsen. Et øyeblikk trodde Tobias at det var Julian. Men før han rakk å reagere, åpnet heisdørene seg igjen bak mannen. To hotellgjester kom ut. Da de passerte, var korridoren tom. «Kommer du?» ropte William lavt. Tobias rev blikket løs. «Ja.» Han gikk bort til suiten. William låste opp døren. «Du virker fjern.» Tobias tvang frem et smil. «Jeg er bare litt sliten.» William la armen rundt ham. «I morgen reiser vi hjem.» «Ja.» «Og vi tar med oss de beste minnene.» Tobias nikket. «De beste minnene.» Men idet han lukket døren bak seg, visste han at Paris også kom til å bli byen der spørsmålene begynte. Og noen spørsmål lot seg ikke lenger tie i hjel. Den siste morgenen i Paris var stille. Tobias våknet før vekkerklokken. Sollyset snek seg inn mellom gardinene og fylte suiten med et varmt, gyllent skjær. Han ble liggende en stund og lytte til byen som langsomt våknet utenfor. Lyden av en kaffekvern fra kafeen på hjørnet. Et vindu som ble åpnet. En sykkel som trillet over brosteinen. Han snudde seg mot William. Han sov fortsatt. Ansiktet var avslappet, og et svakt smil hvilte fortsatt over leppene hans. Tobias strøk forsiktig hånden gjennom håret hans. «God morgen,» hvisket han. William åpnet øynene langsomt. «God morgen. «Jeg ville ikke vekke deg.» «Det gjorde du ikke.» Han smilte. «Jeg våknet fordi jeg kjente at du så på meg.» Tobias lo stille. «Er det mulig?» «Når man er forelsket, er mye mulig.» De pakket koffertene uten hastverk. William brettet klærne sirlig sammen, mens Tobias gikk en siste runde gjennom suiten. Han stanset ved vinduet. Paris lå badet i morgensol. «Jeg kommer til å savne dette.» William stilte

seg ved siden av ham. «Da reiser vi tilbake.» «Lover du?» «Jeg lover.» Han flettet fingrene sine inn i Tobias' og kysset ham lett på hånden. «Neste gang blir vi en hel uke.» «Minst.» Før de dro til flyplassen, satte de seg på den lille kafeen rett over gaten fra hotellet. Den samme servitøren som hadde ønsket dem velkommen den første dagen, smilte da han så dem. «Deres vanlige?» William så på Tobias. «Hva sier bursdagsbarnet?» «Absolutt.» Kort tid senere sto to kopper kaffe og nybakte croissanter på bordet. «Dette kommer jeg til å savne,» sa Tobias. William tok en slurk kaffe. «Ikke kaffen.» «Øyeblikkene.» Tobias nikket. «Ja.» Han tok opp en liten papirpose. «Jeg kjøpte noe i går.» «Til meg?» «Nei.» William lo. «Så frekt.» Tobias åpnet posen. Inni lå en liten sølvfarget bokmerke formet som Eiffeltårnet. «Jeg tenkte å bruke det i favorittboken min.» William smilte. «Da kommer du til å tenke på Paris hver gang du leser.» «Og på oss.» Sjåføren ventet utenfor hotellet. Han la koffertene i bagasjerommet og ønsket dem en god reise. Bilen kjørte rolig gjennom de brede boulevardene. Tobias fulgte byen med blikket. Han ville huske alt. Broene. Kafeene. Musikken. Sommerkveldene. William tok hånden hans. «Du ser litt trist ut.» «Jeg vil ikke reise.» «Ingen ferie varer evig.» «Jeg vet.» William smilte. «Men minnene gjør.» På flyplassen var det travelt. Reisende dro kofferter etter seg, barn lo, høyttalerne kalte opp avganger på flere språk. Mens William gikk bort for å hente kaffe, ble Tobias stående alene ved vinduet. Et fly tok av. Han smilte. Så kjente han plutselig at noen sto ved siden av ham. «Paris forandrer mennesker.» Stemmen var rolig. Tobias snudde seg. Julian. Han var kledd i en mørk blazer og en lys skjorte. Ingen maske. Ingen hast. Bare det samme alvorlige blikket. «Du …» Julian ristet svakt på hodet. «Ikke si navnet mitt.» «Hva vil du?» Julian så ut mot rullebanen. «Jeg ville bare si farvel.» «Kommer vi til å møtes igjen?» Et lite smil viste seg. «Ja.» «Før du aner det.» Tobias tok et skritt nærmere. «Fortell meg hvem du er.» Julian møtte blikket hans. Et øyeblikk virket det som om han ville svare. I stedet tok han frem et lite sølvanheng som hang rundt halsen. Anhenget forestilte en halvmåne. Det samme symbolet Tobias hadde sett preget i konvolutten på hotellet. Julian lukket hånden rundt smykket igjen. «Ta vare på hjertet ditt, Tobias.» «Du kommer til å trenge det.» «Hva mener du?» Julian svarte ikke. Han så forbi Tobias. William var på vei tilbake med to kaffekopper. «Vi sees.» Det var de eneste ordene han sa. Så gikk han rolig inn i folkemengden. På få sekunder var han borte. William kom bort. «Hvem snakket du med?» Tobias så mot menneskemengden. Ingen spor etter Julian. «Ingen.» Ordet kom nesten av seg selv. William rakte ham kaffekoppen. «Klar?» Tobias nikket langsomt. «Ja.» De gikk mot gaten. Tobias snudde seg én siste gang. Paris lå badet i morgensol. Han smilte. Han trodde reisen hadde gitt

ham nye minner. Han visste ikke at den også hadde gitt ham de første brikkene i et puslespill som snart kom til å forandre livet hans. Flyet tok av noen minutter senere. Skyene lukket seg under dem. Paris ble mindre og mindre. Men hemmelighetene de tok med seg hjem, var større enn noen av dem kunne forestille seg.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 5

Sommeren hadde lagt et gyllent slør over kysten da flyet landet i Norge. Tobias lente hodet mot vindusruten idet hjulene traff rullebanen. Han kjente en merkelig blanding av glede og vemod. Paris var blitt et minne allerede, men minnene levde fortsatt sterkt i ham – de lange kveldene langs Seinen, de små kaféene, den varme vinden mot ansiktet og løftet de hadde gitt hverandre om å reise tilbake. William la hånden over hans. «Velkommen hjem.» Tobias smilte. «Det føles godt.» «Selv om vi allerede savner Paris?» «Litt.» William lo lavt. «Da har turen vært vellykket.» De hentet koffertene og gikk ut av terminalen. Den friske sjøluften møtte dem straks de kom utenfor. Solen sto høyt på himmelen, og luften var fylt av den velkjente lukten av sommer, hav og nyklippet gress. Den svarte bilen sto parkert der den alltid gjorde. Sjåføren åpnet bagasjerommet. «Velkommen hjem.» «Takk,» svarte William. Turen tilbake til toppleiligheten gikk langs kystveien. Tobias satt og så ut av vinduet mens landskapet gled forbi. «Jeg har savnet havet,» sa han. William så bort på ham. «Det har jeg også.» «Selv om Paris var fantastisk.» «Hjem er fortsatt hjemme.» Da heisen åpnet seg i toppetasjen, møtte den velkjente stillheten dem. William låste opp døren. «Etter deg.» Tobias gikk inn. Alt sto slik de hadde forlatt det. Den lyse stuen. Det store flygelet. Panoramavinduene med utsikt over sjøen. Han gikk rett bort til vinduet. «Jeg hadde nesten glemt hvor fin utsikten er.» William stilte seg bak ham. «Den konkurrerer godt med Paris.» «På en annen måte.» «Hvordan da?» Tobias smilte. «Paris var et eventyr.» Han lente hodet lett mot Williams skulder. «Dette føles som hjemme.» William kysset ham forsiktig i håret. «Det var godt sagt.» De pakket ut koffertene sammen. Tobias tok forsiktig frem bokmerket formet som Eiffeltårnet og la det mellom sidene i romanen han holdt på å lese. «Så.» William smilte. «Der havnet det.» «Da kommer jeg alltid til å huske den reisen.» William nikket. «Og vi skal lage mange flere slike minner.» Telefonen til Tobias vibrerte. Frida. Han svarte med en gang. «Velkommen hjem!» lød stemmen hennes. «Takk.» «Hvordan var Paris?» Tobias lo. «Du kommer til å angre på at du spurte.» «Hvorfor det?» «Fordi jeg kan snakke om den turen i flere timer.» Frida lo. «Da kommer du hit i morgen.» «Grillkveld hjemme hos meg.» «Bare de nærmeste.» Tobias så bort på William. «Det høres hyggelig ut.» «Kommer dere?» Han holdt hånden over telefonen. «Har du lyst?» spurte han William. William smilte. «Selvfølgelig.» Tobias tok telefonen tilbake. «Vi kommer.» «Flott.» Frida ble stille et øyeblikk. «Jeg gleder meg til å høre alt.» Da samtalen var over, gikk Tobias ut på terrassen. Solen var i ferd med å synke mot horisonten. Han lente seg

mot rekkverket. Nede ved havnen kastet en liten gutt fiskesnøret sitt ut i vannet mens faren sto ved siden av og hjalp ham. Synet fikk Tobias til å smile. Bak ham kom William ut med to kalde glass sitronlimonade. «Til den første sommerkvelden hjemme.» De skålte. En varm vind blåste inn fra sjøen. «Vet du hva jeg har lyst til?» spurte William. «Nei.» «Å dra ut til sommerstedet igjen.» Tobias smilte. «Bare du og jeg?» «Bare oss.» Han tok hånden til Tobias. «Ingen telefoner.» «Ingen møter.» «Bare havet.» Tobias nikket. «Det høres perfekt ut.» Han visste ikke at sommerstedet snart skulle bli stedet der nye hemmeligheter ventet. Og langt nede på kaien sto en mørkkledd mann med hendene i lommene. Han løftet blikket mot toppleiligheten. Et øyeblikk kunne man tro at han smilte. Så snudde han seg og forsvant rolig inn blant menneskene. Ingen så ham. Ingen – bortsett fra leseren – visste at sommeren bare så vidt hadde begynt. Solen sto fortsatt høyt på himmelen da Tobias og William kjørte mot Fridas hus. Veien slynget seg langs sjøen, og de åpne bilvinduene slapp inn den varme sommerluften. Duften av saltvann og blomstrende hekker fylte bilen, og Tobias lente armen mot vinduskarmen. «Dette har jeg savnet,» sa han. William kastet et kort blikk mot ham. «Hva da?» «De enkle dagene.» «Grillkvelder.» «Venner.» «Lyden av måker.» William smilte. «Du finner glede i de små tingene.» «Det er kanskje derfor jeg er lykkelig.» William la hånden et øyeblikk på låret hans. «Og det er en av grunnene til at jeg elsker deg.» Tobias svarte med et varmt smil. Fridas hus lå bare noen hundre meter fra sjøen. Hagen var pyntet med små lykter som hang mellom epletrærne. Et langt trebord var dekket med sommerblomster, hvite duker og levende lys som ventet på at kvelden skulle falle. Fra grillen steg duften av marinert kjøtt og grillede grønnsaker. «Der er bursdagsbarnet!» ropte Frida da hun fikk øye på dem. Hun kom raskt bort og ga Tobias en lang klem. «Velkommen hjem.» «Takk.» «Og velkomment hjem til deg også,» sa hun og smilte til William. «Takk, Frida.» Denne gangen virket smilet mellom dem mer avslappet enn tidligere. «Fortell!» sa Frida ivrig. «Var Paris så romantisk som du hadde håpet?» Tobias lo. «Enda mer.» «Jeg har tatt hundre bilder.» «Bare hundre?» «Kanskje to hundre.» Alle lo. Kvelden gled rolig frem. Noen satt rundt bordet og fortalte historier fra ferier og barndom, mens andre hjalp til ved grillen. William overrasket Tobias ved å delta mer i samtalene enn vanlig. Han fortalte morsomme historier fra studietiden, lo sammen med de andre og virket avslappet. Frida la merke til det. Hun lente seg mot Tobias og hvisket: «Jeg tror jeg ser en annen side av ham i dag.» Tobias smilte. «Det gjør jeg også.» «Han virker …» Hun lette etter ordet. «Lykkelig.» Tobias så bort på William. Han sto sammen med onkelen og diskuterte båter, mens latteren runget mellom dem. «Ja.» «Det tror jeg faktisk han er.» Etter

maten gikk flere ned mot brygga. Solen nærmet seg horisonten, og sjøen lå nesten helt stille. Frida og Tobias ble gående litt bak de andre. «Hvordan går det egentlig?» spurte hun. «Helt ærlig.» Tobias tenkte seg om. «Bra.» «Virkelig.» «Ja.» Han så utover vannet. «William har vært fantastisk mot meg.» Frida nikket. «Det er godt å høre.» Hun ble stille et øyeblikk. «Men?» Tobias så overrasket på henne. «Du hørte det?» «Jeg kjenner deg.» Han pustet dypt. «Noen ganger føler jeg at han blir redd for å miste meg.» Frida lot ordene synke inn. «Har han sagt det?» «Ikke direkte.» «Men jeg merker det.» «Hvordan?» «Han liker best når vi gjør ting sammen.» «Når jeg er med andre, spør han alltid hvor jeg har vært.» Frida så alvorlig på ham. «Og hvordan føles det?» Tobias svarte ikke med én gang. «Jeg vet ikke.» «Noen ganger føles det omsorgsfullt.» «Andre ganger …» «… litt tungt.» Frida la en hånd på armen hans. «Husk at kjærlighet også trenger frihet.» Tobias nikket stille. «Der er dere jo!» William kom smilende ned mot brygga. «Vi trodde dere hadde rømt.» Frida lo. «Vi bare snakket litt.» William la armen rundt Tobias. «Da stjeler jeg ham tilbake.» Ordene ble sagt med et smil. Likevel la Frida merke til hvordan armen ble liggende litt ekstra fast rundt skuldrene til Tobias. Hun sa ingenting. Men tanken ble værende. Da mørket begynte å falle på, tente Frida et lite bål nede ved stranden. Alle samlet seg rundt flammene. Noen grillet marshmallows. Andre fortalte historier. Tobias lente seg mot William. Den varme fra bålet blandet seg med den milde sommerkvelden. For et øyeblikk føltes livet enkelt igjen. Men idet Tobias løftet blikket mot stien som førte ned til stranden, syntes han at en mørkkledd skikkelse sto mellom trærne. Skikkelsen ble stående helt stille. Så blåste vinden gjennom løvverket. Greinene beveget seg. Og da Tobias så opp igjen, var personen borte. «Hva er det?» spurte William. Tobias nølte. Så smilte han. «Ingenting.» Han ville ikke ødelegge kvelden. Likevel kunne han ikke riste av seg følelsen. Skyggene hadde fulgt dem hjem fra Paris. Og denne gangen var de nærmere enn noen gang. Bålet brant rolig ned til glødende kull. Den milde sommerkvelden omsluttet stranden med en nesten eventyrlig ro. Bølgene slo forsiktig mot steinene, og ute på fjorden blinket lanterner fra små fritidsbåter som sakte fant veien hjem. Frida hentet frem en gitar. «Er det noen som husker de gamle sangene?» spurte hun med et smil. «Bare hvis du spiller først,» svarte Tobias. «Avtale.» Hun stemte gitaren og lot de første tonene fylle den stille sommerkvelden. De andre stemte forsiktig i. Tobias lente seg tilbake på trebenken og kjente en varm følelse bre seg gjennom kroppen. Dette var livet han hadde savnet. Ingen dyre restauranter. Ingen luksushoteller. Bare mennesker som kjente hverandre, latter rundt et bål og lukten av salt sjø. William satt ved siden av ham med armen rundt skuldrene hans. «Du ser

lykkelig ut,» sa han lavt. «Det er jeg.» «Fordi vi er her?» Tobias smilte. «Fordi vi er sammen med mennesker som betyr noe.» William nikket langsomt. «Det forstår jeg.» Etter hvert spredte gjestene seg rundt i hagen. Noen hentet kaffe. Andre ble sittende ved bålet. Frida kom bort til Tobias med to kopper. «Skal vi gå en liten tur?» Tobias så bort på William. «Bare ned til brygga,» sa Frida. «Fem minutter.» William smilte. «Selvfølgelig.» «Kos dere.» Tobias og Frida gikk ned den smale stien mot sjøen. Månen hadde begynt å speile seg i vannet. De satte seg på kanten av brygga med beina dinglende over sjøen. «Dette minner meg om da vi var seksten,» sa Frida. Tobias lo. «Da vi satt her og planla hele framtiden.» «Du skulle bli forfatter.» «Og du skulle reise verden rundt.» «Ingen av oss traff helt.» «Ikke ennå.» Frida smilte. «Nei.» Hun tok en slurk kaffe. «Har William sagt noe om Paris etter at dere kom hjem?» «Bare at han vil tilbake.» «Det høres fint ut.» Tobias nikket. «Det var en fantastisk tur.» Frida betraktet ham. «Men du tenker fortsatt på noe.» Han svarte ikke med en gang. «Jeg vet ikke helt.» «Det er bare…» Han så utover vannet. «Noen ganger føler jeg at livet mitt er i ferd med å forandre seg.» «På hvilken måte?» «Jeg klarer ikke å sette ord på det.» Frida la hånden sin over hans. «Da trenger du kanskje ikke gjøre det ennå.» Lenger oppe i hagen sto William og så ned mot brygga. Onkelen til Tobias stilte seg ved siden av ham. «Du passer godt på ham.» William smilte. «Jeg prøver.» «Han betyr mye for deg.» «Mer enn noe annet.» Onkelen nikket. «Det ser vi.» William lot blikket hvile på Tobias. Han lo av noe Frida sa. William smilte. Likevel var det et lite stikk av uro i brystet. Han likte at Tobias var glad. Men en liten del av ham mislikte hvor lett Tobias slappet av sammen med andre. Tankene forsvant like fort som de kom. Han ristet dem av seg. *Han er sammen med deg,* sa han til seg selv. *Du trenger ikke være redd.* «Kommer dere?» ropte en av gjestene fra terrassen. «Desserten er klar!» Frida reiste seg. «Vi burde gå.» Tobias nikket. «Ja.» Da de kom tilbake til hagen, sto et stort fat med jordbær, moreller, vaniljeis og nystekte vafler på bordet. «Dette ser farlig godt ut,» lo Tobias. «Det er meningen,» svarte Frida. Latteren steg igjen. For en stund forsvant alle bekymringer. Da klokken nærmet seg midnatt, begynte gjestene å takke for seg. Frida fulgte Tobias og William ut til bilen. Hun ga Tobias en varm klem. «Takk for en fin kveld.» «Takk for at du inviterte oss.» Hun så på William. «Kjør forsiktig.» «Det skal vi.» William åpnet bildøren for Tobias. «Klar?» «Ja.» Bilen rullet rolig ut fra gårdsplassen. Ingen av dem la merke til den mørke bilen som sto parkert et stykke lenger ned i veien med motoren avslått. Bak frontruten satt en mann helt stille. Han ventet til William og Tobias var ute av syne. Deretter startet han motoren. Med god avstand fulgte han etter dem ut på den mørke kystveien. Sommernatten var stille. Men

skyggene hadde begynt å bevege seg. Bilen kjørte rolig tilbake mot toppleiligheten. Byen var stille nå. Bare noen få mennesker gikk langs kaien, og lysene fra restaurantene speilet seg i vannet. Tobias lente hodet mot vinduet og kjente varmen fra kvelden fortsatt sitte i kroppen. Grillkvelden hos Frida hadde vært fin. Trygg. Nesten vanlig. Likevel hadde han ikke klart å glemme skikkelsen mellom trærne. William sa ingenting de første minuttene. Han holdt én hånd på rattet og den andre hvilende over girspaken. Ansiktet hans var rolig, men Tobias kunne se at han tenkte. «Det var en fin kveld,» sa Tobias til slutt. William smilte svakt. «Ja.» «Du virket som du koste deg.» «Det gjorde jeg.» Han kastet et blikk mot Tobias. «Frida er viktig for deg.» «Ja.» «Det skjønner jeg.» Tobias så overrasket på ham. William fortsatte: «Jeg vil ikke at du skal føle at du må velge mellom meg og menneskene du er glad i.» Ordene fikk noe i Tobias til å mykne. «Takk.» William tok hånden hans et øyeblikk. «Men jeg vil være den du kommer hjem til.» Tobias smilte. «Det er du.» Da de kom opp i toppleiligheten, var rommet mørkt bortsett fra lyset fra byen utenfor. William slo ikke på taklampene. Han gikk bare bort til kjøkkenet, hentet to glass vann og rakte det ene til Tobias. «Kom ut på terrassen.» Tobias fulgte etter. Sommernatten lå varm over byen. Langt der nede kunne de høre dempet musikk fra en bar ved havnen. En båt gled sakte forbi ute på fjorden. William lente seg mot rekkverket. «Jeg har noe å fortelle deg.» Tobias så på ham. «Hva da?» William smilte. «Vi reiser bort igjen.» «Igjen?» «Ja.» «Hvor?» William lot stillheten vare akkurat lenge nok til at Tobias ble utålmodig. «New York.» Tobias ble stående helt stille. «New York?» «En langhelg.» «William …» «Jeg skal dit i forbindelse med en kontraktsignering og en prisutdeling.» Han tok Tobias' hånd. «Og jeg vil ha deg med.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Meg?» «Selvfølgelig deg.» «Men dette er vel en forretningsreise?» «Det er det.» William smilte. «Men du er en del av livet mitt. Da skal du også få se den delen av verdenen min.» Tobias visste ikke hva han skulle si. Paris hadde vært et eventyr. New York hørtes ut som noe enda større. Mer overveldende. Mer offentlig. «Det kommer til å være journalister der,» sa William. «Firmafolk.» «Fotografer.» «Galla. » «Prisutdeling.» Tobias lo nervøst. «Det høres ut som noe jeg ikke passer inn i.» William gikk nærmere. «Ikke si det.» Han la hånden mot kinnet hans. «Du passer inn ved siden av meg.» Tobias så opp på ham. «Er du sikker?» «Helt sikker.» William kysset ham mykt. «Jeg skal vise deg New York slik byen skal oppleves.» Tobias lente seg mot ham. «Da blir jeg med.» William smilte. «Bra.» Senere, da Tobias sto alene ved vinduet på soverommet, kjente han både forventning og uro. Han hadde nettopp kommet hjem fra Paris, og allerede var en ny reise foran ham. En ny by. Nye mennesker. Mer av Williams verden. Han

så ned mot gaten. En mørk bil kjørte sakte forbi bygningen før den forsvant rundt hjørnet. Tobias ble stående og se etter den. Kanskje var det ingenting. Kanskje hadde han begynt å se skygger der det ikke fantes noen. Bak ham kom William inn i rommet. «Tenker du på New York?» Tobias snudde seg. «Ja.» «Gleder du deg?» Han smilte. «Jeg tror det.» William gikk bort og la armene rundt ham. «Du kommer til å elske det.» Tobias hvilte hodet mot brystet hans. «Og hvis jeg ikke gjør det?» William kysset ham i håret. «Da elsker jeg deg nok for oss begge.» Tobias lukket øynene. Utenfor vinduet lå sommerbyen badet i mørke og lys. Han visste ikke at New York kom til å trekke ham enda dypere inn i Williams verden. En verden av rikdom, makt, kontrakter og applaus. En verden der kjærlighet kunne føles som en gave. Og som et bur. Alarmen ringte før solen hadde rukket å stå opp. Tobias strakte seg langsomt før han satte seg opp i sengen. Soverommet var stille, og gjennom panoramavinduene kunne han se de første oransje stripene av morgenlyset speile seg over fjorden. På stolen ved siden av sengen hang en mørk dress William hadde fått skreddersydd til ham noen uker tidligere. «Den kommer du til å trenge,» hadde William sagt med et smil. Nå forsto Tobias hvorfor. I dag ventet New York. Han gikk ut på kjøkkenet, der William allerede sto med kaffekannen. «God morgen.» «God morgen.» William smilte. «Sovet godt?» «Nesten ikke.» «Jeg var for spent.» William lo lavt. «Det var jeg første gangen jeg skulle til New York også.» Han satte en kopp kaffe foran Tobias. «Du kommer aldri til å glemme denne turen.» En time senere sto de i den private terminalen på flyplassen. Alt gikk rolig for seg. Ingen lange køer. Ingen stressede reisende. En medarbeider tok imot passene deres og ønsket dem velkommen. «God morgen, herr William.» «Flyet er klart.» Tobias så overrasket på William. «Har du eget fly?» William smilte. «Nei.» «Men firmaet bruker privatfly når vi reiser til viktige møter.» Tobias så ut mot rullebanen. Et elegant, hvitt jetfly sto klart med døren åpen. Han måtte trekke pusten dypt. «Dette er helt uvirkelig.» William la hånden på ryggen hans. «Kom.» «Eventyret har bare begynt.» Kabinen var større enn Tobias hadde forestilt seg. Myke skinnseter. Et møtebord i mørkt tre. Store vinduer. Friske blomster sto på et lite sidebord. En flyvert ønsket dem velkommen og tilbød frokost. «Føler du deg komfortabel?» spurte William. Tobias smilte. «Jeg føler meg som om jeg har gått inn i en annen verden.» William lo. «Da er det bare å venne seg til den.» Flyet begynte å rulle. Tobias så ut gjennom vinduet mens Norge langsomt forsvant under dem. Da skyene lukket seg under flyet, tok William hånden hans. «Nervøs?» «Litt.» «For hva?» «For å møte alle menneskene du kjenner.» «De kommer sikkert til å se at jeg ikke hører hjemme der.» William ristet bestemt på hodet. «Hør på meg.» Han ventet til Tobias møtte

blikket hans. «Du skal aldri tvile på din egen verdi.» «Ikke når du er sammen med meg.» Flyturen gikk overraskende fort. De spiste lunsj, snakket om reisen og bladde gjennom programmet for helgen. Kontraktsignering. Gallamiddag. Internasjonal prisutdeling. Møter med investorer. «Det er mye,» sa Tobias. «Ja.» William lukket mappen. «Men vi skal også ha tid til oss.» «Jeg vil vise deg Manhattan om kvelden.» «Central Park.» «Og noen steder de fleste turister aldri finner.» Tobias smilte. «Det gleder jeg meg til.» Da flyet begynte innflygingen mot New York, ble Tobias sittende helt stille. Byen vokste frem under dem. Skyskraperne glitret i ettermiddagssolen. Elvene omkranset Manhattan som sølvbånd. Gule taxier kunne skimtes langt der nede. «Herregud …» William smilte. «Velkommen til New York.» «Den er enorm.» «Og den sover aldri.» Etter passkontrollen ventet en svart limousin utenfor terminalen. En uniformert sjåfør tok imot koffertene. «Velkommen tilbake, Mr. William.» «Takk.» Limousinen gled ut i trafikken. Tobias satt med ansiktet mot vinduet. Store reklameskjermer. Travle fortau. Skyskrapere som forsvant opp i skyene. «Jeg vet ikke hvor jeg skal se.» William lo. «Det sa jeg også første gangen.» Hotellet lå midt på Manhattan. En elegant bygning i glass og stein raget høyt over gaten. Dørvaktene åpnet dørene idet limousinen stanset. Inne i lobbyen skinte marmorgulvet under store lysekroner. En pianist spilte rolig musikk. «Velkommen tilbake, Mr. William,» sa resepsjonssjefen. «President-suiten er klar.» Tobias så på William. «Kjenner alle deg?» William smilte beskjedent. «Jeg har bodd her noen ganger.» Heisen førte dem til toppetasjen. Dørene åpnet seg. Suiten var større enn Tobias hadde forestilt seg. Fra de enorme vinduene kunne de se hele Manhattan. «William …» Tobias gikk sakte bort til vinduet. «Dette er det vakreste jeg noen gang har sett.» William stilte seg ved siden av ham. «Vent til byen lyser opp i kveld.» Tobias snudde seg med et bredt smil. «Jeg begynner å forstå hvorfor du elsker å reise.» William la armen rundt ham. «Det gjør jeg.» Han så ut over byen. «Men det er enda bedre når jeg får dele den med deg.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. Langt der nede summet New York av liv. Han ante ikke at denne byen snart skulle gi ham både applaus, nye muligheter og utfordringer som kom til å sette kjærligheten mellom ham og William på sin største prøve hittil. Tobias ble stående lenge ved panoramavinduet. Manhattan lå foran ham som et levende landskap av stål, glass og lys. Nakne trær i en liten park flere etasjer nedenfor kastet lange skygger over fortauene, mens gule taxier beveget seg som små prikker mellom de høye bygningene. «Jeg tror aldri jeg har sett noe lignende,» sa han lavt. William stilte seg ved siden av ham. «Det tenkte jeg første gangen jeg kom hit også.» Han smilte. «Men vent til du ser byen om kvelden.» Tobias snudde

seg. «Vi må nesten klype oss i armen.» William lo. «Ja.» «Men først må vi på jobb.» En hotellansatt banket forsiktig på døren. «Room service.» Et stort bord ble trillet inn med fersk frukt, nybakt brød, kaffe og juice. Ved siden av lå en mappe med dagens program. William åpnet den. «Vi har litt over to timer før bilen henter oss.» «Skal vi rekke alt dette?» spurte Tobias og så på programmet. William nikket. «Kontraktsignering.» «Mottakelse.» «Presse.» «Og i kveld er det gallamiddag.» Tobias lo nervøst. «Jeg kjenner at jeg blir litt stresset.» William la hånden på skulderen hans. «Du trenger bare å være deg selv.» «Det er mer enn nok.» Etter frokosten tok Tobias på seg den mørke dressen William hadde fått sydd til ham. Han så seg i speilet. «Jeg kjenner nesten ikke igjen meg selv.» William kom bort og rettet forsiktig på slipset hans. «Nå ser det perfekt ut.» «Er du sikker?» «Helt sikker. Han betraktet Tobias noen sekunder. «Du kommer til å få mange blikk i dag.» Tobias smilte sjenert. «Forhåpentligvis av de riktige grunnene.» Den svarte limousinen ventet utenfor hotellet. Sjåføren åpnet døren. «God ettermiddag.» New York var travel. Fortauene var fulle av mennesker, og sirener kunne høres i det fjerne. Store reklameskjermer lyste mellom skyskraperne, og Tobias forsøkte å få med seg alt. «Hvordan klarer du å finne fram her?» spurte han. William smilte. «Etter mange reiser lærer man byen å kjenne.» «Likevel oppdager jeg noe nytt hver gang.» Bilen stoppet foran en moderne glassbygning. Ved inngangen sto fotografer og journalister. Kameraene ble løftet idet William steg ut av bilen. «Mr. William!» «Se hit!» Blitsene lyste. William snudde seg rolig mot Tobias. «Kom.» Tobias tok et dypt pust og steg ut. Flere fotografer rettet kameraene mot dem. «Hvem er den unge mannen ved siden av Dem?» «Er dette partneren Deres?» William smilte høflig. «Ja.» Han la hånden lett mot ryggen til Tobias. «Dette er Tobias. «Han betyr svært mye for meg.» Tobias kjente kinnene bli varme. Han hadde aldri stått foran så mange kameraer før. Inne i bygningen ventet representanter fra flere internasjonale selskaper. Store skjermer viste firmaets logo. Krystallglass sto klare på lange bord. En vert ønsket dem velkommen. «Det er en stor glede å ha dere her.» William håndhilste på flere ledere. Han presenterte Tobias for hver enkelt. «Dette er Tobias.» «Hyggelig å møte deg.» «Vi har hørt mye om deg,» sa en av direktørene. Tobias ble overrasket. «Om meg?» Mannen smilte. «William snakker varmt om deg.» Tobias så bort på William. William svarte bare med et lite smil. Kontraktsigneringen fant sted i et stort konferanserom. Et langt bord i mørkt tre sto midt i rommet. Flere advokater satt klare med dokumentene. Journalister fylte de bakerste radene. Kameraene var rettet mot scenen. William signerte først. Deretter signerte representanten for det amerikanske selskapet. Applaus fylte rommet. Fotografene tok bilde

etter bilde. En konferansier gikk opp på scenen. «Denne avtalen markerer begynnelsen på et internasjonalt samarbeid som vil få stor betydning for begge selskapene.» Ny applaus. William vendte seg mot Tobias. «Hva synes du?» Tobias smilte. «Jeg har aldri opplevd noe lignende.» «Da er dette bare starten.» Etter signeringen ble de invitert til en eksklusiv mottakelse. Servitører gikk mellom gjestene med små appetittvekkere og alkoholfri musserende drikke. Musikken fra en strykekvartett fylte lokalet. «Trives du?» spurte William. «Ja.» Tobias så rundt seg. «Men jeg føler meg fortsatt litt malplassert.» William tok hånden hans. «Du hører hjemme her.» «Ikke fordi du er sammen med meg.» «Men fordi du er den du er.» Ordene fikk Tobias til å smile. For første gang denne dagen senket skuldrene seg. Han begynte å nyte øyeblikket. Han visste ikke at kveldens gallamiddag og prisutdeling kom til å forandre livet hans på en måte han aldri kunne ha forestilt seg. Tilbake på hotellet hadde de noen timer til å gjøre seg klare før kveldens arrangement. Tobias sto foran speilet og rettet forsiktig på slipset. Den mørke smokingen satt perfekt, men han kunne ikke fri seg fra følelsen av at han var på vei inn i en verden som ikke var hans. William kom ut fra soverommet, kledd i en elegant, svart smoking med hvit skjorte og mørk sløyfe. Han stanset opp da han fikk se Tobias. «Du ser fantastisk ut.» Tobias smilte sjenert. «Du sier det hver gang.» «Fordi det er sant.» William gikk bort og rettet forsiktig på jakkeslaget hans. «Nervøs?» «Litt.» «Det kommer til å være mange mennesker.» «Mange viktige mennesker.» William tok begge hendene hans. «Hør på meg.» Han ventet til Tobias møtte blikket hans. «I kveld skal du ikke prøve å imponere noen.» «Du skal bare være deg selv.» «Det er den personen jeg forelsket meg i.» Tobias kjente skuldrene senke seg. «Takk.» Limousinen stanset foran et av New Yorks mest eksklusive hoteller. Den røde løperen strakte seg fra fortauet og helt inn til den store ballsalen. Blitsene lyste idet William steg ut av bilen. Journalister ropte navnet hans. «Mr. William!» «Et bilde her!» «Hvordan føles kveldens nominasjon?» William svarte høflig med et smil, før han åpnet døren for Tobias. «Kom.» Tobias steg ut. Et øyeblikk ble det helt stille. Deretter begynte kameraene å klikke igjen. «Er dette partneren din?» «Hvem er den unge mannen?» William la rolig hånden rundt ryggen til Tobias. «Dette er Tobias.» «Han er den viktigste personen i livet mitt.» Ordene ble møtt med et mylder av spørsmål. Tobias kjente hjertet slå raskere. Han hadde aldri opplevd noe lignende. Ballsalen var praktfull. Krystallkroner hang fra det høye taket, og hundrevis av levende lys speilet seg i blankpolerte gulv. Rundt de runde bordene satt bedriftsledere, investorer og gjester fra hele verden. Et stort orkester spilte dempet jazz fra scenen. «Dette er utrolig,» hvisket Tobias. William smilte. «Vent til prisutdelingen begynner.» De ble vist til et

bord helt foran scenen. På bordet sto navnekort. Foran Tobias sto det: Mr. Tobias. Han så overrasket på William. «De har eget navnekort til meg.» «Selvfølgelig.» William smilte. «Du er min gjest.» Middagen begynte. Rettene ble servert én etter én av hvitkledde servitører. Mellom serveringene kom flere gjester bort for å hilse. «William.» «Hyggelig å se deg igjen.» «Og dette må være Tobias.» Tobias håndhilste høflig. Han ble overrasket over hvor naturlig William presenterte ham. Ikke som en tilfeldig ledsager. Men som en person han var stolt av. «Du virker lykkeligere enn sist vi møttes,» sa en eldre direktør til William. William så bort på Tobias. «Det stemmer.» «Han har forandret livet mitt.» Tobias ble varm om hjertet. Musikken stilnet. Lyset i salen ble dempet. En konferansier gikk opp på scenen. «Mine damer og herrer.» «Velkommen til årets internasjonale næringslivsgalla.» Applaus fylte salen. Store skjermer viste bilder fra de nominerte selskapene. Prisene ble delt ut én etter én. Tobias fulgte spent med. Han merket at William satt helt rolig. «Er du ikke nervøs?» hvisket Tobias. William smilte. «Litt.» «Men uansett hva som skjer, har jeg allerede vunnet.» «Hvordan da?» William så på ham. «Jeg får dele denne kvelden med deg.» Konferansieren åpnet den siste konvolutten. «Årets internasjonale selskap går til …» Det ble helt stille. «… Nordic Global Group!» Applausen eksploderte. Hele salen reiste seg. William trakk pusten dypt. Han så bort på Tobias. «Kom.» «Meg?» «Ja.» «Du skal opp sammen med meg.» «Men …» William smilte. «Ingen protester.» Tobias fulgte ham opp trappen til scenen. Blitsene lyste som stjerner. William tok imot den tunge krystallstatuetten. Deretter stilte han seg foran mikrofonen. Han ventet til applausen stilnet. «Denne prisen tilhører ikke bare meg.» Han så utover salen. «Den tilhører alle som hver eneste dag gjør selskapet vårt sterkere.» Han tok en kort pause. Deretter vendte han seg mot Tobias. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Og i kveld ønsker jeg å dele en nyhet.» Tobias så overrasket på ham. Han ante ikke hva som skulle komme. William la en hånd på skulderen hans. «Fra og med i kveld ønsker jeg å presentere mannen som skal være min nestleder og nærmeste samarbeidspartner.» Hele salen ble stille. William så rett på Tobias. «Tobias.» Et øyeblikk sluttet verden å eksistere. Tobias stirret på William. «Hva …?» Deretter brøt applausen løs. Journalistene reiste seg. Kameraene blinket ustanselig. Tobias sto helt målløs. Han hadde aldri fått vite dette på forhånd. William lente seg forsiktig mot ham og sa lavt: «Gratulerer.» «Du har fortjent dette lenge.» Tobias kjente at øynene ble blanke. Han fant ikke ordene. Han klarte bare å ta hånden til William. Mens applausen fortsatte å fylle den store ballsalen, visste Tobias at livet hans nettopp hadde tatt en ny retning. Men han visste ennå ikke hvilken pris denne nye rollen en dag kom til å få. Applausen ville ingen ende ta. Tobias sto

fortsatt ved siden av William på scenen. De sterke lyskasterne gjorde det vanskelig å se ansiktene i salen, men lyden av klappende hender fylte hele rommet. Han forsøkte å forstå det som nettopp hadde skjedd. Nestleder. William tok mikrofonen en siste gang. «Tusen takk for tilliten. Denne prisen inspirerer oss til å fortsette å bygge et selskap som setter mennesker først.» Applausen steg igjen. Deretter snudde han seg mot Tobias og rakte ham hånden. «Kom.» Sammen gikk de ned fra scenen. Så snart de kom ned på gulvet, ble de møtt av journalister. «Mr. William!» «Hvordan kom beslutningen om å utnevne Tobias til nestleder?» «Hvor lenge har dette vært planlagt?» «Hvordan reagerer styret?» William svarte rolig. «Styret har vært informert en stund.» «Tobias har vist egenskaper som ikke kan læres bort.» «Han har integritet, empati og mot.» «Det er kvaliteter jeg ønsker i ledelsen.» En kvinnelig journalist vendte seg mot Tobias. «Hvordan føles det å få en slik overraskelse?» Tobias lo nervøst. «Jeg vet faktisk ikke helt hva jeg skal si.» Latter bredte seg i pressegruppen. «Jeg trodde jeg skulle være med som støtte for William.» «Nå må jeg visst støtte et helt firma.» Flere smilte. William så stolt på ham. «Du kommer til å klare det.» Fotografene ba dem stille seg foran en stor vegg med sponsorlogoer. «Litt nærmere hverandre.» «Se hit.» Blitsene lyste. William la en hånd lett rundt ryggen til Tobias. «Perfekt.» «Et smil til.» Tobias kjente seg fortsatt overveldet. Han hadde aldri trodd at et bilde av ham skulle havne i internasjonale aviser. Da intervjuene endelig var over, pustet Tobias lettet ut. «Jeg trodde aldri det skulle ta slutt.» William lo. «Dette var bare begynnelsen.» «Begynnelsen?» «I morgen kommer avisene.» «Og etter det kommer telefonene.» Tobias ristet på hodet. «Livet mitt har virkelig forandret seg.» William svarte med et varmt smil. «Ja.» «Men én ting forandrer seg ikke.» «Hva da?» «Du og jeg.» De satte seg i limousinen. Sjåføren lukket døren bak dem, og byens lys gled forbi utenfor vinduene. Ingen av dem sa noe de første minuttene. William tok av seg sløyfen og lente hodet tilbake. «Hvordan har du det?» Tobias trakk pusten dypt. «Jeg tror fortsatt ikke helt at dette er virkelig.» «Du burde vært sint på meg.» «Sint?» «Jeg fortalte deg ikke om nestlederstillingen.» Tobias tenkte seg om. «Jeg ble overrasket.» «Veldig overrasket.» «Men ikke sint.» William så på ham. «Hvorfor ikke?» «Fordi jeg så hvor stolt du var da du presenterte meg.» William smilte stille. «Det var jeg.» Limousinen stoppet utenfor hotellet. Tobias trodde kvelden var over. Men William ble sittende. «Vi skal ikke opp ennå.» «Nei?» William smilte lurt. «New York har fortsatt en overraskelse til deg.» «En overraskelse?» «Ja.» «Vi skal videre.» «Hvor da?» William lente seg litt frem. «Til en eksklusiv klubb.» «Et sted de færreste turister finner.» «Jeg har vært der flere ganger.» Tobias smilte nysgjerrig. «Hva slags sted er det?»

William møtte blikket hans. «Et elegant utested for homofile.» «Musikk.» «Show.» «Dans.» «Og mennesker som kommer dit for å være seg selv.» Tobias kjente en blanding av spenning og usikkerhet. «Jeg har aldri vært på et slikt sted.» «Da er det på tide.» William tok hånden hans. «Du trenger ikke gjøre noe du ikke ønsker.» «Jeg vil bare vise deg en annen side av byen.» Tobias nikket langsomt. «Da blir jeg med.» Sjåføren fikk en ny adresse. Limousinen svingte ut i den opplyste storbyen. Neonskiltene lyste over gatene. Musikken kunne høres allerede flere kvartaler unna. Tobias så ut av vinduet. Han ante ikke hva som ventet bak dørene til klubben. Men han visste én ting. Denne natten kom til å bli annerledes enn alle andre. Limousinen svingte inn i en roligere sidegate på Manhattan. De høye bygningene rundt dem skjulte byens støy, men et dempet bassrytme kunne allerede høres gjennom den varme sommernatten. Bilen stanset foran en diskré bygning med mørke mursteinsvegger og en elegant messingplate ved inngangen. Ingen store neonskilt. Ingen lange køer. Bare en dørvakt i mørk dress som åpnet døren idet William steg ut. «God kveld, Mr. William.» William håndhilste på ham. «Hyggelig å se deg igjen.» Dørvakten smilte og vendte seg mot Tobias. «Velkommen.» Tobias svarte høflig. Han kunne ikke unngå å legge merke til at flere ansatte tydelig kjente William. «Har du vært her mange ganger?» spurte han lavt. William smilte. «Noen ganger gjennom årene.» «Når forretningsturene har vært lange.» «Men aldri sammen med noen som betyr så mye for meg.» Ordene fikk Tobias til å smile. Inne i klubben var lyset dempet. Store lysekroner kastet et varmt skjær over rommet, mens levende jazz sakte gled over i moderne musikk. Mennesker satt ved små bord og snakket lavmælt, og stemningen var sofistikert snarere enn støyende. «Dette var ikke slik jeg hadde forestilt meg,» sa Tobias. «Hvordan da?» «Jeg trodde det skulle være mye høyere.» William lo. «Denne klubben handler mer om atmosfære enn om volum.» En vert viste dem til et privat bord med utsikt mot scenen. Servitøren kom med menyene. «Ønsker dere noe å drikke?» William bestilte alkoholfri musserende drikke til dem begge. «Vi har en lang dag i morgen også,» sa han med et smil. Musikken stilnet. Et spotlight lyste opp scenen. Konferansieren ønsket gjestene velkommen før kveldens første artist entret scenen. Publikum applauderte høflig. Tobias fulgte med, fascinert av hvor gjennomført alt var. Koreografi, lyssetting og musikk var satt sammen som et sceneshow, og applausen kom etter hver opptreden. «Det er mer et teater enn jeg hadde trodd,» hvisket Tobias. William nikket. «Det er derfor jeg liker stedet.» «De som står på scenen er profesjonelle artister.» Etter en stund kom en av artistene bort til bordet deres. Han smilte vennlig. «Gratulerer med kveldens pris.» Tobias så overrasket på William. «Du er gjenkjent

overalt.» William lo. «Nyhetene går fort.» Artisten snakket noen minutter med dem før han ønsket dem en god kveld og gikk videre til neste bord. William betraktet Tobias. «Hva synes du?» «Det er annerledes.» «Men på en god måte.» «Jeg liker stemningen.» William smilte tilfreds. Senere på kvelden kom klubbens vert bort igjen. «Mr. William.» «Vi har et av de private salongene ledig dersom dere ønsker litt roligere omgivelser.» William så på Tobias. «Har du lyst?» Tobias nølte. «Hva er det?» «Et lite rom der vi kan sitte og prate uten all musikken.» «Bare hvis du vil.» Tobias nikket. «Ja, det kan vi.» Den private salongen var innredet med mørke tremøbler, myke sofaer og dempet belysning. Musikken fra hovedsalen kunne bare høres svakt gjennom veggene. William satte seg ned og så på Tobias. «Hvordan har denne kvelden vært for deg?» Tobias smilte. «Overraskende.» «På hvilken måte?» «Jeg trodde New York bare skulle handle om kontrakter og forretninger.» Han lo. «I stedet har du vist meg en helt annen side av byen.» William lente seg litt frem. «Jeg ville at du skulle se hele livet mitt.» «Ikke bare kontorene.» Det ble stille mellom dem. William tok hånden til Tobias. «Jeg vil utfordre deg til én ting.» Tobias så nysgjerrig på ham. «Hva da?» «Ikke vær redd for nye opplevelser.» «Ikke la usikkerheten bestemme hvem du er.» Tobias tenkte over ordene. «Jeg prøver.» «Det vet jeg.» William smilte. «Og det er en av grunnene til at jeg tror du kommer til å lykkes som nestleder.» Tobias så ned et øyeblikk. «Jeg håper bare jeg ikke skuffer deg.» William svarte uten å nøle. «Det kommer du ikke til.» Han la hånden rolig over Tobias' og møtte blikket hans. «Det eneste jeg ber om, er at du alltid er ærlig med meg.» Ordene ble hengende i luften. Tobias kjente et lite stikk i magen. Han tenkte på Julian. På hemmeligheten han fortsatt bar alene. «Det skal jeg prøve,» svarte han stille. William smilte. Men for første gang den kvelden var det et alvor i øynene hans som Tobias ikke helt klarte å tolke. Utenfor fortsatte New York å glitre. Byen sov aldri. Og denne natten var det heller ikke alle hemmelighetene som gjorde det. Musikken fra hovedsalen kunne høres som en dempet puls gjennom veggene. Den private salongen var roligere enn resten av klubben. Nakne murvegger, mørke møbler og et svakt, gyllent lys ga rommet en lun atmosfære. William lente seg tilbake i sofaen. «Hvordan føles denne kvelden?» Tobias smilte. «Som om jeg har vært med i en film.» William lo. «Da har New York gjort inntrykk.» En ansatt banket forsiktig på døren. «Er alt i orden?» «Ja, takk,» svarte William. «Vi har det fint.» Døren ble lukket igjen. Stillheten senket seg. William betraktet Tobias noen sekunder. «Jeg liker å utfordre deg av og til.» «Det har jeg merket.» «Blir du redd?» Tobias tenkte seg om. «Ikke redd.» «Bare usikker noen ganger.» William nikket. «Det er lov.» Han smilte varmt. «Jeg ønsker aldri at du skal gjøre noe du ikke

vil.» Ordene gjorde Tobias roligere. «Takk.» Etter en stund kom klubbens vert tilbake. «Vi har et interaktivt innslag senere i kveld,» forklarte han. «Noen gjester liker å delta i en ufarlig sceneopptreden sammen med artistene. Det er selvfølgelig helt frivillig.» William så bort på Tobias med et lurt smil. «Hva tenker du?» Tobias lo nervøst. «Meg?» «Ja.» «Bare noen minutter.» «Nei …» Tobias ristet på hodet og lo igjen. «Det tror jeg ikke passer for meg.» William så på ham et øyeblikk. Så smilte han. «Da gjør vi ikke det.» «Så enkelt?» «Selvfølgelig.» Han la hånden over Tobias' hånd. «Jeg kan utfordre deg.» «Men valget skal alltid være ditt.» Tobias kjente skuldrene senke seg. «Det betyr mye at du sier det.» William nikket. «Jeg vil at du skal føle deg trygg sammen med meg.» De gikk tilbake til hovedsalen. På scenen var kveldens siste forestilling i gang, og publikum applauderte entusiastisk etter hvert nummer. Tobias lente seg mot William. «Jeg er glad du tok meg med hit.» «Virkelig?» «Ja.» «Jeg har opplevd noe helt nytt.» William smilte. «Det var akkurat det jeg håpet.» Da de forlot klubben litt senere på natten, var gatene fortsatt fulle av liv. New York virket aldri å sovne. Limousinen ventet ved fortauskanten. Sjåføren åpnet døren. «Til hotellet?» William nikket. «Ja.» Bilen gled lydløst ut i nattens trafikk. Tobias så ut av vinduet. Skyskraperne lyste opp himmelen, og reklameskiltene kastet farger over de våte gatene etter en kort regnbyge. «Hva tenker du på?» spurte William. «At livet mitt har forandret seg veldig fort.» «Er det skremmende?» «Litt.» William så alvorlig på ham. «Hvis det noen gang blir for mye, må du si fra.» Tobias møtte blikket hans. «Det lover jeg.» Da de kom tilbake til hotellet, var lobbyen nesten tom. Den samme pianisten spilte en rolig melodi som kvelden før. William stanset ved panoramavinduet og så utover Manhattan. «I morgen flyr vi hjem.» «Ja.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Men jeg kommer aldri til å glemme denne turen.» William smilte. «Heller ikke jeg.» Langt ute mellom de opplyste bygningene blinket lysene fra byen som aldri sov. For Tobias hadde New York blitt et sted fylt av stolthet, nye muligheter og uforglemmelige øyeblikk. Han visste ikke at de største prøvelsene fortsatt ventet hjemme i Norge. Morgensolen traff vinduene på skyskraperne og fylte presidentsuiten med et gyllent lys. Tobias våknet langsomt og ble liggende stille. Byen utenfor var allerede våken. Nakne trær i parken flere etasjer nedenfor kastet lange skygger over gangveiene, og gule taxier fylte gatene med et jevnt sus. Han reiste seg og gikk bort til vinduet. «God morgen.» Stemmen til William kom fra kjøkkenavdelingen i suiten. «God morgen,» svarte Tobias med et smil. William kom bort med to kopper kaffe. «Jeg tenkte vi kunne nyte den siste morgenen før vi pakker.» Tobias tok imot koppen. «Det høres fint ut.» De ble stående side om side og se utover Manhattan. «Takk,» sa Tobias plutselig.

William så på ham. «For hva?» «For at du tok meg med hit.» «For at du lot meg se denne delen av livet ditt.» William smilte varmt. «Det var viktig for meg.» «Hvorfor?» «Fordi jeg ikke ønsker å ha et liv du bare hører om.» Han tok en slurk kaffe. «Jeg vil at du skal være en del av det.» Etter frokosten begynte de å pakke. William brettet dressene sine med samme nøyaktighet som alltid. Tobias la forsiktig prisutdelingens program ned i kofferten. «Den skal du ta vare på?» spurte William. «Ja.» «Den minner meg om en kveld jeg aldri kommer til å glemme.» William lo. «Jeg tror heller ikke journalistene kommer til å glemme den.» «Hva mener du?» William tok opp nettbrettet sitt. «Se.» På forsiden av et internasjonalt næringslivsmagasin var det et stort bilde av dem begge fra scenen. Overskriften lød: "Nordic Global Group kåret til årets internasjonale selskap – ny nestleder presentert under prisutdelingen." Tobias ble sittende og lese. Flere bilder viste dem hånd i hånd på den røde løperen. «Dette er helt uvirkelig.» William smilte. «Du begynner å bli vant til kameraer.» «Ikke helt.» «Det kommer.» Senere samme formiddag møtte de noen av samarbeidspartnerne til en kort avskjedslunsj. Stemningen var langt mer avslappet enn dagen før. «Gratulerer igjen,» sa en av de amerikanske direktørene. «Vi ser frem til samarbeidet.» William takket. Deretter vendte direktøren seg mot Tobias. «Og gratulerer med den nye rollen.» Tobias smilte beskjedent. «Takk.» «Jeg har mye å lære.» «Det har vi alle,» svarte direktøren. «Det viktigste er å være villig til å lære.» Ordene festet seg hos Tobias. På vei tilbake til hotellet gikk Tobias og William et lite stykke gjennom gatene. De kjøpte hver sin kaffe fra en liten kafé og satte seg på en benk i en park. «Jeg liker denne siden av New York best,» sa Tobias. «Ikke de store arrangementene.» «Bare dette.» «To kaffekopper.» «Og litt tid sammen.» William lente seg tilbake. «Det er lett å glemme slike øyeblikk når man har mye ansvar.» «Da får jeg minne deg på dem.» William smilte. «Det håper jeg du gjør.» Flyet tok av sent på ettermiddagen. Da Manhattan forsvant bak skyene, lente Tobias hodet mot vinduet. Han tenkte på alt som hadde skjedd på bare noen få dager. Prisutdelingen. Applausen. Den uventede utnevnelsen. Livet hans var i ferd med å ta en retning han aldri hadde forestilt seg. William la hånden over hans. «Angrer du på at du ble med?» Tobias svarte uten å nøle. «Ikke et eneste sekund.» William smilte tilfreds. «Bra.» «For dette var bare begynnelsen.» Tobias så spørrende på ham. «Hva mener du?» William så ut gjennom vinduet mot skyene. «Vi har mange planer foran oss.» «For firmaet.» «Og for oss.» Tobias smilte. Han trodde ordene handlet om fremtiden de skulle bygge sammen. Han visste ikke at fremtiden også skjulte prøvelser ingen av dem ennå kunne se. Flyet fortsatte vestover gjennom kveldshimmelen. Under skyene ventet Norge. Og hjemme

ventet hemmelighetene som langsomt var i ferd med å innhente dem. Flyet landet tidlig på formiddagen. Gjennom vinduet så Tobias den velkjente kystlinjen komme til syne mellom skyene. Havet lå stille, og den klare sommerluften ga landskapet et nesten fredelig uttrykk. Han lente seg tilbake i setet og smilte. «Det er godt å være hjemme.» William nikket. «Det er alltid noe eget ved å komme hjem.» «Selv etter en tur som denne.» «Ja.» Tobias tok et siste blikk mot rullebanen idet flyet stanset. Bare noen dager tidligere hadde han reist ut som Williams kjæreste. Nå kom han hjem med en ny stilling, nye forventninger og et liv som plutselig hadde blitt langt mer offentlig. Utenfor terminalen ventet den svarte firmabilen. Sjåføren hilste høflig. «Velkommen hjem, Mr. William. Velkomment hjem, Tobias.» Tobias smilte. Det var første gang noen fra firmaet omtalte ham med samme naturlighet som William. Bilen satte kurs mot toppleiligheten. Langs veien begynte telefonen til William å ringe. Han svarte kort. «Ja.» «Vi tar møtet på mandag.» «Nei, Tobias trenger litt tid til å lande etter reisen.» «Vi sees da.» Han la på og så bort på Tobias. «Du kommer til å få mange invitasjoner nå.» «Intervjuer. »«Konferanser.» «Styremøter.» Tobias lo usikkert. «Jeg føler fortsatt at dette er litt uvirkelig.» William smilte. «Det går over.» Da de kom opp i toppleiligheten, ble de møtt av den velkjente utsikten over fjorden. Solen glitret i vannet, og måkene sirklet over havnen. Tobias gikk rett bort til panoramavinduet. «Jeg savnet faktisk dette.» William stilte seg ved siden av ham. «New York imponerer.» «Men dette er hjemme.» Tobias nikket. «Ja.» Han tok av seg jakken og pustet dypt. «Det føles godt.» På salongbordet lå dagens aviser. William tok opp den øverste. Forsiden var dominert av et stort bilde fra prisutdelingen. Han og Tobias sto side om side på scenen. Overskriften var stor: «Internasjonal suksess – William presenterer ny nestleder.» Tobias ble stående og se på bildet. «Jeg tror aldri jeg blir vant til dette.» William la avisen fra seg. «Du trenger ikke forandre deg fordi andre skriver om deg.» «Vær den samme Tobias.» «Det er den personen folk kommer til å respektere.» Senere samme ettermiddag ringte Frida. «Velkommen hjem!» «Takk,» svarte Tobias. «Jeg så bildene fra New York.» «Du gjorde?» «Hele internett virker jo å snakke om dere.» Tobias lo. «Det føles fortsatt litt rart.» «Du må komme innom en dag og fortelle alt.» «Det lover jeg.» William hørte samtalen og smilte. «Hils Frida.» Tobias gjorde det. Etter at samtalen var avsluttet, ble han stående og se ned på telefonen. «Hva tenker du på?» spurte William. «At livet har gått veldig fort den siste tiden.» William gikk bort til ham. «Da får vi passe på å stoppe opp innimellom.» Utpå kvelden gikk Tobias ut på terrassen alene. Sommerluften var lun. Nede ved kaien ruslet mennesker hånd i hånd, og lyden av latter steg opp fra restaurantene langs bryggen. Han tenkte tilbake

på Paris. På New York. På alt som hadde skjedd. Han kjente en stille takknemlighet. Men også en uro han ikke helt klarte å forklare. Idet han skulle gå inn igjen, la han merke til en mørk bil som sto parkert på den andre siden av gaten. Motoren var avslått. En skikkelse satt bak rattet. For langt unna til at ansiktet kunne sees. Tobias ble stående et øyeblikk. Så startet bilen rolig. Den kjørte sakte videre og forsvant rundt hjørnet. «Merkelig …» Han lukket balkongdøren. Bak ham kom William ut fra kjøkkenet. «Jeg har tenkt på noe.» «Hva da?» spurte Tobias. William smilte. «Neste helg.» «Jeg vil ta deg med ut til sommerstedet.» «Bare oss to.» «Ingen jobb.» «Ingen telefoner.» «Bare havet, stillheten … og litt tid sammen.» Tobias smilte varmt. «Det høres perfekt ut.» Han visste ikke at nettopp sommerstedet snart skulle bli stedet hvor nye hemmeligheter begynte å komme til overflaten. Mandag morgen våknet Tobias tidligere enn vanlig. Solen skinte inn gjennom de store panoramavinduene, og fjorden lå speilblank utenfor toppleiligheten. Den rolige utsikten sto i sterk kontrast til de hektiske dagene i New York. Han ble sittende på sengekanten en stund. På nattbordet lå adgangskortet fra prisutdelingen. Ved siden av lå et avisutklipp med bildet av ham og William på scenen. Det føltes fortsatt uvirkelig. William kom ut fra badet, ferdig kledd i en mørk marineblå dress. «God morgen.» «God morgen.» «Klar for din første dag som nestleder?» Tobias lo nervøst. «Ikke spør.» William smilte. «Du kommer til å klare deg bedre enn du tror.» En time senere stoppet firmabilen foran konsernets hovedkontor. Den moderne glassbygningen raget høyt over de omkringliggende kontorene. Da Tobias steg ut av bilen, la han merke til at flere ansatte allerede sto ved inngangen. «God morgen, Tobias.» «Gratulerer med den nye stillingen.». «Velkommen.» Han smilte høflig. Det føltes uvant. For bare noen måneder siden hadde ingen visst hvem han var. Nå hilste alle. William viste ham inn i toppetasjen. Kontoret var lyst og moderne, med store vinduer mot sjøen. Ved siden av Williams kontor sto en dør Tobias aldri hadde lagt merke til før. William tok frem en nøkkel. «Denne er din.» Døren gikk opp. Rommet var elegant innredet med skrivebord i mørk eik, bokhyller, et lite møtebord og en sittegruppe ved vinduet. På skrivebordet sto et lite navneskilt. Tobias – Nestleder Han ble stående helt stille. «William …» «Dette er for mye.» William ristet rolig på hodet. «Nei.» «Dette er begynnelsen.» Hele formiddagen gikk med til møter. Tobias presenterte seg for avdelingsledere, økonomer og prosjektledere. Han lyttet mer enn han snakket. William observerte ham fra den andre siden av bordet. Etter det siste møtet lente han seg tilbake. «Du gjorde det bra.» «Synes du?» «Ja.» «Du prøver ikke å imponere.» «Du lytter.» «Det er en lederkvalitet mange undervurderer.» Tobias smilte. «Da har jeg kanskje gjort noe riktig.» Ved lunsjtider gikk de opp på takterrassen.

En svak sommervind beveget flaggene på bygningens tak. De satte seg ved et bord med utsikt over havnen. «Hva skjer resten av uken?» spurte Tobias. William tok opp kalenderen på nettbrettet. «Noen møter.» «Et styremøte.» «Og så …» Han smilte. «Fredag ettermiddag drar vi til sommerstedet.» Tobias lente seg tilbake. «Jeg gleder meg.» «Det gjør jeg også.» «Vi trenger noen rolige dager.» Telefonen til William vibrerte. Han så raskt på skjermen. Smilet forsvant et øyeblikk. «Må du svare?» spurte Tobias. «Nei.» William la telefonen med skjermen ned på bordet. «Ikke nå.» Tobias la merke til at navnet på skjermen var skjult av en personverninnstilling. «Er alt i orden?» William nølte et øyeblikk. «Ja.» «Bare jobb.» Han skiftet raskt tema. «Har du lyst til å grille når vi kommer ut til sommerstedet?» «Ja.» «Og kanskje ta båten ut på fjorden.» «Det hadde vært fint.» Tobias smilte. Likevel satt den korte pausen før svaret igjen hos ham. Senere samme ettermiddag gikk Tobias alene gjennom resepsjonen. Resepsjonisten vinket ham bort. «Det kom en konvolutt til deg.» «Til meg?» «Ja.» Hun rakte ham en kremfarget konvolutt uten avsender. Hjertet hans slo litt raskere. Den minnet urovekkende mye om konvolutten han hadde funnet utenfor hotellrommet i Paris. «Vet du hvem som leverte den?» spurte han. Resepsjonisten ristet på hodet. «Den ble lagt igjen i resepsjonen for omtrent en time siden.» Tobias tok den med seg opp på kontoret. Han lukket døren. Åpnet konvolutten forsiktig. Inni lå bare et lite kort. Med den samme mørkeblå håndskriften. «Noen sannheter kan utsettes. Ingen kan skjules for alltid.» Ingen signatur. Bare den lille bokstaven nederst. J. Tobias kjente hvordan kulden bredte seg gjennom kroppen. Han lukket øynene et øyeblikk. Julian. Han var tilbake. Men hvordan hadde brevet funnet veien hit? Og hvordan visste han hvor Tobias befant seg? Tobias la kortet tilbake i konvolutten akkurat idet det banket på døren. «Kan jeg komme inn?» lød stemmen til William. Tobias skjøv raskt konvolutten ned i skrivebordsskuffen. «Ja.» William åpnet døren med et smil. «Er du klar til å dra hjem?» Tobias tvang frem et smil. «Ja.» Men for første gang siden New York måtte han skjule noe for mannen han elsket. Og hemmeligheter hadde en tendens til å vokse. Resten av arbeidsuken gikk fort. For Tobias var alt nytt. Han deltok i møter, leste rapporter og ble kjent med menneskene som nå skulle være kollegene hans. Flere gratulerte ham med den nye stillingen, og mange ønsket å bli kjent med den unge nestlederen som William hadde vist så stor tillit. Likevel var det én ting Tobias ikke klarte å legge fra seg. Konvolutten. Hver kveld, når William sovnet, tok han den frem fra nattbordsskuffen. Han leste de få ordene om igjen og om igjen. *Noen sannheter kan utsettes. Ingen kan skjules for alltid.* Han visste fortsatt ikke om han burde fortelle William om brevene. Noe holdt ham tilbake. Fredag ettermiddag lukket William

den bærbare datamaskinen og reiste seg. «Da er vi ferdige.» Tobias så opp fra skrivebordet. «Allerede?» William smilte. «Jeg lovte deg en helg uten møter.» «Og det løftet har jeg tenkt å holde.» Han tok bilnøklene fra skrivebordet. «Sommerstedet venter.» Tobias smilte. «Det har jeg gledet meg til hele uken.» Den mørke SUV-en rullet rolig ut av byen. Etter hvert forsvant trafikken, og veien slynget seg mellom skog, små gårder og glitrende innsjøer. Tobias åpnet vinduet. Den friske sommerluften fylte bilen. «Det lukter skog.» William lo. «Du høres ut som om du har vært borte i flere måneder.» «Det føles nesten sånn.» De kjørte videre i stillhet. Radioen spilte lav musikk. Solen var på vei ned og farget himmelen i varme nyanser av gull og oransje. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias så ut av vinduet. «Alt har skjedd så fort.» «New York.» «Den nye jobben.» «Alle menneskene.» William nikket. «Angrer du?» «Nei.» «Ikke et sekund.» Han smilte. «Jeg prøver bare å finne ut hvem jeg er midt oppi alt dette.» William lot hånden hvile et øyeblikk over Tobias' på midtkonsollen. «Du trenger ikke å være noen annen enn deg selv.» «Det er den Tobias jeg forelsket meg i.» To timer senere svingte bilen inn på den smale grusveien som førte ned mot sommerstedet. Mellom furutrærne kunne Tobias se den hvitmalte hytten. Brygga lå badet i kveldssol. Båten duppet rolig i vannet. «Endelig,» sa Tobias. William smilte. «Velkommen tilbake.» De bar koffertene inn. Huset luktet av treverk, sjø og sommer. William åpnet alle vinduene. Den milde vinden fylte rommene. «Jeg fyrer opp grillen,» sa han. «Kan du dekke på terrassen?» «Selvfølgelig.» Tobias fant frem tallerkener, glass og levende lys. Han tente lyktene rundt terrassen. Da solen forsvant bak åskammen, ble hele uteplassen badet i et varmt, gyllent lys. «Dette er kanskje det vakreste stedet jeg vet om,» sa Tobias. William kom bort med et fat med grillede grønnsaker og kjøtt. «Derfor kjøpte jeg det.» «For at vi skulle ha et sted der verden kunne være litt lenger unna.» Etter middagen satte de seg ytterst på brygga. Beina hang over vannkanten. Små bølger slo rolig mot treverket. «Husker du første gangen vi var her?» spurte William. Tobias smilte. «Jeg var nervøs.» «Du snakket nesten ikke.». William lo. «Nå får jeg nesten ikke et ord inn.» «Det er vel et godt tegn.» De lo begge. Stillheten som fulgte, var behagelig. Da mørket senket seg, gikk Tobias opp mot hytten for å hente et teppe. På vei tilbake syntes han at han hørte en lyd inne fra skogen. Han stoppet. Alt ble stille. Bare vinden beveget trekronene. «Hallo?» Ingen svarte. Han ble stående og lytte. Så hørtes en kvist som knakk. Han snudde seg raskt. Mellom furustammene syntes han et øyeblikk å se en mørk skikkelse. Den sto helt stille. Så forsvant den bak trærne. «Tobias?» Stemmen til William kom fra brygga. «Kommer du?» Tobias rev blikket løs fra skogen. «Ja.» Han gikk rolig tilbake. Men følelsen slapp ham ikke. Noen hadde

vært der. Eller … Noen hadde fulgt etter dem helt hit. Han sa ingenting til William. Ikke denne gangen heller. Men innerst inne visste Tobias at hemmelighetene ikke kom til å bli værende skjult mye lenger. Tobias sov urolig den natten. Han drømte at han gikk alene langs brygga mens tåken lå tett over vannet. En skikkelse sto ytterst på bryggekanten med ryggen vendt mot ham. «Hvem er du?» ropte Tobias. Skikkelsen svarte ikke. Den løftet bare hånden, som om den ville at Tobias skulle komme nærmere. Idet han tok et skritt frem, våknet han. Pusten var rask. Gjennom det åpne soveromsvinduet kunne han høre måkene og bølgene som slo mot svaberget. Han satte seg opp. William sov fortsatt rolig ved siden av ham. Tobias reiste seg forsiktig og gikk ut på terrassen. Morgensolen hadde akkurat begynt å varme svabergene. Fjorden lå speilblank. Alt virket fredelig. Likevel klarte han ikke å riste av seg følelsen av at noen hadde stått inne mellom trærne kvelden før. «Du er tidlig oppe.» William kom ut med to kaffekopper. «Fikk du ikke sove?» Tobias tok imot koppen. «Jeg våknet litt tidlig.» William studerte ansiktet hans. «Du tenker fortsatt.» Tobias smilte svakt. «Kanskje litt.» William satte seg ved siden av ham. «Da gjør vi noe helt annet i dag.» «Ingen jobb.» «Ingen telefoner.» «Bare oss.» Tobias nikket. «Det høres godt ut.» Etter frokost gikk de en lang tur langs den smale kyststien. Skogen luktet av furu og varm jord. Solen sildret ned mellom trekronene. William fortalte historier fra da han kjøpte sommerstedet. «Jeg kom hit første gang for mange år siden.» «Det var helt stille.» «Jeg bestemte meg nesten med én gang.» Tobias smilte. «Det passer deg.» «Hvorfor det?» «Fordi du liker steder der ingen forstyrrer deg.» William lo. «Det har du nok rett i.» Da de kom tilbake til hytten, stanset Tobias utenfor det lille uthuset. Han hadde lagt merke til det før. Den gamle tredøren. Den kraftige hengelåsen. Den virket nesten malplassert. «William?» «Ja?» «Hva er der inne?» William så bort mot uthuset. Et øyeblikk ble ansiktet hans alvorlig. «Bare gamle ting.» «Båtmotor.» «Verktøy.» «Ingenting spennende.» Tobias nikket. Likevel syntes han svaret kom litt for raskt. Utover ettermiddagen gjorde de klar båten. William løsnet fortøyningene. «Skal vi ta en tur ut?» «Gjerne.» Motoren startet med et lavt brøl. De gled sakte ut fjorden. Små holmer passerte på begge sider. En flokk måker fulgte båten et lite stykke. «Dette har jeg savnet,» sa Tobias. William smilte. «Jeg også.» De fant en liten vik med blankskurte svaberg. William kastet anker. De satte seg på et varmt svaberg med en piknikkurv mellom seg. «Hvis du kunne stoppe tiden akkurat nå,» sa Tobias. «Ville du gjort det?» William så utover vannet. «Ja.» «Hvorfor?» «Fordi dette er et av de øyeblikkene jeg ønsker å huske resten av livet.» Tobias tok hånden hans. «Jeg også.» På vei tilbake mot hytten begynte det å blåse litt. Skyene samlet seg over åsene. Da båten la til ved brygga, kastet Tobias

et blikk opp mot skogen. Mellom trærne syntes han igjen at noe beveget seg. Denne gangen var han sikker. En mørkkledd person. Bare et øyeblikk. Så var skikkelsen borte. «William.» «Ja?» «Har det noen gang vært uvedkommende her ute?» William rynket pannen. «Ikke som jeg vet.» «Hvorfor spør du?» Tobias nølte. Han hadde lyst til å fortelle om brevene. Om Paris. Om Julian. Men ordene ville fortsatt ikke ut. «Jeg syntes bare jeg så noen.» William la en hånd på skulderen hans. «Det er sikkert en turgåer.» «Det hender folk går gjennom skogen.» Tobias nikket. «Ja … kanskje.» Men innerst inne trodde han ikke på forklaringen. For følelsen var den samme som i Paris. Den samme som i New York. Den samme som hadde fulgt ham helt hit. Og langt inne mellom furutrærne sto en mann helt stille. Han så ned mot brygga. Mot Tobias. Mot William. Før han snudde seg og forsvant lydløst inn i skogen. Regnet kom først sent på ettermiddagen. Store, tunge dråper traff taket på hytten med en jevn rytme. Tobias satt i sofaen med et ullteppe over beina og så ut gjennom de store vinduene. Fjorden, som hadde ligget speilblank tidligere på dagen, var nå mørkere. Små ringer bredte seg utover vannflaten for hver regndråpe. William fyrte opp i peisen. Flammene kastet et varmt lys over stuen. «Det er rart,» sa Tobias. «Hva da?» «At dette stedet er like fint når det regner.» William smilte. «Jeg har alltid likt uvær.» «Det får alt til å roe seg.» Tobias nikket. «Det er kanskje derfor jeg trives så godt her.» William satte seg ved siden av ham. «Da betyr dette stedet like mye for deg som det gjør for meg.» Regnet ga seg like fort som det hadde kommet. Lufta var frisk, og duften av våt skog fylte omgivelsene. «Skal vi gå en liten kveldstur?» spurte William. «Gjerne.» De tok på seg lette jakker og fulgte den smale stien opp gjennom furuskogen. Alt var stille. Det eneste de hørte var fuglesang og lyden av vann som dryppet fra greinene. Etter noen minutter kom de til en liten høyde med utsikt over fjorden. «Her pleier jeg å sitte når jeg trenger å tenke,» sa William. Tobias så utover landskapet. «Jeg forstår hvorfor.» «Det er vakkert.» De ble stående tett sammen uten å si noe. På vei tilbake fikk Tobias øye på noe ved siden av stien. Et avtrykk. Ikke fra et dyr. En skosåle. Han satte seg på huk. «William.» «Se her.» William kom bort. «Noen har gått her nylig.» Jorden var fortsatt fuktig etter regnet, og avtrykket var tydelig. William studerte det noen sekunder. «Det kan være en turgåer.» «Ja.» Tobias reiste seg. «Men denne stien ender jo ved hytten.» William svarte ikke med én gang. Han så mot skogen. «Vi går tilbake.» Det var første gang Tobias hørte en anspent tone i stemmen hans. Da de kom tilbake til hytten, gikk William en runde rundt huset. Han sjekket boden. Brygga. Båthuset. Alt så normalt ut. Likevel låste han døren til hytten med en ekstra lås Tobias ikke hadde sett ham bruke før. «Har du alltid gjort det?» spurte Tobias. William nølte. «Ikke alltid.» «Men det er

greit å være litt forsiktig.» Tobias la merke til at William kastet et raskt blikk mot skogen før han trakk gardinene for. Senere på kvelden laget de middag sammen. Stearinlysene på spisebordet kastet et varmt skjær over rommet. William åpnet en skuff på kjøkkenet for å finne en korketrekker. Da han lukket skuffen igjen, falt et gammelt fotografi ned på gulvet. Tobias bøyde seg og plukket det opp. Bildet viste en ung William, kanskje i begynnelsen av tjueårene. Ved siden av ham sto en annen ung mann. Ansiktet var delvis skjult av en solhatt. «Hvem er det?» spurte Tobias. William tok bildet litt raskere enn vanlig. Han så på det noen sekunder. «En gammel bekjent.» «Fra mange år siden.» Han la bildet ned i skuffen igjen. «Det er lenge siden.» Tobias merket at samtalen var over. Han presset ikke videre. Men han la merke til én ting. For første gang siden de hadde møttes, virket William oppriktig urolig. Den natten våknet Tobias av en lyd. Et svakt smell. Som om en dør hadde blitt lukket et sted utenfor. Han så på klokken. 02.17. Han satte seg opp og lyttet. Alt var stille. Forsiktig gikk han bort til vinduet og trakk gardinen litt til side. Månen lyste over brygga. Og helt ute ved vannkanten syntes han å se en mørk skikkelse. Personen sto urørlig. Så snudde skikkelsen seg. Og forsvant inn mellom furutrærne. Tobias ble stående lenge ved vinduet. Denne gangen var han sikker. Det var ikke innbilning. Noen holdt øye med sommerstedet. Og for første gang begynte også William å ane at de kanskje ikke var alene. Den grå morgenen kom stille. Regnet hadde gitt seg i løpet av natten, og små vanndråper hang fortsatt på furunålene utenfor hytten. Tobias hadde sovet lite. Bildet av den mørke skikkelsen ved brygga hadde fulgt ham gjennom resten av natten. Han gikk forsiktig ut av sengen for ikke å vekke William. En kopp kaffe fikk stå og trekke mens han åpnet terrassedøren. Den kjølige morgenluften fylte lungene. Alt virket fredelig. Nesten for fredelig. Han gikk ned mot brygga. Treverket var fortsatt vått etter regnet, og sjøen lå nesten helt stille. Han så seg rundt. Ingen. Bare måkeskrik og den svake lyden av bølger mot svaberget. Likevel kunne han ikke slippe følelsen av at noen hadde stått akkurat der noen timer tidligere. «Du kunne i det minste ventet på meg.» William kom gående ned stien med to kaffekopper. «Beklager.» Tobias tok imot den ene. «Jeg fikk ikke sove igjen.» William så alvorlig på ham. «På grunn av det du så i natt?» Tobias nikket. Denne gangen valgte han å være ærlig. «Jeg er sikker på at det sto noen ved brygga.» William ble stille. Han så utover vannet. «Da skal vi ikke avfeie det.» Det overrasket Tobias. «Du tror meg?» William møtte blikket hans. «Jeg tror på deg.» Etter frokosten bestemte de seg for å gå en runde rundt eiendommen. William tok med nøklene til uthuset. Tobias la merke til det med én gang. «Skal vi inn der?» William stoppet opp. Han så på den gamle hengelåsen. «Ja.» Nøkkelen gled sakte

inn i låsen. Et metallisk klikk brøt stillheten. Døren åpnet seg med en svak knirk. Inne luktet det av treverk, tauverk og sjø. Langs veggene sto gamle fiskeredskaper, en påhengsmotor, redningsvester og verktøy. På en hylle lå støvete fotoalbum og esker merket med årstall. «Det var jo akkurat slik du sa,» sa Tobias med et lite smil. William pustet nesten lettet ut. «Jeg liker bare å ha orden på ting.» Tobias gikk rolig rundt i rommet. Blikket falt på en gammel trekasse innerst mot veggen. Lokket sto litt på gløtt. Han løftet det forsiktig. Der lå gamle kart over skjærgården, noen falmede brev og et kompass med inngravert initialene W.A. «Har dette tilhørt familien din?» spurte Tobias. William tok kompasset opp. Han lot tommelen gli over bokstavene. «Ja.» «Det tilhørte faren min.» Han ble stående stille et øyeblikk før han la kompasset tilbake. «Det er mange minner her.» Tobias nikket. Han merket at William ikke ønsket å snakke mer om det. De låste uthuset igjen. På vei tilbake mot hytten stoppet William brått. «Vent.» Han bøyde seg ned ved grusen. Et nytt fotavtrykk. Ferskere enn det de hadde sett dagen før. Skoavtrykket pekte mot skogen. Ikke mot veien. William så lenge på det. Ansiktet hans ble alvorlig. «Dette var ikke her i går.» Tobias kjente pulsen stige. «Nei.» Ingen av dem sa noe på flere sekunder. Til slutt tok William opp telefonen. «Hva gjør du?» spurte Tobias. «Jeg ber vaktmesteren komme innom eiendommen i morgen og se om noe er ødelagt.» «Tror du virkelig det er nødvendig?» William svarte rolig. «Kanskje ikke.» «Men jeg vil være på den sikre siden.» Utover ettermiddagen prøvde de å legge uroen bak seg. De satte seg på terrassen med lunsj. Solen brøt gjennom skyene igjen. Tobias lente hodet bakover. «Det er rart hvor fort humøret kan skifte.» William smilte. «Da gjør vi resten av dagen enkel.» «Ingen flere mysterier.» «Bare oss.» Tobias lo. «Det høres ut som en plan.» William tok hånden hans. «Lov meg én ting.» «Hva da?» «Hvis noe bekymrer deg …» Han så Tobias rett inn i øynene. «… så forteller du det til meg.» Ordene traff Tobias hardt. Han tenkte på konvoluttene. På Julian. På alle spørsmålene han fortsatt holdt for seg selv. «Jeg lover,» svarte han stille. Men idet ordene forlot leppene hans, visste han at han allerede bar på en hemmelighet han ennå ikke var klar til å dele. Og hemmeligheter hadde en tendens til å finne veien frem – før eller siden. Kvelden senket seg sakte over sommerstedet. Himmelen var farget i dype nyanser av oransje og lilla, og fjorden lå nesten helt stille. Bare den svake klukkingen fra vannet mot brygga brøt stillheten. William sto ved grillen og snudde fiskefiletene. «Jeg tror dette blir den beste middagen vi har hatt her ute,» sa han med et smil. Tobias dekket bordet på terrassen. Hvite tallerkener. To vinglass fylt med alkoholfri musserende drikke. Stearinlys i små lykter som blafret forsiktig i den milde vinden. Han så bort

på William. Det var slike øyeblikk som gjorde at han glemte alt det urolige. Paris. New York. Brevene. Den ukjente mannen. Alt virket langt borte. «Kom og sett deg,» sa William. «Maten er klar.» De spiste i ro og mak mens solen forsvant bak åsene. William fortalte historier fra de første årene han bygde opp firmaet. Om lange arbeidsdager. Om motgang. Om mennesker som hadde trodd han kom til å mislykkes. «Det var tider da jeg nesten ga opp,» sa han. Tobias så overrasket på ham. «Du?» William nikket. «Alle har perioder hvor de tviler på seg selv.» «Forskjellen er hva man gjør etterpå.» Tobias smilte. «Du ga ikke opp.» «Nei.» William så på ham. «Og nå vil jeg bygge noe som varer.» Han tok hånden til Tobias. «Sammen med deg.» Etter middagen bestemte de seg for å gå ned til brygga. Månen hadde begynt å speile seg i vannet, og luften var blitt kjøligere. Tobias satte seg ytterst på bryggekanten. «Hør.» William lyttet. «Hva da?» «Stillheten.» William smilte. «Den er ganske vakker.» De ble sittende uten å si noe. Et stjerneskudd lyste plutselig opp himmelen. Tobias pekte. «Så du det?» «Ja.» «Du må ønske deg noe.» William lo. «Har du allerede gjort det?» «Kanskje.» Da de reiste seg for å gå tilbake, oppdaget Tobias noe som lå på brygga. Et lite, hvitt sammenbrettet ark. «William.» «Se.» Han bøyde seg ned og tok det opp. Papiret var tørt. Det kunne ikke ha ligget der lenge. «Hva er det?» spurte William. Tobias brettet det forsiktig ut. Midt på arket sto det bare én håndskrevet setning. “Sannheten kommer nærmere for hver dag.” Nederst sto den samme bokstaven. J. Tobias ble helt stille. William rynket pannen. «Hva er det?» Tobias nølte. Så tok han en beslutning. Han rakte brevet til William. William leste ordene én gang. Så en gang til. Ansiktet ble alvorlig. «Hvor fant du dette?» «Her.» «På brygga.» William så ut mot skogen. Et langt øyeblikk sa han ingenting. «Har du sett slike brev før?» Spørsmålet traff Tobias hardt. Han kunne ha løyet. I stedet svarte han lavt. «Ja.» William vendte seg raskt mot ham. «Hva mener du?» Tobias trakk pusten dypt. «Jeg fikk et brev i Paris.» «Og ett på kontoret.» «Jeg var redd for å fortelle deg.» Stillheten mellom dem ble tung. William lukket øynene et øyeblikk. «Hvorfor sa du ingenting?» «Jeg visste ikke hva jeg skulle tro.» «Jeg ville ikke bekymre deg.» William så lenge på Tobias. Deretter tok han et skritt nærmere. «Du skal aldri måtte bære noe slikt alene.» Han la hånden på skulderen hans. «Fra nå av holder vi ingenting skjult for hverandre.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» På vei tilbake mot hytten kastet William et blikk mot skogen. For første gang siden de kom til sommerstedet var det ikke bare Tobias som følte at noen fulgte med. William kjente den samme uroen. Han sa ingenting. Men da de kom inn, låste han både ytterdøren og terrassedøren. Han trakk gardinene for. Og før han la seg den kvelden, gikk han stille bort til vinduet én siste gang. Langt inne mellom furutrærne syntes han

et øyeblikk å se en skikkelse bevege seg. Da han blunket, var den borte. Denne gangen var de to om å bære hemmeligheten. Og ingen av dem ante hvor nær sannheten de egentlig var. Natten ble lang. Selv om alt var stille utenfor hytten, sov verken Tobias eller William særlig godt. Ordene i brevet lå fortsatt mellom dem, usynlige, men tunge. «Sannheten kommer nærmere for hver dag.» William hadde lagt brevet på kjøkkenbordet. Ingen av dem hadde rørt det siden. Tidlig neste morgen var det Tobias som sto først opp. Han satte over kaffe og åpnet ytterdøren. Den kjølige morgenluften slo mot ansiktet hans. Solen var på vei opp over åsene, og et svakt slør av tåke lå fortsatt over fjorden. Han gikk langsomt ned mot brygga. Alt så normalt ut. Likevel studerte han bakken nøye. Ingen nye fotavtrykk. Ingen nye brev. Ingen tegn til at noen hadde vært der i løpet av natten. Han pustet lettet ut. Bak ham hørte han skritt. William kom gående med to kaffekopper. «Fant du noe?» Tobias ristet på hodet. «Ingenting.» William så utover vannet. «Kanskje det er bra.» «Eller kanskje den som følger etter oss, bare er tålmodig.» Ordene hang i luften. Ingen av dem svarte. Etter frokost begynte de å pakke bilen. William gikk en siste runde rundt hytten. Han kontrollerte vinduene. Låste uthuset. Sjekket båthuset. Tobias la merke til hvor grundig han var. «Du liker å ha kontroll.» William smilte svakt. «Det gjør meg roligere.» «Har du alltid vært sånn?» William tenkte seg om. «Nei.» «Livet lærte meg det.» Tobias ville spørre mer. Men han lot være. Han merket at William fortsatt ikke var klar til å fortelle alt om fortiden. Bilen forlot sommerstedet ved middagstid. Den smale grusveien forsvant bak dem. Tobias snudde seg en siste gang. Den hvitmalte hytten ble mindre og mindre mellom furutrærne. «Vi kommer tilbake snart,» sa William. «Ja.» Tobias smilte. «Neste gang håper jeg det blir uten mysterier.» William lo. «Det håper jeg også.» Et stykke lenger fremme stoppet de ved en liten kafé med utsikt over fjorden. De bestilte lunsj og satte seg ved et bord ute. Solen var tilbake. Mennesker satt og nøt sommerdagen. For første gang på flere dager føltes alt normalt. William tok hånden til Tobias. «Jeg har tenkt mye.» «Om hva?» «Om oss.» Tobias smilte. «Det høres alvorlig ut.» «Det er det ikke.» William så ham inn i øynene. «Jeg er stolt av deg.» «Ikke bare fordi du er nestleder.» «Men fordi du møter alt dette med et åpent hjerte.» Tobias kjente varmen bre seg i brystet. «Det betyr mye å høre.» William fortsatte: «Og uansett hva som skjer fremover …» Han tok en liten pause. «… så skal vi stå sammen.» Tobias nikket. «Sammen.» Da de kom tilbake til byen senere på ettermiddagen, ventet hverdagen igjen. Telefonen til William begynte å ringe nesten med en gang. E-poster strømmet inn. Møter måtte bekreftes. Tobias så hvordan William gled tilbake inn i rollen som konsernsjef. Likevel tok William seg tid til å se bort på

ham. «Middag hjemme i kveld?» «Bare oss.» Tobias smilte. «Det høres perfekt ut.» Samme kveld, flere kilometer unna, sto en mørkkledd mann ved utkanten av skogen nær sommerstedet. Han så mot den tomme hytten. Deretter tok han opp mobiltelefonen. Han skrev en kort melding. De har reist. Planen fortsetter. Meldingen ble sendt. Noen sekunder senere slukket skjermen. Mannen snudde seg og forsvant mellom furutrærne. I toppleiligheten sto Tobias ved panoramavinduet og så utover den rolige fjorden. Han visste ikke at noen fortsatt fulgte hvert eneste steg han tok. Han visste heller ikke at brevet ved brygga bare var begynnelsen. Langsomt var sannheten i ferd med å nærme seg. En sannhet som skulle ryste både kjærligheten, tilliten og alt Tobias trodde han visste om William.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 6

Mandag morgen lå byen badet i sol. Tobias sto ved panoramavinduet i toppleiligheten med en kopp kaffe i hånden. Ute på fjorden gled en ferge rolig forbi, og livet virket nesten normalt igjen. Likevel føltes noe annerledes. New York var over. Sommerstedet var forlatt. Men brevene lå fortsatt i skrivebordsskuffen. Han hadde vist William det siste brevet, men de to første hadde han fortsatt ikke fortalt hele sannheten om. Det gnagde i samvittigheten. «Du er tidlig oppe.» William kom ut fra kjøkkenet, iført en mørk dress og med nettbrettet under armen. «Jeg sov dårlig,» svarte Tobias. William stilte seg ved siden av ham. «Tenker du fortsatt på brevet?» Tobias nikket. «Ja.» William så ut over fjorden. «Vi skal finne ut hvem som står bak.» «Det lover jeg.» En halv time senere satt de i firmabilen på vei mot hovedkontoret. Sjåføren holdt et jevnt tempo gjennom morgenrushet. William bladde gjennom dagens kalender. «Klokken ni har vi ledermøte.» «Deretter styremøte.» «Etter lunsj skal vi møte advokatene.» Tobias så opp. «Advokatene?» «Ja.» William lukket nettbrettet. «Det er noen dokumenter jeg ønsker at du skal kjenne til.» «Har det med den nye stillingen å gjøre?» William nikket. «Blant annet.» Hovedkontoret summet av aktivitet. Ansatte hilste da Tobias og William kom inn gjennom resepsjonen. «God morgen.» «God morgen, Tobias.» Det føltes fortsatt uvant. William la merke til det. «Du venner deg til det.» «Jeg håper det.» Ledergruppen satt allerede rundt det store møtebordet. Flere reiste seg da William kom inn. «God morgen.» William presenterte Tobias som nestleder, og møtet begynte. De neste to timene lyttet Tobias mer enn han snakket. Han noterte flittig og stilte spørsmål når noe var uklart. Da møtet var over, kom økonomidirektøren bort. «Du gjorde et godt inntrykk.» «Takk.» «William har valgt riktig.» Tobias smilte beskjedent. Etter lunsj ventet to advokater i styrerommet. En tykk mappe lå på bordet. William skjøv den rolig over til Tobias. «Jeg synes du skal lese dette.» Tobias åpnet mappen. På forsiden sto det: Konfidensiell samarbeidsavtale – Nestleder. Han bladde forsiktig. Dokumentet beskrev ansvar, taushetsplikt og sikkerhetsrutiner. «Dette er mye ansvar,» sa Tobias. William nikket. «Det er derfor jeg vil at du skal bruke god tid.» «Du trenger ikke skrive under i dag.» «Les alt først.» Tobias så overrasket opp. «Du presser meg ikke?» William smilte. «Nei.» «Et viktig valg skal aldri tas under press.» Da advokatene hadde gått, ble de sittende alene. Stillheten fylte rommet. Tobias lukket mappen. «William?» «Ja?» «Har du noen gang angret på noe stort valg i livet?» William lente seg tilbake. Spørsmålet kom tydelig uventet. «Ja.» «Flere ganger.» «Men noen valg kan man ikke gjøre om.» Han så på Tobias. «Derfor ønsker jeg at du alltid skal velge fordi du mener

det er riktig.» «Ikke fordi du tror det er det jeg ønsker.» Ordene traff Tobias. Han tenkte på kontrakten. På brevene. På Julian. På alle hemmelighetene som fortsatt lå skjult mellom dem. Senere samme ettermiddag sto Tobias alene på sitt nye kontor. Han åpnet skrivebordsskuffen. Der lå de tre brevene. Han tok dem opp og la dem ved siden av hverandre. Den samme håndskriften. Den samme bokstaven. J. Plutselig banket det på døren. «Kom inn.» Frida stakk hodet inn med et forsiktig smil. «Jeg var i nærheten og tenkte jeg skulle gratulere deg ordentlig med den nye jobben.» Tobias lyste opp. «Frida!» Hun ga ham en varm klem. «Du ser sliten ut.» «Er alt bra?» Tobias kastet et raskt blikk mot brevene. Han la dem diskret tilbake i skuffen. «Ja.» «Bare mye nytt.» Frida studerte ham et øyeblikk. Hun kjente ham for godt. Hun visste når han skjulte noe. Men hun valgte å ikke presse ham. «Da tar vi en kaffe en dag denne uken.» «Bare du og jeg.» Tobias smilte. «Det hadde vært fint.» Han visste ikke at nettopp den samtalen med Frida snart skulle bli viktigere enn han kunne forestille seg. Frida ble sittende en stund på kontoret. Hun så seg rundt med et smil. «Dette er litt av et kontor.» Tobias lo. «Jeg tenker det samme hver morgen.» Hun gikk bort til panoramavinduet. «Du har nesten den fineste utsikten i hele bygningen.» «Nest etter William.» «Ja.» Tobias stilte seg ved siden av henne. «Noen ganger føles det fortsatt som om jeg bare låner alt dette.» Frida så på ham. «Du må slutte å tenke sånn.» «Du har jobbet hardt.» «Og William hadde aldri gitt deg denne stillingen hvis han ikke stolte på deg.» Tobias nikket. «Kanskje.» De gikk sammen ned til kaféen i første etasje. Lunsjrushet var over, og det var god plass. De fant et bord ved vinduet. «Fortell meg alt,» sa Frida. «Hvordan var egentlig New York?» Tobias smilte. Han fortalte om skyskraperne, limousinen, hotellet og prisutdelingen. Om applausen. Om overraskelsen da William offentlig presenterte ham som nestleder. Frida lyttet med store øyne. «Det må ha vært helt uvirkelig.» «Det var det.» «Jeg trodde nesten beina skulle svikte under meg.» Hun lo. «Det skulle jeg gjerne sett.» «Du hadde ledd.» «Absolutt.» Begge lo. For et øyeblikk føltes alt som før. Så ble Frida alvorlig. «Og hvordan går det mellom deg og William?» Tobias tok en slurk kaffe. «Bra.» «Virkelig?» «Ja.» Hun la hodet litt på skakke. «Du tenkte lenge før du svarte.» Tobias så ned. «Det er bare mye som skjer.» «Ny jobb.» «Nytt ansvar.» «Mye oppmerksomhet.» Frida nikket langsomt. «Og William?» «Er han fortsatt like…» Hun lelike …tter ordet. «Beskyttende.» Tobias smilte forsiktig. «Ja.» «Han vil bare passe på meg.» Frida svarte ikke med en gang. Hun rørte langsomt rundt i kaffekoppen. «Bare husk at det er forskjell på å passe på noen og å bestemme over dem.» Ordene ble hengende mellom dem. Tilbake på kontoret ventet William. Han sto ved vinduet med telefonen i hånden. «Hvordan var kaffen?»

«Hyggelig.» William smilte. «Frida virker som en god venn.» «Det er hun.» William nikket. «Ta vare på slike mennesker.» Tobias ble overrasket over svaret. Han hadde ventet en annen reaksjon. «Det skal jeg.» William gikk bort til skrivebordet og la en mørk mappe foran Tobias. «Dette er den endelige versjonen av avtalen.» «Du trenger fortsatt ikke å signere i dag.» «Les den i kveld.» «Still alle spørsmål du ønsker.» Tobias åpnet mappen. Dokumentet var omfattende. Taushetsplikt. Ansvar. Styrearbeid. Sikkerhetsrutiner. En egen klausul om konfidensiell informasjon. Han bladde langsomt. «Dette er større enn jeg trodde.» William satte seg på kanten av skrivebordet. «Ja.» «Denne stillingen handler ikke bare om ledelse.» «Den handler om tillit.» Da arbeidsdagen var over, tok Tobias med seg mappen hjem. Toppleiligheten var stille. William laget middag mens Tobias satte seg ved spisebordet og begynte å lese. Side etter side. Bestemmelse etter bestemmelse. Til slutt stanset han ved én formulering. All intern informasjon skal behandles strengt konfidensielt og kan ikke deles med personer utenfor selskapet. Han ble sittende lenge og se på setningen. «Hva tenker du?» spurte William fra kjøkkenet. «At dette betyr at jeg ikke kan snakke med Frida om jobben.» William satte gryten til side og kom bort. «Nei.» «Det kan du ikke.» Han la hånden rolig på skulderen til Tobias. «Men det betyr ikke at du må slutte å være ærlig med henne om livet ditt.» Tobias så opp. «Det er en viktig forskjell.» William smilte «Og den må vi passe på.» Senere den kvelden, da William hadde gått for å legge seg, ble Tobias sittende alene ved spisebordet. Kontrakten lå foran ham. Ved siden av den lå de tre brevene. Han så fra det ene til det andre. Kontrakten ba ham om full tillit. Brevene ba ham lete etter sannheten. For første gang kjente Tobias at de to tingene kanskje ikke kunne eksistere side om side. Han lukket mappen. Utenfor vinduet hadde mørket senket seg over fjorden. Langt nede på gaten sto en mørk bil parkert med slukkede lys. Den sto der bare noen minutter. Så startet motoren. Bilen kjørte rolig videre. Ingen i toppleiligheten la merke til den. Ingen – bortsett fra den som satt bak rattet – visste at spillet allerede var i gang. Tirsdag morgen startet tidligere enn vanlig. Tobias satt allerede ved skrivebordet på kontoret da de første ansatte kom inn gjennom hovedinngangen. Kaffekoppen ved siden av datamaskinen var blitt kald, men han hadde knapt lagt merke til det. Tankene var et helt annet sted. Kontrakten. Brevene. Julian. Alt virket å trekke ham i forskjellige retninger. Et lett bank på døren fikk ham til å se opp. William sto i døråpningen med et vennlig smil. «Du er tidligere enn meg.» Tobias smilte. «Jeg ville komme litt i forkjøpet.» William gikk inn. «Det liker jeg.» Han la en mappe på skrivebordet. «Dette er rapportene fra New York.» «Jeg tenkte vi kunne gå gjennom dem sammen.» Tobias åpnet

mappen. Den var full av avtaler, budsjetter og planer for de kommende månedene. «Dette er mye ansvar.» William trakk ut en stol og satte seg ved siden av ham. «Derfor er vi to.» Han pekte på et av dokumentene. «Ingen forventer at du kan alt med en gang.» «Det viktigste er at du spør når du er usikker.» Tobias nikket. «Det skal jeg.» Formiddagen gikk med til møter. For første gang fikk Tobias selv lede en presentasjon for en mindre prosjektgruppe. Han var nervøs da han reiste seg. «God morgen.» Stemmen var litt svak de første sekundene. Men etter hvert fant han rytmen. Han presenterte planene tydelig. Svarte på spørsmål. Lyttet. Da møtet var over, kom flere bort og håndhilste. «Godt gjennomført.» «Du forklarer ting på en enkel måte.» «Det setter vi pris på.» Tobias smilte beskjedent. Da de andre hadde gått, ble William stående igjen. «Jeg sa jo at du kom til å klare dette.» «Jeg var redd jeg skulle glemme halvparten.» William lo. «Det gjorde du ikke.» «Du var rolig.» «Det smitter over på andre.» Ordene gjorde Tobias stolt. Ved lunsjtider vibrerte telefonen. Frida. Han svarte med et smil. «Hei.» «Har du tid til en kaffe etter jobb?» Tobias så automatisk bort på kalenderen. Hele ettermiddagen var fylt av møter. «Jeg vet ikke om jeg rekker det.» «Du har blitt vanskelig å få tak i,» sa Frida med et lite glimt av humor. Ordene var sagt med et smil. Likevel traff de ham. «Beklager.» «Det er bare mye nytt.» «Jeg skjønner.» Hun ble stille et øyeblikk. «Men lov meg at den nye jobben ikke tar fra deg hele livet.» Tobias kjente et stikk i magen. «Det lover jeg.» Da samtalen var over, ble han sittende og se på telefonen. «Alt bra?» spurte William. «Ja.» Tobias la telefonen fra seg. «Frida savner at vi møtes oftere.» William nikket forståelsesfullt. «Det er helt naturlig.» «Bare pass på at du ikke glemmer deg selv oppi alt dette.» Tobias så overrasket på ham. «Du mener virkelig det?» William smilte. «Selvfølgelig.» «Jeg forelsket meg ikke i en direktør.» «Jeg forelsket meg i Tobias.» Arbeidsdagen nærmet seg slutten. De fleste ansatte hadde gått hjem. Kontoret var stille. Tobias gikk bort til vinduet. Regnet hadde begynt å falle utenfor. Byens lys speilet seg i den våte asfalten. Han kjente plutselig en uro. En følelse av at noen så på ham. Han kikket ned mot gaten. På den andre siden sto den samme mørke bilen han hadde sett flere ganger den siste tiden. Den sto parkert med motoren avslått. Vindusrutene var tonede. Det var umulig å se hvem som satt inni. «William.» William kom bort til vinduet. «Hva er det?» Tobias pekte. «Den bilen.» William rakk akkurat å se den. I samme øyeblikk startet motoren. Bilen kjørte rolig av gårde og forsvant inn i ettermiddagsrushet. William ble stående og følge den med blikket. «Har du sett den før?» Tobias nikket. «Flere ganger.» «Ved toppleiligheten.» «Ved sommerstedet.» «Og nå her.» William svarte ikke med én gang. Ansiktet hans ble alvorlig. «Da tror jeg ikke dette lenger er en tilfeldighet.» Han tok

opp telefonen. «Hvem ringer du?» «Sikkerhetssjefen.» Tobias kjente pulsen stige. For første gang var det ikke bare han som trodde at noen fulgte etter dem. William trodde det også. Og det betydde at skyggene rundt dem var i ferd med å bli virkelighet. William la fra seg telefonen. Han så roligere ut enn Tobias hadde forventet. «Sikkerhetssjefen kommer innom i morgen tidlig,» sa han. «Han skal gå gjennom kameraopptakene fra parkeringsplassen og området rundt bygningen.» Tobias nikket. «Tror du de finner noe?» William trakk lett på skuldrene. «Det vet jeg ikke.» «Men jeg vil heller undersøke én gang for mye enn én gang for lite.» De ble stående ved vinduet. Regnet trommet mot glasset. Den mørke bilen var borte. Likevel var følelsen av å være iakttatt blitt værende. På vei hjem satt de uvanlig stille i bilen. Sjåføren konsentrerte seg om trafikken, mens William bladde gjennom e-postene på nettbrettet. Plutselig la han det fra seg. «Vi trenger en pause.» Tobias så bort på ham. «En pause?» «Ja.» «Alt har handlet om møter, New York og den nye stillingen.» Han smilte svakt. «Jeg savner å være bare William.» Tobias lo. «Og jeg savner å være bare Tobias.» William tok hånden hans. «Da gjør vi noe med det.» Da de kom hjem til toppleiligheten, hadde solen brutt gjennom skylaget. Den lave kveldssolen fylte stuen med et gyllent lys. William gikk rett bort til kjøkkenet. «Ingen ferdigmat i kveld.» «Jeg lager middag.» Tobias smilte. «Du?» William hevet et øyenbryn. «Du høres overrasket ut.» «Litt.» «Jeg trodde konsernsjefer levde av møter og restaurantmat.» William lo. «Ikke alle.» Den neste timen laget de maten sammen. William hakket grønnsaker. Tobias dekket bordet. De ertet hverandre over hvem som var den beste kokken, og latteren fylte rommet. For en liten stund var brevene og den mørke bilen langt unna. Etter middagen satte de seg på terrassen. Byen var badet i kveldssol. En seilbåt gled sakte over fjorden. William lente seg tilbake. «Vet du hva jeg savner?» «Hva da?» «Den første tiden.» «Da vi bare satt og snakket i flere timer.» Tobias smilte. «Vi kan gjøre det nå også.» «Ja.» William ble stille. «Men livet vårt har blitt mer komplisert.» «Det har det.» Han så lenge utover vannet. «Jeg har ikke vært helt ærlig med deg.» Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. «Hva mener du?» William pustet dypt. «Da jeg tilbød deg stillingen som nestleder …» «… visste jeg at det kom til å forandre livet ditt.» «Mer enn jeg fortalte deg.» Tobias lyttet. «Du kommer til å bli synlig.» «Pressen kommer til å følge deg.» «Mennesker kommer til å mene ting om deg.» «Og noen kommer til å ønske å skade både deg og selskapet.» Tobias ble sittende stille. «Er det derfor du ble så alvorlig da jeg fortalte om bilen?» William nikket. «Ja.» «Det kan være helt uskyldig.» «Men jeg tar ingen sjanser.» Stillheten ble lang. Så tok Tobias mot til seg. «William …» «Ja?» «Er det noe mer du ikke har fortalt meg?» William møtte blikket

hans. Et øyeblikk virket det som om han vurderte å svare. Men så ristet han langsomt på hodet. «Ikke noe som angår oss.» Ordene lød oppriktige. Likevel la Tobias merke til den lille pausen før svaret. Den varte bare et sekund. Men den var nok til at tvilen fikk feste. Senere den kvelden gikk Tobias ut på terrassen alene. Luften var blitt kjøligere. Han lente hendene mot rekkverket. Langt nede på promenaden gikk mennesker hånd i hånd. Noen lo. Andre nøt den varme sommerkvelden. Blikket hans gled automatisk mot gaten. Der sto ingen mørk bil. Han pustet lettet ut. Da vibrerte telefonen i lommen. Et ukjent nummer. Han åpnet meldingen. Det sto bare én setning. "Ikke la løgnene bli sterkere enn kjærligheten." Ingen avsender. Ingen forklaring. Bare den samme bokstaven nederst. J. Tobias stirret på skjermen. Et iskaldt gufs gikk gjennom kroppen. Denne gangen hadde Julian ikke sendt et brev. Han hadde funnet telefonnummeret hans. Og det betydde én ting. Skyggen kom stadig nærmere. Tobias ble stående alene på terrassen. Telefonen lå tung i hånden. Den korte meldingen lyste fortsatt mot ham. *«Ikke la løgnene bli sterkere enn kjærligheten.»* Nederst sto bare én bokstav. J. Han leste ordene om igjen. Og enda en gang. Hjertet slo raskere enn normalt. Hvordan hadde Julian fått telefonnummeret hans? Hvordan visste han at Tobias var hjemme? Han låste skjermen og la telefonen i lommen akkurat idet terrassedøren gled opp. William kom ut med to kopper varm te. «Her.» Han rakte den ene til Tobias. «Du ser frossen ut.» Tobias tok imot koppen. «Takk.» William studerte ansiktet hans. «Du tenker mye i kveld.» «Ja.» «Har det med brevene å gjøre?» Tobias nølte. Han kjente den gamle refleksen – ønsket om å holde noe tilbake. Men han husket løftet de hadde gitt hverandre ved sommerstedet. Ingen flere hemmeligheter. Han tok telefonen opp igjen. «Jeg fikk en melding.» William så alvorlig på ham. «Fra hvem?» «Jeg vet ikke.» «Men …» Han viste skjermen. «Den er signert med J.» William leste meldingen langsomt. Ansiktet ble alvorlig. «Når kom den?» «For bare noen minutter siden.» William leverte telefonen tilbake. «Da har dette utviklet seg.» «Hva mener du?» «Før var det brev.» «Nå vet personen hvordan han kan kontakte deg direkte.» De gikk inn i stuen. William satte seg ved spisebordet og la telefonen foran seg. «Har nummeret ringt tidligere?» «Nei.» «Bare denne meldingen.» William tok frem sin egen telefon. «Jeg vil at IT-avdelingen undersøker om vi kan finne ut hvor meldingen kommer fra.» Tobias så overrasket på ham. «Er det mulig?» «Kanskje.» «Kanskje ikke.» «Men vi må prøve.» Stillheten fylte rommet. Peisen var ikke tent denne kvelden. Bare de små lampene langs bokhyllen ga et varmt lys. «William.» «Ja?» «Er du redd?» William svarte ikke med en gang. Han lente seg tilbake i stolen. «For meg selv?» «Nei.» «For deg?» Han møtte blikket til Tobias. «Ja.» Ordene kom lavt. Men de var ærlige. «Jeg har

opplevd at mennesker prøver å presse selskaper før.» «At de sender trusler.» «At de forsøker å skape uro.» «Men dette …» Han så på meldingen igjen. «… føles personlig.» Tobias kjente en uro bre seg. «Tror du personen kjenner oss?» William pustet langsomt ut. «Det vet jeg ikke.» «Men vi skal finne ut av det.» Senere på kvelden satt Tobias alene på sitt lille kontor i toppleiligheten. Foran ham lå kontrakten fra firmaet. Ved siden av lå utskrifter av de tre brevene. Nå kom også telefonmeldingen. Fire spor. Samme håndskrift. Samme bokstav. Han tok frem en notatbok. For første gang begynte han å skrive ned alt han husket. Paris. Den første konvolutten. Maskeradeballet. Møtet med Julian. Hotellet. New York. Prisutdelingen. Den anonyme følelsen av å bli observert. Sommerstedet. Fotavtrykkene. Brevet på brygga. Han så på listen. Alt hang sammen. Spørsmålet var bare hvordan. Da han lukket notatboken, fikk han en merkelig følelse. Som om noen sto utenfor. Han gikk bort til panoramavinduet. Nede på gaten sto en mann ved bussholdeplassen. Mørk jakke. Hendene i lommene. Ansiktet var skjult under en caps. Mannen så opp mot bygningen. Ikke lenge. Bare noen sekunder. Så kom bussen. Mannen gikk om bord. Og forsvant. Tobias ble stående lenge ved vinduet. Han visste ikke om det var den samme personen. Han visste ikke engang om mannen hadde sett på bygningen – eller bare ventet på bussen. Likevel klarte han ikke å slippe følelsen. Noen beveget seg stadig i utkanten av livet hans. Noen som visste mer enn de ga uttrykk for. Og for første gang begynte Tobias å spørre seg selv om sannheten kanskje ikke bare handlet om Julian. Kanskje handlet den også om William. Neste morgen våknet Tobias før vekkerklokken. Han hadde sovet urolig. Drømmene hadde vært uklare, men én ting gikk igjen hver eneste gang. Den mørkkledde mannen. Han sto alltid et lite stykke unna. Aldri nær nok til at Tobias kunne se ansiktet. Aldri langt nok unna til at han kunne glemme ham. Tobias satte seg opp i sengen og så bort på William. Han sov fortsatt rolig. Ansiktet var avslappet. For et øyeblikk kjente Tobias dårlig samvittighet. William gjorde alt han kunne for å beskytte ham. Likevel var det fortsatt ting Tobias ikke hadde fortalt. Han reiste seg forsiktig og gikk ut på kjøkkenet. Byen var i ferd med å våkne. En ferge gled sakte over fjorden, og de første pendlerne hastet mot jobb. Han satte over kaffe. Tankene ville ikke slippe taket. «Du er tidlig oppe.» William kom inn på kjøkkenet iført en lys skjorte med ermene brettet opp. «Jeg fikk ikke sove.» William hentet to kopper. «På grunn av meldingen?» Tobias nikket. «Ja.» William helte kaffe i koppene. «Sikkerhetssjefen kommer klokken ni.» «Han skal se på både meldingene og kameraopptakene.» «Kanskje vi får noen svar.» Tobias håpet det. Samtidig var han redd for hva svarene kunne være. Kontoret var allerede fullt av aktivitet da de kom. Sikkerhetssjefen

ventet utenfor Williams kontor. Han presenterte seg høflig og håndhilste på Tobias. «Vi skal gjøre det vi kan.» De satte seg rundt møtebordet. Tobias viste frem telefonen. Brevene. Tidspunktene. Stedene. Sikkerhetssjefen noterte alt. «Er det én ting som går igjen?» spurte han. Tobias tenkte seg om. «Ja.» «Personen dukker opp når jeg og William er sammen.» «Ikke når jeg er alene.» William så tankefull ut. Det var første gang den sammenhengen ble sagt høyt. Etter en times gjennomgang lukket sikkerhetssjefen notatblokken. «Vi har dessverre ingen klare svar ennå.» «Kameraene utenfor bygningen viser flere mørke biler.» «Ingen registreringsnummer er synlige.» «Telefonnummeret meldingen kom fra, ser ut til å være midlertidig.» Han reiste seg. «Men én ting er sikkert.» «Dette virker planlagt.» Døren lukket seg bak ham. Stillheten i rommet ble tung. William gikk bort til vinduet. «Dette liker jeg ikke.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Hva gjør vi nå?» William tenkte seg om. «Vi lever som normalt.» «Men vi blir mer forsiktige.» «Jeg vil at sjåføren henter deg hver morgen.» «Og hvis du skal møte Frida eller andre, sier du fra.» Tobias smilte svakt. «Nå høres du ut som livvakten min.» William lo kort. «Kanskje litt.» Så ble han alvorlig igjen. «Men jeg vil heller være for forsiktig enn for sent ute.» Samme ettermiddag fikk Tobias en melding fra Frida. Har du tid til middag i kveld? Bare oss to. Jeg savner å prate ordentlig med deg. Tobias ble sittende og se på skjermen. Han hadde lyst til å si ja. Samtidig husket han hva William nettopp hadde sagt. Han gikk inn på Williams kontor. «Frida inviterer meg på middag.» William så opp fra datamaskinen. «Da synes jeg du skal dra.» Tobias ble overrasket. «Virkelig?» William smilte. «Ja.» «Jeg kommer bare til å be deg om én ting.» «Hva da?» «La sjåføren kjøre deg.» «Og ring meg når du er på vei hjem.» Tobias nikket. «Det kan jeg gjøre.» William reiste seg og la hånden på skulderen hans. «Jeg ønsker ikke å kontrollere deg.» «Jeg ønsker bare å vite at du er trygg.» Ordene var varme. Omsorgsfulle. Likevel kunne Tobias ikke fri seg fra følelsen av at kjærlighet og kontroll noen ganger lå farlig nær hverandre. Det var en tanke han raskt skjøv fra seg. Han elsket William. Det var han sikker på. Spørsmålet var om kjærligheten alene ville være nok når sannheten en dag kom frem. Regnet hadde gitt seg da Tobias steg ut av firmabilen utenfor den lille italienske restauranten ved havnen. Sjåføren smilte høflig. «Jeg henter deg klokken ni, Tobias.» «Takk.» Tobias så bilen kjøre videre før han vendte blikket mot restauranten. Gjennom de store vinduene fikk han øye på Frida. Hun satt allerede ved et bord innerst i lokalet med en kopp kaffe foran seg. Da hun fikk øye på ham, lyste ansiktet hennes opp. «Endelig!» Hun reiste seg og ga ham en varm klem. «Det føles som en evighet siden sist.» Tobias smilte. «Det har vært noen hektiske uker.» «Det ser jeg.» Frida studerte ham et

øyeblikk. «Du ser annerledes ut.» «På en god måte, håper jeg.» «Ja.» Hun smilte. «Mer voksen.» «Men også litt mer sliten.» De bestilte middag og lot praten flyte lett den første timen. Frida ville høre alt om New York. Om prisutdelingen. Om hotellet. Om utsikten over Manhattan. Tobias fortalte levende. Han beskrev applausen, journalistenes spørsmål og overraskelsen da William utnevnte ham til nestleder foran hele salen. Frida lyttet fascinert. «Jeg er utrolig stolt av deg.» Tobias smilte beskjedent. «Takk.» «Men noen ganger savner jeg den gamle hverdagen.» «Da vi bare kunne sette oss på brygga med is og snakke om alt mulig.» Frida nikket. «Jeg også.» Etter at hovedretten var ryddet bort, ble stemningen roligere. Frida foldet hendene på bordet. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Selvfølgelig.» Hun nølte et øyeblikk. «Er du lykkelig?» Spørsmålet kom uventet. Tobias så ned på kaffekoppen. «Ja.» «Virkelig?» «Ja.» Hun smilte svakt. «Da er jeg glad.» «Men …» Tobias så opp. «Du kjenner meg for godt.» Frida nikket. «Det gjør jeg.» «Derfor ser jeg også at du bærer på noe.» Stillheten mellom dem ble lang. Restaurantens dempede musikk fylte rommet. «Det er bare mye ansvar,» svarte Tobias. «Den nye jobben.» «Mye oppmerksomhet.» «Jeg prøver å finne balansen.» Frida lente seg litt frem. «Og William?» «Hvordan har dere det?» Tobias smilte varmt. «Han har vært fantastisk.» «Han støtter meg.» «Han passer på meg.» Frida nikket langsomt. «Det er godt.» Hun tok en liten pause. «Bare lov meg én ting.» «Hva da?» «Hvis du noen gang føler at du mister deg selv …» Hun møtte blikket hans. «… så kommer du til meg.» Tobias kjente en klump i halsen. «Det lover jeg.» Da de forlot restauranten, hadde mørket lagt seg over byen. Lysene fra havnen speilet seg i vannet. De gikk sakte langs bryggekanten. «Husker du da vi var tenåringer?» spurte Frida. «Vi drømte om å reise ut i verden.» Tobias lo. «Og nå har jeg vært i både Paris og New York.» «Ja.» Hun smilte. «Men jeg håper ikke du glemmer hvor du kommer fra.» «Aldri.» De stoppet ved enden av brygga. En sval vind blåste inn fra sjøen. Frida ga Tobias en ny klem. «Pass på deg selv.» «Det skal jeg.» «Og hils William.» «Det skal jeg gjøre.» Idet Tobias snudde seg for å gå mot bilen, fanget noe oppmerksomheten hans. På den andre siden av gaten sto en mann ved et gatelys. Mørk frakk. Caps trukket ned over ansiktet. Han sto helt stille. Tobias stanset. Da en buss kjørte forbi og skjulte utsikten et øyeblikk, var mannen borte. «Hva er det?» spurte Frida. Tobias så mot fortauet. «Ingenting.» Han tvang frem et smil. «Jeg trodde jeg så noen.» Frida fulgte blikket hans. «Er du sikker på at alt er bra?» Tobias svarte ikke med én gang. «Ja.» Men denne gangen hørte han selv at svaret ikke lød overbevisende. Firmabilen ventet ved fortauskanten. Sjåføren åpnet døren. På vei hjem så Tobias ut av vinduet. Byen gled forbi i mørket. Han tenkte på Fridas ord. *Hvis du noen gang føler at du*

mister deg selv, så kommer du til meg. Ordene ga ham en følelse av trygghet. Men de fikk ham også til å innse hvor langt han allerede hadde beveget seg inn i en verden av hemmeligheter. Og et sted, ikke langt unna, satt noen og ventet. Ventet på det rette øyeblikket til å rive hele sannheten frem i lyset. Firmabilen svingte rolig inn foran toppleiligheten. Klokken hadde passert halv ti, og byen var badet i et mykt, gyllent skjær fra gatelyktene. Tobias takket sjåføren før han gikk inn i bygningen. Heisen førte ham lydløst opp til toppetasjen. Da dørene åpnet seg, møtte lukten av nybakt brød og stekte urter ham. William sto på kjøkkenet. Han hadde tatt av seg dressjakken, brettet opp skjorteermene og var i ferd med å rydde bort middagsserviset. «Der er du.» Han smilte varmt. «Hvordan var kvelden?» Tobias hengte fra seg jakken. «Den var fin.» William gikk bort og ga ham et mykt kyss. «Jeg er glad du dro.» «Frida hadde mye å fortelle?» Tobias lo. «Like mye som alltid.» «Hun ville høre alt om New York.» «Og om den nye jobben.» William nikket. «Hun er stolt av deg.» «Det tror jeg.» De satte seg i sofaen med hver sin kopp te. Stillheten var behagelig. Likevel la William merke til at Tobias virket fjern. «Du er et annet sted i tankene.» Tobias så opp. «Er jeg så lett å lese?» William smilte. «For meg er du det.» Han ble alvorlig. «Er det noe du ikke forteller meg?» Spørsmålet traff Tobias uventet. Han tenkte på brevene. På meldingene. På mannen ved restauranten. Han tenkte også på Julian. «Nei,» svarte han lavt. «Ikke annet enn at jeg er sliten.» William studerte ansiktet hans noen sekunder. Så nikket han. «Da tror jeg vi begge trenger en rolig kveld.» Neste morgen startet med et ledermøte. Tobias hadde forberedt seg godt. Likevel merket William at han flere ganger mistet konsentrasjonen. «Tobias?» Tobias så opp. «Beklager.» «Kan du ta det siste punktet?» Han rettet seg opp og gjennomførte presentasjonen på en trygg og profesjonell måte. Ingen andre rundt bordet merket noe. Men William gjorde det. Etter møtet ble Tobias igjen på kontoret. William lukket døren bak de siste deltakerne. «Du virker ukonsentrert.» «Gjør jeg?» «Ja.» William satte seg på kanten av skrivebordet. «Det er ikke kritikk.» «Jeg er bare bekymret.» Tobias sukket. «Jeg vet ikke helt hva det er.» «Jeg føler bare at noe er i ferd med å skje.» William svarte rolig. «Da skal vi finne ut av det.» Samme ettermiddag fikk Tobias en ny melding fra Frida. Takk for i går. Det var godt å ha deg litt tilbake. Ikke jobb for mye. Han smilte. Det var typisk Frida. Omsorgsfull. Ærlig. Han svarte raskt: Takk selv. Vi må gjøre det igjen snart. Idet han la fra seg telefonen, banket det på døren. «Kom inn.» William kom inn med en mappe. «Jeg tenkte vi kunne avslutte litt tidligere i dag.» Tobias smilte overrasket. «Virkelig?» «Ja.» «Vi trenger ikke sitte her til sent hver kveld.» «Dessuten …» William smilte lurt. «Jeg har bestilt bord på favorittrestauranten din.» Tobias

lo. «Du overrasker meg stadig.» «Det er meningen.» På vei ut av bygningen stoppet Tobias opp. Han kastet et blikk mot parkeringsplassen. Den mørke bilen var ikke der. Han kjente en uventet lettelse. Kanskje hadde alt bare vært tilfeldigheter. Kanskje hadde han latt frykten vokse seg større enn den egentlig var. William la merke til smilet. «Hva tenker du på?» «At det føles litt lettere i dag.» William la armen rundt skuldrene hans. «Det håper jeg.» Sammen gikk de mot bilen. Ingen av dem så mannen som sto på taket av parkeringshuset på den andre siden av gaten. Han senket kikkerten langsomt. Deretter tok han opp telefonen. «De aner fortsatt ingenting,» sa han lavt. Han avsluttet samtalen. Et svakt smil gled over ansiktet hans. Så forsvant han lydløst inn i trappeoppgangen. Restauranten lå ytterst på bryggekanten. Store panoramavinduer vendte ut mot sjøen, og de siste solstrålene glitret i vannflaten. Hvite duker dekket bordene, levende lys var tent, og en pianist spilte lavmælt musikk fra et hjørne av lokalet. En servitør fulgte Tobias og William til et bord ved vinduet. «Velkommen tilbake, Mr. William.» «Takk,» svarte William med et vennlig smil. Han trakk stolen ut for Tobias. «Etter deg.» Tobias satte seg og så utover fjorden. «Du vet alltid hvordan du skal overraske meg.» William smilte. «Jeg prøver.» De bestilte maten og ble sittende med hvert sitt glass alkoholfri musserende drikke. For første gang på flere dager handlet samtalen ikke om styremøter, kontrakter eller sikkerhet. De snakket om reiser de drømte om. Om små hytter ved havet. Om høststormer. Om jul. «Har du noen gang tenkt på å trappe ned?» spurte Tobias. William så undrende på ham. «Fra jobben?» «Ja.» William lo lavt. «Flere ganger.» «Men firmaet har vært livet mitt i mange år.» Han tok en liten pause. «Nå begynner det å forandre seg.» «På grunn av meg?» William nikket. «Ja.» «Jeg ønsker et liv hvor det er plass til mer enn arbeid.» Middagen ble servert. Duften av ferske urter fylte bordet. Tobias smilte. «Dette er fantastisk.» William betraktet ham. «Det er godt å se deg smile igjen.» «Har jeg smilt så lite?» «Den siste uken …» William nølte. «Du har vært mye bekymret.» Tobias så ned. «Jeg prøver å ikke la det ta over.» William la hånden over hans. «Da skal vi hjelpe hverandre.» Etter middagen gikk de en rolig tur langs havnepromenaden. Kvelden var lun. Folk satt på benker og nøt sommernatten. Et gateorkester spilte rolig jazz. Tobias stoppet opp. «Skal vi høre litt?» William smilte. «Selvfølgelig.» De ble stående noen minutter. Musikken fylte luften. For et øyeblikk føltes alt normalt igjen. Da de fortsatte videre, passerte de et butikkvindu. Tobias fikk øye på refleksjonen av dem. Og bak dem … en mann. Mørk jakke. Mørk caps. Hadem … kk omtrent tjue meter bak. Tobias snudde seg raskt. Fortauet var fullt av mennesker. Ingen skilte seg ut. «Hva er det?» spurte William. «Jeg trodde …» Tobias ristet på hodet. «Ingenting.» Men

følelsen slapp ham ikke. De kom tilbake til bilen. Sjåføren åpnet døren. På vei hjem satt Tobias uvanlig stille. William la merke til det. «Så du noe?» Tobias vendte seg mot ham. «Jeg vet ikke.» «Jeg syntes noen fulgte etter oss.» William svarte ikke med én gang. Han tok opp telefonen. «Kan du be sikkerhetsteamet gå gjennom kameraene langs promenaden mellom klokken åtte og ni i kveld?» Han lyttet noen sekunder. «Takk.» Han la på. Tobias så overrasket på ham. «Du tror meg.» William møtte blikket hans. «Jeg kommer alltid til å tro på deg.» Tilbake i toppleiligheten ble Tobias stående ved vinduet. Langt nede blinket byens lys. William stilte seg ved siden av ham. «Vi skal komme til bunns i dette.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Jeg håper det.» William kysset ham lett i håret. «Uansett hva sannheten er…» Han ventet et øyeblikk. «… så skal du aldri stå alene.» Tobias lukket øynene. Han ønsket å tro på hvert eneste ord. Men et sted, langt inne i hjertet, vokste en ny tanke frem. Hva om sannheten ikke bare truet dem utenfra? Hva om den også lå skjult i fortiden til mannen han elsket mest? Onsdag morgen lå kontoret badet i det varme lyset fra sommersolen. Tobias kom tidlig, slik han hadde begynt å gjøre den siste tiden. Han likte stillheten før bygningen fyltes av mennesker. Kaffemaskinen summet lavt ute i resepsjonen, og rengjøringspersonalet avsluttet de siste oppgavene før arbeidsdagen startet. Han låste seg inn på kontoret sitt. På skrivebordet lå dagens kalender. Tre møter. To videokonferanser. En middag med styret senere på kvelden. Han satte seg tungt ned. For bare noen måneder siden hadde den største bekymringen hans vært om han rakk bussen til jobb. Nå satt han i konsernledelsen. Livet hadde forandret seg raskere enn han noen gang hadde forestilt seg. Det banket forsiktig på døren. «Kom inn.» William kom inn med to kopper kaffe. «Jeg tenkte du kunne trenge denne.» Tobias smilte. «Du kjenner meg nesten for godt.» William satte koppen fra seg. «Hvordan har du det i dag?» Tobias tenkte seg om. «Bedre.» «Men jeg tenker fortsatt på alt som har skjedd.» William nikket. «Det gjør jeg også.» Han så alvorlig ut et øyeblikk. «Sikkerhetssjefen fant dessverre ingenting på kameraene fra havnepromenaden.» «Ingen mann?» «Ingen som kunne identifiseres.» Tobias sukket stille. «Da begynner jeg nesten å tvile på meg selv.» William ristet bestemt på hodet. «Ikke gjør det.» «Det du opplever, er virkelig for deg.» «Det er nok til at vi tar det på alvor.» Formiddagen gikk med til møter. Etter det siste møtet ble William bedt om å delta i en videokonferanse med styrelederen. «Kan du hente den blå mappen fra kontoret mitt?» spurte han. «Den ligger på skrivebordet.» «Selvfølgelig.» Tobias gikk inn på Williams kontor. Rommet var stille. Elegant. Like ryddig som alltid. Den blå mappen lå på skrivebordet, akkurat som William hadde sagt. Idet Tobias tok den opp, gled en penn ned på gulvet. Den

trillet inn under skrivebordet. «Typisk,» mumlet han for seg selv. Han satte seg på huk for å hente den. Da fikk han øye på en liten skuff på innsiden av skrivebordet. Den var låst. Ikke uvanlig i seg selv. Likevel var det noe som fanget oppmerksomheten hans. På nøkkelhullet hang det et lite sølvfarget anheng. En halvmåne. Det samme symbolet. Det samme han hadde sett på konvoluttene. Det samme Julian hadde båret rundt halsen i Paris. Tobias ble sittende helt stille. Pulsen steg. Kunne det være en tilfeldighet? Han rakte hånden forsiktig mot anhenget. «Fant du mappen?» Williams stemme fikk ham til å skvette. Han reiste seg raskt. «Ja.» Han holdt mappen opp. «Den lå på skrivebordet.» William tok imot den. Blikket hans gled et kort øyeblikk mot den låste skuffen. Så tilbake til Tobias. «Takk.» Det var bare ett sekund. Men Tobias la merke til det. Resten av dagen klarte han ikke å slippe tanken. Halvmånen. Julian. Den låste skuffen. Alt virket plutselig knyttet sammen. Likevel sa han ingenting. Ikke ennå. Da de kom hjem den kvelden, satte William seg ved flygelet i stuen. Han lot fingrene gli rolig over tangentene. En lav, melankolsk melodi fylte rommet. Tobias ble stående og lytte. «Jeg visste ikke at du spilte.» William smilte svakt uten å stoppe. «Det er lenge siden sist.» «Faren min lærte meg det.» Han ble stille. «Han sa alltid at musikk kunne si det ordene ikke klarte.» Tobias satte seg ved siden av flygelet. «Savner du ham?» William svarte ikke med en gang. Blikket hvilte på tangentene. «Hver eneste dag.» For første gang så Tobias en sorg i William som han aldri hadde sett før. En sorg som virket eldre enn dem begge. Og han begynte å forstå at mannen han elsket, fortsatt levde med en fortid han aldri hadde fortalt hele sannheten om. Den melankolske melodien døde langsomt ut. William lot hendene hvile på tangentene noen sekunder før han lukket lokket på flygelet. Leiligheten var stille. Bare den svake duren fra byen utenfor kunne høres gjennom de store panoramavinduene. Tobias gikk bort til ham. «Du spiller vakkert.» William smilte forsiktig. «Det er mange år siden sist.» «Hvorfor sluttet du?» William trakk pusten dypt. «Fordi livet tok en annen retning.» «Jobben kom først.» «Ansvar.» «Forpliktelser.» Han så ned. «Og etter hvert glemte jeg den delen av meg selv.» Tobias satte seg ved siden av ham på pianokrakken. «Kanskje du burde begynne igjen.» William møtte blikket hans. «Kanskje.» Et lite smil vokste frem. «Hvis du lover å være den første som hører på.» Tobias lo. «Det lover jeg.» William reiste seg. «Kom.» «Jeg har lyst til å vise deg noe.» De gikk ut på terrassen. Kvelden var varm. Lysene fra båtene blinket ute på fjorden, og en svak sommerbris fikk gardinene til å bevege seg. William støttet seg mot rekkverket. «Da jeg kjøpte denne leiligheten, trodde jeg at jeg hadde alt.» Han lo stille. «Stor leilighet.» «Firmaet vokste.» «Pengene kom.» «Men jeg kom alltid hjem til stillhet.» Tobias

lyttet uten å avbryte. «Jeg fortalte meg selv at det var prisen for å lykkes.» Han vendte seg mot Tobias. «Så møtte jeg deg.» Stillheten mellom dem var varm. «Du forandret alt.» Tobias kjente en klump i halsen. «Du har også forandret meg.» William tok hånden hans. «Noen ganger er jeg redd.» «For hva?» «For å miste deg.» Ordene kom lavere enn Tobias noen gang hadde hørt dem. «Jeg vet at jeg kan virke kontrollerende.» «Jeg prøver å passe på deg.» «Men noen ganger vet jeg ikke hvor grensen går.» Tobias tok et skritt nærmere. «Da må vi hjelpe hverandre med å finne den.» William nikket. «Det vil jeg.» Senere den kvelden satt Tobias alene i biblioteket. Han hadde tatt frem kontrakten igjen. Ved siden av lå notatboken med alle observasjonene om brevene. Han bladde gjennom sidene. Paris. Maskeradeballet. Julian. New York. Sommerstedet. Meldingene. Halvmånen. Han trakk en strek mellom ordene. Alt pekte mot én ting. William visste mer enn han fortalte. Men hvorfor? Han lukket notatboken idet William kom inn. «Du jobber fortsatt?» «Bare litt.» William smilte. «Du trenger også å hvile.» Han la hånden på skulderen til Tobias. «Vi har en travel dag i morgen.» «Styret skal møte den nye nestlederen.» Tobias lo nervøst. «Du minner meg stadig på det.» «Fordi jeg er stolt av deg.» Neste morgen var hovedkontoret fullt av aktivitet. Ansatte hastet mellom møterommene, telefonene ringte uavbrutt, og resepsjonen var travlere enn vanlig. Tobias gikk mot møterommet da resepsjonisten stoppet ham. «Unnskyld, Tobias.» «Ja?» Hun rakte ham en liten brun konvolutt. «Denne ble levert til deg for ti minutter siden.» Tobias kjente pulsen øke. «Så du hvem som leverte den?» Hun ristet på hodet. «Dessverre.» «Personen ønsket ikke å oppgi navn.» Tobias tok konvolutten. Den var tykkere enn de forrige. Han gikk raskt inn på kontoret sitt og låste døren. Forsiktig åpnet han den. Denne gangen lå det ikke bare et brev der. Et gammelt fotografi gled ut på skrivebordet. Bildet viste en ung William. Ved siden av ham sto en annen ung mann. Ansiktet var tydelig denne gangen. Det var Julian. På baksiden av bildet sto det skrevet med sirlig håndskrift: «Noen minner kan begraves. Sannheten gjør det aldri.» Nederst sto den velkjente bokstaven. J. Tobias ble sittende urørlig. Dette var første gang Julian ikke bare sendte et budskap. Han sendte et bevis. Og for første gang begynte Tobias å forstå at forbindelsen mellom Julian og William var langt eldre enn han noen gang hadde forestilt seg. Tobias ble sittende urørlig. Fotografiet lå foran ham på skrivebordet. Den unge William sto med armen rundt skuldrene til den andre mannen. Begge smilte mot kameraet. Bildet var tydelig tatt mange år tidligere, lenge før Tobias hadde kommet inn i Williams liv. Han løftet bildet forsiktig. Papiret var slitt langs kantene, som om noen hadde oppbevart det i lommeboken i lang tid. Blikket hans gled igjen mot ansiktet ved siden av

William. Julian. Det var ingen tvil. Den samme rolige utstrålingen. De mørke øynene. Det diskrete smilet. Tobias snudde bildet. Den korte setningen på baksiden virket nesten tyngre enn selve fotografiet. *«Noen minner kan begraves. Sannheten gjør det aldri.»* Han lukket øynene. Hva betydde dette? Var Julian en gammel venn? En tidligere kollega? Eller noe helt annet? Det banket forsiktig på døren. «Tobias?» Det var William. Instinktivt la Tobias fotografiet tilbake i konvolutten og skjøv den ned i skrivebordsskuffen. Han trakk pusten. «Kom inn.» William åpnet døren med et smil. «Styremøtet begynner om fem minutter.» Han stanset da han så ansiktet til Tobias. «Er alt i orden?» «Ja.» Svaret kom litt for fort. William betraktet ham noen sekunder. «Du ser blek ut.» «Jeg er bare litt sliten.» William gikk bort og la hånden mot skulderen hans. «Hvis dette blir for mye, sier du fra.» «Det skal jeg.» Et lite smil. En liten løgn. William nikket. «Kom. De venter på oss.» Styremøtet varte i nesten tre timer. Tobias forsøkte å konsentrere seg. Han noterte. Stilte spørsmål. Presenterte sine vurderinger. Ingen rundt bordet merket at tankene hans stadig vendte tilbake til konvolutten. Flere ganger møtte han Williams blikk. William smilte oppmuntrende. Et varmt smil. Et ærlig smil. Det gjorde alt vanskeligere. For Tobias ønsket å stole på ham. Likevel lå fotografiet som en tung stein i bakhodet. Etter møtet ble Tobias stående igjen alene i konferanserommet. Gjennom glassveggen kunne han se William snakke med styreleder og noen investorer. Han lo. Virket avslappet. Hvordan kunne en mann som virket så åpen, skjule en så stor del av fortiden sin? «Du tenker høyt.» Stemmen fikk Tobias til å snu seg. Det var Frida. Hun sto i døråpningen med et vennlig smil. «Jeg var i nærheten og tenkte jeg skulle levere noen papirer.» Hun så nærmere på ham. «Men du ser ikke ut som deg selv.» Tobias prøvde å smile. «Det går bra.» Frida svarte ikke. Hun hadde kjent Tobias siden de var barn. Hun visste når han skjulte noe. «Du trenger ikke fortelle meg hva det er,» sa hun rolig. «Men ikke bær alt alene.» Ordene traff ham. Han hadde så lyst til å fortelle henne om fotografiet. Om Julian. Om brevene. Men kontrakten lå som en usynlig mur mellom dem. Han kunne ikke vite hva som var knyttet til selskapet og hva som var privat. «Jeg lover at jeg sier fra hvis jeg trenger hjelp.» Frida nikket. «Det er alt jeg ber om.» Senere den ettermiddagen satt William alene på kontoret sitt. Han åpnet den låste skuffen Tobias hadde lagt merke til dagen før. Der inne lå en liten bunke gamle fotografier. Et falmet brev. Et sølvanheng formet som en halvmåne. William tok anhenget opp i hånden. Han lukket øynene et øyeblikk. «Ikke ennå,» hvisket han. «Han er ikke klar.» Han la smykket tilbake. Låste skuffen. Og skjulte nøkkelen i innerlommen på dressjakken. Utenfor kontordøren passerte Tobias på vei mot heisen. Han ante ikke hva William nettopp hadde gjemt. Men han

visste at hemmeligheten mellom dem vokste for hver eneste dag. Regnet hadde begynt å falle da arbeidsdagen var over. Små dråper traff panoramavinduene på kontoret og gjorde utsikten over byen uklar. Tobias ble sittende alene ved skrivebordet etter at de fleste ansatte hadde gått hjem. Den brune konvolutten lå fortsatt i den øverste skuffen. Han åpnet den igjen. Fotografiet gled forsiktig ut. Denne gangen studerte han hver eneste detalj. William kunne ikke ha vært mer enn tjuefem år gammel. Ansiktet var yngre, men smilet var det samme. Ved siden av ham sto Julian. Den ene hånden hvilte på Williams skulder. De så ikke ut som to fremmede. De så ut som mennesker som kjente hverandre svært godt. «Hvem er du egentlig?» hvisket Tobias. Svaret kom ikke. Bare stillheten fylte rommet. Et lett bank på døren fikk ham til å skvette. Han rakk akkurat å legge fotografiet tilbake i skuffen. «Kom inn.» William åpnet døren. Han hadde tatt av seg slipset og bar dressjakken over armen. «Jeg tenkte vi kunne dra hjem.» Han stoppet opp. «Du sitter fortsatt her?» Tobias nikket. «Jeg mistet litt oversikten over tiden.» William smilte. «Det er lett å gjøre når man trives.» Tobias forsøkte å smile tilbake. «Ja.» Men William la merke til at smilet ikke nådde øynene. På vei ned i heisen var det uvanlig stille. William kastet flere raske blikk mot Tobias. «Er det noe som plager deg?» «Nei.» Svaret kom automatisk. William svarte ikke. Da heisen åpnet seg i parkeringskjelleren, ble han stående et øyeblikk. «Du vet at du kan fortelle meg alt.» Tobias møtte blikket hans. «Jeg vet.» Ordene var sanne. Likevel føltes de tunge. Hjemme i toppleiligheten laget William middag. Han skrudde på lav musikk, tente stearinlys og forsøkte å skape den samme rolige stemningen de alltid fant tilbake til. «Kan du dekke på?» spurte han. «Selvfølgelig.» Tobias hentet tallerkener og bestikk. Da han åpnet en kjøkkenskuff, fikk han øye på en liten bunke gamle postkort. Det øverste var fra Paris. Han smilte. «Husker du dette?» William kom bort. «Ja.» «Det kjøpte jeg den første gangen jeg var der.» Han tok postkortet opp. «Jeg tenkte alltid at jeg en dag skulle reise tilbake med noen som betydde noe for meg.» Han så på Tobias. «Det fikk jeg.» Tobias kjente hjertet bli varmt. Det var dette som gjorde alt så vanskelig. William var omsorgsfull. Kjærlig. Nær. Men samtidig skjulte han noe. Etter middagen satte de seg i stuen. Regnet trommet fortsatt mot vinduene. William tok frem et gammelt fotoalbum fra bokhyllen. «Har du lyst til å se noe?» Tobias nikket. «Gjerne.» Albumet var fullt av bilder fra reiser, gamle firmafester og familiefeiringer. William fortalte historier fra hvert bilde. Om den første kontorbygningen. Om ansatte som hadde blitt nære venner. Om drømmen om å bygge et selskap som kunne vare. Tobias lyttet. Han la merke til én ting. På ingen av bildene fantes Julian. Det var som om han var visket ut av historien. «William.» Stemmen til Tobias var lav.

«Ja?» «Har du noen gang mistet kontakten med noen som betydde mye for deg?» William ble helt stille. Han lukket albumet langsomt. «Ja.» «Flere.» «Det gjør vondt.» «Noen mennesker forsvinner.» «Andre velger å gå.» Han så ut mot regnet. «Og noen savner man resten av livet.» Tobias kjente at ordene traff ham. Var William egentlig i ferd med å fortelle sannheten? Eller skjulte han den fortsatt? Senere den kvelden sovnet William tidlig. Tobias ble sittende alene i biblioteket. Han tok frem notatboken. Under navnet Julian skrev han: Nakne brev. Halvmånen. Fotografi med William. Ingen omtaler i fotoalbumet. Han stoppet. Deretter skrev han én ny linje: Hva er William redd for at jeg skal finne ut? Han lukket boken. Idet han reiste seg, vibrerte telefonen. Et ukjent nummer. Denne gangen var meldingen lengre. "Han lyver fordi han tror det beskytter deg. Men ingen hemmelighet kan skjule sannheten for alltid. Når tiden er inne, skal du få vite hvem jeg er." Ingen navn. Bare den velkjente bokstaven nederst. J. Tobias ble stående urørlig. For første gang var han ikke bare redd. Han var også nysgjerrig. Og den nysgjerrigheten kom til å forandre alt. Tobias ble sittende lenge med telefonen i hånden. Meldingen fra det ukjente nummeret lyste fortsatt mot ham. *«Han lyver fordi han tror det beskytter deg. Men ingen hemmelighet kan skjule sannheten for alltid. Når tiden er inne, skal du få vite hvem jeg er.»* Han leste ordene om igjen. Og igjen. De var ikke skrevet som en trussel. De var skrevet som en advarsel. Han låste telefonen og lente seg tilbake i stolen. Klokken nærmet seg midnatt. Leiligheten var stille. Bare den svake summingen fra ventilasjonen og lyden av regnet mot vinduene kunne høres. Tobias reiste seg og gikk ut i stuen. William sov allerede. Det rolige ansiktet hans fikk Tobias til å stoppe. Hvordan kunne mannen som lå der, virke så trygg, når hele livet deres føltes som om det var i ferd med å rakne? Han trakk teppet litt bedre over William. «God natt,» hvisket han. Ordene ble hengende i mørket. Neste morgen var William allerede i gang med å lage frokost. «Du ser trøtt ut,» sa han idet Tobias kom inn på kjøkkenet. «Jeg sov ikke så godt.» William satte en kopp kaffe foran ham. «Mareritt?» Tobias nikket. «Litt.» William satte seg ved siden av ham. «Vil du snakke om det?» Tobias så ned i kaffekoppen. Han hadde lyst til å fortelle om meldingen. Om ordene. Om tvilen som vokste. Men noe holdt ham tilbake. «Jeg husker nesten ingenting.» William tok hånden hans. «Da lar vi det ligge.» Arbeidsdagen begynte rolig. Flere ansatte stanset Tobias i korridoren for å gratulere ham med arbeidet han hadde gjort den første tiden som nestleder. «Du virker jordnær.» «Det setter vi pris på.» «Døren din er alltid åpen.» Tobias smilte. Han forsøkte å være den samme personen som før. Selv om livet rundt ham var blitt helt annerledes. Ved lunsjtider kom William inn på kontoret. «Har du fem minutter?» «Selvfølgelig.» William lukket

døren. «Styret er veldig fornøyd.» «Med meg?» «Med oss.» Han smilte. «Og jeg er stolt av deg.» Tobias kjente en varm følelse spre seg. «Takk.» William ble sittende noen sekunder. «Men jeg merker også at du er bekymret.» «Er jeg så lett å lese?» William lo svakt. «Bare for meg.» Stillheten senket seg. «Hvis det er noe du trenger å spørre meg om …» Han møtte blikket til Tobias. «… så spør.» Ordene traff hardt. Dette var øyeblikket. Tobias kunne spørre om Julian. Om fotografiet. Om halvmånen. Om den låste skuffen. Han åpnet munnen. Men ordene kom ikke. «Det er ingenting.» William nikket langsomt. «Greit.» Likevel kunne Tobias se en liten skuffelse i øynene hans. Etter arbeidstid gikk Tobias alene ned til parkeringshuset. Han ønsket litt frisk luft før han dro hjem. Idet han passerte den bakerste delen av garasjeanlegget, oppdaget han noe på frontruten til bilen sin. Et hvitt ark. Ingen konvolutt. Bare et enkelt sammenbrettet papir. Pulsen steg. Han tok det forsiktig opp. Denne gangen sto det bare én setning. *«Se i arkivet før han rekker å stoppe deg.»* Ingen signatur. Ingen forklaring. Men Tobias visste hvem det kom fra. Han foldet arket sammen. I samme øyeblikk hørte han raske skritt bak seg. Han snudde seg. «Tobias!» Det var William. «Der er du.» Han smilte. «Jeg trodde du allerede hadde gått.» Tobias skjøv papiret diskret ned i jakkelommen. «Jeg skulle akkurat til å dra.» William la merke til at Tobias virket anspent. «Er alt bra?» «Ja.» Enda en løgn. William så på ham et øyeblikk. Deretter la han en hånd på skulderen hans. «Kom.» «La oss dra hjem.» Mens de kjørte ut av parkeringshuset, hvilte papiret tungt i lommen til Tobias. Ordene gjentok seg i tankene hans. «Se i arkivet før han rekker å stoppe deg.» For første gang vurderte Tobias å lete etter svar uten at William visste det. Og det valget kom til å forandre alt. Tobias sov nesten ikke den natten. Ordene fra lappen gikk i ring gjennom tankene hans. *«Se i arkivet før han rekker å stoppe deg.»* Hvem hadde skrevet den? Og hvilket arkiv var det snakk om? Firmaets? Et privat arkiv? Eller noe helt annet? Han snudde seg forsiktig i sengen. William sov rolig ved siden av ham. Ansiktet hans var fredelig. Tobias kjente et stikk av dårlig samvittighet. Han ønsket ikke å holde noe skjult. Likevel følte han at noen forsøkte å fortelle ham en historie som manglet viktige brikker. Neste morgen var William allerede på vei ut døren. «Jeg må til et frokostmøte med styrelederen,» sa han mens han tok på seg jakken. «Jeg blir nok litt forsinket til kontoret.» Tobias nikket. «Da sees vi der.» William gikk bort og ga ham et varmt kyss. «Ha en fin dag.» «Du også.» Døren lukket seg. Leiligheten ble stille. På vei til hovedkontoret klarte Tobias ikke å slippe tanken. Han hadde aldri vært typen som snoket i andres liv. Men dette føltes annerledes. Noen hadde sendt ham brev. Fotografier. Meldinger. Nå også en oppfordring. Hvis han lot være å undersøke, ville spørsmålene bare fortsette å

vokse. Kontoret var rolig denne morgenen. Flere av lederne var fortsatt i møter utenfor huset. Tobias hilste på resepsjonisten og tok heisen opp. Han gikk inn på sitt eget kontor, la fra seg vesken og så ut av vinduet. Deretter tok han en beslutning. Han ville begynne med det han faktisk hadde lov til å undersøke. Ikke Williams private eiendeler. Ikke den låste skuffen. Men firmaets historiske arkiv. Arkivet lå i bygningens underetasje. Et lite rom med høye reoler, gamle permer og digitaliserte dokumenter fra selskapets første år. En eldre arkivmedarbeider smilte da Tobias kom inn. «God morgen.» «Kan jeg hjelpe deg med noe?» Tobias svarte rolig. «Jeg ønsker å lese litt om selskapets tidlige historie.» «Jeg prøver å bli bedre kjent med hvordan alt startet.» Arkivmedarbeideren nikket. «Det er en god idé.» Hun viste ham til en datamaskin med tilgang til eldre dokumenter og avisklipp. «Her finner du det meste.» Tobias begynte å bla. De første årene. Gamle kontrakter. Artikler om selskapets vekst. Intervjuer med William. Alt virket helt normalt. Så stoppet han opp. Et avisutklipp fra mange år tilbake. Et gruppebilde fra åpningen av selskapets første hovedkontor. William sto foran kameraet sammen med flere ansatte. Tobias gransket ansiktene. Julian var ikke der. Han pustet ut. Kanskje hadde lappen sendt ham på villspor. Likevel fortsatte han å lete. «Fant du noe interessant?» Stemmen kom bak ham. Tobias snudde seg. William sto i døråpningen. Han smilte, men blikket var nysgjerrig. «Jeg tenkte bare at jeg burde lære mer om firmaets historie.» William gikk bort og så på skjermen. «Det gleder meg.» «Historien vår er viktig.» Han pekte på et av de eldste bildene. «Den dagen hadde vi bare tolv ansatte.» Han lo. «Nå er vi flere tusen.» Tobias smilte. «Det må føles spesielt.» «Det gjør det.» William så et øyeblikk tankefull ut. «Historien består av både gode og vanskelige kapitler.» «Noen er lettere å fortelle enn andre.» Ordene fikk Tobias til å se opp. «Hva mener du?» William smilte svakt. «Alle mennesker har en fortid.» «Også jeg.» Han la hånden på skulderen til Tobias. «En dag skal jeg fortelle deg alt.» «Men ikke i dag.» Tobias nikket langsomt. For første gang hørte han ikke ordene som en unnskyldning. Han hørte dem som et løfte. Da arbeidsdagen var over, ble Tobias sittende alene noen minutter. Han lukket datamaskinen og så ut gjennom vinduet. Han hadde ikke funnet svarene han lette etter. Men han hadde funnet noe annet. En voksende forståelse av at sannheten ikke bare handlet om hemmeligheter. Den handlet også om tillit. Og tillit kunne ikke bygges på halve sannheter. Langt unna, på et ukjent sted, lukket en mann en mappe og la den i en skuff. Han så ned på et gammelt fotografi. Så hvisket han lavt: «Snart er tiden inne.» Mannen slukket lyset og gikk. Historien var i ferd med å ta en ny retning.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 7

Morgenen kom med regn. Ikke det lette sommerregnet som kunne gjøre byen vakker, men et tungt, grått regn som la seg som et slør over fjorden og fikk toppleiligheten til å virke stillere enn vanlig. Tobias våknet før William. Han ble liggende på siden og se på ham. William sov med ansiktet vendt mot vinduet, og det svake lyset fra den grå himmelen tegnet myke skygger over kinnet hans. Han så fredelig ut når han sov. Yngre. Nesten sårbar. Det var vanskelig å forstå at denne mannen bar på så mange hemmeligheter. Tobias kjente et stikk av skyld. Han bar jo også på sine. Meldinger. Brev. Fotografiet av William og Julian. Lappen som ba ham se i arkivet. Alt lå som små mørke steiner i brystet hans. Likevel, da William beveget seg i søvne og strakte hånden mot ham, lot Tobias seg trekke nærmere. William åpnet øynene langsomt. «Du er våken.» «Ja.» «Har du sovet?» Tobias smilte svakt. «Litt.» William så på ham lenge. «Du tenker fortsatt.» «Jeg vet ikke hvordan jeg skal slutte.» William la hånden mot kinnet hans. Berøringen var varm, forsiktig og kjent. Tobias lukket øynene et øyeblikk. «Da skal jeg gi deg noe annet å tenke på,» sa William lavt. Tobias åpnet øynene igjen. «Hva da?» William lente seg nærmere og kysset ham mykt. Ikke hastig. Ikke krevende. Bare nært. Som en stille bønn om at de fremdeles skulle finne tilbake til hverandre, selv om skyggene rundt dem ble mørkere. Tobias svarte på kysset. For en stund forsvant alt annet. Regnet mot vinduene. Brevene. Julian. Den mystiske mannen. Alle spørsmålene. Det fantes bare William. Varmen fra kroppen hans. Fingrene som fant Tobias' hånd. Pusten mellom dem. Den stille følelsen av å bli elsket, selv når kjærligheten var full av ting ingen av dem våget å si høyt. Da de trakk seg fra hverandre, hvilte William pannen mot hans. «Jeg savner deg,» hvisket han. Tobias kjente hjertet trekke seg sammen. «Jeg er jo her.» «Ikke helt.» Ordene gjorde vondt fordi de var sanne. Tobias så ned. William løftet haken hans forsiktig. «Jeg vet ikke hva som skjer med oss,» sa han. «Men jeg vil ikke miste deg til frykten.» «Jeg vil ikke miste deg heller.» William nikket langsomt. «Da holder vi fast.» Tobias svarte ikke med ord. Han la bare armene rundt ham. Og mens regnet fortsatte å falle over byen, holdt de hverandre som om stillheten mellom dem kunne reparere alt som var i ferd med å sprekke. Senere satt de ved frokostbordet. William hadde tent stearinlys, selv om det var morgen. Kaffeduften fylte kjøkkenet, og utenfor var fjorden nesten usynlig bak regnet. «Jeg har ryddet kalenderen min i kveld,» sa William. Tobias så opp «Har du?» «Ja.» «Hvorfor?» William smilte svakt. «Fordi vi trenger en kveld uten møter, uten telefoner og uten hemmeligheter.» Det siste ordet ble liggende mellom dem. Tobias kjente det. William kjente det også. «Hva har du planlagt?» spurte Tobias. «Middag hjemme.»

«Bare middag?» «Middag, musikk og deg.» Tobias smilte, selv om uroen ikke forsvant helt. «Det høres fint ut.» William tok hånden hans over bordet. «Jeg mener det, Tobias. I kveld vil jeg at vi skal huske hvem vi var før alt ble komplisert.» Tobias klemte hånden hans. «Kanskje vi fortsatt er de samme.» William så på ham med et blikk som var både varmt og trist. «Kanskje.» På kontoret senere den dagen føltes alt annerledes. Tobias forsøkte å konsentrere seg om rapportene foran seg, men tankene gled stadig tilbake til fotografiet. William og Julian. Det unge smilet. Armen over skulderen. En nærhet som ikke kunne bortforklares. Han åpnet skuffen og tok frem notatboken. På en ny side skrev han: Fortidens ekko Under skrev han: William kjenner Julian. William skjuler forbindelsen. Halvmånen finnes hos begge. Den mystiske mannen er ikke nødvendigvis Julian. Noen ønsker at jeg skal lete. Noen ønsker at William skal tie. Han stirret på den siste linjen. *Noen ønsker at William skal tie.* Det var den tanken som skremte ham mest. For hvis Julian ikke var den mystiske mannen, og hvis brevene ikke var trusler, men advarsler, fantes det en tredje person i dette. En person som fulgte dem. En person som så alt. En person som ennå ikke hadde vist ansiktet sitt. Det banket på døren. Tobias lukket notatboken raskt. «Kom inn.» Frida åpnet døren forsiktig. «Hei.» Tobias smilte, oppriktig glad for å se henne. «Hei.» Hun kom inn og lukket døren bak seg. «Jeg var i nærheten.» «Du er ofte i nærheten for tiden.» «Ja,» sa hun og satte seg. «Fordi jeg er bekymret.» Tobias så ned. «Frida …» «Du trenger ikke forklare alt. Men jeg ser at noe skjer.» Hun lente seg frem. «Er du trygg?» Spørsmålet var enkelt. Likevel klarte Tobias ikke å svare med en gang. Til slutt sa han: «Jeg vet ikke.» Fridas ansikt forandret seg. «Tobias.» «Det er ikke William,» sa han raskt. «Ikke sånn. Han prøver å beskytte meg.» «Mot hva?» Tobias så mot den lukkede døren. Kontrakten. Taushetsplikten. William. Brevene. Alt lå mellom ham og sannheten. «Jeg kan ikke si alt.» Frida nikket sakte, men hun så såret ut. «Fordi du ikke vil?» «Fordi jeg ikke vet hva jeg har lov til.» Hun reiste seg ikke. Hun ble sittende helt stille. «Da håper jeg du finner ut av det før du står alene.» Ordene traff ham hardere enn hun visste. «Jeg vil ikke miste deg,» sa Tobias lavt. Frida smilte trist. «Da må du slippe meg inn før døren lukkes helt.» Da Frida hadde gått, ble Tobias sittende lenge. Regnet hadde sluttet. Byen utenfor var våt og blank, og mellom skyene begynte en svak stripe av sol å bryte frem. Han åpnet notatboken igjen. Nederst på siden skrev han én setning: Jeg må finne sannheten før den finner meg. I samme øyeblikk vibrerte telefonen. Et ukjent nummer. Tobias kjente pulsen stige. Han åpnet meldingen. Ikke let alene. Han ser deg når du tror du er trygg. Ingen signatur. Ingen J. Bare meldingen. Tobias stirret på skjermen. Dette var nytt. Ikke Julian. Ikke den samme

tonen. Ikke den samme advarselen. Noen andre hadde begynt å skrive. Og med ett føltes kontoret altfor stille. Han reiste seg sakte og gikk bort til vinduet. Langt nede på gaten, på motsatt side, sto en mann i mørk frakk. Han så opp mot bygningen. Ikke lenge. Bare akkurat lenge nok til at Tobias forsto. Den mystiske mannen var nærmere enn noen gang. Arbeidsdagen gikk saktere enn Tobias hadde forventet. Han forsøkte å konsentrere seg om rapportene som lå foran ham, men blikket gled stadig mot vinduet. Meldingen fra det ukjente nummeret satt fast i tankene hans. *Ikke let alene. Han ser deg når du tror du er trygg.* Han hadde ikke vist den til William. Ikke ennå. En del av ham ønsket å beskytte William mot flere bekymringer. En annen del var redd for hvordan William ville reagere. Da klokken nærmet seg fem, banket det forsiktig på døren. William stakk hodet inn. «Er du klar?» Tobias smilte. «Allerede?» «Jeg lovte deg en kveld uten møter.» Han holdt opp bilnøklene. «Og jeg holder det jeg lover.» Regnet hadde gitt seg. Byen glitret i kveldssolen da de kjørte hjem. Trafikken var roligere enn vanlig, og William lot radioen spille lav jazz i bakgrunnen. «Husker du første gangen vi kjørte denne veien?» spurte han. Tobias lo. «Jeg var så nervøs at jeg nesten ikke sa et ord.» «Det stemmer.» William smilte. «Jeg trodde du ikke likte meg.» «Det gjorde jeg.» «Altfor godt.» William lo varmt. «Det var godt å høre.» For første gang på lenge lo Tobias uten å tvinge frem smilet. Tilbake i toppleiligheten hadde William gjort klart alt. Spisebordet var dekket med hvit duk, stearinlys og friske blomster. Fra høyttalerne strømmet rolig pianomusikk. «Du har virkelig planlagt dette,» sa Tobias. «Ja.» William tok av seg dressjakken. «Jeg ville minne oss på at livet ikke bare består av problemer.» Tobias gikk bort til ham. «Takk.» William svarte med et mykt smil. «Du trenger ikke takke.» «Det er dette jeg ønsker.» Middagen ble lang. De snakket om små ting. Favorittfilmer. Ferier de fortsatt drømte om. En liten hytte ved sjøen. En hund de en dag kanskje skulle skaffe. «Du tenker langt frem,» sa Tobias. William så på ham. «Når jeg tenker på fremtiden, ser jeg alltid deg.» Ordene fikk Tobias til å bli stille. Han strakte hånden over bordet. William tok den uten å nøle. Stillheten som fulgte, var varm. Den trengte ingen ord. Etter middagen gikk de ut på terrassen. Luften var frisk etter regnet. Byens lys speilet seg i fjorden. William stilte seg bak Tobias og la armene forsiktig rundt ham. «Jeg skulle ønske tiden kunne stoppe litt.» Tobias lente seg rolig tilbake mot ham. «Hvorfor?» «Fordi disse øyeblikkene betyr mest.» Ingen hast. Ingen frykt. Bare nærheten mellom dem. Tobias snudde seg sakte og møtte blikket hans. De ble stående tett inntil hverandre. William strøk forsiktig hånden over kinnet hans. «Jeg elsker deg.» Ordene kom stille. Uten tvil. Tobias kjente en klump i halsen. «Jeg elsker deg også.» De kysset

hverandre lenge, mens vinden beveget gardinene bak dem og byen summet langt der nede. For et øyeblikk føltes det som om verden utenfor ikke eksisterte. Senere samme kveld satt Tobias alene i biblioteket med en bok han ikke klarte å lese. William hadde gått for å hente et teppe. Da hørte Tobias en svak lyd. Et lite dunk. Ikke inne i leiligheten. Ute på terrassen. Han la boken fra seg og gikk forsiktig mot glassdøren. Terrassen var tom. Likevel lå det noe på gulvet. En liten svart konvolutt. Ingen frimerke. Ingen adresse. Bare navnet hans skrevet med hvite bokstaver. Tobias. Pulsen steg. Han åpnet terrassedøren og gikk forsiktig ut. Konvolutten var tørr, selv om terrassegulvet fortsatt var fuktig etter regnet. Den kunne ikke ha ligget der lenge. «Tobias?» Williams stemme kom bak ham. Tobias snudde seg raskt. Instinktivt skjøv han konvolutten inn under genseren. «Hva er det?» spurte William. Tobias tvang frem et smil. «Ingenting.» William så utover terrassen. «Jeg syntes jeg hørte noe.» «Det var nok bare vinden.» William nikket langsomt. «Kom inn. Det begynner å bli kjølig.» Tobias fulgte etter. Men hele tiden kjente han konvolutten mot brystet. Han visste at den inneholdt enda et svar. Eller enda et spørsmål. Og denne gangen var han ikke sikker på om han våget å åpne den. Tobias ventet til William hadde gått inn på kjøkkenet. Han kjente hjertet slå hardt mens han tok den svarte konvolutten frem fra innsiden av genseren. Papiret var tykkere enn de tidligere brevene, og forseglingen var preget med det samme halvmåneformede symbolet han hadde sett før. Han snudde konvolutten flere ganger. Ingen avsender. Ingen dato. Bare navnet hans. Tobias. «Kommer du?» ropte William fra kjøkkenet. «Ja,» svarte Tobias raskt. Han la konvolutten i skuffen på skrivebordet i biblioteket og lukket den forsiktig. «Bare et øyeblikk.» William hadde satt frem to kopper te. Stearinlysene brant fortsatt på spisebordet, og den rolige pianomusikken fylte leiligheten. «Sett deg litt,» sa William. «Du virker urolig.» Tobias satte seg. William skjøv tekoppen bort til ham. «Jeg vet ikke hva som foregår inni hodet ditt.» «Men jeg ser at du kjemper med noe.» Tobias så ned i koppen. «Jeg prøver bare å forstå.» William nikket. «Noen ganger finnes ikke svarene med én gang.» «Nei.» «Men de kommer.» William smilte forsiktig. «Det håper jeg.» De ble sittende lenge og snakke. Ikke om brevene. Ikke om firmaet. Bare om livet. Om barndomsminner. Om musikken de likte. Om den første gangen de møttes. «Du hadde blå skjorte,» sa Tobias og lo. William så overrasket ut. «Husker du det?» «Selvfølgelig.» «Du sølte kaffe over papirene dine.» William brast ut i latter. «Det hadde jeg faktisk glemt.» «Jeg hadde lyst til å hjelpe deg.» «Men jeg var altfor sjenert.» William ristet på hodet. «Tenk at et kaffekrus kunne forandre to menneskers liv.» Tobias smilte. «Noen ganger begynner de største historiene med de minste tilfeldighetene.» Senere på kvelden

sovnet William på sofaen. En bok lå halvåpen på brystet hans. Tobias ble stående og se på ham. Han hentet et pledd og la det forsiktig over skuldrene hans. William våknet så vidt. «Du passer alltid på meg,» mumlet han søvnig. Tobias smilte. «Nå er det min tur.» William tok hånden hans et kort øyeblikk før han sovnet igjen. Tobias gikk stille inn i biblioteket. Han låste døren. Deretter tok han den svarte konvolutten opp av skuffen. Han åpnet den langsomt. Denne gangen lå det ikke noe brev. Bare en gammel nøkkel. Den var tung, laget av messing og merket med et lite nummer: 17 Ved siden av nøkkelen lå en sammenbrettet lapp. Tobias brettet den forsiktig ut. Der sto det: «Noen dører er låst av en grunn. Men én av dem må åpnes før det er for sent.» Ingen signatur. Ingen bokstav. Bare de få ordene. Han snudde lappen. På baksiden var det tegnet et enkelt kart. Ikke et kart over byen. Ikke over sommerstedet. Det så ut som en plantegning. Etasjer. Rom. En lang korridor. Nederst sto ett ord skrevet med små bokstaver: Arkivet. Tobias stirret på tegningen. Det var den samme kjelleren han hadde besøkt dagen før. Men denne gangen var en dør markert med en rød sirkel. Rom nummer 17. Et rom arkivmedarbeideren aldri hadde vist ham. Et plutselig smell fikk ham til å skvette. Han slukket skrivebordslampen med én bevegelse. Noen hadde banket hardt på ytterdøren. Én gang. To ganger. Så ble det stille. Tobias åpnet døren til biblioteket. William var allerede våken og på vei ut i gangen. «Hørte du det?» spurte William. «Ja.» De så på hverandre. William gikk rolig bort til dørkameraet. Han så på skjermen. Så rynket han pannen. «Det er ingen der.» «Ingen?» William åpnet ikke døren. Han ble bare stående og følge med på skjermen. «Merkelig.» Tobias kjente hårene reise seg i nakken. Et sted i bygningen hørtes lyden av heisen som startet. Så ble alt stille igjen. Han visste ikke hvem som hadde vært utenfor. Men én ting var sikkert. Noen visste hvor de bodde. Og noen ønsket at Tobias skulle finne rom nummer 17. Tobias sov urolig den natten. Lyden av bankingen på døren gikk igjen i drømmene. Hver gang han åpnet døren, var gangen tom. Likevel satt følelsen av at noen hadde stått der og sett rett mot leiligheten deres. Da vekkerklokken ringte, var William allerede våken. Han sto ved kjøkkenbenken og laget kaffe. «God morgen,» sa han med et forsiktig smil. Tobias gikk bort og ga ham en klem. «God morgen.» William la armene rundt ham et øyeblikk. «Sov du noe bedre etterpå?» Tobias ristet på hodet. «Ikke særlig.» William strøk ham over ryggen. «Da avslutter vi arbeidsdagen litt tidligere i dag også.» Tobias smilte. «Du prøver virkelig å passe på meg.» «Alltid.» Turen til hovedkontoret foregikk nesten uten et ord. Tobias kjente den tunge messingnøkkelen i jakkelommen. Nummer 17. Hver gang han kjente den mot hånden, ble han minnet på kartet. Rom nummer 17. Hva kunne skjule seg der? Arbeidsdagen startet med ledermøte. William

ledet møtet med vanlig ro. Tobias forsøkte å følge med, men tankene vandret stadig. Flere ganger merket William det. Da møtet var over, ba han Tobias bli igjen. Døren lukket seg. «Du er ikke helt til stede i dag.» Tobias sukket. «Beklager.» «Du trenger ikke beklage.» William satte seg ved siden av ham. «Jeg er bare bekymret.» Han la hånden rolig over Tobias sin. «Hvis noe skremmer deg, vil jeg heller vite det enn å gjette.» Tobias møtte blikket hans. Han var nær ved å fortelle om den svarte konvolutten. Om nøkkelen. Om kartet. Men ordene stoppet igjen. «Jeg trenger bare litt tid.» William nikket. «Den skal du få.» Utpå ettermiddagen fikk Tobias en mulighet. William ble kalt inn til et digitalt møte med styret. Flere av lederne var opptatt andre steder i bygningen. Korridorene var uvanlig stille. Tobias tok heisen ned til arkivet. Arkivmedarbeideren smilte da hun så ham. «Tilbake allerede?» «Ja,» svarte Tobias rolig. «Jeg vil gjerne lese litt mer om selskapets første år.» «Bare forsyn deg.» Hun gikk inn på kontoret sitt. Tobias ventet til døren lukket seg. Så tok han nøkkelen opp av lommen. Nummer 17. Han fulgte korridoren helt bakerst. Der, nesten skjult bak en reol, fant han en smal ståldør. På skiltet sto det: Rom 17 – Kun autorisert personell. Pulsen steg. Han så seg rundt. Ingen. Han førte nøkkelen mot låsen. Et lite klikk. Låsen gikk opp. Tobias åpnet døren forsiktig. Rommet var lite. Det luktet gammelt papir og treverk. Langs veggene sto arkivskap med støvete mapper. Midt i rommet sto et skrivebord. På skrivebordet lå én eneste mappe. Ingen andre dokumenter. På forsiden sto det med falmede bokstaver: Konfidensielt Under tittelen var et årstall. Nesten tjue år gammelt. Tobias kjente pusten bli raskere. Han løftet hånden mot mappen. Akkurat idet fingertuppene berørte den, hørte han en stemme bak seg. «Du burde kanskje ikke være her.» Tobias snudde seg brått. I døråpningen sto en eldre mann i mørk dress. Han bar et adgangskort rundt halsen. Ansiktet var alvorlig, men ikke truende. «Hvem er du?» spurte Tobias. Mannen svarte rolig. «Jeg har arbeidet her lenger enn de fleste.» Han kastet et blikk mot mappen. «Noen historier gjør mer skade enn de gjør godt.» Tobias holdt fast ved mappen. «Jeg leter bare etter sannheten.» Den eldre mannen så lenge på ham. «Da må du være forberedt på at sannheten ikke alltid gir fred.» Før Tobias rakk å spørre mer, lød raske skritt ute i korridoren. Den eldre mannen snudde seg mot lyden. «Lukk døren. Nå.» Tobias kjente hjertet hamre. Noen var på vei mot rom nummer 17.Tobias kjente hjertet hamre. Den eldre mannen sto fortsatt i døråpningen, med blikket rettet mot korridoren. Skrittene kom nærmere. Rolige. Bestemte. Noen var på vei mot rom nummer 17. «Slukk lyset,» hvisket mannen. Tobias reagerte instinktivt. Rommet ble liggende i halvmørke. Bare en smal stripe lys fra korridoren snek seg inn gjennom døråpningen. Begge ble stående helt stille. Skrittene

stoppet utenfor. Noen tok i dørhåndtaket. Tobias holdt pusten. Håndtaket beveget seg sakte ned. Men døren åpnet seg ikke. Den var fortsatt låst fra innsiden. Et langt øyeblikk var det helt stille. Så hørte de en lav stemme utenfor. «Merkelig …» Stemmen var ukjent. Ikke William. Ikke arkivmedarbeideren. Ikke noen Tobias hadde hørt før. Etter noen sekunder fortsatte skrittene nedover korridoren. Lyden ble svakere. Til slutt var den borte. Den eldre mannen pustet lett ut. «Vi har ikke mye tid.» Han tente skrivebordslampen igjen. «Hvem var det?» spurte Tobias. Mannen ristet langsomt på hodet. «Det er tryggere at du ikke vet ennå.» «Men du vet hvem det er?» «Ja.» «Er det den samme personen som følger etter meg?» Mannen svarte ikke. Stillheten var svar nok. Tobias så ned på mappen. «Hva er dette?» Den eldre mannen gikk bort til skrivebordet. Han la hånden forsiktig på den støvete mappen. «Historien om hvordan alt begynte.» «Med William?» «Ja.» «Og andre.» Han så Tobias inn i øynene. «Men husk én ting.» «Fortiden er sjelden så enkel som den ser ut.» Forsiktig åpnet Tobias mappen. Øverst lå gamle avisutklipp. Artikler om firmaets første år. Gamle kontrakter. Fotografier. Han bladde langsomt. Så stanset han. Et gruppebilde. William sto sammen med flere ansatte utenfor den første kontorbygningen. Ingen Julian. Likevel var det noe annet som fanget oppmerksomheten. En mann sto helt bakerst. Halvt skjult. Ansiktet var uklart. Men rundt halsen hang et sølvsmykke. En halvmåne. Den samme halvmånen. «Hvem er han?» spurte Tobias. Den eldre mannen lente seg nærmere. «Det spørsmålet har mange stilt.» «Og ingen har fått svar?» «Ikke ennå.» Tobias bladde videre. Plutselig gled en løs lapp ut av mappen. Den landet på gulvet. Han bøyde seg ned og tok den opp. Det var en kopi av et gammelt brev. Øverst sto bare én setning. “Noen sannheter må vente til tiden er riktig.” Ingen underskrift. Ingen dato. Bare ordene. «Dette brevet …» begynte Tobias. Den eldre mannen avbrøt ham. «Legg det tilbake.» «Hvorfor?» «Fordi det ikke er ditt.» Tobias så undrende på ham. «Hvem tilhører det?» Mannen svarte lavt. «William.» Akkurat da blinket lyset. Én gang. To ganger. Så ble hele rommet mørkt. «Hva skjer?» hvisket Tobias. Den eldre mannen tok et skritt bakover. «Noen har slått av strømmen i denne delen av bygningen.» Mørket ble tett. Bare nødlyset i korridoren kastet et svakt grønt skjær inn gjennom dørsprekken. Så hørtes den samme stemmen igjen. Denne gangen mye nærmere. «Jeg vet at noen er der inne.» Tobias kjente pulsen stige. Den eldre mannen grep forsiktig armen hans. «Ikke si et ord.» Skrittene nærmet seg døren. Langsomme. Kontrollerte. Noen stoppet rett utenfor. En hånd gled over døren. Så kom tre rolige bank. Bank. Bank. Bank. Tobias holdt pusten. På den andre siden av døren sa den ukjente stemmen rolig: «Vi sees snart, Tobias.» Så ble det helt stille. Ingen skritt.

Ingen lyder. Bare den tunge stillheten. Tobias og den eldre mannen så på hverandre. For første gang hadde den mystiske personen sagt navnet hans høyt. Det betydde én ting. Han fulgte ikke bare etter Tobias. Han visste nøyaktig hvor Tobias var. Ingen av dem beveget seg. Den ukjente stemmen hadde forsvunnet, men ordene hang fortsatt igjen i rommet. «Vi sees snart, Tobias.» Tobias kjente pulsen dunke i tinningene. «Han vet navnet mitt,» hvisket han. Den eldre mannen nikket alvorlig. «Det har han visst en stund.» «Hvem er han?» «Det kan jeg ikke fortelle deg.» «Hvorfor?» Mannen møtte blikket hans. «Fordi da setter jeg flere liv i fare.» Noen sekunder senere kom lyset tilbake. Lysstoffrørene blinket et par ganger før rommet igjen ble opplyst. Den eldre mannen lukket raskt mappen. «Du må gå.» «Men jeg har ikke fått noen svar.» «Nei.» Han la hånden på mappen. «Og det er heller ikke meningen i dag.» Tobias kjente frustrasjonen vokse. «Hvorfor viser du meg dette hvis du ikke vil fortelle sannheten?» Den eldre mannen trakk pusten dypt. «Fordi jeg ville at du skulle forstå én ting.» «Hva da?» «William er ikke mannen du bør frykte.» Ordene traff Tobias. Han hadde aldri egentlig vært redd for William. Han hadde vært redd for hemmelighetene. «Kom,» sa den eldre mannen. «Jeg følger deg ut.» De gikk gjennom den smale korridoren. Arkivet var like stille som før. Arkivmedarbeideren satt fortsatt på kontoret sitt og jobbet, som om ingenting hadde skjedd. Da Tobias snudde seg for å takke den eldre mannen, var han borte. Korridoren var tom. «Unnskyld?» sa Tobias lavt. Ingen svarte. Han gikk tilbake noen meter. Rom nummer 17 sto lukket. Døren var låst. Det var som om ingen hadde vært der. Resten av arbeidsdagen klarte Tobias ikke å konsentrere seg. Han svarte på e-poster, deltok i møter og signerte dokumenter, men tankene var et helt annet sted. William la merke til det. «Har du tid til en liten pause?» spurte han. Tobias så opp. «Gjerne.» De gikk opp til takterrassen på hovedkontoret. Regnet var borte, og den friske luften gjorde godt. William lente seg mot rekkverket. «Jeg savner at du smiler.» Tobias så på ham. «Jeg smiler jo.» William ristet svakt på hodet. «Ikke med øynene.» Stillheten mellom dem var varm, men tung. Til slutt tok William hånden hans. «Du trenger ikke være sterk hele tiden.» «Det vet jeg.» «Da får du lov til å lene deg litt på meg.» Tobias kjente en ro spre seg. Han tok et skritt nærmere. «Takk.» William la en arm rundt ham. De ble stående slik en stund. Ingen ord. Bare vinden som beveget seg mellom bygningene og lyden av byen langt under dem. For et øyeblikk føltes det som om alt kunne bli bra. På vei tilbake til kontoret stoppet William. «Jeg må innom styret en halvtime.» «Går det fint at du drar hjem litt senere?» «Selvfølgelig.» «Da sees vi snart.» William smilte og forsvant ned korridoren. Tobias ble stående alene. Idet han skulle gå inn på sitt eget kontor, oppdaget han

noe. En liten svart minnepinne lå på dørmatten. Ingen lapp. Ingen konvolutt. Bare minnepinnen. Han tok den opp. På den var det festet en hvit etikett. Med sirlig håndskrift sto det: For Tobias. Ikke la William se denne. Tobias stirret på ordene. Et iskaldt gufs gikk gjennom kroppen. Han så seg rundt. Korridoren var tom. Likevel fikk han den samme følelsen som før. Som om noen sto et sted i bygningen. Og fulgte hvert eneste skritt han tok. Han lukket hånden rundt minnepinnen. For første gang begynte han å lure på om noen forsøkte å splitte ham og William. Og det var kanskje den farligste planen av alle. Tobias ble stående urørlig. Den lille svarte minnepinnen lå i håndflaten hans. Den veide nesten ingenting. Likevel føltes den tyngre enn alle brevene han hadde mottatt. «For Tobias. Ikke la William se denne.» Han leste etiketten én gang til. Hvem kunne ha lagt den der? Og hvordan hadde vedkommende visst at William var opptatt i styremøte akkurat nå? Tobias så seg rundt. Korridoren var tom. Bare den svake summingen fra ventilasjonsanlegget fylte stillheten. Han la minnepinnen i innerlommen på dressjakken og gikk inn på kontoret. Forsiktig låste han døren. Han satte seg ved skrivebordet. Datamaskinen sto fortsatt på. Skjermen viste kalenderen for resten av uken. Møter. Konferanser. En middag med viktige samarbeidspartnere. Alt virket normalt. Likevel var ingenting normalt lenger. Tobias tok frem minnepinnen. Han holdt den mellom fingrene. Et øyeblikk vurderte han å koble den til datamaskinen. Så trakk han hånden til seg. Hva om den inneholdt et virus? Hva om noen forsøkte å få tilgang til selskapets systemer? Han husket sikkerhetsrutinene William hadde lært ham. Aldri åpne ukjente lagringsenheter på firmaets nettverk. Han la minnepinnen tilbake i lommen. «Ikke her,» hvisket han. Det banket lett på døren. «Kom inn.» William kom inn med et varmt smil. «Der var du.» Han så litt sliten ut etter styremøtet. «Hvordan gikk møtet?» spurte Tobias. William løsnet slipset. «Langt.» «Men bra.» Han satte seg i stolen på den andre siden av skrivebordet. «Jeg tenkte vi kunne dra hjem tidlig.» Tobias smilte. «Det høres godt ut.» William studerte ham et øyeblikk. «Du virker litt roligere.» «Kanskje.» «Jeg prøver.» William nikket. «Det er alt jeg ber om.» På vei hjem tok de en liten omvei langs fjorden. Solen hadde endelig brutt gjennom skyene. Folk satt på benkene langs promenaden. Barn lekte ved vannkanten. En eldre mann matet måkene. «Noen ganger trenger vi dette,» sa William. «Bare å se at verden går videre.» Tobias lente hodet mot bilvinduet. «Ja.» William tok hånden hans et øyeblikk. «Uansett hva som skjer, er du ikke alene.» Ordene var enkle. Men Tobias kjente hvor mye de betydde. Han ønsket så inderlig å fortelle William om minnepinnen. Likevel lot han være. Ikke fordi han ikke stolte på ham. Men fordi noen tydelig ønsket at han skulle holde den skjult. Hjemme i toppleiligheten laget de

middag sammen. William fant frem et gammelt forkle og kastet det lekent mot Tobias. «Da er du kjøkkensjef.» Tobias lo. «Jeg trodde det var din jobb.» «Ikke i dag.» De lo mens de hakket grønnsaker, smakte på sausen og ertet hverandre over hvem som lagde den beste maten. Det var slike øyeblikk Tobias elsket mest. Ingen direktørtitler. Ingen hemmeligheter. Bare dem. Da middagen var ferdig, tente William stearinlys på bordet. «For oss,» sa han og løftet glasset. «For oss,» svarte Tobias. De smilte. Et øyeblikk virket alt enkelt igjen. Senere den kvelden, etter at William hadde gått for å ta en telefon på arbeidsrommet, gikk Tobias stille inn i biblioteket. Han hentet frem en gammel bærbar datamaskin som ikke var koblet til firmaets nettverk. Den hadde ligget ubrukt i en skuff i flere år. «Hvis jeg skal se hva som er på denne,» mumlet han, «så gjør jeg det trygt.» Han satte minnepinnen forsiktig inn. Skjermen flimret et øyeblikk. Så åpnet det seg én eneste mappe. Den hadde ikke noe navn. Bare et symbol. En halvmåne. Tobias kjente hjertet slå raskere. Han førte musepekeren mot mappen. Idet han skulle klikke, hørte han skritt ute i gangen. «Tobias?» ropte William. I samme øyeblikk ble skjermen svart. Datamaskinen slo seg av. Helt av seg selv. Tobias stirret forvirret på den mørke skjermen. Han trykket på av/på-knappen. Ingenting skjedde. Datamaskinen var død. Han tok raskt ut minnepinnen og la den i lommen idet William åpnet døren. «Der var du,» sa William med et smil. «Jeg lurte på hvor du ble av.» Tobias svarte med et anstrengt smil. «Jeg skulle bare hente en bok.» William så seg rundt i biblioteket. «Kom.» «Vi setter oss i stuen litt.» Tobias nikket. Men idet han slukket lyset i biblioteket, kunne han ikke fri seg fra én tanke. Noen hadde sørget for at han ikke fikk se innholdet. Spørsmålet var bare hvordan. Tobias fulgte etter William inn i stuen. Han forsøkte å virke avslappet, men tankene var fortsatt inne i biblioteket. Den svarte skjermen. Den gamle datamaskinen. Halvmåne-symbolet. Noe hadde avbrutt forsøket hans på å åpne minnepinnen. Tilfeldighet? Eller hadde noen overvåket ham? William satte seg i sofaen. «Kom hit.» Tobias satte seg ved siden av ham. William la en arm rundt skuldrene hans. «Du virker fjern igjen.» Tobias lente hodet forsiktig mot skulderen hans. «Beklager.» «Du trenger aldri beklage at du tenker.» William smilte. «Jeg skulle bare ønske jeg visste hva som foregår inni hodet ditt.» De satt lenge uten å si noe. Musikken fra stereoanlegget fylte rommet. Peisen kastet et varmt lys over stuen. Tobias tok Williams hånd. «Takk.» William så overrasket på ham. «For hva?» «For at du aldri gir opp.» William smilte varmt. «Jeg kommer aldri til å gi opp oss.» Ordene traff Tobias rett i hjertet. Han kjente en uro over at han fortsatt skjulte minnepinnen. Likevel klarte han ikke å fortelle sannheten. Ikke ennå. Senere samme kveld hadde William sovnet i sofaen. En bok lå åpen på fanget hans.

Tobias smilte for seg selv. Han hentet et pledd og la det forsiktig over William. William åpnet øynene et lite øyeblikk. «Blir du ikke?» «Jeg skal bare rydde litt.» «Ikke vær lenge.» «Det lover jeg.» Tobias gikk stille tilbake til biblioteket. Han fant frem den gamle datamaskinen igjen. Denne gangen koblet han den til strøm. Etter noen sekunder startet den. Skjermen lyste opp. Han satte inn minnepinnen. Den samme mappen dukket opp. Halvmånen. Han klikket. Denne gangen åpnet den seg. Det var bare én fil. Ingen tittel. Bare dato. 18.09.2004 Tobias åpnet filen. Et videobilde flimret frem. Kvaliteten var dårlig. Kameraet ristet. Det så ut som et gammelt hjemmeopptak. En ung William kom gående inn i bildet. Han lo av noe utenfor kameraet. Noen filmet ham. «Kom igjen!» hørte Tobias en ukjent stemme si. William snudde seg og smilte. «Du filmer alt.» Stemmen lo. «Noen må jo passe på minnene.» Videoen fortsatte. Flere mennesker dukket opp. Ansiktene var unge. Glade. Så stoppet Tobias opp. I bakgrunnen sto en mann. Han hadde ryggen til kameraet. Han var høy. Mørkhåret. Og rundt halsen hang den samme halvmånen. Ansiktet var umulig å se. Akkurat da frøs bildet. Videoen stoppet. På skjermen dukket én linje opp. “Han sto der allerede den gangen.” Tobias stirret. Han forsøkte å starte videoen igjen. Men filen var borte. Hele mappen var tom. Han lente seg bakover. «Hva i all verden …» Plutselig blinket skjermen. En ny tekst dukket opp. IKKE STOL PÅ BILDENE. LET ETTER SANNHETEN. Så forsvant teksten. Mappen lukket seg av seg selv. Minnepinnen var tom. Ingen filer. Ingen videoer. Som om ingenting hadde eksistert. Tobias tok ut minnepinnen. Hendene skalv. Dette kunne ikke være en feil. Noen hadde lagt igjen akkurat nok informasjon til å lede ham videre. Men ikke nok til å gi svar. Han åpnet notatboken. Under de tidligere notatene skrev han: Video fra 2004. Ung William. Ukjent mann med halvmåne. Video slettet automatisk. «Han sto der allerede den gangen.» Han stirret lenge på den siste setningen. *Allerede den gangen.* Betød det at den mystiske mannen hadde fulgt William i over tjue år? I det samme hørte han en svak lyd utenfor biblioteksvinduet. Et lite metallisk klikk. Han gikk forsiktig bort til gardinen. Trakk den til side. Nede på gaten sto en svart bil parkert. Lysene var slukket. Motoren gikk. En skikkelse satt bak rattet. Ansiktet var skjult. Bilen ble stående urørlig. Så, som om føreren visste at Tobias så ned, blinket frontlysene én gang. Bare én gang. Deretter kjørte bilen sakte bort og forsvant inn i natten. Tobias ble stående ved vinduet. For første gang var han sikker. Dette handlet ikke lenger om tilfeldigheter. Noen fulgte dem. Noen ventet. Og noen ønsket at Tobias skulle finne sannheten – før det var for sent. Tobias ble stående ved biblioteksvinduet lenge etter at den svarte bilen var borte. Hjertet slo hardt. Han prøvde å overbevise seg selv om at det kunne være en

tilfeldighet. Men innerst inne visste han at det ikke var det. Den samme bilen. Den samme følelsen. Den samme uroen. Noen var alltid ett skritt foran. Neste morgen våknet Tobias tidligere enn vanlig. Leiligheten var stille. Han listet seg ut på terrassen med en kopp kaffe. Byen var i ferd med å våkne. Solen steg sakte over fjorden, og de første båtene gled rolig gjennom det blanke vannet. For første gang på flere dager føltes morgenen fredelig. «Her er du.» William kom ut med et smil. Han hadde på seg en mørk genser og en enkel jeans – et sjeldent syn sammenlignet med de skreddersydde dressene han vanligvis brukte. «Jeg tenkte du trengte litt selskap.» Tobias smilte. «Det gjorde jeg.» William stilte seg ved siden av ham. «Skal vi ta fri i helgen?» «Bare vi to.» «Ingen telefoner.» «Ingen møter.» Tobias så overrasket på ham. «Virkelig?» William nikket. «Jeg har funnet et lite hotell ved kysten.» «Ingen vet at vi skal dit.» Tobias kjente skuldrene senke seg. «Det høres fantastisk ut.» William tok hånden hans. «Da gjør vi det.» På kontoret senere samme formiddag forsøkte Tobias å konsentrere seg om arbeidet. Telefonen ringte. Et ukjent nummer. Han svarte forsiktig. «Hallo?» Ingen svarte. Bare svak pust. Så kom en lav stemme. «Du leter på de riktige stedene.» Linjen ble brutt. Tobias stirret på telefonen. Stemmen var rolig. Ikke truende. Men den sendte en iskald følelse gjennom kroppen. «Alt bra?» William sto plutselig i døråpningen. Tobias la telefonen fra seg. «Ja.» William så på ham et øyeblikk. «Du sier det.» «Men jeg tror deg ikke.» Tobias sukket. «Det er bare mye som skjer.» William gikk bort og satte seg på kanten av skrivebordet. «Da deler vi det.» «Du trenger ikke bære alt alene.» Tobias så lenge på mannen han elsket. Han hadde lyst til å fortelle alt. Om telefonen. Om minnepinnen. Om den svarte bilen. Men noe holdt ham tilbake. Han fryktet at noen ønsket nettopp det – å få dem til å tvile på hverandre. «Jeg skal fortelle deg når jeg er klar.» William smilte varmt. «Det er nok.» Senere på ettermiddagen fikk Tobias en melding fra Frida. Har du tid til en kaffe etter jobb? Du virker langt borte for tiden. Tobias svarte nesten med en gang. Ja. En time passer fint. Han trengte å møte noen som kjente ham fra før alt dette begynte. Kafeen var nesten tom. Frida satt allerede ved vinduet. «Du ser sliten ut,» sa hun idet Tobias satte seg. «Er det så tydelig?» Hun nikket. «Du prøver å være sterk for alle andre.» «Men hvem er sterk for deg?» Tobias smilte trist. «Det spørsmålet har jeg ikke noe godt svar på.» Frida la hånden over hans. «Da får du låne litt styrke av meg.» Han kjente en varme spre seg. «Takk.» Da de gikk ut fra kafeen en time senere, hadde mørket begynt å senke seg. De tok farvel med en klem. «Ring meg når som helst,» sa Frida. «Det lover jeg.» Tobias gikk mot firmabilen som ventet. Idet han åpnet bildøren, oppdaget han en liten hvit konvolutt under vindusviskeren. Han stivnet. Sjåføren så forundret

på ham. «Er det noe galt, Tobias?» «Nei …» Han tok konvolutten. Denne gangen sto det ingen navn på utsiden. Bare et enkelt segl med en halvmåne. Han ventet til bilen var i bevegelse før han åpnet den. Inni lå ett eneste fotografi. Et gammelt bilde av firmaets første hovedkontor. På baksiden sto det skrevet med blått blekk: «Se opp når du kommer tilbake.» Ingen underskrift. Ingen forklaring. Da Tobias kom tilbake til hovedkontoret senere den kvelden for å hente noen papirer, var bygningen nesten tom. Han gikk inn gjennom resepsjonen. Ordene fra lappen gikk rundt i hodet. *Se opp når du kommer tilbake.* Instinktivt løftet han blikket mot den store glassfasaden over inngangen. Der, høyt oppe på taket av nabobygningen, sto en enslig skikkelse. Mørk frakk. Caps trukket langt ned. Helt urørlig. Selv på denne avstanden kunne Tobias kjenne at personen så rett på ham. Et øyeblikk sto de slik. Så snudde skikkelsen seg rolig. Og forsvant inn i mørket. Tobias ble stående alene på fortauet. Han visste fortsatt ikke hvem mannen var. Men én ting var sikkert. Skyggen som fulgte ham, kom nærmere for hver dag. Tobias ble stående og stirre opp mot taket. Den mørke skikkelsen var borte. Som om den aldri hadde vært der. Han kjente et sug i magen. Denne gangen hadde den mystiske mannen ikke forsøkt å skjule seg. Han hadde ønsket å bli sett. «Tobias?» Resepsjonisten kom bort til ham. «Går det bra?» Han rev blikket bort fra taket. «Ja … jeg trodde bare jeg så noen.» Hun fulgte blikket hans. «Det er ingen der oppe.» Tobias nikket svakt. «Kanskje jeg tok feil.» Men innerst inne visste han at han ikke hadde gjort det. Da han kom hjem, ventet William i stuen. Peisen var tent, og en svak duft av nybakt brød fylte leiligheten. «Der er du.» William gikk bort og ga ham en lang klem. «Du ser sliten ut.» Tobias lukket øynene et øyeblikk. «Det har vært en lang dag.» William strøk ham over ryggen. «Da passer det perfekt at vi reiser i morgen.» «Jeg gleder meg.» «Ingen jobb.» «Ingen møter.» «Bare oss.» Tobias smilte. «Det trenger vi.» Tidlig neste morgen kjørte de sørover langs kysten. Solen skinte fra en skyfri himmel. Vinduene sto litt åpne, og den salte sjøluften fylte bilen. William hadde slått av telefonen. «Ingen får tak i meg før mandag.» Tobias lo. «Det kommer styret til å overleve.» «Det håper jeg.» De lo begge. Det var lenge siden latteren hadde kommet så naturlig. Etter to timer svingte de inn foran et lite boutiquehotell ytterst mot havet. Hvite trevegger. Store vinduer mot sjøen. En liten privat strand nedenfor. «William …» Tobias smilte bredt. «Dette er fantastisk.» William tok kofferten ut av bilen. «Jeg tenkte du trengte et sted hvor du kunne puste.» Suiten lå i øverste etasje. Store panoramavinduer vendte rett mot havet. Bølgene slo rolig mot svabergene nedenfor. På terrassen sto to solsenger og et lite boblebad. «Du har virkelig overgått deg selv,» sa Tobias. William smilte. «Det var planen.» De brukte resten av

ettermiddagen på stranden. De gikk barbeint langs vannkanten. Samlet skjell. Snakket om alt og ingenting. Ingen av dem nevnte brevene. Ingen nevnte den mystiske mannen. For noen timer fikk de lov til å være bare Tobias og William. Da solen begynte å gå ned, satte de seg på svabergene. Himmelen ble farget i varme toner av gull, rosa og rødt. William tok hånden til Tobias. «Vet du hva jeg elsker mest med deg?» Tobias smilte. «Nei.» «At du fortsatt ser det gode i mennesker.» «Selv når verden prøver å overbevise deg om noe annet.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Du gjør det ikke alltid lett.» William lo stille. «Nei.» «Men jeg prøver.» Tilbake på hotellet ventet en middag med levende lys på terrassen. En servitør serverte fersk sjømat og nybakt brød før de trakk seg diskret tilbake. Bølgene var den eneste lyden. Etter middagen ble de sittende tett sammen under et mykt pledd. William så på Tobias. «Lover du meg én ting?» «Hva da?» «Uansett hva som skjer fremover …» Han tok en liten pause. «… så må du aldri slutte å tro på kjærligheten.» Tobias så undrende på ham. «Hvorfor sier du det?» William smilte. «Fordi kjærligheten reddet meg.» Han strøk Tobias over kinnet. «Og den reddet deg.» Tobias svarte med et stille kyss. Et øyeblikk fantes bare havet, vinden og den trygge nærheten mellom dem. Senere den kvelden sto Tobias alene ute på terrassen. Han så utover det mørke havet. Langt ute blinket et enslig lys. Først trodde han det var en båt. Så beveget lyset seg. Langsomt. Mot land. Han lente seg over rekkverket. På stranden nedenfor sto en skikkelse. Mørk frakk. Hendene i lommene. Skikkelsen sto helt stille og så opp mot hotellet. Rett mot Tobias. Et iskaldt gufs gikk gjennom kroppen hans. Han rygget ett skritt tilbake. «William!» ropte han. Da William kom ut på terrassen noen sekunder senere, var stranden tom. Bare bølgene slo rolig mot sanden. «Hva skjedde?» spurte William. Tobias så ned mot stranden. «Han var der.» «Hvem?» Tobias svarte lavt. «Den mystiske mannen.» William la armen rundt ham. De ble stående og se utover havet. Ingen av dem la merke til at et lite rødt lys blinket svakt oppe i åssiden bak hotellet. Noen filmet dem. På lang avstand. Og kameraet sluttet ikke å ta opp. Tobias ble stående på terrassen lenge etter at skikkelsen hadde forsvunnet. Havet lå mørkt og urolig under dem. Bølgene slo rytmisk mot stranden, men den rolige lyden klarte ikke å fjerne uroen som hadde festet seg i kroppen hans. William la hånden forsiktig på skulderen hans. «Kom inn.» «Det begynner å bli kaldt.» Tobias nikket uten å si noe. Han kastet et siste blikk mot stranden. Ingen. Bare sand, svaberg og hav. Likevel føltes det som om noen fortsatt fulgte med. Inne i suiten tente William noen stearinlys. Det varme lyset fylte rommet og skapte en helt annen stemning enn mørket utenfor. «Sett deg litt,» sa William rolig. Han gikk bort til minibaren og hentet to glass med mineralvann. «Du skjelver.» Tobias

tok imot glasset. «Jeg er bare litt urolig.» William satte seg ved siden av ham. «Jeg tror deg.» «Du gjør det?» «Selvfølgelig.» William så ham inn i øynene. «Jeg vet at du ikke finner på dette.» Ordene ga Tobias en uventet ro. Han lente hodet mot Williams skulder. «Takk.» Det ble stille. Bare knitringen fra peisen og lyden av havet utenfor kunne høres. William tok hånden hans. «Kan vi gjøre én avtale?» «Hvilken?» «Denne helgen skal vi ikke la frykten vinne.» Tobias smilte svakt. «Det skal vi prøve.» William smilte tilbake. «Nei.» «Vi skal klare det.» Senere den kvelden åpnet William døren ut til terrassen igjen. Den kjølige sjøluften strømmet inn. «Kom.» «Jeg vil vise deg noe.» Tobias fulgte etter. Over dem strakte nattehimmelen seg klar og full av stjerner. Langt ute blinket et fyrtårn i jevne intervaller. «Vakkert,» hvisket Tobias. William nikket. «Da jeg var yngre, dro jeg ofte til steder som dette.» «Når livet ble for mye.» «Her fant jeg alltid ro.» Han tok Tobias i hånden. «Nå er det du som er roen min.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han lente seg nærmere, og de ble stående tett sammen mens vinden beveget håret deres. Et mykt kyss ble delt mellom dem – varmt, rolig og fullt av nærhet. Ingen hast. Bare kjærligheten som hadde båret dem gjennom så mye. Etterpå satte de seg i boblebadet på terrassen. Det varme vannet sto i sterk kontrast til den kjølige kveldsluften. De snakket om fremtiden. Om steder de ville besøke. Om drømmer de fortsatt hadde. «Når alt dette er over,» sa William, «vil jeg kjøpe et lite hus ved sjøen.» Tobias smilte. «Med en stor terrasse.» «Og en peis.» «Og en hund.» William lo. «To hunder.» «Greit.» De lo begge. For en stund var de bare to mennesker som drømte om et liv sammen. Da de gikk inn igjen, la Tobias merke til noe. Balkongdøren sto på gløtt. Han var sikker på at den hadde vært lukket. «William …» William snudde seg. «Hva er det?» Tobias pekte mot døren. «Lukket du den?» William ristet på hodet. «Nei.» De så på hverandre. Et kaldt vindkast fikk gardinene til å bevege seg. William gikk rolig bort og undersøkte døren. Ingen tegn til innbrudd. Ingen ødelagt lås. Men på gulvet, rett innenfor dørterskelen, lå en liten, mørk stein. William plukket den opp. Rundt steinen var det surret en tynn svart tråd. Under tråden lå en sammenbrettet papirlapp. William så på Tobias. «Har du sett denne før?» «Nei.» William løsnet tråden og brettet lappen forsiktig ut. Begge leste den i stillhet. “Noen følger ikke sporene. De lager dem.” Ingen navn. Ingen signatur. Bare den korte setningen. William foldet lappen sammen igjen. Ansiktet hans var alvorlig. «Nå er det nok.» «Hva mener du?» spurte Tobias. William tok opp telefonen. «I morgen tidlig reiser vi hjem.» «Og denne gangen skal jeg finne ut hvem som leker med livene våre.» Tobias så ut mot det mørke havet. Langt ute blinket fyrlyset igjen. Men denne gangen var han sikker på én ting. Den som fulgte etter dem, var ikke tilfeldig. Noen

hadde visst nøyaktig hvor de skulle. Og nå hadde den personen vist at ingen steder lenger var helt trygge. Morgenen kom tidligere enn de hadde ønsket. En tett tåke lå over havet, og det lille hotellet virket nesten avskåret fra resten av verden. Tobias sto ved vinduet med en kopp kaffe i hånden og så ut mot stranden. Alt var stille. Ingen skikkelse. Ingen spor. Bare bølgene som rolig rullet inn mot land. Likevel klarte han ikke å glemme lappen som hadde ligget ved terrassedøren. *«Noen følger ikke sporene. De lager dem.»* Ordene hadde festet seg. De føltes ikke som en trussel. De føltes som en advarsel. William kom bort og stilte seg ved siden av ham. «Har du sovet noe?» Tobias ristet svakt på hodet. «Ikke mye.» William la hånden forsiktig mot ryggen hans. «Da drar vi hjem.» «Jeg vil ikke at denne helgen skal ende slik.» Tobias snudde seg mot ham. «Det er ikke din skyld.» William smilte trist. «Nei.» «Men jeg skulle ønske jeg kunne beskytte deg mot alt dette.» Tobias tok hånden hans. «Du beskytter meg mer enn du tror.» Etter frokosten pakket de koffertene. Før de forlot suiten, gikk Tobias en siste runde gjennom rommene. Soverommet. Stuen. Terrassen. Alt så normalt ut. Likevel stanset han ved terrassedøren. På utsiden, nesten usynlig, satt et lite merke risset inn i treverket. En halvmåne. Ikke større enn en mynt. «William.» William kom bort. «Hva er det?» Tobias pekte. William strøk fingeren forsiktig over merket. Ansiktet ble alvorlig. «Dette var ikke her da vi kom.» «Nei.» William tok et bilde med telefonen. «Ingen skal få vite om dette ennå.» «Hvorfor?» «Fordi jeg først vil forstå hva det betyr.» Bilen rullet nordover langs kystveien. Tåken lettet sakte, og solen begynte å bryte gjennom skyene. For første gang på lenge skrudde William av radioen. «Kan jeg spørre deg om noe?» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» «Stoler du fortsatt på meg?» Spørsmålet kom så uventet at Tobias ble sittende stille. Han så ut gjennom vinduet. Deretter vendte han seg mot William. «Ja.» William møtte blikket hans. «Selv etter alt dette?» «Ja.» Tobias tok en liten pause. «Men jeg tror det er ting du ikke er klar til å fortelle.» William senket blikket. «Det har du rett i.» Stillheten som fulgte var tung, men ærlig. «Når tiden er inne,» sa William lavt, «skal du få vite alt.» De stoppet ved en liten kafé med utsikt over sjøen. Mens William bestilte mat, gikk Tobias ut på den smale trebrygga. Han trakk pusten dypt. Den salte luften gjorde godt. En fiskebåt passerte sakte forbi. Alt virket fredelig. Så oppdaget han noe. Ytterst på brygga lå en liten metallgjenstand. Han bøyde seg ned. Det var en gammel mansjettknapp i sølv. På forsiden var det gravert inn en halvmåne. Tobias kjente et gufs. Han så seg raskt rundt. Ingen virket å legge merke til ham. Han la mansjettknappen forsiktig i lommen. «Der er du.» William kom gående med to kaffekopper. «Jeg lurte på hvor du ble av.» Tobias smilte. «Jeg trengte bare litt frisk luft.» William rakte ham en kopp. «Da fant du riktig

sted.» Tobias svarte med et smil. Men hånden i jakkelommen lukket seg rundt den kalde mansjettknappen. Han valgte å ikke si noe. Ikke ennå. Da de nærmet seg byen senere på ettermiddagen, begynte trafikken å tetne. William kjørte rolig. Plutselig så Tobias inn i sidespeilet. En mørk SUV lå et godt stykke bak dem. Den holdt samme avstand gjennom flere lyskryss. «William.» «Ja?» «Den bilen bak oss.» William kastet et raskt blikk i speilet. «Kanskje den bare skal samme vei.» «Kanskje.» Likevel valgte William en annen rute gjennom sentrum. SUV-en fortsatte rett frem. Begge pustet lettet ut. «Ser du?» sa William med et forsiktig smil. «Ikke alle skygger følger etter oss.» Tobias nikket. Men han klarte ikke å slippe tanken på mansjettknappen. Noen hadde vært på brygga før ham. Og noen hadde etterlatt seg et nytt spor. Spørsmålet var ikke lenger *om* noen ville at han skulle finne sannheten. Spørsmålet var *hvorfor*. Byens silhuett steg opp foran dem. Tobias lente hodet mot bilvinduet mens de kjørte den siste strekningen mot toppleiligheten. Helgen ved havet hadde gitt dem noen etterlengtede øyeblikk sammen, men uroen hadde fulgt med hjem. Mansjettknappen lå fortsatt i jakkelommen. Den lille halvmånen kjentes nesten tyngre for hver kilometer. William parkerte bilen i garasjen under bygningen. Han slo av motoren og ble sittende et øyeblikk. «Vi kommer oss gjennom dette.» Tobias vendte seg mot ham. «Hvordan kan du være så sikker?» William smilte rolig. «Fordi jeg har lært én ting gjennom livet.» «Hva da?» «At frykten blir sterkere hvis vi lar den styre oss.» Han tok Tobias i hånden. «Og det nekter jeg.» Tobias klemte hånden hans tilbake. «Da nekter jeg også.» Heisen førte dem lydløst opp til toppetasjen. Da dørene gled til side, stoppet William brått. Ytterdøren til leiligheten sto på gløtt. Begge ble stående helt stille. «Låste du da vi dro?» spurte Tobias lavt. William svarte uten å nøle. «Alltid.» Han tok et rolig skritt frem. «Bli bak meg.» Tobias kjente hjertet slå hardere. William åpnet døren forsiktig. Leiligheten var stille. Ingen lyder. Ingen bevegelser. De gikk systematisk gjennom rom etter rom. Kjøkkenet. Stuen. Biblioteket. Soverommet. Alt så ut til å være på plass. Ingen tegn til innbrudd. «Merkelig,» sa William. «Noen må ha vært her.» Da Tobias kom inn i biblioteket, stanset han. På skrivebordet lå notatboken hans. Den var åpen. Han var sikker på at han hadde lukket den før de dro. William kom bort. «Var den slik?» «Nei.» Tobias gikk nærmere. Ingen sider var revet ut. Ingen nye ord var skrevet. Men mellom sidene lå en tørket hvit rose. Ingen av dem sa noe. William tok forsiktig opp blomsten. «Denne har ikke vært her lenge.» Tobias kjente et ubehag bre seg. «Noen har vært inne.» William nikket alvorlig. «Og de ønsket at vi skulle vite det.» William ringte straks sikkerhetssjefen. «Kan du komme opp med en gang?» Han lyttet. «Ja. Nå.» Han la på. «Ingen rører noe før han kommer.» Tobias

satte seg i stolen. Blikket hvilte på den hvite rosen. «Hva betyr dette?» William svarte lavt. «Jeg vet ikke.» «Men den som gjør dette, spiller et spill.» En halv time senere gikk sikkerhetssjefen gjennom leiligheten. Han undersøkte låser, vinduer og terrassedøren. Til slutt kom han tilbake til stuen. «Det er ingen tegn til innbrudd.» William rynket pannen. «Det er umulig.» «Noen har vært her.» Sikkerhetssjefen nikket. «Det tror jeg også.» «Men personen har visst nøyaktig hvordan alarmsystemet fungerer.» Ordene fikk rommet til å bli stille. «Mener du…» begynte Tobias. «Ja.» Sikkerhetssjefen så alvorlig ut. «Dette virker planlagt av noen med kunnskap.» Senere samme kveld satt Tobias alene ute på terrassen. Mørket hadde lagt seg over byen. Nede på promenaden gikk mennesker hånd i hånd. Livet fortsatte som om ingenting hadde skjedd. Han tok mansjettknappen opp av lommen. Månesymbolet glitret svakt i lyset fra leiligheten. «Hva prøver du å fortelle meg?» hvisket han. Bak ham gled terrassedøren lydløst opp. William kom ut med to kopper varm te. Han rakte den ene til Tobias. «Jeg tenkte du trengte denne.» «Takk.» William satte seg ved siden av ham. Ingen av dem sa noe på en stund. Til slutt brøt William stillheten. «Uansett hva vi finner …» Han så utover fjorden. «… så skal vi finne det sammen.» Tobias smilte svakt. «Sammen.» Han ønsket å tro på det. Langt borte, på taket av en kontorbygning, sto en enslig skikkelse i mørke klær. Et kamera med telelinse var rettet mot toppleiligheten. Et nytt bilde ble tatt. Klikk. Deretter senket skikkelsen kameraet. Et svakt smil kunne skimtes før personen forsvant inn i natten. Skyggene var ikke lenger bare et minne. De hadde kommet hjem. Natten hadde senket seg over byen. Tobias sov urolig. Bildene fra helgen ved havet blandet seg med den hvite rosen, den svarte bilen og mannen på stranden. Da han våknet, lå William fortsatt og sov ved siden av ham. Ansiktet hans var rolig. Tobias ble sittende og betrakte ham. Han tenkte på alt de hadde vært gjennom. Paris. New York. Prisutdelingen. Sommerstedet. Alle de små øyeblikkene som hadde gjort kjærligheten deres sterkere. Han lente seg forsiktig frem og kysset William mykt på pannen. William åpnet øynene langsomt. «God morgen.» «God morgen.» William smilte. «Jeg våkner alltid litt lykkeligere når du er den første jeg ser.» Tobias lo stille. «Du vet akkurat hva du skal si.» «Nei.» William tok hånden hans. «Jeg sier bare sannheten.» Etter frokost dro de sammen til hovedkontoret. Bygningen summet av liv. Ansatte hastet mellom møterom og kontorer. Likevel la Tobias merke til at flere snudde seg etter William. Han var respektert. Beundret. Men denne morgenen virket han mer alvorlig enn vanlig. «Jeg må ha et møte med sikkerhetssjefen,» sa William. «Det tar kanskje en time.» «Går det fint?» «Selvfølgelig.» «Jeg blir på kontoret.» William ga ham et varmt smil før han forsvant ned

korridoren. Tobias satte seg ved skrivebordet. Han prøvde å lese gjennom noen kontrakter, men tankene vandret. Plutselig banket det forsiktig på døren. Den eldre arkivmedarbeideren sto utenfor. Han hadde aldri sett henne oppe i direktøretasjen før. «Beklager at jeg forstyrrer.» Hun holdt en liten brun pakke i hendene. «Dette ble funnet under opprydding i arkivet.» «Det er adressert til deg.» Tobias rynket pannen. «Til meg?» Hun nikket. «Ingen av oss vet hvordan den har havnet der.» Hun la pakken på skrivebordet og gikk. Pakken var pakket inn i brunt papir og surret med hyssing. Ingen frimerker. Ingen avsender. Bare navnet hans. Tobias. Han løste forsiktig opp knuten. Inni lå en liten bok med slitt skinnomslag. På første side sto det skrevet med vakker håndskrift: Dagbok Ingen navn. Ingen dato. Han bladde forsiktig. De første sidene var tomme. Så begynte teksten. *«Hvis du leser dette, betyr det at sannheten er nærmere enn noen gang. Men vær tålmodig. Ikke alt er slik det ser ut.»* Tobias kjente pulsen stige. Han bladde videre. De neste sidene var revet ut. Bare små papirkanter sto igjen. Den første bevarte siden beskrev firmaets første år. Gamle møter. Store drømmer. Mennesker som trodde de kunne forandre verden. Ingen navn som avslørte noe. Ingen omtale av Julian. Ingen omtale av den mystiske mannen. Bare små glimt av en fortid som fortsatt var ufullstendig. «Hva leser du?» William sto plutselig i døren. Tobias lukket dagboken instinktivt. «Bare noen gamle arkivnotater.» William smilte. «Du blir mer og mer historiker.» Tobias lo. «Kanskje litt.» William kom bort. «Har du lyst til å spise lunsj sammen?». «Gjerne.» Tobias la dagboken i den låste skuffen på skrivebordet. Han bestemte seg for å lese resten senere. På vei til restauranten i første etasje gikk de gjennom resepsjonen. Idet de passerte inngangspartiet, stivnet Tobias. Utenfor sto en mann på fortauet. Mørk frakk. Mørk caps. Ansiktet skjult. Han sto helt stille. William merket at Tobias stoppet. «Hva er det?» «Der.» William så ut. Fortauet var tomt. Bare mennesker som hastet forbi. «Jeg så ham.» «Jeg vet.» William la en hånd på skulderen hans. «Denne gangen tror jeg deg.» Etter lunsjen gikk Tobias tilbake til kontoret. Han åpnet den låste skuffen. Den var tom. Dagboken var borte. Ikke et eneste spor. Han lette gjennom hele skrivebordet. Alle skuffene. Alle hyllene. Ingenting. Hjertet begynte å slå raskere. Noen hadde vært inne på kontoret mens han var borte. Og denne gangen hadde de ikke lagt igjen et spor. De hadde tatt ett. Tobias sank ned i stolen. På skrivebordet lå bare én liten hvit lapp. Med sirlig håndskrift sto det: «Ikke alle minner er ment å bli lest.» Ingen signatur. Ingen halvmåne. Ingen forklaring. Bare ordene. Og utenfor kontorvinduet gled en svart bil sakte forbi. Den stoppet ikke. Den fortsatte videre. Men Tobias kunne ikke fri seg fra følelsen av at noen, et sted der ute, fulgte med på hvert eneste trekk han gjorde. Tobias satt

urørlig. Den hvite lappen lå fortsatt på skrivebordet. *«Ikke alle minner er ment å bli lest.»* Han tok et dypt åndedrag. Dagboken var borte. Noen hadde vært inne på kontoret hans. Igjen. Denne gangen hadde de ikke lagt igjen en ledetråd. De hadde tatt en. Han reiste seg raskt og gikk ut i korridoren. «Linda?» Resepsjonisten så opp. «Ja, Tobias?» «Har noen vært inne på kontoret mitt den siste timen?» Hun ristet på hodet. «Ikke som jeg har sett.» «Er du sikker?» «Helt sikker.» Hun så bekymret på ham. «Har det skjedd noe?» Tobias smilte anstrengt. «Jeg finner bare ikke en mappe.» Han ønsket ikke å skape unødig oppstyr. Ikke ennå. Han tok heisen opp til sikkerhetsavdelingen. Sikkerhetssjefen møtte ham i døren. «Tobias.» «Hva kan jeg hjelpe deg med?» «Jeg trenger å se overvåkingskameraene fra direktørgangen.» Sikkerhetssjefen så alvorlig ut. «Har det skjedd noe?» «Noen har vært inne på kontoret mitt.» Noen minutter senere satt de foran en stor skjerm. Videoopptakene startet. Klokken viste 12.43. William og Tobias gikk mot heisen for å spise lunsj. Korridoren ble tom. 12.48. En rengjøringsvogn passerte. 12.55. En sekretær gikk forbi. 13.02. Ingen. Tobias lente seg frem. «Spol litt videre.» Bildene fortsatte. Ingen gikk inn på kontoret. Ingen åpnet døren. Ingen stoppet utenfor. Likevel var dagboken borte. «Det gir ingen mening,» sa Tobias lavt. Sikkerhetssjefen så konsentrert på skjermen. «Vent.» Han sporet opptaket tilbake noen sekunder. «Se her.» Kameraet flimret. Bare et kort øyeblikk. Én eneste svart skjerm. Tre sekunder. Så fortsatte opptaket som normalt. «Kan det være en feil?» spurte Tobias. Sikkerhetssjefen ristet langsomt på hodet. «Ikke tilfeldig.» «Noen har manipulert opptaket.» Ordene fikk Tobias til å fryse til. «Er det mulig?» «Dessverre.» Sikkerhetssjefen sukket. «Men det krever kunnskap.» «Og tilgang.» «Mye tilgang.» Tobias tenkte på William. Nei. Det kunne ikke være ham. Da Tobias kom tilbake til kontoret, ventet William utenfor døren. «Der er du.» Han smilte. «Jeg begynte å lure.» «Jeg var bare hos sikkerhetssjefen.» William hevet øyenbrynene. «Har det skjedd noe?» Tobias nølte. Han fortalte om den forsvunne dagboken. Om kameraopptakene. Om de tre svarte sekundene. William ble alvorlig. «Da er dette større enn jeg trodde.» «Hva mener du?» William så seg rundt før han svarte. «Noen har tilgang til systemer de aldri skulle hatt tilgang til.» Den ettermiddagen bestemte William seg for å avslutte arbeidsdagen tidlig. «Vi trenger litt luft.» De gikk ut av hovedinngangen og fulgte promenaden langs vannet. Høsten var på vei. Bladene hadde begynt å få gyldne farger. En svak vind blåste over fjorden. «Husker du første gangen vi gikk her?» spurte William. Tobias smilte. «Du kjøpte is.» «Selv om det regnet.» William lo. «Det stemmer.» «Du sa at is smakte bedre når været var dårlig.» «Det mener jeg fortsatt.» De lo begge. Det var godt å le. De satte

seg på en benk med utsikt over vannet. William tok Tobias i hånden. «Jeg har tenkt mye.» «Om oss.» Tobias så på ham. «Og?» «Jeg elsker deg mer nå enn den dagen vi møttes.» Ordene var enkle. Ærlige. Tobias kjente øynene bli blanke. «Jeg elsker deg også.» William lente seg frem og kysset ham mykt. Et rolig, varmt kyss. Et øyeblikk hvor resten av verden forsvant. Da de reiste seg for å gå videre, la Tobias merke til noe. På den andre siden av promenaden sto en mann ved et gammelt tre. Mørk frakk. Caps trukket ned. Han sto med ryggen til dem. Helt stille. Så løftet mannen sakte hånden. Ikke som en trussel. Nesten som en hilsen. Før Tobias rakk å reagere, gikk mannen rolig inn blant menneskene. Og var borte. Tobias stirret etter ham. «William …» William snudde seg. «Hva er det?» «Han var her igjen.» William fulgte blikket hans. Men denne gangen så han bare en travel promenade fylt av mennesker. Ingen mørk frakk. Ingen caps. Bare en følelse. En skygge. En skygge som kom stadig nærmere. Den mystiske mannen var borte. Likevel ble Tobias stående og se mot folkemengden lenge etter at han hadde forsvunnet. William la en hånd på skulderen hans. «Kom.» «La oss gå videre.» Tobias nikket. «Ja.» Men følelsen slapp ikke taket. Det var som om den ukjente mannen ønsket å bli sett – uten å bli funnet. Da de kom hjem til toppleiligheten, ventet en overraskelse. På kjøkkenøya sto en stor blomsterbukett. Ved siden av lå en liten gaveeske. «Har du bestilt dette?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Nei.» Han tok opp kortet. Forsiden var tom. Inni sto det med elegant håndskrift: «Ta vare på hverandre. Tiden er mer verdifull enn dere tror.» Ingen navn. Ingen signatur. Ingen halvmåne. Bare ordene. William la kortet rolig fra seg. «Dette begynner å gå for langt.» Han ringte straks resepsjonen. «Har noen levert blomster til leiligheten vår?» Han lyttet. Ansiktet ble alvorlig. «Ingen registrering?» «Greit.» Han la på. «Ingen har sett hvem som kom med dem.» Tobias så bort på blomsterbuketten. «Likevel står den her.» For å legge bekymringene litt til side bestemte William seg for å lage middag. Han fant frem forklærne de hadde brukt før. «I kveld lager vi maten sammen.» Tobias smilte. «Det begynner å bli en tradisjon.» «Det liker jeg.» De satte på rolig musikk. Snakket om alt annet enn brevene. Lo da William sølte mel utover kjøkkenbenken. «Direktøren trenger visst et matlagingskurs,» ertet Tobias. William lo høyt. «Da får nestlederen lære meg.» Stemningen ble lettere. For noen timer fikk de være bare kjærester. Etter middagen gikk de ut på terrassen. Byen glitret under dem. William tok frem et lite pledd. De satte seg tett sammen i sofaen. «Vet du hva jeg drømmer om?» spurte William. «Nei.» «Å bli gammel sammen med deg.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. William fortsatte: «Å reise mindre.» «Arbeide litt mindre.» «Og bruke mer tid på livet.» Tobias smilte varmt. «Det høres ut som en god plan.» William så lenge

på ham. «Da lover vi hverandre én ting.» «Hva da?» «At vi aldri slutter å kjempe for oss.» Tobias tok hånden hans. «Det lover jeg.» Stillheten som fulgte, var fylt av nærhet. William strøk forsiktig hånden over kinnet til Tobias. De satt tett sammen og lot tiden gå uten å føle behov for å si noe. Et mykt kyss ble delt mellom dem. Ikke lidenskapelig. Ikke forhastet. Bare varmt, ømt og fullt av kjærlighet. Tobias lente hodet mot brystet til William. Han kunne høre hjerteslagene hans. Rolige. Trygge. «Dette er hjemme,» hvisket Tobias. William smilte. «Så lenge du er her, er jeg enig.» Senere på kvelden gikk William inn for å svare på en viktig telefon fra styret. Tobias ble sittende alene på terrassen. Han så utover byen. Plutselig fanget noe oppmerksomheten hans. På taket av parkeringshuset rett over gaten sto en skikkelse. Ikke mannen med capsen. Denne personen hadde en mørk hettegenser. Ved siden av seg hadde vedkommende et kamera med teleobjektiv. Tobias reiste seg. «Hallo!» Skikkelsen reagerte umiddelbart. Kameraet ble senket. Så snudde personen seg og forsvant ned en trapp. Tobias løp inn. «William!» William kom raskt ut. «Hva har skjedd?» «Det sto noen der borte med et kamera.» William så mot parkeringshuset. Ingen var å se. Han tok opp mobilen. «Jeg ringer sikkerhetssjefen.» En halvtime senere gikk de sammen opp på taket av parkeringshuset sammen med to vektere. Det blåste kraftig. Taket var tomt. Men helt ute ved rekkverket fant Tobias noe. Et kameraobjektivdeksel. Sort plast. På innsiden var det gravert én liten halvmåne. William tok dekselet opp. Han sa ingenting. Bare så lenge på det. Så la han det forsiktig i lommen. «Dette tar vi med oss.» På vei ned igjen snudde Tobias seg en siste gang. Langt borte, mellom bygningene, syntes han å se en mørk skikkelse som sto helt stille. Den gjorde ingen mine til å flykte. Den bare betraktet dem. Som om den visste at dette bare var begynnelsen. Og for første gang slo det Tobias: Den mystiske mannen ønsket ikke å skade dem. Han ønsket at de skulle oppdage noe. Men hva den sannheten var, visste fortsatt ingen. Natten var blitt stille igjen. Tobias og William gikk side om side tilbake mot toppleiligheten sammen med sikkerhetssjefen. Ingen sa særlig mye. Kameraobjektivdekselet lå i Williams jakkelomme som et nytt bevis på at noen hadde vært svært nær dem. Da heisdørene lukket seg, så William på Tobias. «Fra i morgen av øker vi sikkerheten.» Tobias ristet svakt på hodet. «Jeg vil ikke at livet vårt skal bli et fengsel.» «Det vil jeg heller ikke.» William sukket. «Men akkurat nå har jeg ikke råd til å ta sjanser.» Tilbake i leiligheten lå blomsterbuketten fortsatt på kjøkkenøya. William tok den opp. «Vakre blomster.» Han studerte dem nøye. «Men det er noe merkelig.» «Hva da?» spurte Tobias. William pekte mot en av de hvite liljene. Mellom stilkene lå et lite sølvfarget anheng. Formet som en halvmåne. «Dette lå ikke der i stad.» Tobias kjente pulsen

øke. William tok forsiktig anhenget ut. På baksiden var det gravert to bokstaver. A. T. «Vet du hva det betyr?» spurte Tobias. William ristet langsomt på hodet. «Nei.» Han la anhenget i en liten plastpose. «Vi tar vare på alt.» Senere samme kveld kom sikkerhetssjefen tilbake med en liten koffert. «Jeg har med noe dere bør se.» Han åpnet en bærbar datamaskin på stuebordet. «Vi har hentet overvåkingsbilder fra gatene rundt bygningen.» Bildene viste mennesker som kom og gikk. Biler. Syklister. Helt vanlige kvelder. Så stoppet han opptaket. «Se her.» En mørkkledd skikkelse gikk rolig over fortauet. Ansiktet var skjult av en caps. Personen stoppet et øyeblikk og så opp mot toppleiligheten. Deretter forsvant vedkommende ut av bildet. «Kan dere forstørre?» spurte Tobias. Sikkerhetssjefen prøvde. Bildet ble kornete. Ansiktet var fortsatt umulig å se. «Dessverre.» William lente seg frem. «Ser du hånden?» Tobias nikket. På høyre hånd hadde personen en mørk skinnhanske. Men rundt håndleddet kunne de skimte et gammelt armbåndsur med slitt lærreim. «Ikke mye å gå etter,» sa sikkerhetssjefen. «Men det er mer enn vi hadde i går.» Da sikkerhetssjefen hadde gått, ble Tobias stående ved vinduet. «Tror du vi noen gang finner ham?» William stilte seg ved siden av ham. «Ja.» «Hvordan kan du være så sikker?» William så ut over byen. «Fordi mennesker som lever i skyggene, før eller siden gjør en feil.» Neste morgen møtte Tobias Frida utenfor hovedkontoret. Hun smilte da hun så ham. «God morgen.» «God morgen.» Hun studerte ansiktet hans. «Du ser sliten ut igjen.» «Det har vært en lang helg.» «William også?» «Ja.» Frida nikket. «Jeg håper dere passer på hverandre.» Tobias smilte varmt. «Det gjør vi.» Da Tobias kom opp til kontoret sitt, ventet en ny overraskelse. På skrivebordet sto en liten trekasse. Ingen hadde sett hvem som hadde levert den. Ingen visste når den var kommet. Han åpnet lokket forsiktig. Inni lå det ingen brev denne gangen. Bare en gammel lommeklokke. Den hadde stoppet. Viserne sto fast på 09.17. Under klokken lå en liten lapp. «Alt begynte klokken 09.17.» Ingen navn. Ingen signatur. Ingen forklaring. Tobias løftet forsiktig lommeklokken. Den var kald i hånden. Han så mot vinduet. Et sted der ute var den mystiske mannen. Ikke for å vise ansiktet sitt. Ikke for å kreve noe. Men for å lede Tobias mot en sannhet som fortsatt lå skjult. Og for første gang begynte Tobias å forstå at hvert eneste spor var nøye planlagt – som brikker i et puslespill som ennå manglet sitt viktigste motiv. Tobias ble sittende lenge og studere lommeklokken. Viserne sto urørlige. 09.17. Han forsøkte å vri på kronen. Ingenting. Klokken var stoppet. Som om tiden selv hadde frosset fast i akkurat det øyeblikket. Han snudde den forsiktig. På baksiden var det inngravert en kort tekst: «Tiden glemmer aldri.» Han kjente et lite gufs. Hver eneste gjenstand han hadde mottatt, fortalte en liten del av en historie. Men ingen fortalte hele sannheten. «God morgen.»

William kom inn på kontoret med to kopper kaffe. «Jeg tenkte du trengte en pause.» Tobias smilte og tok imot koppen. «Du kjenner meg godt.» William satte seg ned. «Har du fått mer arbeid allerede?» Tobias la diskret lommeklokken i skuffen. «Bare litt papirarbeid.» William nikket. «Det blir en rolig dag.» «Styremøtet er utsatt.» «Så kanskje vi kan spise lunsj sammen.» «Det vil jeg gjerne.» Formiddagen gikk rolig. For første gang på lenge virket alt normalt. Ansatte kom innom med spørsmål. Telefonene ringte. Møter ble gjennomført. Tobias begynte nesten å tro at uroen hadde sluppet taket. Så banket det på døren. En ung budbringer sto utenfor. «Levering til Tobias.» Han rakte frem en liten brun konvolutt. «Må jeg signere?» «Nei.» «Den skulle bare leveres personlig.» Før Tobias rakk å spørre mer, var budbringeren borte. Han åpnet konvolutten. Denne gangen lå det bare én avisutklipp inni. Datoen var nesten tjue år gammel. Overskriften lød: «Storbrann rammet gammelt lagerbygg.» Resten av artikkelen var klippet bort. Bare én setning var synlig:"*… hendelsen startet klokken 09.17…"* Tobias stirret på teksten. 09.17. Det samme tidspunktet som på lommeklokken. Kunne dette være tilfeldig? Han trodde det ikke. Han tok med seg avisutklippet og gikk til William. William leste overskriften flere ganger. Ansiktet hans mistet litt av fargen. «Har du sett denne før?» spurte Tobias. William svarte ikke med én gang. Han gikk bort til vinduet. «Ja.» Stillheten fylte rommet. «Var du der?» William lukket øynene et øyeblikk. «Nei.» «Men den dagen forandret mange liv.» Tobias kjente at han ønsket å spørre mer. «Hva skjedde?» William snudde seg. Blikket var alvorlig. «Det kan jeg ikke fortelle ennå.» «Ikke ennå.» Senere samme ettermiddag bestemte Tobias seg for å besøke arkivet igjen. Den eldre arkivmedarbeideren smilte vennlig. «Du gir deg ikke.» Tobias lo. «Nei.» «Jeg leter etter en avis fra for tjue år siden.» Hun tenkte seg om. «Den kan ligge i magasin B.» Hun fulgte ham bort til en rekke gamle hyller. «Her inne finner du det meste.» Mens Tobias bladde gjennom støvete permer, falt en løs avis ned på gulvet. Han bøyde seg for å plukke den opp. Mellom sidene lå et falmet fotografi. Det viste det samme lagerbygget som sto omtalt i avisen. Men det var ikke bygningen som fanget oppmerksomheten. Langt bak sperrebåndene sto en mørkkledd person. Ansiktet var skjult. Selv på det gamle bildet. På håndleddet kunne Tobias skimte et gammelt armbåndsur med slitt lærreim. Det samme uret som sikkerhetskameraet hadde fanget. Hjertet begynte å hamre. Kunne det virkelig være den samme personen? I så fall hadde den mystiske mannen vært der allerede for tjue år siden. «Fant du det du lette etter?» Stemmen fikk Tobias til å skvette. Den eldre arkivmedarbeideren sto bak ham. Han viste henne fotografiet. Hun ble blek. «Hvor fant du dette?» «Det lå i avisen.» Hun tok et skritt tilbake. «Det bildet skulle ikke være

her.» «Hva mener du?» Hun nølte. «Det …» Hun rakk ikke å fullføre. Alarmen i bygningen begynte plutselig å ule. Røde varsellys blinket i korridorene. En metallisk stemme lød over høyttalerne: «Alle ansatte bes forlate bygningen umiddelbart.» Tobias og arkivmedarbeideren så på hverandre. Dette var ingen planlagt øvelse. Og midt i alarmen var fotografiet plutselig borte fra hånden hans. Som om noen hadde revet det vekk. Han snudde seg brått. Korridoren var tom. Men et sted lenger inne i arkivet hørtes lyden av en dør som sakte ble lukket. Alarmen skar gjennom hele bygningen. Den metalliske stemmen gjentok meldingen om og om igjen. «Alle ansatte bes forlate bygningen umiddelbart.» Røde varsellys blinket i taket. Arkivmedarbeideren grep Tobias forsiktig i armen. «Vi må ut.» «Men fotografiet …» Tobias så ned. Bildet var borte. For bare et øyeblikk siden hadde han holdt det i hånden. Nå var det som om det aldri hadde eksistert. «Noen tok det,» sa han lavt. Arkivmedarbeideren så urolig rundt seg. «Da må vi gå. Nå.» De kom ut i korridoren sammen med flere ansatte. Folk gikk raskt mot nødutgangene. Noen så forvirret ut. Andre snakket lavt med hverandre. Ingen virket å vite hvorfor alarmen hadde gått. Tobias snudde seg én gang mot arkivet. Den tunge ståldøren til rom nummer 17 sto på gløtt. Han var sikker på at den hadde vært lukket. «Kom!» ropte en vekter. «Alle må ut av bygningen!» Utenfor hovedinngangen sto ansatte samlet i små grupper. Brannvesenet hadde allerede kommet. To biler sto parkert foran bygningen med blålysene blinkende. William kom raskt gjennom folkemengden. «Tobias!» Han la hendene på skuldrene hans. «Er du i orden?» «Ja.» «Hva skjedde?» Tobias nølte. «Jeg var i arkivet.» William så alvorlig på ham. «Var du alene?» «Nei.» Han fortalte kort om fotografi og hvordan det hadde forsvunnet. William lyttet uten å avbryte. Da Tobias var ferdig, ble han stående taus. «Vi snakker om dette hjemme,» sa han til slutt. Etter nesten en time fikk de beskjed om at alarmen skyldtes en feil i det elektriske anlegget. Brannvesenet fant ingen brann. Ingen røyk. Ingen skader. Likevel føltes forklaringen utilstrekkelig. På vei tilbake til kontoret stanset William ved sikkerhetssjefen. «Jeg vil ha en full rapport.» «Alt fra overvåkningskameraene.» «Selvfølgelig.» Arbeidsdagen ble avsluttet tidligere. Ingen klarte å konsentrere seg. Da Tobias og William kom hjem, lot de mobiltelefonene ligge på kjøkkenbenken. «Ingen jobb resten av kvelden,» sa William. «Enig.» William laget middag mens Tobias dekket bordet. Musikken som strømmet ut av høyttalerne var rolig. For første gang på flere dager føltes leiligheten trygg. «Husker du den første middagen vi lagde sammen?» spurte William. Tobias lo. «Du brente sausen.» «Det var ikke min feil.» «Nei?» «Du distraherte meg.» Tobias smilte. «Det tror jeg ikke på.» William lo og gikk bort til ham. Han tok forsiktig hendene til Tobias. «Da får du distrahere meg igjen.»

De sto et øyeblikk tett sammen. William strøk hånden mykt over kinnet hans. «Jeg elsker disse små øyeblikkene.» «Jeg også.» Et varmt kyss ble delt mellom dem. Ikke dramatisk. Bare rolig, nært og fullt av den tilliten de begge forsøkte å holde fast i. Et øyeblikk eksisterte verken brev, alarmer eller ukjente skikkelser. Bare dem. Senere på kvelden satte Tobias seg ved flygelet. William ble stående ved siden av. «Spill noe.» Tobias smilte. «Jeg kan nesten ikke.» «Da lærer vi sammen.» William satte seg ved siden av ham på pianokrakken. Han lot fingrene gli over tangentene. En enkel melodi fylte rommet. Tobias forsøkte å følge etter. De lo da de spilte feil. «Vi er nok bedre i næringslivet enn som pianister,» sa Tobias. «Heldigvis,» svarte William med et smil. Idet klokken passerte elleve, vibrerte mobilen til Tobias. Et ukjent nummer. Bare én melding. «Rom 17 var bare begynnelsen. Neste svar finner du der tiden stoppet.» Tobias stirret på skjermen. William så at ansiktsuttrykket hans forandret seg. «Hva er det?» Tobias viste ham meldingen. William leste den langsomt. Denne gangen sa han ikke at alt kom til å ordne seg. Han så bare alvorlig på Tobias. «Nå vet de at vi leter.» Tobias nikket. «Ja.» William gikk bort til vinduet. Langt nede på gaten sto en svart bil parkert med slukkede lys. Etter noen sekunder startet motoren. Bilen kjørte rolig av gårde og forsvant rundt hjørnet. William ble stående og følge den med blikket. «De er nærmere enn noen gang.» Tobias stilte seg ved siden av ham. Ingen av dem sa et ord. Begge forsto at det som ventet, kom til å forandre alt. Leiligheten var stille. Tobias og William sto fortsatt ved vinduet og så den svarte bilen forsvinne ut i natten. Ingen av dem sa noe. De trengte ikke. Stillheten fortalte nok. William lukket gardinene. «Nå trenger vi å sove.» Tobias nikket. «Ja.» Likevel visste begge at søvnen kom til å bli kort. Midt på natten våknet Tobias. Leiligheten var mørk. Han hørte en svak lyd. Tikk … Han satte seg opp. Tikk … Lyden kom ikke fra soverommet. Den kom fra biblioteket. Forsiktig steg han ut av sengen. William sov fortsatt. Tobias åpnet døren stille og gikk gjennom den mørke gangen. Lyden ble tydeligere. Tikk … Tikk … Tikk… Han tente lampen. Biblioteket var tomt. Likevel fortsatte lyden. Han gikk bort til skrivebordet. Der lå lommeklokken. Den som hadde stått stille på 09.17. Nå gikk den. Viserne beveget seg sakte. Sekundviseren tikket rolig videre. Tobias kjente hjertet slå raskere. Hvordan var det mulig? Han hadde ikke trukket den opp. Ingen hadde rørt den. Likevel gikk den. Han tok klokken opp. Lokket åpnet seg av seg selv. På innsiden sto det en ny inngravering. En han var sikker på at ikke hadde vært der tidligere. «Når tiden begynner å gå igjen, begynner sannheten.» Tobias stirret på ordene. Bak seg hørte han en stemme. «Tobias?» William sto i døråpningen. «Hva er det?» Tobias viste ham lommeklokken. William ble helt stille. «Den …» Han tok et skritt nærmere. «Den gikk ikke i

går.» «Nei.» Plutselig ringte telefonen til William. Klokken var litt over tre om natten. Han svarte. «William.» Ansiktet hans forandret seg. «Hva?» Han lyttet. «Vi kommer med en gang.» Han la på. Tobias så spørrende på ham. «Hva har skjedd?» William tok på seg jakken. «Det har vært innbrudd i arkivet.» «Rom nummer 17.» Femten minutter senere kjørte de gjennom den nesten folketomme byen. Blålysene lyste opp hovedinngangen til selskapet. Politiet var allerede på plass. Sikkerhetssjefen kom dem i møte. «Det er godt dere kom.» William så alvorlig ut. «Hva er stjålet?» Sikkerhetssjefen trakk pusten dypt. «Bare én ting.» «Hva da?» Han så først på William. Så på Tobias. «Den eldste mappen vi hadde.» William lukket øynene et øyeblikk. «Nei …» «Hva inneholdt den?» spurte Tobias. William svarte lavt. «Begynnelsen.» Politiet undersøkte rom nummer 17. Alt annet sto urørt. Ingen skuffer var åpnet. Ingen andre mapper manglet. Bare den ene. Det virket som om innbruddstyven visste nøyaktig hva han lette etter. På skrivebordet lå en liten gjenstand igjen. En svart sjakkbrikke. En konge. Under den lå en håndskrevet lapp. «Spillet har begynt.» Ingen signatur. Ingen navn. Ingen halvmåne. Bare ordene. William tok et dypt pust. «Dette handler ikke lenger bare om fortiden.» «Nei,» svarte Tobias. «Det handler om fremtiden også.» Da de forlot bygningen rett før soloppgang, var byen i ferd med å våkne. Folk var på vei til jobb uten å ane hva som hadde skjedd i løpet av natten. Tobias stoppet på trappen utenfor hovedinngangen. Han så opp mot taket på nabobygningen. Der sto den samme mørke skikkelsen. Denne gangen løftet mannen hånden rolig mot brystet. Ikke som en trussel. Nesten som et løfte. Så snudde han seg. Og forsvant. Tobias tok et dypt åndedrag. Han visste fortsatt ikke hvem mannen var. Men én ting var sikkert. Dette var bare begynnelsen. Skyggene fra fortiden hadde våknet. Og de kom ikke til å forsvinne før hele sannheten var kjent.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 8

Mandag morgen lå hovedkontoret uvanlig stille. Selv om ansatte fylte korridorene og telefonene ringte som vanlig, var stemningen annerledes. Innbruddet i arkivet hadde satt sine spor. Ingen visste nøyaktig hva som var stjålet, men ryktene hadde allerede begynt å spre seg. Tobias steg ut av heisen sammen med William. Begge var stille. Ingen av dem hadde sovet mer enn et par timer. William holdt kaffekoppen i den ene hånden og dokumentmappen i den andre. Dressen var like velpresset som alltid, men Tobias kunne se trettheten i øynene hans. «Hvordan har du det?» spurte William lavt. Tobias trakk pusten. «Jeg vet ikke.» «Jeg føler at vi alltid ligger ett skritt bak.» William nikket langsomt. «Det gjør vi kanskje.» «Men vi skal hente dem inn.» De gikk videre gjennom korridoren. Flere ansatte hilste vennlig. Ingen ante hva Tobias og William hadde opplevd den siste natten. Da Tobias kom inn på kontoret sitt, lå det en ny konvolutt på skrivebordet. Denne gangen var den mørk blå. Ikke svart. Ikke brun. William stoppet opp. «Har du ventet noe?» «Nei.» Han gikk sakte bort. Konvolutten var ikke adressert. Bare et lite segl i rødt voks prydet baksiden. Ingen halvmåne. Et helt nytt symbol. Et kompass. William så på seglet. «Dette har jeg aldri sett før.» Tobias åpnet konvolutten forsiktig. Inni lå bare ett ark. Med sirlig håndskrift sto det: «Den som leter etter sannheten, må først lære forskjellen på minner og løgner.» Ingen navn. Ingen underskrift. William tok papiret. Han leste det flere ganger. «Dette er annerledes.» «Hvordan?» «De prøver ikke å true oss.» «De prøver å lede oss.» Tobias så undrende på ham. «Til hva?» William svarte ærlig. «Det vet jeg ikke.» Formiddagen gikk med til møter med politiet og sikkerhetssjefen. Overvåkingskameraene viste ingenting nytt. Ingen fingeravtrykk. Ingen DNA-spor. Ingen vitner. Det var som om innbruddstyven aldri hadde eksistert. «Det bekymrer meg,» sa sikkerhetssjefen. «Vedkommende kjenner rutinene våre.» William lente seg frem. «Da må vi tenke annerledes.» «Noen ønsker at vi skal følge sporene de legger igjen.» Tobias la merke til hvordan William valgte ordene sine. Ikke én gang kalte han personen en fiende. Etter møtet gikk Tobias og William ut på takterrassen. En kjølig vind blåste over byen. William lente seg mot rekkverket. «Vi må passe på at dette ikke ødelegger oss.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Tror du det kan skje?» William svarte uten å nøle. «Bare hvis vi slutter å stole på hverandre.» Tobias så på ham. «Da lover jeg at jeg skal prøve.» William smilte varmt. «Det er alt jeg trenger.» Han tok Tobias i hånden. De ble stående slik mens byen levde sitt travle liv under dem. For et øyeblikk føltes alt stille. Langt borte, på taket av en bygning flere kvartaler unna, sto en enslig skikkelse. En kikkert var rettet mot hovedkontoret. Personen senket den sakte. Tok frem en liten

notatbok. Skrev én kort setning. «De holder fortsatt sammen.» Notatboken ble lukket. Skikkelsen forsvant lydløst ned trappen. Ingen la merke til at den hadde vært der. Ingen – bortsett fra skyggene. Tobias ble stående ved vinduet lenge etter at møtet med sikkerhetssjefen var avsluttet. Den blå konvolutten lå fortsatt på skrivebordet. Ordene var enkle. Likevel klarte han ikke å slippe dem. *«Den som leter etter sannheten, må først lære forskjellen på minner og løgner.»* Han leste setningen enda en gang. Hvem var det som ønsket å hjelpe ham? Og hvorfor kunne ingen bare fortelle sannheten? Det banket forsiktig på døren. William kom inn med et vennlig smil. «Har du tid til lunsj?» Tobias snudde seg. «Gjerne.» William så bort på brevet. «Tenker du fortsatt på det?» «Ja.» «Det føles som om noen prøver å fortelle oss noe.» William nikket. «Jeg tror det samme.» «Men vi må være forsiktige.» «Noen ønsker også at vi skal trekke feil konklusjoner.» De gikk ut av hovedkontoret og ruslet mot en liten restaurant ved havnen. Luften var frisk, og solen tittet frem mellom skyene. For første gang på flere dager virket William mer avslappet. «Det er godt å komme litt bort fra kontoret,» sa han. «Ja.» «Alt føles lettere her ute.» William smilte. «Jeg skulle ønske vi kunne gjøre dette oftere.» Tobias lo. «Da må direktøren lære seg å ta fri.» William svarte med et smil. «Nestlederen også.» De fikk et bord ved vinduet. Mens de ventet på maten, ble samtalen lettere. William fortalte historier fra sine første år i arbeidslivet. Om små feil. Store drømmer. Og mennesker som hadde trodd på ham da firmaet bare besto av noen få ansatte. Tobias lyttet. Han likte å høre William snakke om livet før alt ble komplisert. «Du snakker sjelden om deg selv,» sa Tobias. William så ned i kaffekoppen. «Kanskje fordi jeg alltid har vært mer opptatt av å lytte.» «Eller kanskje fordi fortiden gjør vondt.» William svarte ikke. Stillheten sa mer enn ordene. Etter lunsjen gikk de langs bryggen. William tok hånden til Tobias. «Vi må huske å leve også.» «Ikke bare lete etter svar.» Tobias smilte. «Det har du rett i.» De ble stående ved rekkverket og se utover sjøen. En liten seilbåt gled sakte forbi. Måkene svevde over vannet. Alt virket fredelig. Plutselig kjente Tobias at noen betraktet dem. Han snudde seg. På den andre siden av gaten sto en eldre mann med en avis under armen. Idet blikkene deres møttes, foldet mannen sammen avisen og gikk rolig videre. «Hva er det?» spurte William. «Ingenting.» Tobias ristet lett på hodet. «Jeg trodde bare noen så på oss.» William fulgte blikket hans. «Det er mange mennesker her.» «Ja.» Men Tobias var ikke overbevist. Tilbake på kontoret ventet en ny overraskelse. Linda fra resepsjonen kom bort til Tobias. «Unnskyld.» «Ja?» Hun rakte frem en liten nøkkel. «En eldre dame ba meg gi denne til deg.» «Hun ville ikke si hva den var til.» «Bare at du ville forstå når tiden var inne.» Tobias tok imot

nøkkelen. Den var liten og laget av messing. På nøkkelhodet sto ett eneste tall: 23 «Hvordan så damen ut?» spurte han. Linda tenkte seg om. «Grått hår.» «Mørk kåpe.» «Hun virket veldig rolig.» «Og før hun gikk, sa hun én ting.» «Hva da?» Linda så undrende på Tobias. «Skygger kan skjule sannheten. Men de kan også beskytte den.» Tobias kjente et lite gufs. Han så ned på nøkkelen. Nummer 23. Enda et spor. Enda et mysterium. Og denne gangen ante han ikke hvilken dør den kunne åpne. Han lukket hånden rundt nøkkelen. Langt borte, bak de mørke vinduene i bygningen på andre siden av gaten, sto en ukjent skikkelse og betraktet hovedkontoret gjennom en kikkert. Personen snudde seg rolig. Tok opp en telefon. Og sa bare én setning: «Han har fått nøkkelen.» Samtalen ble avsluttet. Rommet ble stille. Spillet fortsatte. Tobias ble sittende alene på kontoret etter arbeidstid. Den lille messingnøkkelen lå foran ham på skrivebordet. 23. Han snudde den mellom fingrene. Først rom nummer 17. Nå nøkkel nummer 23. Det kunne ikke være tilfeldig. Noen ledet ham videre, ett skritt av gangen. Men hvorfor? Det banket forsiktig på døren. William kom inn med et smil. «Du er her fortsatt.» Tobias så opp. «Jeg mistet litt oversikten over tiden.» William gikk bort til skrivebordet. «Tenker du på nøkkelen?» Tobias nikket. «Jeg klarer ikke å slippe den.» William tok nøkkelen opp. Han studerte den nøye. «Den virker gammel.» «Veldig gammel.» Han snudde den. På baksiden oppdaget han noe. To små bokstaver. L.B. «Har du sett dette?» Tobias lente seg frem. «Nei.» «Hva kan det bety?» William svarte lavt. «Jeg vet ikke.» «Men det kan være initialene til et sted.» De bestemte seg for å dra hjem. På vei ned i parkeringskjelleren var det nesten tomt. Bare noen få biler sto igjen. Lyden av skrittene deres ga gjenklang mellom betongveggene. Plutselig stanset William. «Hørte du det?» Tobias lyttet. Et metallisk smell. Som en dør som ble lukket et sted lenger inne i garasjen. «Det kom derfra,» sa Tobias. William stilte seg foran ham. «Vent her.» «Nei.» «Vi går sammen.» William nikket. De fulgte lyden mellom de parkerte bilene. Alt var stille. Så fikk Tobias øye på noe. En bil sto med motoren i gang. Mørke vinduer. Ingen skilt foran. Idet de nærmet seg, kjørte bilen rolig ut av garasjen. Ikke fort. Ikke panisk. Som om føreren visste at ingen ville rekke å stoppe ham. William rakk bare å se de to siste bokstavene på registreringsskiltet. …47. «Så du resten?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Nei.» De kjørte hjem uten å si særlig mye. Hver av dem var oppslukt av sine egne tanker. Da de kom inn i toppleiligheten, hadde solen begynt å gå ned. Et gyllent lys fylte stuen. William tok av seg jakken. «Jeg trenger fem minutter.» «Jeg også,» svarte Tobias. Litt senere fant Tobias William ute på terrassen. Han sto med ryggen til og så utover fjorden. «Vakker kveld,» sa Tobias. William smilte uten å snu seg. «Ja.» «Det minner meg om

den første sommeren vi hadde sammen.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Den glemmer jeg aldri.» William lo stille. «Du klarte å velte hele grillen.» «Det var vinden.» «Selvfølgelig.» Begge lo. Latteren var ekte. Et kjærkomment avbrekk fra alt det mørke. William tok forsiktig hånden til Tobias. «Lov meg én ting.» «Hva da?» «Hvis dette blir farligere …» Han nølte. «… så setter du din egen trygghet først.» Tobias så alvorlig på ham. «Bare hvis du lover det samme.» William smilte. «Avtale.» De omfavnet hverandre. Ingen ord var nødvendige. Bare nærheten mellom dem var nok. Senere den kvelden, da Tobias skulle låse terrassedøren, oppdaget han noe som fikk ham til å fryse. På utsiden av glasset var det tegnet en liten halvmåne. Ikke med maling. Ikke risset inn. Den var tegnet med dugg, som om en finger hadde skrevet den utenfra. Tobias åpnet døren brått. Terrassen var tom. Men helt ute ved rekkverket lå en liten svart fyrstikkeske. Han plukket den opp. Inni lå én eneste fyrstikk. Og en liten sammenbrettet lapp. Han brettet den ut. Der sto det: «Nøkkel 23 åpner ikke en dør. Den åpner et navn.» Ingen signatur. Ingen forklaring. Bare den korte setningen. Tobias så utover den mørke byen. Et sted der ute ventet neste svar. Men samtidig vokste en ny følelse i ham. Ikke bare frykt. Nysgjerrighet. For første gang begynte han å forstå at alle sporene hang sammen. Han manglet bare den første brikken. Tobias sov nesten ikke den natten. Den lille messingnøkkelen lå på nattbordet ved siden av sengen. 23. Ordene fra lappen gikk igjen i tankene hans. *«Nøkkel 23 åpner ikke en dør. Den åpner et navn.»* Han forsto ikke hva det betydde. Likevel var han sikker på én ting. Noen ønsket at han skulle finne akkurat dette navnet. William våknet av at Tobias satt på sengekanten. «Du har vært våken lenge.» Tobias snudde seg. «Jeg fikk ikke sove.» William satte seg opp og tok hånden hans. «Kom hit.» Tobias lente seg inntil ham. William holdt rolig rundt ham. «Vi finner ut av dette.» «Sammen.» Tobias lukket øynene. «Jeg håper du har rett.» William kysset ham mykt i pannen. «Det har jeg.» På vei til kontoret den morgenen virket byen uvanlig rolig. Solen skinte. Mennesker hastet til jobb. Ingen kunne ane hvilke tanker Tobias bar på. Da de kom inn i resepsjonen, kom Linda raskt bort. «God morgen.» «God morgen,» svarte William. Linda så på Tobias. «En mann var innom tidlig i dag.» «Han spurte etter deg.» Tobias kjente pulsen øke. «Sa han hva han het?» «Nei.» «Men han ba meg gi deg dette.» Hun rakte frem et gammelt visittkort. Kortet var slitt i kantene. Det sto bare én tekst på forsiden. Lindberg Bokbinderi Ingen adresse. Ingen telefonnummer. Bare navnet. Tobias tok opp nøkkelen. På baksiden sto fortsatt bokstavene: L.B. William så på kortet. Så på nøkkelen. «Det kan ikke være tilfeldig.» «Kjenner du stedet?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Nei.» «Men bokbinderier oppbevarer ofte gamle dokumenter.» Tobias kjente hjertet

slå litt raskere. «Kanskje det er dit nøkkelen hører.» William nikket. «Vi undersøker det.» Frida kom inn på kontoret litt senere. Hun smilte da hun så dem. «Dere ser begge slitne ut.» William lo. «Det blir mye kaffe i dag.» Frida satte seg. «Jeg ville bare høre hvordan det går.» Tobias svarte ærlig. «Vi prøver å holde hodet over vannet.» Frida så alvorlig på ham. «Jeg vet at du ikke kan fortelle alt.» «Men lov meg én ting.» «Hva da?» «Ikke la frykten ta fra deg den du er.» Ordene traff Tobias. Han nikket stille. «Det lover jeg.» Etter lunsj begynte Tobias å søke etter Lindberg Bokbinderi i gamle firmaarkiver og offentlige registre. Ingen treff. Ingen aktive virksomheter. Til slutt fant han én liten notis i et digitalisert avisarkiv. Lindberg Bokbinderi stengte dørene for atten år siden. Under sto en adresse. Et gammelt industrikvartal i utkanten av byen. William leste notisen. «Da drar vi dit etter jobb.» «Sammen.» Da arbeidsdagen var over, kjørte de gjennom trange gater mot den gamle bydelen. Bygningene ble eldre. Gatelyktene sto lenger fra hverandre. Til slutt stoppet bilen foran et slitt murhus. Over døren hang et rustent skilt. LINDBERG BOKBINDERI. Vinduene var støvete. Lokalet så forlatt ut. «Det ser ut som ingen har vært her på mange år,» sa Tobias. William gikk bort til døren. Han prøvde håndtaket. Låst. Tobias tok den lille messingnøkkelen opp av lommen. Nummer 23. «Skal vi prøve?» William møtte blikket hans. «Ja.» Tobias førte nøkkelen inn i den gamle låsen. Et øyeblikk satt den fast. Så hørtes et lavt … Klikk. Låsen gikk opp. Begge ble stående helt stille. William åpnet døren forsiktig. En kjølig lukt av gammelt treverk og støv slo mot dem. Rommet innenfor lå i mørke. Langt inne i lokalet kunne de skimte en enslig skrivepult. Og på pulten … … lå en tykk, innbundet bok. Som om noen hadde ventet på at de skulle komme. William lot lommelykten fra mobilen gli langsomt over det mørke rommet. Støv danset i lysstrålen. Luften luktet av gammelt papir, lær og treverk. Det var som om tiden hadde stått stille siden den dagen bokbinderiet stengte dørene. «Ingen har vært her på lenge,» sa Tobias lavt. William nikket. «Likevel ser det ikke forlatt ut.» De gikk forsiktig innover mellom gamle bokhyller. Noen av hyllene hadde rast sammen. Andre sto fortsatt fulle av bøker med slitte skinnrygger. Midt i lokalet sto den enslige skrivepulten. På den lå den tykke, mørke boken. Ingen støv hadde lagt seg på omslaget. Det var som om noen nylig hadde tørket den ren. Tobias stanset foran pulten. «Tror du den er lagt her med vilje?» William så seg rundt. «Ja.» «Jeg tror noen visste at vi ville komme.» Forsiktig la Tobias hånden på omslaget. Skinnet var mykt. Nesten varmt. Han åpnet boken. Den første siden var blank. Den neste også. Så, på den tredje siden, sto det skrevet med vakker håndskrift: Til den som en dag søker sannheten: Husk at det du finner, kan forandre livet ditt. Ingen signatur. Bare ordene. Tobias bladde videre. Boken inneholdt gamle

notater. Skisser. Utklipp fra aviser. Fotografier limt inn mellom sidene. Noen sider var revet ut. Andre var merket med rødt blekk. William lente seg nærmere. «Se her.» Han pekte på et fotografi. Det viste en gruppe mennesker utenfor det samme lagerbygget Tobias hadde lest om i avisklippet. Flere ansikter var kjente fra gamle firmabilder. Men ett ansikt var dekket med svart blekk. Noen hadde bevisst skjult personen. «Merkelig,» sa Tobias. «Hvorfor skjule bare én?» William svarte ikke. Han studerte bildet lenge. Mellom to sider falt en liten papirlapp ned på gulvet. Tobias plukket den opp. På den sto det bare én setning: «Han var aldri den dere trodde.» William kjente igjen håndskriften. «Den er den samme som på de andre lappene.» «Ja.» «Men hvem er *han*?» Ingen av dem hadde noe svar. De fortsatte å bla. Lenger bak i boken fant Tobias en sammenbrettet tegning. Den forestilte en gammel bygning. Under var det skrevet: Nordfløyen «Har du hørt om den?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Ikke i forbindelse med firmaet.» «Men navnet virker kjent.» Plutselig hørte de en lyd. Et gulvbord knirket. Begge stivnet. William slukket lommelykten. Rommet ble mørkt. Noen beveget seg utenfor. Langsomme skritt. De kom nærmere inngangsdøren. Tobias holdt pusten. Et svakt lys kunne skimtes gjennom det støvete vinduet. Som fra en lommelykt. Skrittene stoppet. Ingen sa noe. Stillheten var nesten verre enn lydene. Etter noen lange sekunder hørtes et lavt dunk. Deretter ble alt stille igjen. William ventet enda et øyeblikk før han tente lommelykten. «Vi må være forsiktige.» Tobias nikket. «Tror du noen fulgte etter oss hit?» William svarte lavt. «Jeg tror noen ville være sikre på at vi fant boken.» Idet de skulle lukke den, oppdaget Tobias noe helt bakerst. Et skjult rom var skåret ut i permens innside. Der lå en liten messingplate. På den var ett ord gravert: Nordfløyen Under ordet var det preget et symbol. Ikke en halvmåne. Ikke kompasset. Men et gammelt anker. William tok forsiktig opp platen. «Dette er neste spor.» Tobias lukket boken langsomt. Han visste at de hadde tatt enda ett skritt nærmere sannheten. Men følelsen var sterkere enn før. Noen hadde ikke bare lagt igjen spor. Noen hadde planlagt hele reisen deres fra begynnelsen. Den lille messingplaten lå i hånden til William. Lyset fra lommelykten fikk den gamle metallet til å skinne svakt. Nordfløyen. Ingen av dem sa noe med én gang. Det var Tobias som brøt stillheten. «Hva er Nordfløyen?» William snudde platen sakte mellom fingrene. «Jeg vet ikke.» «Men navnet vekker et minne.» «Et svakt minne.» «Fra hva?» William ristet på hodet. «Jeg klarer ikke å plassere det.» De lukket den gamle boken og pakket den forsiktig inn i et teppe de fant i bokbinderiet. «Vi tar den med oss,» sa William. «Hvis noen har lagt den her for at vi skal finne den, må vi passe godt på den.» Tobias nikket. «Denne gangen skal ingen stjele den.» Idet de gikk mot utgangen, stoppet Tobias. Ytterdøren sto på

gløtt. «William.» William snudde seg. «Den var lukket.» Begge ble stående helt stille. Den kalde kveldsluften strømmet inn. Ingen var å se utenfor. Bare den tomme brosteinsgaten og lyset fra en enslig gatelykt. William gikk rolig ut først. Han så til høyre. Så til venstre. Ingen. Likevel lå det noe på dørtrinnet. En liten brun konvolutt. «Igjen,» mumlet Tobias. William plukket den opp. Denne gangen åpnet han den med én gang. Inni lå et gammelt kart. På kartet var én bygning ringet inn med rødt. Ved siden av var det skrevet: Nordfløyen – Inngang kun fra øst. Ingen adresse. Ingen forklaring. Bare kartet. «Noen følger hvert eneste skritt vi tar,» sa Tobias. William foldet kartet sammen. «Ja.» «Men de ligger alltid foran oss.» «Som om de vet hva vi kommer til å gjøre.» Tobias så alvorlig på ham. «Eller som om de ønsker at vi skal gjøre det.» William svarte ikke. Den tanken hadde slått ham også. På vei tilbake mot bilen la Tobias merke til en skikkelse på den andre siden av gaten. En eldre kvinne. Hun sto under en gatelykt. Med mørk kåpe og skjerf. Hun så på dem. Ikke redd. Ikke truende. Bare rolig. Da Tobias møtte blikket hennes, løftet hun hånden svakt. Nesten som et farvel. «William …» Da William snudde seg, var kvinnen borte. «Hva så du?» «En dame.» «Hun sto der.» William så rundt seg. «Ingen er her.» Tobias sukket. «Kanskje jeg begynner å se ting.» William la en hånd på skulderen hans. «Nei.» «Jeg tror du ser mer enn de fleste.» På hjemveien kjørte de i stillhet. Regnet begynte å falle. Vindusviskerne beveget seg rytmisk over frontruten. «Tror du den mystiske mannen prøver å hjelpe oss?» spurte Tobias. William tenkte lenge. «Jeg vet ikke.» «Men én ting er sikkert.» «Hvis han ønsket oss vondt …» Han tok en kort pause. «… ville han hatt mange muligheter allerede.» Ordene fikk Tobias til å tenke. Det stemte. Den ukjente personen hadde vært nær dem flere ganger. Likevel hadde ingen blitt skadet. Da de kom hjem til toppleiligheten, var klokken blitt sent. William satte den gamle boken på biblioteket. Han låste den inn i et gammelt vitrineskap. «Denne blir her.» «Ingen får røre den.» Tobias smilte. «Du stoler ikke på noen lenger.» William så alvorlig på ham. «Jeg stoler på deg.» «Og det holder.» Senere den natten satt Tobias alene i biblioteket. Regnet trommet mot vinduene. Han tok frem kartet en siste gang. Nederst i hjørnet oppdaget han noe han ikke hadde sett tidligere. Små håndskrevne bokstaver. Nesten usynlige. «Før du finner Nordfløyen, må du forstå hvorfor klokken stoppet 09.17.» Tobias lente seg tilbake. Alle sporene pekte mot det samme tidspunktet. 09.17. Brannen. Lommeklokken. Og nå Nordfløyen. Han lukket øynene et øyeblikk. For første gang begynte brikkene å nærme seg hverandre. Men bildet var fortsatt ufullstendig. Langt nede på gaten sto en svart bil parkert i regnet. Motoren var avslått. En mørkkledd person satt bak rattet og så opp mot biblioteksvinduet. Etter noen sekunder startet

bilen. Den kjørte rolig videre. Som om den visste at Tobias snart ville finne det neste sporet. Regnet fortsatte å falle gjennom natten. Tobias ble sittende alene i biblioteket med kartet foran seg. Lampen på skrivebordet kastet et varmt lys over de gamle dokumentene, mens resten av rommet lå i skygge. Han tok frem notatboken sin. På en ny side skrev han: Rom 17.Klokken 09.17. Lagerbrannen. Nøkkel 23. Lindberg Bokbinderi . Nordfløyen. Den mystiske mannen. Han så lenge på listen. Alle sporene pekte mot én og samme historie. Men fortsatt manglet den viktigste brikken. «Du burde sove.» William sto i døråpningen med to kopper varm te. Tobias smilte svakt. «Jeg prøver.» William satte koppen foran ham. «Du prøver å løse alt på én kveld.» «Det går ikke.» Tobias lente seg tilbake. «Jeg vet.» William satte seg ved siden av ham. «Noen ganger må sannheten få tid.» De ble sittende sammen i stillhet. Regnet trommet mot rutene. Peisen knitret lavt. William la hånden over Tobias sin. «Jeg er glad for at du er her.» Tobias møtte blikket hans. «Selv om alt dette skjer?» William smilte varmt. «Spesielt da.» Han strøk forsiktig tommelen over hånden til Tobias. «Du minner meg om hvorfor jeg aldri må gi opp.» Tobias kjente en ro spre seg i kroppen. Han lente seg inntil William. «Jeg elsker deg.» William svarte med et mykt kyss. «Og jeg elsker deg.» Et øyeblikk fantes det ikke brev, spor eller hemmeligheter. Bare dem. Neste morgen ventet en overraskelse. William hadde avlyst alle møtene sine. «Hva skjer?» spurte Tobias. William tok på seg frakken. «Jeg har lyst til å vise deg et sted.» «Hvor da?» «Et sted jeg ikke har vært på mange år.» En time senere kjørte de ut av sentrum. Bygningene ble lavere. Veiene smalere. Til slutt stoppet bilen foran en gammel kirkegård. Store lønnetrær kastet lange skygger over de gamle gravsteinene. Tobias så undrende på William. «Hvorfor er vi her?» William trakk pusten dypt. «Fordi noen av svarene begynner her.» De gikk langs de smale grusgangene. William virket tankefull. Han stoppet foran en eldre gravstein. Navnet var nesten slitt bort av vær og vind. Tobias kunne bare lese etternavnet: Lindberg. Han kjente et lite støkk. «Lindberg …» William nikket. «Familien som eide bokbinderiet.» Tobias så ned på gravsteinen. «Kjente du dem?» William svarte lavt. «For mange år siden.» «Ikke godt.» «Men godt nok til at jeg aldri har glemt dem.» De ble stående i stillhet. En svak vind fikk bladene til å rasle. Plutselig la Tobias merke til en bukett med friske hvite liljer foran gravsteinen. Blomstene kunne ikke være gamle. Noen hadde vært der nylig. Han bøyde seg ned. Under buketten lå et lite hvitt kort. Han tok det forsiktig opp. På kortet sto det: «Noen besøker fortiden for å sørge. Andre besøker den for å skjule sannheten.» Ingen navn. Ingen signatur. William lukket øynene et øyeblikk. «Han har vært her.» «Den mystiske mannen?» spurte Tobias. William åpnet øynene igjen.

«Eller noen som kjenner historien like godt som ham.» På vei tilbake mot bilen kastet Tobias et siste blikk over skulderen. Ved inngangen til kirkegården sto en mann med en mørk paraply. Ansiktet var skjult. Han sto helt stille. Da Tobias blunket, snudde mannen seg og gikk rolig ut gjennom porten. Ingen hast. Ingen frykt. Bare den samme rolige vissheten som hadde fulgt dem helt siden alt begynte. Tobias satte seg inn i bilen uten å si et ord. Han begynte å forstå at dette ikke bare handlet om et mysterium. Det handlet om mennesker som i årevis hadde båret på en hemmelighet. En hemmelighet som nå var i ferd med å finne veien tilbake til lyset. Regnet hadde begynt igjen da Tobias og William forlot kirkegården. Ingen av dem sa særlig mye. Ordene på kortet ved Lindberg-familiens grav hadde gjort inntrykk. *«Noen besøker fortiden for å sørge. Andre besøker den for å skjule sannheten.»* William holdt begge hendene på rattet mens bilen gled stille gjennom de våte gatene. Tobias så ut av sidevinduet. Dråpene som traff glasset fikk byen til å virke uklar, nesten drømmeaktig. «Du tenker,» sa William uten å ta blikket fra veien. «Ja.» «På Lindberg?» «På alt.» William nikket langsomt. «Det gjør jeg også.» Etter noen minutters stillhet svingte William inn ved en liten kafé med utsikt over havnen. «Vi trenger en pause.» Tobias smilte svakt. «Du har begynt å si det ofte.» William lo. «Kanskje fordi vi faktisk trenger det.» De gikk inn. Den varme luften og lukten av nykvernet kaffe sto i sterk kontrast til regnet utenfor. De fant et bord innerst i lokalet. Ingen gjenkjente dem. For en liten stund kunne de bare være Tobias og William. Ikke direktør. Ikke nestleder. Ikke mennesker som ble fulgt av skygger. «Hva ville du gjort,» spurte Tobias mens han rørte i kaffen, «hvis alt dette aldri hadde skjedd?» William smilte. «Da hadde vi sannsynligvis sittet på en strand et sted.» «Uten telefoner.» «Uten styremøter.» «Og uten mysterier.» Tobias lo. «Det høres ut som et godt liv.» William lente seg litt frem. «Det livet ønsker jeg fortsatt.» «Selv om veien dit har blitt lengre.» Tobias møtte blikket hans. «Så lenge vi går den sammen.» William tok hånden hans over bordet. «Alltid.» Da de kom ut igjen, hadde regnet avtatt. På frontruten til bilen satt en hvit konvolutt fast under vindusviskeren. Begge stoppet. William så rundt seg. Fortauet var nesten tomt. «Han er rask,» sa Tobias. William tok konvolutten forsiktig. «Eller så har noen fulgt med hele tiden.» Inni lå et håndskrevet brev. Papiret var gammelt. Blekket hadde falmet. William begynte å lese høyt. «Hvis dere leser dette, betyr det at dere nærmer dere sannheten. Men husk én ting: Ikke alle hemmeligheter ble skapt for å ødelegge. Noen ble skapt for å beskytte. Stol på hjertet før dere stoler på frykten.» Ingen underskrift. Ingen dato. Bare et lite symbol nederst. Et anker. Det samme symbolet de hadde funnet på messingplaten. William foldet brevet sammen. «Ankeret igjen.» Tobias nikket.

«Nordfløyen og ankeret hører sammen.» «Det tror jeg også.» På vei tilbake mot bilen la Tobias merke til en liten gutt som sto på fortauet med en rød ballong. Gutten så rett på ham. Så kom han forsiktig bort. «Er du Tobias?» spurte han. Tobias smilte vennlig. «Ja.» Gutten rakte frem en liten papirbåt. «En mann ba meg gi denne til deg.» «Hvilken mann?» Gutten pekte mot enden av gaten. Der var det ingen. «Han gikk.» Tobias tok imot papirbåten. «Tusen takk.» Gutten smilte og løp tilbake til foreldrene sine. Inne i papirbåten lå en liten sammenbrettet lapp. William åpnet den. Bare én linje var skrevet. «Når ankeret møter havet, finner dere Nordfløyen.» William og Tobias så på hverandre. For første gang på lenge føltes det som om sporene faktisk pekte mot et konkret sted. Ikke bare mot fortiden. Men mot neste steg. Langt borte, på den andre siden av havnen, sto en enslig skikkelse under en svart paraply. Personen så etter bilen deres til den forsvant i trafikken. Deretter snudde skikkelsen seg rolig og gikk videre. Skyggen var fortsatt et skritt foran. Men avstanden mellom dem ble stadig mindre. Regnet hadde gitt seg. Skyene sprakk opp, og et svakt kveldssollys la et gyllent skjær over havnen. Tobias satt stille i passasjersetet mens William kjørte langs kaien. Papirbåten lå på dashbordet. Den lille lappen var brettet sammen ved siden av. «Når ankeret møter havet, finner dere Nordfløyen.» Ingen av dem hadde sagt særlig mye siden de forlot kafeen. Til slutt brøt William stillheten. «Jeg tror ikke dette handler om et symbol lenger.» Tobias så på ham. «Hva mener du?» «Jeg tror ankeret er et sted.» «En bygning.» «Eller en kai.» Tobias nikket langsomt. «Det gir mening.» William svingte bilen inn på en parkeringsplass ved den eldste delen av havnen. Gamle pakkhus sto side om side. Noen var restaurert. Andre var tydelig preget av tidens tann. Salt sjøluft fylte luften. Måker skrek over dem. «Dette området har eksistert i over hundre år,» sa William. «Hvis Nordfløyen finnes, kan den være her.» De gikk langs bryggekanten. Gamle jernringer satt fortsatt fast i steinene. Rustne fortøyningspuller vitnet om en annen tid. Plutselig stanset Tobias. På veggen til et gammelt pakkhus hang et stort smijernsanker. Han pekte. «William.» William fulgte blikket hans. «Der.» Under ankeret satt en liten messingplate. På den sto det: Nordfløyen – Lagerbygning C Begge ble stående helt stille. «Vi fant det,» hvisket Tobias. Døren til lagerbygningen var låst. Treverket var slitt. Vinduene støvete. William tok frem nøkkel nummer 23. «Vi prøver.» Han førte nøkkelen inn i låsen. Et lavt metallisk klikk lød. Låsen åpnet seg. «Utrolig,» sa Tobias. William smilte svakt. «Noen visste at denne nøkkelen ville havne hos oss.» De gikk inn. Bygningen var enorm. Gamle trebjelker strakte seg høyt over dem. Lukten av sjøvann og gammelt treverk hang i luften. Langs veggene sto tomme reoler. Midt i rommet sto et massivt eikebord. På bordet lå en stor

skipsjournal med mørkeblått skinnomslag. Ved siden av sto en gammeldags oljelampe. Som om noen hadde forlatt stedet bare minutter tidligere. Tobias åpnet journalen. De første sidene inneholdt gamle fraktlister. Skip. Datoer. Last. Så, omtrent midt i boken, begynte en annen håndskrift. Mindre formell. Mer personlig. *«Hvis noen en dag finner denne journalen, betyr det at sannheten ikke lenger kan skjules.»* Tobias kjente pulsen stige. Han bladde videre. Flere sider var revet ut. Igjen. Som om noen systematisk fjernet de viktigste delene. «Se her.» William pekte på bunnen av siden. Der var et navn skrevet. Ikke fullt. Bare initialene. A. T. De samme bokstavene som hadde vært gravert på anhenget de fant i blomsterbuketten. «A. T. igjen,» sa Tobias. «Det kan ikke være tilfeldig.» William lukket journalen forsiktig. «Nei.» «Dette navnet er viktig.» Idet de skulle gå videre inn i bygningen, hørte de en lyd. En dør slo igjen et sted i mørket. Begge snudde seg. «Hallo?» ropte William. Ingen svarte. Bare ekkoet av stemmen hans fylte lagerhallen. Så hørtes rolige fottrinn. Ikke løpende. Ikke stresset. Som om personen ønsket at de skulle høre hvert eneste skritt. Tobias kjente hjertet hamre. Lommelykten lyste mot enden av lagerhallen. Et øyeblikk kunne han skimte en mørkkledd skikkelse som sto mellom de gamle søylene. Ansiktet var skjult. Skikkelsen sto helt stille. Så løftet personen langsomt hånden. Ikke som en trussel. Nesten som en hilsen. Deretter snudde skikkelsen seg og forsvant inn i mørket bak en stor jerndør. Da Tobias og William kom frem noen sekunder senere, var korridoren tom. Men på gulvet lå én eneste gjenstand igjen. En gammel sølvnøkkel. Med tallet: 31 Tobias tok den forsiktig opp. William så på ham. «Han vil at vi skal fortsette.» Tobias lukket hånden rundt nøkkelen. «Og denne gangen …» Han så mot den mørke korridoren. «…er vi nærmere sannheten enn noen gang.» Den gamle sølvnøkkelen lå tung i hånden til Tobias. På den ene siden var tallet 31 gravert med dype, slitte tall. På den andre siden var det samme ankeret som de hadde sett på messingplaten fra bokbinderiet. William så lenge på nøkkelen. «Det er ingen tilfeldighet.» Tobias nikket. «Hver nøkkel fører oss videre.» De ble stående i den mørke lagerhallen. Lommelykten kastet lange skygger mellom de gamle trebjelkene. «Tror du han fortsatt er her?» hvisket Tobias. William lyttet. Stillhet. Bare lyden av regndråper som traff takplatene. «Nei.» «Han ville at vi skulle finne dette.» De gikk forsiktig videre mot den store jerndøren skikkelsen hadde forsvunnet bak. Døren var gammel. Rusten. Et lite nøkkelhull satt midt på låsen. Tobias løftet sølvnøkkelen. «Skal vi?» William møtte blikket hans. «Vi har kommet for langt til å snu.» Nøkkelen gled sakte inn. Et lavt metallisk knepp. Låsen åpnet seg. Bak døren lå en smal korridor. Veggene var bygget av gammel naturstein. Små lamper langs gulvet kastet et svakt, gult lys. «Dette ser ikke

ut som en del av lageret,» sa Tobias. William ristet på hodet. «Nei.» «Dette virker eldre.» Langt inne i korridoren kunne de skimte en massiv tredør. Over døren sto et skilt. ARKIV 31 «Arkiv?» Tobias så overrasket på William. «Et arkiv under havnen?» William tok et dypt pust. «Jeg har aldri hørt om dette.» «Og jeg trodde jeg kjente hele firmaets historie.» De åpnet døren. Rommet var mindre enn de hadde ventet. Langs veggene sto høye skap med gamle protokoller. I midten sto et rundt bord. På bordet lå en støvete skinnmappe. Ingen andre dokumenter. Ingen datamaskiner. Bare én mappe. Som om hele rommet var laget for å beskytte akkurat den. Tobias åpnet forsiktig mappen. Øverst lå et gulnet brev. Denne gangen var det ikke skrevet til Tobias. Ikke til William. Brevet begynte med ordene: «Til den som en dag må bære sannheten videre.» William ble helt stille. «Den formuleringen…» «Hva er det?» spurte Tobias. William svarte lavt. «Jeg har hørt den før.» «Hvor?» Han lukket øynene et øyeblikk. «Jeg husker ikke.» Under brevet lå flere gamle fotografier. På ett av dem sto en gruppe mennesker foran en stor murbygning. Et skilt over inngangen var nesten uleselig. Likevel kunne Tobias skimte ett ord. Nordfløyen. «Så dette stedet har eksistert lenge,» sa han. William nikket. «Mye lenger enn vi trodde.» Mellom fotografiene lå en liten sølvmedaljong. Den var formet som et kompass. På innsiden var det gravert en dato. 18. september 2004. Den samme datoen som videoen på minnepinnen. Den samme datoen som lagerbrannen. Tobias kjente hvordan alle brikkene begynte å nærme seg hverandre. Akkurat da blinket lyset. Én gang. To ganger. Så ble hele rommet mørkt. «William?» «Jeg er her.» Lyden av raske fottrinn fylte korridoren utenfor. Ikke ett par. Flere. William grep hånden til Tobias. «Slukk lommelykten.» Rommet ble bekmørkt. Fottrinnene stoppet rett utenfor døren. Noen tok i håndtaket. Døren beveget seg sakte. Et øyeblikk var det helt stille. Så hørte de en rolig stemme fra den andre siden. Ikke truende. Ikke sint. Bare alvorlig. «Hvis dere har kommet så langt … er det ingen vei tilbake.» Tobias kjente pulsen hamre. Han så mot William i mørket. Begge forsto det samme. Den personen som sto utenfor døren, visste nøyaktig hvem de var. Ingen av dem rørte seg. Rommet var bekmørkt. Tobias kunne høre sitt eget hjerte slå. William sto tett ved siden av ham, med hånden fast rundt hans. Den rolige stemmen utenfor døren hadde stilnet. Bare stillheten var igjen. «Hørte du det?» hvisket Tobias. «Ja,» svarte William lavt. «Han visste at vi var her.» Et svakt lys snek seg inn under døren. Noen sto fortsatt utenfor. Skyggen beveget seg langsomt over gulvet. Ikke fram og tilbake. Bare rolig. Som om personen ventet. «Hva gjør vi?» spurte Tobias. William tenkte et øyeblikk. «Vi blir her.» «Ingen forhastede valg.» Minuttene føltes som timer. Så hørtes lyden av skritt. Denne gangen bort

fra døren. Rolige. Kontrollerte. Etter hvert ble de svakere. Til slutt var de borte. William pustet ut. «Vent litt til.» Etter noen minutter tente Tobias lommelykten igjen. Rommet var akkurat slik de hadde forlatt det. Den gamle mappen lå fortsatt på bordet. Medaljongen lå ved siden av. Ingenting var rørt. William gikk forsiktig bort til døren. Han åpnet den sakte. Korridoren var tom. Ingen mennesker. Ingen spor. Bare én liten konvolutt lå på steingulvet. «Selvfølgelig,» mumlet Tobias. William plukket den opp. Denne gangen åpnet han den uten å nøle. Inni lå et håndtegnet kart. Ikke over lagerbygningen. Men over en stor eiendom. Øverst sto det skrevet: Lindegård Nederst på arket var én bygning ringet inn. Den var merket: Nordfløyen William studerte kartet. «Dette er ikke havnen.» «Nei.» Tobias lente seg nærmere. «Det ser ut som en gammel herregård.» På baksiden av kartet sto enda en beskjed. «Fortiden begynte ikke ved lageret. Den begynte her.» Ingen signatur. Ingen symbol. Bare ordene. William lukket øynene et øyeblikk. «Lindegård…» Han rynket pannen. «Nå husker jeg.» Tobias så forventningsfullt på ham. «Hva?» «Firmaets grunnlegger eide en stor eiendom utenfor byen.» «Den ble solgt for mange år siden.» «Jeg trodde alle dokumentene var borte.» De tok med seg kartet, medaljongen og den gamle mappen. Idet de skulle forlate Arkiv 31, stanset Tobias. På innsiden av døren var det risset inn én eneste setning. Så svakt at den nesten var usynlig. Han lyste med lommelykten. Der sto det: «Den som frykter sannheten, vil aldri forstå kjærligheten.» Tobias ble stående og lese ordene flere ganger. «William …» William kom bort. Han så på teksten. Et trist smil gled over ansiktet hans. «Det var noe en gammel venn pleide å si.» Tobias så overrasket på ham. «Hvem?» William svarte etter en lang pause. «Det er en historie jeg snart må fortelle deg.» På vei tilbake gjennom korridoren var begge stille. Det føltes som om noe hadde forandret seg. Ikke bare fordi de hadde funnet nye spor. Men fordi William for første gang hadde antydet at han snart var klar til å dele mer av fortiden. Da de kom ut av lagerbygningen, hadde regnet stoppet. Månen speilet seg i det rolige havnebassenget. Langt ute på kaien sto en enslig skikkelse. Mørk frakk. Hendene i lommene. Personen sto vendt mot vannet. Ikke mot Tobias og William. Som om han ventet. Etter noen sekunder snudde skikkelsen seg sakte. Et svakt nikk. Så gikk personen rolig videre og forsvant mellom de gamle pakkhusene. Tobias gjorde ingen mine til å følge etter. Denne gangen lot han mannen gå. Han hadde begynt å forstå noe. Den mystiske skikkelsen flyktet aldri. Han ledet dem. Og spørsmålet var ikke lenger hvem han var. Spørsmålet var hvorfor. Morgensolen lå som et gyllent slør over byen da Tobias våknet. For første gang på lenge følte han ikke bare uro. Han følte forventning. Kartet de hadde funnet i Arkiv 31 lå fortsatt på nattbordet. Midt på den

gamle tegningen var én bygning markert med rødt. Nordfløyen. Under sto navnet: Lindegård. William kom inn med to kopper kaffe. Han satte den ene foran Tobias. «Jeg har tenkt hele natten.» Tobias smilte. «Det har jeg også.» William satte seg ved siden av ham. «Jeg fant noe.» Han la et gammelt fotografi på sengen. Bildet viste en stor herregård omgitt av høye trær. Midt på bildet sto en ung William sammen med flere mennesker. Ansiktene var unge. Smilende. Bekymringsløse. «Er det Lindegård?» spurte Tobias. William nikket. «Ja.» «Bildet ble tatt mange år før firmaet ble så stort.» Tobias studerte fotografiet. «Du ser lykkelig ut.» William smilte stille. «Det var jeg også.» «Hvem tok bildet?» spurte Tobias. William så lenge på fotografiet. «Jeg husker ikke.» «Men jeg husker dagen.» Han tok en dyp pust. «Det var siste gang alle var samlet.» Tobias kjente at ordene bar på mer enn William sa. Men han presset ham ikke. Ikke ennå. Etter frokost satte de kursen mot Lindegård. Eiendommen lå nesten en time utenfor byen. Veien gikk gjennom tett skog. Små innsjøer glitret mellom trærne. Etter hvert dukket en gammel steinmur opp langs veien. William senket farten. «Der.» Bak muren kunne Tobias skimte den store herregården. Den var enda vakrere enn på fotografiet. Et stort hvitmalt hovedhus. Flere sidebygninger. Og lengst mot nord … …en eldre murbygning. «Nordfløyen,» sa Tobias lavt. William nikket. Porten sto åpen. Noe som overrasket dem begge. «Noen må være her,» sa Tobias. William parkerte bilen. «Vi finner snart ut av det.» Eiendommen var stille. Bare vinden som beveget trekronene kunne høres. De gikk opp den brede steintrappen mot hovedhuset. Ingen svarte da William banket på. «Merkelig.» Tobias så seg rundt. Hagen var velstelt. Blomstene var vannet. Noen tok vare på stedet. Likevel virket det tomt. De fortsatte mot Nordfløyen. Murbygningen så eldre ut enn resten av eiendommen. Over den massive tredøren hang et gammelt anker i smijern. Det samme symbolet. William tok et dypt pust. «Vi er på riktig sted.» Døren var ikke låst. Den gled sakte opp. Inne var luften kjølig. Rommet luktet av gammelt treverk. Langs veggene sto bokhyller fylt med innbundne protokoller. I enden av rommet sto et flygel. Som om noen nylig hadde spilt på det. Tobias gikk bort. På notestativet lå et gulnet noteark. Øverst sto en håndskrevet tekst: «Til den som aldri ga opp.» Ingen navn. Ingen dato. Plutselig lød en svak melodi. Én enkelt pianotone. Begge snudde seg. Ingen satt ved flygelet. William gikk langsomt bort. Han lot hånden gli over tangentene. «Dette …» Han ble stående helt stille. «Hva er det?» spurte Tobias. William så alvorlig på ham. «Jeg har spilt denne melodien før.» «Her.» «For mange år siden.» I det samme hørtes lyden av en dør som lukket seg et sted oppe i andre etasje. Begge løftet blikket. Noen var i bygningen. William tok et skritt frem. «Hallo?» Ingen svarte. Bare stillheten. Så kom rolige

fottrinn. Ikke mot dem. Men bort fra dem. Som om personen ønsket å bli fulgt. Tobias så på William. William nikket. «Vi går.» Sammen begynte de å gå opp den gamle tretrappen mot lyden. Og ingen av dem visste at de nå var nærmere sannheten enn noen gang tidligere. Den gamle tretrappen knirket under hvert skritt. Tobias gikk rett bak William. Begge lyttet. Fottrinnene de hadde hørt for et øyeblikk siden var borte. Bare vinden som presset mot de gamle vinduene kunne høres. «Merkelig,» hvisket Tobias. William svarte lavt. «Vi er ikke alene.» Andre etasje var overraskende godt bevart. En lang korridor strakte seg foran dem. Veggene var kledd med mørke eikepaneler. Gamle oljemalerier hang på rekke og rad. Mennesker fra en annen tid. Alvorlige ansikter. Elegante klær. Tobias stanset foran ett av bildene. «William.» William kom bort. Portrettet forestilte fem mennesker. Fire ansikter var tydelige. Det femte var skåret bort med en kniv. Bare en tom silhuett var igjen. «Noen ville skjule hvem det var,» sa Tobias. William betraktet maleriet lenge. «Eller få oss til å glemme.» Lengre ned i korridoren sto en gammel kommode. På den lå en sølvinnrammet klokke. Viserne sto stille. 09.17. Tobias så på William. Ingen av dem sa et ord. Dette tidspunktet fulgte dem overalt. William tok forsiktig opp klokken. Under den lå et gulnet brev. Han åpnet det langsomt. Papiret knirket mellom fingrene. Øverst sto det: “Hvis denne klokken noen gang begynner å gå igjen, betyr det at tiden for hemmelighetene er over.” William ble blek. «Hva er det?» spurte Tobias. William svelget tungt. «Den håndskriften …» «Jeg kjenner den.» «Hvem er det?» William ristet sakte på hodet. «Jeg husker fortsatt ikke.» Plutselig lød en svak lyd. Et piano. Den samme melodien som de hadde hørt nede. Begge snudde seg. «Den kommer ovenfra,» sa Tobias. William nikket. «Tredje etasje.» De fortsatte opp den smale trappen. Luften ble kaldere. Vinduene var dekket av støv. Da de kom opp, åpnet rommet seg. Et stort bibliotek. Bokhyller fra gulv til tak. Gamle globuser. Kart. Et enormt skrivebord. Midt i rommet sto et flygel. Lokket var åpent. Tangenten som hadde spilt av seg selv, beveget seg fortsatt svakt. Ingen satt der. Likevel dirret den siste tonen fortsatt i rommet. Tobias gikk langsomt bort. På flygelet lå et fotografi. Han tok det opp. Det viste den samme herregården. Men denne gangen var menneskene på bildet tydeligere. En ung William sto blant dem. Ved siden av ham sto en mann Tobias aldri hadde sett før. Ansiktet var vennlig. Han hadde hånden på Williams skulder. «Hvem er han?» spurte Tobias. William stirret på bildet. Han ble helt stille. «Jeg …» Han tok et dypt pust. «Jeg kjenner ansiktet.» «Men jeg husker ikke navnet.» Da Tobias snudde fotografiet, oppdaget han en tekst skrevet på baksiden. “Noen kjærlighetshistorier blir skrevet i lyset. Andre må overleve i skyggene.” Tobias kjente en klump i halsen. Han så på William.

William hadde tårer i øynene. «Hva er det?» William svarte lavt. «Jeg tror …» Han stoppet. «Jeg tror jeg begynner å huske.» Akkurat da smalt en dør igjen et sted i huset. Et vindu sto plutselig på vidt gap. Den kalde vinden blåste gjennom biblioteket. Fotografiet ble revet ut av hendene til Tobias. Det fløy gjennom rommet. William kastet seg frem og fikk akkurat tak i det. Idet han grep bildet, falt en liten sammenbrettet lapp ut fra baksiden. Han plukket den opp. Den inneholdt bare én setning. "Han lever fortsatt." Ingen navn. Ingen signatur. Ingen forklaring. William og Tobias så på hverandre. For første gang var det ikke bare fortiden som banket på døren. Den var fortsatt levende. Stillheten i biblioteket var tung. Tobias stirret på den lille lappen som William fortsatt holdt mellom fingrene. «Han lever fortsatt.» Ordene virket enkle. Likevel forandret de alt. «Hvem?» hvisket Tobias. William svarte ikke. Han ble stående med blikket festet på fotografiet. Ansiktet hans var blekere enn Tobias noen gang hadde sett det. «William.» Tobias la en hånd forsiktig på skulderen hans. «Hva er det?» William tok et dypt pust. «Jeg vet ikke om dette handler om én person.» «Eller flere.» Han satte seg tungt ned i den gamle skinnstolen ved skrivebordet. «Men noen ønsker at vi skal tro at en person fra fortiden fortsatt lever.» Tobias satte seg på huk foran ham. «Og du kjenner denne personen?» William så lenge på ham. «Jeg tror det.» «Men minnene kommer bare i små biter.» En kald vind blåste gjennom det åpne vinduet. Gardinene beveget seg sakte. Tobias gikk bort og lukket vinduet. Da han snudde seg, oppdaget han noe han ikke hadde lagt merke til tidligere. Bak skrivebordet hang et stort oljemaleri. Motivet forestilte Lindegård slik eiendommen hadde sett ut for mange år siden. Men én detalj skilte seg ut. Nordfløyen var markert med et lite gullfarget anker. Det samme symbolet. «William.» Han pekte mot maleriet. William reiste seg. «Jeg så ikke det i stad.» De gikk nærmere. Nederst på rammen satt en liten messingplate. Der sto det: «Alle veier begynner i Nordfløyen.» Tobias lot fingrene gli over teksten. Plutselig kjente han at platen beveget seg. «Den sitter løst.» William kom bort. Sammen skjøv de platen forsiktig til siden. Et svakt klikk lød. Et lite, skjult rom åpnet seg inne i veggen. Inni lå en smal skinnmappe. Denne gangen var det ingen brev. Ingen fotografier. Bare ett dokument. På forsiden sto det med store bokstaver: Fortrolig Under sto en dato. 18. september 2004. Samme dato igjen. Tobias kjente hjertet hamre. «Skal vi?» William nikket. «Ja.» De åpnet dokumentet. Den første siden var en møteprotokoll. Navnene til flere personer var sladdet med svart blekk. Bare ett navn sto igjen. William. Lenger nede på siden sto en kort setning. «Møtet ble avbrutt klokken 09.17.» Tobias så opp. «Klokken igjen.» William svarte ikke. Han bladde videre. De neste sidene var revet ut. Igjen. Bare den siste siden var bevart.

Der sto én håndskrevet linje. «Hvis sannheten en dag kommer frem, må Tobias få vite alt.» Begge frøs. «Mitt navn …» hvisket Tobias. «Hvordan kan det stå der?» William stirret på siden. «Dette er umulig.» «Du var jo bare et barn den gangen.» Tobias kjente en kald bølge gå gjennom kroppen. Hvordan kunne noen ha skrevet navnet hans for over tjue år siden? Plutselig hørtes et knirk fra gangen. Denne gangen var lyden tydelig. Noen gikk i huset. Rolige skritt. Ett. To. Tre. William lukket mappen raskt. «Vi er ikke alene.» Tobias slukket lommelykten. Begge lyttet. Skrittene stoppet rett utenfor biblioteket. Dørhåndtaket beveget seg sakte. Men døren ble ikke åpnet. I stedet gled en konvolutt stille inn under dørsprekken. Så fortsatte skrittene. Rolige. Uten hastverk. Ingen løp. Ingen flyktet. Da lydene var borte, åpnet Tobias konvolutten. Inni lå bare et enkelt ark. Med den samme vakre håndskriften som før sto det: «William… tiden er snart inne. Fortell Tobias sannheten før noen andre gjør det.» Ingen navn. Ingen signatur. Bare ordene. William ble stående helt stille. Han så på Tobias med et alvor Tobias aldri før hadde sett. «Jeg tror,» sa han lavt, «at jeg ikke kan holde fortiden skjult særlig mye lenger.» Tobias nikket sakte. Han visste at et vendepunkt nærmet seg. Og at sannheten, uansett hvor smertefull den var, snart ville komme frem. Ingen av dem sa et ord. Brevet lå fortsatt i hånden til William. Den gamle herregården var stille rundt dem. Vinden fikk greinene utenfor vinduet til å skrape mot veggen, og lyden fylte biblioteket med en uro ingen av dem klarte å riste av seg. Tobias så på William. Han hadde aldri sett ham slik før. Den selvsikre direktøren som alltid hadde kontroll, sto nå med senket blikk. Som om fortiden endelig hadde innhentet ham. «William…» Stemmen til Tobias var lav. «Du trenger ikke bære dette alene.» William løftet sakte blikket. Øynene var blanke. «Jeg har båret det alene altfor lenge.» De forlot biblioteket uten å si mer. På vei ned den gamle tretrappen var det bare lyden av skrittene deres som brøt stillheten. Ingen flere fottrinn. Ingen ukjent skikkelse. Det var som om huset hadde gitt dem det de skulle finne denne dagen. Da de kom ut, hadde solen begynt å gå ned bak trekronene. Lindegård lå badet i et varmt, gyllent lys. Likevel føltes stedet tyngre enn da de kom. På hjemveien kjørte William i stillhet. Begge visste at noe hadde forandret seg. Etter en lang stund sa William: «Jeg skulle ønske jeg hadde fortalt deg alt tidligere.» Tobias så på ham. «Du forteller når du er klar.» William smilte svakt. «Du er mer tålmodig enn jeg fortjener.» «Kanskje.» Tobias lo forsiktig. «Men jeg elsker deg.» William tok hånden hans et kort øyeblikk. «Og det er det som gjør dette så vanskelig.» Da de kom hjem til toppleiligheten, bestemte de seg for å legge dokumentene i bibliotekets gamle safe. William låste den omhyggelig. Han prøvde kombinasjonen to ganger før døren gled igjen. «Ingen får tak i disse.»

Tobias nikket. «Denne gangen passer vi på dem.» Resten av kvelden forsøkte de å tenke på noe annet. William laget middag. Tobias dekket bordet. De satte på rolig musikk. For en liten stund var leiligheten fylt av latter igjen. «Husker du første gangen vi danset?» spurte William. Tobias smilte. «Du påsto at du kunne danse.» «Det kunne jeg.» «Nei.» «Jo.» Begge lo. William reiste seg og rakte frem hånden. «Får jeg denne dansen?» Tobias tok hånden hans. «Alltid.» De danset langsomt mellom kjøkkenet og stuen. Ingen stor sal. Ingen orkester. Bare to mennesker som fant trygghet i hverandre. William la pannen mot Tobias sin. «Uansett hva vi finner…» «…så angrer jeg aldri på at jeg møtte deg.» Tobias kjente en varm tåre trille nedover kinnet. «Det gjør ikke jeg heller.» De ble stående lenge i den stille omfavnelsen. Senere samme kveld satt de sammen foran peisen. Flammene kastet et varmt lys over rommet. William lente hodet mot skulderen til Tobias. «Det er lenge siden jeg har følt meg så rolig.» «Til tross for alt.» Tobias strøk ham forsiktig over hånden. «Kanskje fordi vi endelig har sluttet å løpe fra fortiden.» William nikket. «Kanskje.» Klokken nærmet seg midnatt. Plutselig kom et svakt pip fra alarmsystemet. Begge så mot skjermen ved inngangsdøren. BEVEGELSE REGISTRERT – BIBLIOTEKET William reiste seg umiddelbart. «Bli her.» «Nei,» svarte Tobias bestemt. «Vi går sammen.» De åpnet døren til biblioteket. Rommet var mørkt. Alt så normalt ut. Safe-døren var fortsatt lukket. Ingen vinduer sto åpne. Ingen tegn til innbrudd. Så oppdaget Tobias noe. På skrivebordet lå en liten hvit fjær. Den hadde ikke vært der tidligere. Ved siden av lå en svart konvolutt. William åpnet den langsomt. Inni lå et nytt brev. Denne gangen var teksten kort. «Neste gang møtes vi ansikt til ansikt.» Ingen signatur. Ingen symbol. Bare én dato nederst. Fredag. William og Tobias så på hverandre. For første gang siden alt begynte, lovet den ukjente avsenderen et møte. Et virkelig møte. Og ingen av dem visste om de burde glede seg Brevet ble liggende på skrivebordet. Ingen av dem rørte det. Ordene hadde allerede gjort det de skulle. «Neste gang møtes vi ansikt til ansikt.» Og nederst sto bare én dato. Fredag. William så på klokken. Det var tirsdag kveld. De hadde tre dager. Tre dager til å forberede seg på et møte med en person de fortsatt ikke visste hvem var. «Hva tenker du?» spurte Tobias. William trakk pusten dypt. «At dette er første gang den som følger oss, faktisk inviterer oss til et møte.» «Tror du det er en felle?» William svarte ikke med én gang. Han tok brevet opp igjen og leste det langsomt. «Hvis han ønsket å skade oss, har han hatt mange muligheter.» «Det stemmer,» sa Tobias. «Så hvorfor gjøre dette nå?» William så alvorlig på ham. «Kanskje fordi tiden er inne.» Den natten sov de lite. Like før daggry våknet Tobias av at William satt ved vinduet med en kopp kaffe. Den første morgensolen traff ansiktet hans. Han så sliten ut. Men også bestemt.

«Du fikk ikke sove?» spurte Tobias. William smilte svakt. «Jeg prøvde.» Tobias gikk bort og satte seg ved siden av ham. De ble sittende i stillhet en stund. Til slutt tok William hånden hans. «Hvis noe skjer på fredag…» Tobias avbrøt ham. «Det gjør det ikke.» «Hør på meg.» William smilte varmt. «Du må love at du ikke gjør noe overilt.» «Vi går inn i dette sammen.» Tobias klemte hånden hans. «Det lover jeg.» Resten av uken forsøkte de å holde hverdagen i gang. Styremøter. Kontraktsforhandlinger. Samtaler med ansatte. For alle andre virket alt normalt. Ingen kunne se at både direktøren og nestlederen bar på en voksende uro. Fredag morgen kom raskere enn de ønsket. Kontoret var fylt av aktivitet. Frida banket på døren til Tobias. «Har du et øyeblikk?» «Selvfølgelig.» Hun satte seg ned. «Jeg vet ikke hvorfor…» Hun så litt nølende ut. «…men jeg har en dårlig følelse i dag.» Tobias smilte beroligende. «Det går nok bra.» Frida så på ham. «Lov meg at du passer på deg selv.» «Det lover jeg.» Hun reiste seg, ga ham en varm klem og gikk. Da døren lukket seg, ble Tobias sittende og tenke. Det var som om flere mennesker merket at noe var i ferd med å skje. Litt senere kom William inn. Han hadde lagt bort slips og dressjakke. «Er du klar?» «Så klar som jeg kan bli.» William tok opp den svarte konvolutten. På baksiden hadde det plutselig dukket opp en ny linje med tekst. Ingen av dem hadde sett den tidligere. «Klokken 20.00. Kom alene til Lindegård.» Tobias leste setningen to ganger. «Alene?» William ristet bestemt på hodet. «Det kommer ikke på tale.» «Vi går sammen.» Hele dagen gikk sakte. Klokken virket nesten å stå stille. Da arbeidsdagen var over, kjørte de hjem for å skifte. William tok på seg en mørk frakk. Tobias valgte en enkel svart jakke. Ingen av dem sa mye. De visste begge at kvelden kunne forandre alt. Før de dro, stanset William ved peisen. Han tok et gammelt fotografi av dem to fra bokhyllen. Bildet var tatt på en sommerdag ved sjøen. Begge smilte. Bekymringsløse. William så lenge på bildet før han satte det tilbake. «Når dette er over,» sa han stille, «skal vi lage mange flere minner.» Tobias smilte. «Det skal vi.» William gikk bort og la armene rundt ham. De sto slik en lang stund. Ikke fordi de var redde. Men fordi nærheten ga dem styrke. «Klar?» spurte William. Tobias nikket. «Sammen.» De slukket lysene i leiligheten. Låste døren. Og kjørte ut i den mørke fredagskvelden. Ingen av dem la merke til den svarte bilen som startet motoren i det samme de forlot garasjen. Den holdt god avstand. Men den fulgte etter. Den svarte bilen holdt god avstand. William oppdaget den først da de hadde kjørt nesten tjue minutter utenfor byen. Han så i bakspeilet. De samme frontlysene. Den samme rolige avstanden. «Tobias.» «Ja?» «Jeg tror vi har følge.» Tobias snudde seg forsiktig. Langt bak dem kunne han skimte bilen. «Den har ligget bak oss siden vi dro.» William nikket. «Jeg vet.» Han tok en annen avkjøring enn den

vanlige veien mot Lindegård. Den svarte bilen fortsatte rett frem. Begge pustet lettet ut. «Kanskje det ikke var den samme,» sa Tobias. William svarte rolig. «Kanskje.» Men han virket ikke overbevist. Solen var i ferd med å gå ned da de kjørte inn gjennom den gamle steinporten. Lindegård lå badet i det varme lyset fra kveldshimmelen. Denne gangen virket eiendommen enda stillere. Ingen vind. Ingen fuglesang. Bare en dyp stillhet. William slo av motoren. Klokken på dashbordet viste 19.56. «Vi er litt tidlige.» Tobias så mot Nordfløyen. «Han vet sikkert at vi er her.» William tok et rolig pust. «Da går vi.» De gikk side om side over den gamle gårdsplassen. Grusen knaste under skoene deres. Ingen mennesker var å se. Likevel føltes det som om noen fulgte hvert eneste skritt. Da de nærmet seg døren til Nordfløyen, oppdaget Tobias noe. Døren sto allerede åpen. «Den var låst sist.» William nikket. «Noen venter på oss.» Inne i bygningen var det tent flere gamle vegglamper. Et varmt lys fylte korridoren. Det var første gang stedet ikke lå i mørke. På gulvet sto en enslig lykt. Ved siden av lå et håndskrevet kort. William tok det opp. Der sto det: «Ingen våpen. Ingen løgner. Bare sannheten.» Ingen navn. Ingen signatur. Tobias møtte blikket til William. «Jeg tror vi bør stole på dette.» William nikket langsomt. «Det gjør jeg også.» De fortsatte opp trappen. Biblioteket i tredje etasje sto åpent. Flygelet sto på samme sted. Men denne gangen brant det levende lys på skrivebordet. Noen hadde gjort rommet klart. Midt på bordet sto en tekanne. Tre kopper. Ikke to. Tre. Tobias kjente pulsen stige. «Han forventer besøk.» William gikk langsomt bort til bordet. «Dette føles merkelig.» «Ja.» Tobias så mot den store peisen. Flammene brant allerede. Rommet var varmt. Nesten innbydende. Langs bokhyllene kunne de ane hundrevis av gamle bøker. Det var som om biblioteket hadde våknet til liv. Plutselig lød en dyp klokkeklang et sted i huset. Én gang. Deretter stillhet. En rolig stemme kunne høres fra rommet ved siden av. «Dere kom.» William og Tobias snudde seg samtidig. Døren innerst i biblioteket sto på gløtt. Lyset der inne var dempet. Silhuetten av en person kunne skimtes. Ansiktet var fortsatt skjult. Stemmen var rolig. Vennlig. Uten sinne. «Jeg har ventet lenge på denne kvelden.» William tok et skritt frem. «Hvem er du?» Et øyeblikk ble det helt stille. Så svarte stemmen: «Det viktigste er ikke hvem jeg er.» «Det viktigste er hvorfor dere er her.» Tobias kjente hjertet hamre. Han så mot William. William nikket nesten umerkelig. Sammen gikk de mot den halvåpne døren. Idet Tobias la hånden på dørkarmen, sa den ukjente stemmen én setning som fikk begge til å stanse: «Det dere får høre i kveld, vil forandre alt dere trodde dere visste om fortiden.» Døren gled sakte opp. Døren gled sakte opp. Tobias og William gikk inn i rommet side om side. Det var mindre enn biblioteket, men like elegant innredet. Mørke bokhyller dekket veggene, og

en gammel peis kastet et varmt skjær over rommet. Foran vinduet sto en høy lenestol. Den var vendt bort fra dem. En mann satt i stolen. Bare silhuetten var synlig. Han reiste seg langsomt. «Velkommen.» Stemmen var rolig. Den samme stemmen de hadde hørt utenfor Arkiv 31. William tok et skritt frem. «Du har fulgt etter oss lenge.» Mannen svarte rolig. «Ja.» «Lenger enn dere aner.» Tobias kjente hjertet slå hardere. «Hvorfor?» Mannen så ut av vinduet et øyeblikk. «Fordi tiden endelig er inne.» Han gikk rolig bort til skrivebordet. Lyset fra peisen traff ansiktet hans, men ikke nok til at de kunne se alle trekkene tydelig. Han var eldre enn William. Grått hår. Rolige bevegelser. Ingen tegn til frykt. Ingen tegn til hat. Bare en dyp sorg i blikket. «Jeg vet at dere har mange spørsmål.» «Men hvis dere vil ha svar…» Han så alvorlig på dem. «…må dere høre hele historien.» William betraktet ham lenge. «Kjenner jeg deg?» Den eldre mannen smilte svakt. «En gang gjorde du det.» William rynket pannen. «Jeg husker ikke.» «Nei.» Mannen nikket. «Og det er ikke din skyld.» Han åpnet en gammel skuff i skrivebordet. Derfra tok han frem en slitt skinnmappe. Den var merket: Fortrolig – Del II Han la den forsiktig på bordet. «Denne har ventet på dere i mange år.» Tobias så på mappen. «Hva inneholder den?» Mannen svarte lavt. «Sannheten dere har lett etter.» William tok et skritt nærmere. «Er du den som har sendt alle brevene?» Mannen svarte etter en kort pause. «Noen av dem.» «Ikke alle.» Tobias og William utvekslet et blikk. Det betydde at flere personer var involvert. «Så vi har vært ledet av mer enn én?» spurte Tobias. «Ja.» «Hvor mange?» Mannen smilte trist. «Det spørsmålet kan jeg ikke svare på ennå.» Han åpnet skinnmappen. De første sidene besto av gamle fotografier. Deretter kom flere dokumenter. Kontrakter. Brev. Avisutklipp. Alt nøye sortert. «Dette er historien om hvorfor alt begynte.» «Og hvorfor noen fortsatt prøver å beskytte den.» William så alvorlig på ham. «Beskytte hvem?» Mannen svarte ikke. I stedet tok han frem et gammelt gruppebilde. Det var det samme fotografiet Tobias hadde sett tidligere. Denne gangen var ingen ansikter skjult. Den eldre mannen la bildet forsiktig på bordet. «Se godt.» William lente seg frem. Øynene ble store. Han kjente igjen flere personer. Til slutt stoppet blikket ved én mann. Han ble helt stille. «Nei…» Tobias så på ham. «Hva er det?» William hvisket nesten uhørlig: «Jeg husker ham.» Den eldre mannen nikket. «Jeg vet.» Tobias ventet. «Hvem er han?» William åpnet munnen. Men før han rakk å svare, løftet den eldre mannen hånden. «Ikke ennå.» «Historien må fortelles i riktig rekkefølge.» Han lukket mappen igjen. «Hvis dere hopper over begynnelsen…» «…kommer dere aldri til å forstå slutten.» Plutselig lød en høy lyd utenfor. Et bilde knuste et sted nede i huset. Alle tre snudde seg mot døren. Den eldre mannen ble alvorlig. «Vi er ikke alene.» William så mot Tobias.

«Noen har funnet oss.» Mannen gikk raskt bort til vinduet. Han kikket ut mot gårdsplassen. Ansiktet hans forandret seg. «Det er for tidlig.» «Hva mener du?» spurte Tobias. Den eldre mannen snudde seg. For første gang kunne de se frykten i øynene hans. «De har kommet.» «Og denne gangen…» Han tok et dypt pust. «…er de ikke her for å observere.» Lyden av en bildør som smalt igjen utenfor fylte den gamle herregården. Noen var på vei inn. Lyden av bildørene som smalt igjen utenfor herregården fikk stillheten til å briste. Den eldre mannen gikk raskt bort til vinduet. Han trakk gardinen så vidt til side. Tre mørke biler sto parkert på gårdsplassen. Motorene gikk fortsatt. Lysene var slått av. «De fant oss,» sa han lavt. William stilte seg ved siden av ham. «Hvem er de?» Den eldre mannen svarte uten å ta blikket fra vinduet. «Mennesker som har brukt mange år på å holde sannheten begravet.» Tobias kjente pulsen øke. «Hvor mange er de?» «Minst seks.» Den eldre mannen slapp gardinen. «Vi har ikke mye tid.» Han tok den gamle skinnmappen og la den foran Tobias. «Hvis noe skjer med meg…» Tobias avbrøt ham. «Det kommer ikke til å skje.» Den eldre mannen smilte svakt. «Du minner meg om noen.» William gikk mot døren. «Vi må komme oss ut.» «Nei,» svarte mannen bestemt. «Hvis dere løper nå, vil dere aldri få svarene.» Han så direkte på William. «Du har flyktet fra denne historien lenge nok.» William ble stående helt stille. Ordene traff ham hardt. Plutselig lød tunge skritt nede i huset. Ikke ett par. Flere. Den gamle tregulvet knirket under vekten. Tobias så mot trappen. Noen var på vei opp. Rolige. Kontrollerte. Ingen hast. Som om de visste at ingen kunne slippe unna. Den eldre mannen gikk bort til en bokhylle. Han trakk ut en tykk bok. Et svakt klikk lød. En del av bokhyllen gled sakte til side. Bak den åpnet det seg en smal, skjult gang. «Ta denne.» Han rakte skinnmappen til Tobias. «Og gå.» «Hva med deg?» spurte Tobias. «Jeg kommer etter.» William ristet bestemt på hodet. «Vi går sammen.» Den eldre mannen smilte trist. «Du har alltid vært lojal.» Skrittene kom nærmere. En dør smalt igjen et sted i etasjen under. «De er her.» Den eldre mannen så alvorlig på dem. «Hør godt etter.» Han tok et dypt pust. «Den personen dere har lett etter…» Han stanset. «…er ikke fienden.» William og Tobias så på hverandre. Det bekreftet det de lenge hadde begynt å ane. «Han har beskyttet dere.» Den eldre mannen fortsatte med lav stemme. «Helt siden den dagen alt gikk galt.» Tobias kjente hjertet hamre. «Hvorfor?» «Fordi han ga et løfte.» «Til hvem?» Mannen møtte blikket hans. «Til en person dere begge elsker.» William stirret på ham. «Hva mener du?» Men før mannen rakk å svare, rungte et kraftig smell gjennom huset. Hoveddøren ble slått opp. Stemmer fylte gangen. «Let gjennom hele huset!» «Ingen får slippe ut!» William tok instinktivt hånden til Tobias. «Vi må gå.» Den eldre mannen pekte mot den

skjulte gangen. «Nå!» Tobias nølte. «Bli med oss.» Mannen smilte varmt. «Min oppgave har alltid vært å få dere hit.» «Nå er det deres tur å finne resten.» William og Tobias gikk inn i den trange passasjen. Bokhyllen gled sakte tilbake bak dem. Mørket omsluttet dem. De kunne fortsatt høre stemmene utenfor. Noen lette gjennom biblioteket. Noen ropte. Så lød et nytt kraftig smell. Deretter ble alt stille. Ingen visste hva som hadde skjedd med den eldre mannen. Den skjulte gangen endte ved en gammel steintrapp. Da Tobias lyste med lommelykten, oppdaget han en liten metallboks på det nederste trinnet. På lokket sto én håndskrevet beskjed. «Til Tobias og William. Hvis dere leser dette, lever håpet fortsatt.» William tok et dypt pust. Han så på Tobias. «Dette er det siste sporet.» Tobias nikket. «Og kanskje begynnelsen på den virkelige sannheten.» De løftet lokket forsiktig. Den lille metallboksen var overraskende tung. Tobias og William sto side om side i den skjulte steingangen under Lindegård. Over dem kunne de fortsatt høre svake lyder fra huset. Noen beveget seg rundt i biblioteket. Stemmer. Dører som ble åpnet. Så ble alt stille. William så på Tobias. «Er du klar?» Tobias nikket. «Ja.» Han løftet lokket forsiktig. Inni lå tre ting. En gammel nøkkel i sølv. Et brev. Og en liten minnepinne. William tok brevet først. Papiret var gulnet av alder. Øverst sto det: Til Tobias og William Begge stivnet. William åpnet brevet langsomt. Håndskriften var den samme som de hadde sett gjennom hele reisen. Han begynte å lese. *Hvis dere leser dette, betyr det at dere har funnet veien helt til Lindegård. Da har dere vist mot, tålmodighet og tillit til hverandre. Den som har fulgt dere gjennom skyggene, har aldri vært deres fiende. Tvert imot. Han ga et løfte den dagen alt forandret seg. Et løfte om å beskytte sannheten til den dagen dere var sterke nok til å bære den.* Tobias kjente en klump i halsen. «Han har altså hjulpet oss hele tiden.» William nikket langsomt. «Det virker slik.» Brevet fortsatte. *Men sannheten kan ikke gis på én kveld. Noen historier må oppdages steg for steg. For når kjærligheten blir satt opp mot frykten, velger de fleste frykten. Ikke gjør den feilen.* William senket brevet. Ingen av dem sa noe. Ordene traff dem begge. Deretter tok Tobias opp minnepinnen. Den var svart. På forsiden sto én dato. 18.09.2004 Igjen. Den samme datoen. William lukket øynene et øyeblikk. «Alt peker tilbake dit.» «Ja.» Tobias snudde minnepinnen. På baksiden sto det: Bok 3. Han så overrasket opp.«Bok tre?» William tok den forsiktig. «Da er dette ikke slutten.» «Nei.» «Dette er begynnelsen på neste del av historien.» Den siste gjenstanden var en liten sølvnøkkel. På nøkkelen sto tallet: 1 Ikke 17. Ikke 23. Ikke 31. Bare én. William smilte svakt. «Den første nøkkelen.» «Til hva?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Det vet jeg ikke ennå.» Plutselig hørte de en svak lyd bak seg. Den eldre mannen kom langsomt ned steintrappen. Han så sliten

ut. Men han smilte. «Jeg sa jo at jeg kom etter.» Tobias pustet lettet ut. «Vi trodde…» Mannen ristet på hodet. «Ikke i kveld.» Han så alvorlig på dem. «Men vi har ikke mer tid.» «Dere må reise.» «Hvorfor?» Mannen så opp mot taket. «Fordi de kommer tilbake.» Han gikk bort til Tobias. La hånden rolig på skulderen hans. «Husk én ting.» «Ikke la hat bli sterkere enn kjærligheten.» Deretter så han på William. «Og du…» William møtte blikket hans. «Det er på tide å tilgi deg selv.» William svarte ikke. Men tårene i øynene hans sa mer enn ordene kunne. Den eldre mannen åpnet den skjulte utgangen bakerst i tunnelen. Kald natteluft strømmet inn. «Denne veien fører dere ut til skogen.» «Ingen vil finne dere der.» William tok hånden til Tobias. «Vi går.» Tobias snudde seg en siste gang. «Kommer vi til å møtes igjen?» Den eldre mannen smilte. «Ja.» «Men neste gang…» Han tok en kort pause. «…er tiden inne for at alle masker faller.» Tobias og William gikk ut i den stille natten. Bak dem lukket steindøren seg langsomt. Månen lyste over skogen. Ingen biler. Ingen stemmer. Bare vinden. William stoppet opp. Han tok Tobias i armene. «Vi klarte det.» Tobias lente hodet mot brystet hans. «Sammen.» «Alltid.» De ble stående slik mens den kalde vinden beveget trekronene over dem.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 9

Morgensolen snek seg forsiktig inn gjennom de store vinduene i toppleiligheten. For første gang på lenge våknet Tobias uten lyden av en alarm eller en telefon som ringte. Han åpnet øynene langsomt og ble liggende stille. Ved siden av ham sov William fortsatt. Ansiktet hans var rolig. Det mørke håret lå litt bustete over pannen, og det rolige smilet som hvilte over leppene fikk Tobias til å kjenne en varme i brystet. Et øyeblikk ønsket han at tiden kunne stå stille. At verden utenfor ikke fantes. Ingen brev. Ingen hemmeligheter. Ingen skygger. Bare dem. Tobias strøk forsiktig hånden over Williams kinn. William åpnet øynene og smilte søvnig. «God morgen.» «God morgen,» svarte Tobias lavt. «Har du ligget og sett på meg lenge?» Tobias lo. «Kanskje litt.» William smilte bredere. «Da må jeg se fryktelig trøtt ut.» «Nei.» «Du ser ut som deg.» William lente seg nærmere og ga Tobias et rolig kyss. «Det er den fineste komplimenten jeg kunne fått.» De ble liggende en stund uten å si noe. Utenfor hadde byen allerede våknet. Lyden av biler, mennesker og måker steg opp fra gatene langt under dem. William sukket tilfreds. «Vi burde ta en fridag.» Tobias lo. «Direktøren som skulker jobb?» «Ikke si det til styret.» «Det blir vår hemmelighet.» Begge lo. For en liten stund føltes livet normalt igjen. Etter frokost gikk de ut på terrassen. Den klare høstluften fylte lungene. William lente seg mot rekkverket. «Vet du hva jeg har lyst til?» «Nei.» «Når alt dette er over…» Han så utover fjorden. «Da vil jeg reise med deg.» «Ingen telefoner.» «Ingen møter.» «Bare oss.» Tobias smilte. «Hvor?» William tenkte seg om. «Kanskje Italia.» «Eller en liten hytte ved havet.» «Et sted hvor ingen kjenner oss.» Tobias tok hånden hans. «Det høres perfekt ut.» Mobiltelefonen til William begynte å vibrere. Han så på skjermen. Styret. Han sukket. «Virkeligheten kaller.» Tobias smilte. «Da får vi redde firmaet en dag til.» William lo. «Ja.» Men idet han skulle legge telefonen i lommen, stanset han opp. Han la hånden mot brystet et kort øyeblikk. Ansiktet strammet seg. «Går det bra?» spurte Tobias raskt. William trakk pusten dypt. «Ja.» Han smilte igjen. «Bare litt stress.» «Jeg sov dårlig.» Tobias så bekymret på ham. «Er du sikker?» William nikket. «Helt sikker.» Han ga Tobias et beroligende klapp på skulderen. «Jeg lover.» Tobias lot det ligge. Men en liten uro hadde allerede begynt å vokse. Senere samme formiddag ankom de hovedkontoret. De ansatte hilste som vanlig. Frida kom bort med et smil. «God morgen!» «God morgen,» svarte Tobias. Hun så på William. «Du ser litt blek ut i dag.» William lo. «Så ille?» «Litt.» «Da trenger jeg nok mer kaffe.» Frida lo. «Eller litt mindre arbeid.» William smilte. «Det blir nok vanskelig.» Ingen av dem visste at de uskyldige ordene skulle få en helt annen betydning noen uker senere. Langt oppe i kontorbyggets øverste etasje

sto Tobias et øyeblikk ved vinduet. På fortauet, blant menneskene som hastet forbi, syntes han å se en kjent mørk skikkelse. Da han blunket, var personen borte. Skyggene hadde ikke forlatt dem. De ventet bare på det neste trekket. Arbeidsdagen startet som alle andre. Telefonene ringte. Møter ble gjennomført. Ansatte hastet gjennom korridorene med mapper og kaffekopper i hendene. Likevel var det noe Tobias ikke klarte å legge fra seg. William virket annerledes. Han smilte. Han lo. Han gjorde alt han pleide. Men flere ganger i løpet av formiddagen tok han seg ubevisst til brystet før han raskt lot hånden falle igjen. Så diskret at ingen andre la merke til det. Ingen andre enn Tobias. «Hvordan går det?» spurte Tobias da de møttes mellom to møter. William smilte. «Bra.» «Er du sikker?» «Selvfølgelig.» Han klappet Tobias lett på skulderen. «Du bekymrer deg for mye.» Tobias smilte tilbake. «Det er jobben min.» William lo. «Og det gjør du veldig godt.» Like før lunsj hadde William et møte med styret. Møterommet var fullt. Presentasjoner ble vist på den store skjermen. William holdt som vanlig en rolig og inspirerende innledning. Men omtrent halvveis stoppet han opp et kort øyeblikk. Han trakk pusten litt dypere enn vanlig. Tok en slurk vann. Ingen kommenterte det. «Går det bra?» spurte en av styremedlemmene. William smilte. «Bare litt tørr i halsen.» Han fortsatte presentasjonen som om ingenting hadde skjedd. Men da møtet var over, lente han seg et øyeblikk mot bordkanten. Han lukket øynene. Bare i noen sekunder. Så rettet han seg opp igjen. Frida kom tilfeldigvis forbi. «William?» Han snudde seg. «Ja?» «Du ser sliten ut.» William lo kort. «Er det så synlig?» «Litt.» Hun smilte vennlig. «Du trenger en ferie.» «Det sier alle.» «Kanskje fordi det er sant.» William takket henne med et smil. Men da hun hadde gått, ble ansiktet hans alvorlig. Lunsjen spiste Tobias og William ute på takterrassen. Det var kjølig, men solen varmet fortsatt. «Jeg har tenkt på Italia,» sa Tobias. William smilte. «Har du?» «Ja.» «Jeg tror du hadde likt Toscana.» William lente seg tilbake. «En vingård.» «Gamle steinhus.» «Lange sommerkvelder.» «Og ingen telefon.» Tobias lo. «Du kommer aldri til å klare deg uten telefon.» «Kanskje ikke.» William smilte. «Men jeg kan prøve.» Da de skulle reise seg, ble William stående helt stille. Han la hånden mot brystet. Denne gangen litt lenger. Han pustet dypt. «William?» Tobias tok et skritt mot ham. William smilte igjen. «Det går bra.» «Bare litt halsbrann.» «Er du sikker?» «Ja.» Han tok en slurk vann. Etter noen sekunder var ubehaget borte. «Ser du?» Tobias nikket. Men følelsen av uro forsvant ikke. Senere på ettermiddagen satt Tobias alene på kontoret da sikkerhetssjefen banket på. «Har du et øyeblikk?» «Selvfølgelig.» Han lukket døren bak seg. «Vi har analysert dokumentene fra Lindegård.» Tobias lente seg frem. «Fant dere noe?» Sikkerhetssjefen la en mappe på skrivebordet. «Mer

enn vi hadde forventet.» «Hva da?» «Det finnes flere eiendommer knyttet til den samme historien.» Han åpnet mappen. Et gammelt kart kom til syne. Tre steder var markert med rødt. Lindegård. Nordfløyen. Og et tredje sted. Et gammelt fyr ute ved kysten. Under kartet sto det med håndskrift: “Tre steder. Én sannhet.” Tobias kjente pulsen stige. «Så dette er ikke over.» Sikkerhetssjefen ristet på hodet. «Nei.» «Jeg tror det bare har begynt.» Da Tobias senere samme kveld gikk inn på Williams kontor, sto William ved vinduet. Han så utover byen. «Vakker utsikt,» sa Tobias. William smilte. «Ja.» «Noen ganger glemmer jeg å se den.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Da skal jeg minne deg på det.» William svarte ikke. Han la bare armen rundt Tobias. De ble stående i stillhet. Ingen av dem la merke til den mørke skikkelsen som sto på taket av bygningen på den andre siden av gaten. Personen løftet en kikkert. Så lenge mot dem. Og skrev deretter én linje i en liten notatbok: «Tiden renner ut.» Regnet hadde gitt seg i løpet av natten. Solen steg sakte over fjorden og kastet et gyllent lys inn gjennom vinduene på hovedkontoret. Tobias satt alene på kontoret med kartet foran seg. Tre steder var markert. Lindegård. Nordfløyen. Og det tredje stedet. Et ensomt fyr ytterst mot havet. Han lot fingeren følge den røde streken mellom de tre punktene. Det føltes nesten som om noen hadde tegnet et mønster. Et spor. Et løfte. Det banket forsiktig på døren. William kom inn med et smil. «Du begynner tidlig.» Tobias lo. «Jeg fikk ikke sove.» William satte en kaffekopp foran ham. «Da tenkte jeg at dette kunne hjelpe.» «Takk.» Tobias tok en slurk. «Jeg tror vi må dra til fyret.» William nikket. «Det tenkte jeg også.» Formiddagen gikk med til møter. William ledet dem med den samme tryggheten som alltid. Likevel la Tobias merke til noe. Da William trodde ingen så på ham, masserte han forsiktig venstre skulder. Han trakk pusten litt tyngre enn vanlig. «Er du sikker på at alt er bra?» spurte Tobias da de ble alene. William smilte. «Bare litt stiv.» «Det blir mange timer foran datamaskinen.» Tobias svarte ikke. Han hadde begynt å kjenne William godt nok til å se når han skjulte noe. Ut på ettermiddagen kom Frida inn med en stor mappe. «Her er dokumentene du ba om.» Hun stoppet opp da hun så William. «Du ser fortsatt litt blek ut.» William lo. «Nå begynner dette å bli et tema.» «Fordi vi bryr oss om deg,» svarte Frida med et varmt smil. William ble stille et øyeblikk. «Takk.» «Det betyr mer enn du tror.» Da arbeidsdagen var over, bestemte Tobias og William seg for å kjøre ut mot kysten. Fyret lå nesten to timer unna. Veien fulgte havet. Bølgene slo mot svabergene. Himmelen var klar. «Dette stedet minner meg om barndommen,» sa William. «Var du mye ved sjøen?» «Hver sommer.» Han smilte. «Det var der jeg lærte at havet både kan gi og ta.» Ordene ble hengende mellom dem. Da de kom frem, raget det gamle fyret høyt over klippene. Det var hvitmalt, men

malingen hadde begynt å flasse. Ved foten av fyret sto et lite, rødt fyrvokterhus. Ingen biler. Ingen mennesker. Bare lyden av havet. «Det er vakkert,» sa Tobias. William nikket. «Ja.» «Men også ensomt.» De gikk opp den smale stien. Ved inngangen til fyrvokterhuset hang et gammelt skilt. På baksiden var det risset inn et lite anker. Det samme symbolet. Tobias så på William. «Vi er på riktig sted.» William la hånden på dørhåndtaket. Døren var ulåst. Inne i huset luktet det av salt, treverk og gamle bøker. På et lite bord sto en tent oljelampe. Flammen var helt rolig. Som om noen hadde tent den kort tid tidligere. «Det er noen her,» hvisket Tobias. Ingen svarte. Men på bordet lå en tykk konvolutt. På forsiden sto det med sirlig håndskrift: Til William og Tobias William åpnet den forsiktig. Inni lå et gammelt fotografi av fyret. På baksiden sto det: «Når lyset slukkes, begynner den siste reisen.» Begge ble stående stille. William så utover havet gjennom vinduet. Et kort øyeblikk la han hånden mot brystet igjen. Denne gangen holdt han den der litt lenger. Han lukket øynene. «William?» spurte Tobias bekymret. William åpnet øynene og tvang frem et smil. «Det går bra.» «Bare litt trett.» Tobias trodde ham ikke. Men han sa ingenting. Langt ute på havet lød tåkeluren fra et skip. Lyden bar over vannet som et varsel. Ingen av dem visste at denne reisen mot fyret var begynnelsen på hendelsene som langsomt skulle føre dem mot den skjebnesvangre julaften. Den dype tonen fra tåkeluren forsvant sakte utover havet. Tobias ble stående ved vinduet i fyrvokterhuset og se ut mot det åpne havet. De mørke bølgene slo mot klippene nedenfor, og vinden fikk de gamle vindusrutene til å dirre svakt. William sto fortsatt ved bordet med konvolutten i hendene. Han leste den korte beskjeden en gang til. «Når lyset slukkes, begynner den siste reisen.» «Det føles som om alle brevene snakker om noe som ennå ikke har skjedd,» sa Tobias. William nikket. «Ja.» «Som om noen kjenner fremtiden vår.» De begynte å undersøke det lille fyrvokterhuset. Alt virket merkelig velholdt. Vedovnen var fylt med tørr ved. En kaffekjele sto på komfyren. Det lå en åpen bok på kjøkkenbordet. Som om den som bodde der, bare hadde gått ut et øyeblikk. «Noen bruker dette stedet,» sa Tobias. William lot hånden gli over bordplaten. «Og de har vært her nylig.» På veggen hang gamle fotografier. Skip. Stormer. Fyrvoktere. Et bilde fanget oppmerksomheten til Tobias. Det viste en ung mann foran fyret. Ved siden av ham sto en liten gutt. Ansiktene var vanskelige å se, men mannen bar et armbåndsur med en slitt lærreim. Det samme uret de hadde sett på overvåkingsbildene. «William…» William kom bort. «Ser du klokken?» Han ble stille. «Ja.» «Den dukker opp overalt.» Ved siden av fotografiet hang en gammel skipsklokke. Under den sto en liten messingplate. «Lyset viser vei for den som tør å følge det.» Tobias strøk fingrene over den

kalde metallen. Plutselig hørte de et svakt klikk. Et skap i hjørnet åpnet seg av seg selv. Begge snudde seg. Inne i skapet sto en liten trekiste. William tok den forsiktig ut. Låsen var gammel, men ikke låst. Han åpnet lokket. Inni lå en tykk loggbok med mørkeblått omslag. På forsiden sto det: Fyrvokterens journal Under tittelen var det skrevet med håndskrift: *«Alt begynte den natten lyset slukket.»* William åpnet de første sidene. Journalen beskrev været. Skip som hadde passert. Stormer. Så, flere sider inn, stanset han. En dato var ringet inn med rødt. 18. september 2004. Igjen. Den samme datoen. «Alt peker tilbake hit,» sa Tobias. William bladde videre. Mange sider var revet ut. Men én side var igjen. Der sto det: *«Klokken 09.17 ble lyset borte. Ikke i fyret… men i et menneske.»* William leste setningen flere ganger. «Hva betyr det?» Tobias ristet på hodet. «Jeg vet ikke.» «Men det høres ikke ut som det handler om selve brannen.» Plutselig ble William stille. Han tok et skritt bakover. La hånden mot brystet. Pusten ble tyngre. «William?» «Det går…» Han pustet dypt. «Det går bra.» Han satte seg rolig ned på en stol. Tobias gikk raskt bort. «Er du sikker?» William nikket. «Bare litt svimmel.» «Kanskje vi burde dra hjem.» William smilte svakt. «Gi meg ett minutt.» Etter noen rolige åndedrag virket han bedre igjen. «Ser du?» «Det gikk over.» Tobias smilte tilbake. Men denne gangen var smilet fullt av bekymring. Da de skulle forlate fyrvokterhuset, oppdaget Tobias noe ved inngangsdøren. I den gamle gjesteboken sto det én ny signatur. Den var skrevet samme dag. Bare ett navn. Vokteren Ingen etternavn. Ingen forklaring. Bare navnet. Tobias lukket boken forsiktig. «Vi er ikke alene i denne historien.» William så alvorlig på ham. «Nei.» «Og jeg tror vi snart skal møte flere av dem som kjenner sannheten.» De gikk ut i den friske sjøluften. Bak dem blinket fyrets kraftige lys utover havet. Som om det fortsatt prøvde å vise vei. Vinden hadde tiltatt da Tobias og William forlot fyrvokterhuset. Bølgene slo hardt mot klippene nedenfor, og det gamle fyret sendte sitt sterke lys utover det mørke havet. Ingen av dem sa noe. Begge tenkte på navnet de nettopp hadde lest. Vokteren. «Tror du det er den mystiske mannen?» spurte Tobias. William trakk pusten langsomt. «Kanskje.» «Eller kanskje det bare er navnet han bruker.» Før de gikk mot bilen, kastet Tobias et siste blikk mot fyret. Oppe på balkongen sto en mørk skikkelse. Helt stille. Vinden tok tak i den lange frakken. Ansiktet var skjult. Da Tobias blunket, var personen borte. «William…» William snudde seg. «Hva er det?» «Han sto der oppe.» William så mot toppen av fyret. Balkongen var tom. «Kom.» «Vi kommer ingen vei hvis vi jager skygger.» Tobias nikket. Likevel klarte han ikke å riste av seg følelsen av at noen fulgte hvert eneste skritt de tok. Tilbake i bilen åpnet William fyrvokterens journal igjen. Han bladde forsiktig gjennom de gamle sidene. Mange av notatene handlet om været.

Om skip. Om ensomme netter ved havet. Så stanset han. Mellom to sider lå et sammenbrettet brev. Papiret var sprøtt av alder. William åpnet det forsiktig. Øverst sto det skrevet: Til den neste vokteren. «Den neste?» hvisket Tobias. William begynte å lese. *Hvis du holder dette brevet i hendene, betyr det at tiden har kommet. Vokteren skal aldri velge hvem som har rett. Bare passe på at sannheten overlever til den som er klar til å bære den.* Tobias kjente en uro bre seg. «Det høres ut som om denne personen har beskyttet noe i mange år.» William nikket. «Ja.» «Og kanskje flere generasjoner.» Brevet fortsatte. *Du kommer til å bli misforstått. Noen vil tro du er en fiende. Andre vil tro du lyver. Likevel må du holde løftet. Den dagen Tobias og William finner veien hit, skal sannheten begynne å våkne.* William stoppet opp. Han leste setningen én gang til. «Navnene våre…» Tobias så på ham. «Igjen.» «Hvordan kunne noen skrive dette for mange år siden?» Ingen av dem hadde et svar. Da de kom tilbake til toppleiligheten sent på kvelden, la William journalen forsiktig på skrivebordet. «Vi må gå gjennom alt systematisk.» Tobias nikket. «Ingen detaljer må overses.» De satte seg i biblioteket. Peisen var tent. Regnet trommet mot vinduene. For første gang på lenge føltes leiligheten trygg. William lente seg tilbake i stolen. «Vet du hva jeg savner?» «Hva da?» spurte Tobias. «Helt vanlige dager.» «Uten hemmeligheter.» Tobias smilte varmt. «De kommer igjen.» William møtte blikket hans. «Det håper jeg.» De ble sittende og snakke lenge. Om fremtiden. Om reisen de fortsatt drømte om. Om julen som nærmet seg. William fortalte at julebordet allerede var under planlegging. «Jeg tror dette blir det fineste julebordet vi har hatt.» Tobias smilte. «Da må du holde en ekstra god årstale.» William lo. «Da får jeg begynne å skrive snart.» «Jeg vet allerede hvordan den skal slutte.» «Hvordan da?». William så ut mot peisen. «Med å minne alle om å ta vare på hverandre.» Ordene fikk Tobias til å smile. Han ante ikke hvor stor betydning de en dag skulle få. Senere samme kveld, da Tobias skulle legge fyrvokterens journal tilbake i safen, oppdaget han noe merkelig. En løs side hadde glidd ut. På den sto det bare én håndskrevet setning: «Selv den sterkeste leder kan bære et hjerte som er i ferd med å briste.» Tobias rynket pannen. «Merkelig formulering.» William så raskt på siden. «Ja…» Han smilte svakt og forsøkte å virke avslappet. «Sikkert bare et gammelt ordtak.» Men idet Tobias snudde seg mot safen, la William umerkelig hånden mot brystet igjen. Et kort øyeblikk lukket han øynene. Så rettet han seg opp. Ingen la merke til det. Ingen visste at kroppen allerede forsøkte å fortelle ham noe. Dagen etter lå byen under et grått skydekke. Tobias satt alene på kontoret sitt med fyrvokterens journal foran seg. Setningen fra den løse siden ville ikke slippe taket. «Selv den sterkeste leder kan bære et hjerte som er i ferd med å

briste.» Han tenkte på William. På hånden mot brystet. På den korte svimmelheten ved fyret. På hvordan William alltid smilte og sa at alt gikk bra. Det banket svakt på døren. «Kom inn,» sa Tobias. Døren åpnet seg. Men det var ikke William. Det var Julian. Tobias stivnet. «Hva gjør du her?» Julian lukket døren rolig bak seg. «Jeg måtte snakke med deg.» «Du kan ikke bare dukke opp her.» «Jeg vet.» Julian så alvorlig på ham. «Men du er nærmere sannheten enn du tror.» Tobias reiste seg. «Er det du som har sendt brevene?» Julian ristet på hodet. «Noen av sporene kommer fra meg.» «Men ikke alle.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Så hvem er den mystiske mannen?» Julian så bort mot vinduet. «Det kan jeg ikke si ennå.» «Hvorfor ikke?» «Fordi du ikke er klar.» Tobias lo kort. «Alle sier det.» Julian gikk et skritt nærmere. «Jeg vet.» «Men denne gangen er det sant.» Stillheten mellom dem ble tung. Tobias så på Julian. Det var noe ved ham som både uroet og tiltrakk ham. Han virket ikke farlig. Ikke slik Tobias hadde fryktet. Han virket trist. Som om han bar på en sorg han aldri hadde fått legge fra seg. «Hva vil du egentlig med meg?» spurte Tobias lavt. Julian møtte blikket hans. «Jeg vil at du skal overleve sannheten.» Ordene traff ham hardere enn han ønsket. «Og William?» «William har båret den for lenge.» Tobias kjente en klump i halsen. «Du kjenner ham.» Julian svarte ikke med en gang. «Ja.» «Mer enn han vil innrømme.» Tobias snudde seg mot vinduet. Ute regnet det stille. Byen var grå og utydelig. Julian kom nærmere, men stoppet før han kom helt bort. «Du er sliten,» sa han. Tobias lukket øynene. «Jeg vet.» «Du prøver å være sterk for alle.» «For William.» «For Frida.» «For firmaet.» «Men hvem ser deg, Tobias?» Tobias svarte ikke. Spørsmålet traff et sted han ikke hadde våget å røre ved. Julian senket stemmen. «Jeg ser deg.» Tobias snudde seg langsomt. Blikkene deres møttes. For et øyeblikk forsvant alt annet. Regnet. Kontoret. Brevene. William. Det eneste som var igjen, var følelsen av å bli forstått av noen som kjente mørket fra innsiden. Tobias visste at han burde be Julian gå. I stedet ble han stående. Og da Julian forsiktig tok hånden hans, trakk Tobias den ikke til seg. Tobias kjente varmen fra Julians hånd. Et øyeblikk sa ingen av dem noe. Regnet trommet mot vinduet, og kontoret virket plutselig langt unna alt annet. «Du burde ikke være her,» sa Tobias lavt. Julian nikket. «Jeg vet.» Likevel slapp han ikke hånden. «Men hvis jeg går nå, kommer du til å sitte igjen med enda flere spørsmål.» Tobias trakk pusten dypt. «Og hvis du blir?» Julian møtte blikket hans. «Da risikerer vi begge å gjøre noe vi kommer til å angre på.» Stillheten ble tung. Tobias tenkte på William. På løftene de hadde gitt hverandre. På fremtiden de hadde snakket om bare dagen før. Samtidig kjente han hvor sliten han var. Hvor ensom han hadde følt seg de siste ukene, midt i alt kaoset. Julian så det. «Du trenger ikke være sterk hele tiden.» Ordene

traff Tobias hardt. Ingen hadde sagt det til ham på lenge. «Hvorfor bryr du deg?» spurte Tobias. Julian smilte trist. «Fordi jeg vet hvordan det er å miste noen.» Han tok et skritt nærmere. «Og fordi jeg aldri ønsket at du skulle bli dratt inn i dette.» Tobias kjente tårene presse på. Alt som hadde skjedd de siste månedene, all frykten og usikkerheten, kom plutselig nærmere enn noen gang. Julian la forsiktig armene rundt ham. Tobias gjorde ikke motstand. Han lot seg omfavne. Ikke fordi alt var riktig. Men fordi han trengte at noen holdt rundt ham akkurat da. Da de skilte lag, møttes blikkene deres. Et spontant kyss fulgte. Kort. Usikkert. Begge trakk seg litt tilbake med en gang. Ingen av dem sa noe. De visste begge at en grense var blitt krysset. En grense Tobias aldri hadde trodd han skulle krysse. Kvelden gikk videre mens de snakket. Ikke om lidenskap. Ikke om begjær. Men om frykt. Om ensomhet. Om hemmeligheter. Om alle valgene som hadde ført dem dit. Da Julian til slutt gikk, ble Tobias stående alene ved vinduet. Han så regnet falle over byen. Hjertet var tungt. Han visste at han fortsatt elsket William. Og nettopp derfor gjorde det som hadde skjedd så vondt. «Hva har jeg gjort?» hvisket han for seg selv. Mobiltelefonen vibrerte. En melding fra William lyste opp skjermen. *«Jeg er snart hjemme. Gleder meg til å se deg.»* Tobias lukket øynene. Skyldfølelsen traff ham med full kraft. Han visste at ingenting kom til å føles enkelt igjen. Tobias ble stående alene lenge etter at Julian hadde gått. Stillheten i kontoret føltes tyngre enn noen gang. Regnet fortsatte å slå mot vinduene. Han lukket øynene. Bildet av William dukket opp med én gang. Smilet hans. Latteren. Planene de hadde lagt for fremtiden. Og løftet om alltid å være der for hverandre. «Hva har jeg gjort?» hvisket Tobias. Han satte seg tungt ned i stolen. Mobiltelefonen lå fortsatt i hånden. Meldingen fra William lyste mot ham. *«Jeg er snart hjemme. Gleder meg til å se deg.»* Tobias kjente tårene presse på. Han svarte: *«Jeg gleder meg til å se deg også. Kjør forsiktig.»* Han stirret lenge på meldingen før han la telefonen fra seg. Skyldfølelsen ble bare sterkere. På vei hjem virket byen annerledes. Julelys var allerede begynt å komme opp i gatene. Barn lo på et torg. En gateartist spilte en kjent julesang på fiolin. Alt rundt Tobias virket varmt. Men inni ham var det bare uro. Han ønsket å skru tiden tilbake. Til morgenen. Til før Julian hadde banket på døren. Da han kom hjem, sto William på kjøkkenet. Han snudde seg med et varmt smil. «Der er du.» «Jeg begynte å lure på hvor du ble av.» Tobias tvang frem et smil. «Det ble et møte som tok lengre tid enn planlagt.» William gikk bort og ga ham en klem. «Du ser sliten ut.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det har vært en lang dag.» «Da lager jeg middag.» «Du trenger bare å slappe av.» Tobias nikket stille. Han følte seg uverdig den omsorgen William viste ham. Under middagen fortalte William om planene

for årets julebord. «De ansatte gleder seg.» «Jeg tenkte vi kunne dele ut noen ekstra hederspriser i år.» Tobias smilte svakt. «Det kommer de til å sette pris på.» William lo. «Og jeg må snart begynne å skrive årstalen.» «Den viktigste talen jeg holder hvert år.» Ordene traff Tobias. Han visste ikke hvorfor, men han fikk en merkelig følelse. Som om noe stort nærmet seg. Etter middagen satte de seg foran peisen. William lente hodet mot skulderen til Tobias. «Vet du hva?» «Nei.» «Jeg føler meg heldig.» Tobias kjente hjertet synke. «Hvorfor det?» William smilte. «Fordi jeg får dele livet mitt med deg.» Tobias klarte nesten ikke å møte blikket hans. Han tok hånden til William og holdt den fast. «Jeg elsker deg.» William smilte varmt. «Jeg elsker deg også.» Tobias kjente tårene presse på igjen. Han ønsket å fortelle sannheten. Akkurat der. Akkurat da. Men ordene ville ikke komme. Senere på kvelden gikk William ut på terrassen for å trekke litt frisk luft. Tobias ble stående ved vinduet og se på ham. Plutselig stoppet William opp. Han la hånden mot brystet. Pustet dypt. Etter noen sekunder rettet han seg opp igjen og gikk inn som om ingenting hadde skjedd. «Alt bra?» spurte Tobias. William smilte. «Ja.» «Bare litt stress.» «Jeg tror jeg trenger en fridag snart.» Tobias nikket. «Da tar vi en.» Han bestemte seg i det øyeblikket. Han skulle fortelle William sannheten. Ikke i kveld. Men snart. Før det var for sent. Ingen av dem visste at tiden var i ferd med å renne ut. Natten var stille. Tobias lå våken lenge etter at William hadde sovnet. Måneskinnet snek seg inn gjennom gardinene og la et svakt lys over soverommet. Han vendte seg forsiktig mot William. Pusten hans var rolig. Ansiktet var avslappet. Det var umulig å se at mannen ved siden av ham bar på en sykdom han selv ennå ikke forsto alvoret av. Tobias kjente skyldfølelsen vokse. Han hadde lovet å være ærlig. Likevel hadde han valgt tausheten. Tidlig neste morgen sto Tobias alene på kjøkkenet. Kaffen var ferdigtraktet, men han hadde ikke rørt koppen. Tankene gikk i sirkler. Han måtte fortelle William sannheten. Ikke fordi han var blitt avslørt. Men fordi William fortjente det. Han tok opp telefonen. Flere ganger begynte han å skrive en melding. Hver gang slettet han den igjen. Dette kunne ikke fortelles i en tekstmelding. William kom inn på kjøkkenet med et varmt smil. «Du er oppe tidlig.» «Jeg fikk ikke sove,» svarte Tobias. William la merke til det alvorlige uttrykket hans. «Er det noe som plager deg?» Tobias nølte. Ordene var på vei ut. «William, jeg må…» Før han rakk å fullføre, ringte telefonen til William. Displayet viste: Frida William svarte. «God morgen.» Han lyttet noen sekunder. Ansiktet ble alvorlig. «Vi kommer med én gang.» Han la på. «Hva har skjedd?» spurte Tobias. «Noen har vært inne på hovedkontoret i natt.» En halvtime senere sto de utenfor bygningen. Politiet var allerede på plass. Sikkerhetssjefen kom dem i møte. «Det er merkelig.» «Hva da?» spurte

William. «Ingenting ser ut til å være stjålet.» «Men noen har vært inne i arkivet.» Tobias og William så raskt på hverandre. De fulgte sikkerhetssjefen opp til arkivet. Skap stod åpne. Papirer lå spredt utover gulvet. Likevel virket det som om innbruddstyven hadde lett etter én bestemt ting. «Fant dere spor?» spurte Tobias. Sikkerhetssjefen nikket. «Bare dette.» Han holdt opp en liten konvolutt. Den var adressert med den velkjente håndskriften. Til Tobias Tobias åpnet den forsiktig. Inni lå et enkelt ark. «Ikke vent for lenge med å fortelle sannheten. Tiden er kortere enn du tror.» Blodet frøs i årene hans. William så undrende på ham. «Hva står det?» Tobias nølte. Han brettet arket sammen. «Enda et av de mystiske brevene.» Han klarte ikke å møte blikket til William. Skyldfølelsen ble enda tyngre. Senere samme dag fikk William plutselig et hosteanfall under et møte. Han lente seg mot bordkanten og pustet tungt et øyeblikk. «Vi tar fem minutter,» sa han rolig til de andre. Da møterommet var tomt, gikk Tobias bort til ham. «Nå holder det.» William smilte svakt. «Jeg vet hva du kommer til å si.» «Nei, denne gangen hører du på meg.» Tobias så ham rett i øynene. «Jeg vil at du bestiller en legetime.» William sukket. «Det er sikkert bare stress.» «Kanskje.» «Men lov meg at du sjekker det.» William så lenge på ham. Til slutt nikket han. «Greit.» «Jeg lover.» Tobias smilte lettet. Han visste ikke at det løftet skulle bli avgjørende. For selv om William ennå ikke forsto det, hadde kroppen hans allerede begynt å sende tydelige varselsignaler. Og klokken fortsatte å tikke. To dager senere satt William alene på legekontoret. Han hadde nesten avlyst timen. Hvis Tobias ikke hadde insistert, ville han sannsynligvis fortsatt ha sagt til seg selv at det bare var stress. Legen kom inn med et vennlig smil. «God formiddag, William.» «God formiddag.» «Hva kan jeg hjelpe deg med?» William lente seg litt frem. «Jeg har hatt noen episoder den siste tiden.» «Trykk i brystet.» «Litt tung pust.» «Og jeg blir fortere sliten enn før.» Legen ble alvorlig. «Hvor lenge har dette pågått?» William tenkte seg om. «Noen uker.» «Har du smerter som stråler ut i venstre arm eller opp mot kjeven?» William nølte. «Ja… av og til.» «Men det går fort over.» Legen la fra seg pennen. «Da ønsker jeg å undersøke deg grundig.» Det ble tatt blodtrykk. Puls. Blodprøver. Et EKG. William satt rolig mens sykepleieren festet elektrodene på brystet hans. Maskinen begynte å skrive ut lange papirstrimler. Legen studerte resultatet nøye. Han ble stille. «Ser det ille ut?» spurte William. Legen svarte rolig. «Ikke nødvendigvis.» «Men jeg ser noen forandringer som jeg ønsker å undersøke nærmere.» William kjente en uro. «Hva betyr det?» «Det betyr ikke at du har hatt et hjerteinfarkt.» «Men vi skal ikke ta noen sjanser.» Legen bestilte flere undersøkelser. «Jeg vil at du tar det rolig de neste ukene.» «Unngå unødvendig stress.» William smilte svakt. «Det blir lettere sagt enn gjort.» Legen så

alvorlig på ham. «Dette er viktig.» «Hvis du får kraftige brystsmerter, tung pust, kvalme eller smerter som stråler ut i armen eller kjeven, skal du ringe 113 umiddelbart.» William nikket. «Det lover jeg.» Da William kom tilbake til kontoret senere på dagen, ventet Tobias utenfor. «Hvordan gikk det?» William smilte. «Bedre enn jeg hadde fryktet.» «Hva sa legen?» «Han vil ta noen flere prøver.» «Bare for å være sikker.» Tobias pustet lettet ut. «Det var godt du dro.» William la hånden på skulderen hans. «Takk for at du presset meg.» De gikk sammen inn på kontoret. Frida kom forbi med en mappe. «Hvordan gikk timen?» William smilte. «Jeg overlevde.» Frida lo. «Det var godt å høre.» «Men nå skal du begynne å høre på oss når vi sier at du må ta det litt roligere.» William løftet hendene i været. «Jeg overgir meg.» Alle lo. Stemningen ble lettere. Senere på ettermiddagen ble Tobias sittende alene med sikkerhetssjefen. De gikk gjennom de nye dokumentene fra Lindegård. Innerst i en mappe fant de enda et gammelt brev. På baksiden sto bare én håndskrevet linje. «Den største kampen vil ikke stå om sannheten – men om hjertet.» Tobias leste setningen flere ganger. Han visste ikke hvorfor. Men ordene gjorde ham urolig. Samme kveld satt Tobias og William på terrassen hjemme. Byen glitret under dem. Julen nærmet seg. Små lyslenker var begynt å lyse opp gatene. William lente seg tilbake. «Vet du hva jeg gleder meg mest til?» «Hva da?» spurte Tobias. «Julebordet.» «Hele firmaet samlet.» «Det er årets fineste kveld.» Tobias smilte. «Og årstalen din.» William lo. «Ja.» «Jeg har allerede begynt å skrive den.» Han så utover byen. «Jeg håper den blir en tale de husker.» Tobias smilte varmt. «Det blir den.» Ingen av dem kunne vite hvor rett Tobias skulle få. For den talen skulle bli den siste William noen gang holdt. November gikk sakte mot slutten. Byen forandret seg litt for hver dag. Butikkvinduene ble pyntet med granbar og små lyslenker. På torget ble det satt opp et stort juletre. Kontoret var heller ikke det samme lenger. Frida hadde hengt opp stjerner i resepsjonen. Små julekranser prydet dørene. Latteren satt løsere blant de ansatte. For første gang på lenge virket det som om alle kunne puste litt lettere. William gikk gjennom kontorlandskapet med en kaffekopp i hånden. Han stoppet opp ved hver avdeling. Snakket med de ansatte. Lo sammen med dem. Han hadde alltid vært en leder som så menneskene rundt seg. «God morgen, sjef!» ropte en av medarbeiderne. William lo. «God morgen!» «Er dere klare for julebord?» «Absolutt!» «Vi gleder oss til talen din.» William smilte. «Da må jeg sørge for at den blir bra.» Tobias sto litt lenger unna og fulgte ham med blikket. William så lykkelig ut. Men Tobias la også merke til de små tingene. At William av og til stoppet opp for å trekke pusten litt ekstra. At han drakk mer vann enn før. At han noen ganger masserte brystet raskt når han trodde ingen så det. Tobias

kjente bekymringen vokse. Frida kom bort. «Du følger litt ekstra med på ham, gjør du ikke?» Tobias nikket. «Ja.» «Jeg tror ikke han er helt ærlig om hvordan han har det.» Frida ble alvorlig. «Jeg har tenkt det samme.» «Men William er ikke typen som klager.» «Nei.» «Han setter alltid andre først.» Senere på dagen satt William alene på kontoret og arbeidet med årstalen. Ordene kom sakte. Han skrev. Stoppet. Leste gjennom. Og begynte på nytt. Til slutt skrev han den siste linjen. Han lente seg tilbake og smilte. «Ja…» «Det er akkurat slik jeg vil avslutte.» Han lukket dokumentet. Ingen skulle få lese talen før julebordet. Da Tobias kom inn, gjemte William raskt dokumentet. «Hemmelig?» William lo. «Tradisjon.» «Ingen får lese årstalen før den holdes.» «Ikke engang meg?» spurte Tobias med et smil. «Ikke engang deg.» Begge lo. Arbeidsdagen nærmet seg slutten. William reiste seg. Plutselig stanset han. Han la hånden mot brystet. Ansiktet strammet seg. Pusten ble litt tyngre. «William?» Tobias var ved siden av ham på et øyeblikk. William lukket øynene. Etter noen sekunder gikk ubehaget over. «Det går bra.» «Nei.» Tobias så bestemt på ham. «Dette skjer oftere.» William forsøkte å smile. «Legen sa jo at de skulle undersøke meg videre.» «Vi vet ikke noe ennå.» Tobias svarte rolig. «Da lover du meg én ting.» «Hva da?» «Hvis du kjenner dette igjen…» Han tok hånden hans. «…så sier du fra med én gang.» William så inn i øynene hans. «Jeg lover.» Den kvelden gikk de hånd i hånd gjennom julemarkedet. Lukten av gløgg, pepperkaker og brente mandler fylte luften. Et kor sang julesanger fra scenen. Barn løp rundt med røde skjerf. William stoppet foran et lite juletre. «Se.» Tobias smilte. «Det minner meg om da vi pyntet vårt første juletre sammen.» William lo. «Du hengte nesten alle kulene på én gren.» «Jeg syntes det så fint ut.» «Det gjorde det ikke.» Begge lo høyt. For en liten stund var det ingen hemmeligheter. Ingen frykt. Bare kjærlighet. Ingen av dem visste at dette kom til å bli deres siste julemarked sammen. Da de gikk hjemover, sto en mørkkledd skikkelse på den andre siden av gaten. Personen fulgte dem med blikket. Så tok vedkommende opp en telefon. «De aner fortsatt ingenting.» Samtalen ble avsluttet. Skyggene var igjen i bevegelse. Desember hadde lagt et hvitt teppe over byen. Snøen dalte rolig mellom bygningene, og hovedkontoret var pyntet til jul. I resepsjonen sto et stort juletre dekket med sølvkuler og varme lys. Stemningen blant de ansatte var annerledes enn resten av året. Latteren satt løsere. Smilene var flere. For en liten stund virket det som om alle hadde glemt stresset. Tobias kom inn på Williams kontor med to kopper kaffe. William satt bøyd over den bærbare datamaskinen. «Du jobber fortsatt med talen?» William smilte. «Den er nesten ferdig.» «Jeg vil at alle som sitter i salen skal føle at de betyr noe.» Tobias satte koppen foran ham. «Det gjør de allerede.» William smilte varmt. «Likevel fortjener de å høre

det.» Det banket på døren. Frida kom inn med en bunke elegante konvolutter. «De er klare.» William så opp. «Invitasjonene?» Frida nikket. «Julebordet blir på Grand Hotel i år.» «Alle ansatte er invitert.» Hun la en konvolutt foran Tobias. På forsiden sto det med gullskrift: Årets Julegalla Tobias smilte. «Dette blir flott.» William lente seg tilbake. «Jeg håper det blir en kveld ingen glemmer.» Frida ble stående et øyeblikk. «William.» «Ja?» «Lover du å ikke jobbe hele kvelden?» Han lo. «Jeg skal prøve.» «Ikke prøve.» Hun smilte. «Lover.» William løftet hånden. «Greit.» «Jeg lover.» Alle tre lo. Da Frida hadde gått, ble rommet stille. William så ut av vinduet. Snøen fortsatte å falle. «Jul har alltid vært min favoritthøytid.» «Hvorfor?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Fordi mennesker virker litt snillere mot hverandre.» «Som om de husker hva som egentlig betyr noe.» Tobias tok hånden hans. «Det håper jeg aldri vi glemmer.» William smilte. «Det gjør vi ikke.» Mobiltelefonen til Tobias vibrerte. Et ukjent nummer. Han svarte. «Hallo?» Ingen svarte. Bare stillhet. Så kom en rolig stemme. «Pass godt på William.» Tobias stivnet. «Hvem er dette?» Samtalen ble brutt. Han prøvde å ringe tilbake. Nummeret eksisterte ikke. William så bekymret på ham. «Hva skjedde?» Tobias la telefonen fra seg. «En ukjent person.» «Han sa bare én ting.» «Hva da?» «At jeg måtte passe godt på deg.» William forsøkte å smile. «Kanskje noen synes jeg jobber for mye.» Tobias lo svakt. «Kanskje.» Men innerst inne visste han at det handlet om noe helt annet. Samme kveld satt de hjemme foran peisen. Julemusikk fylte stuen. William pakket inn de siste gavene til de ansatte. «Alle skal få en personlig hilsen,» sa han. Tobias smilte. «Du gjør alltid litt mer enn alle andre.» William trakk på skuldrene. «De fortjener det.» Mens William reiste seg for å hente en ny gavepose, stoppet han brått. Han tok seg til brystet. Ansiktet ble blekt. Pusten ble tyngre. «William!» Tobias var straks ved siden av ham. «Sett deg.» William gjorde som han sa. Etter noen lange sekunder ble pusten roligere. «Det gikk over.» Tobias så alvorlig på ham. «Dette er tredje gangen denne uken.» William nikket stille. «Jeg vet.» «Jeg skal ringe legen igjen i morgen.» Tobias tok hånden hans. «Lov meg.» William møtte blikket hans. «Jeg lover.» Den kvelden, etter at William hadde sovnet, ble Tobias stående ved vinduet. Snøen falt fortsatt. Han tenkte på den merkelige telefonsamtalen. På brevene. På Julian. Og på løftet han fortsatt ikke hadde klart å holde. Langt nede på gaten sto en svart bil parkert under en gatelykt. En mørkkledd person satt bak rattet. Personen så opp mot leiligheten. Så hvisket vedkommende stille for seg selv: «Vi begynner å få dårlig tid.» Snøen dalte stille over byen. Tobias hadde nesten ikke sovet. Ordene fra den ukjente stemmen på telefonen gikk om og om igjen i hodet hans. *«Pass godt på William.»* Han kunne ikke forklare hvorfor, men følelsen av

uro ble sterkere for hver dag. Neste morgen våknet William før vekkerklokken. Han ble sittende på sengekanten et øyeblikk. Han gned hånden over brystet. Et svakt trykk var der igjen. Ikke like kraftig som tidligere. Men nok til at han la merke til det. Han reiste seg langsomt. Tok et dypt pust. «Det går over,» sa han lavt til seg selv. Han ville ikke bekymre Tobias mer. Da Tobias kom inn på badet, smilte William som om ingenting hadde skjedd. «God morgen.» «God morgen.» Tobias la merke til smilet. Men også til trettheten i øynene hans. «Hvordan føler du deg?» William tok på seg skjorten. «Mye bedre.» «Helt ærlig?» William møtte blikket hans. «Helt ærlig.» «Jeg er bare litt sliten.» Tobias nikket. Han ønsket å tro ham. På kontoret var stemningen preget av jul. En stor eske med pepperkaker sto i resepsjonen. Frida hadde fått de ansatte til å pynte hver etasje. Små nisser sto mellom blomsterpottene. Latter fylte korridorene. William stoppet opp og smilte. «Det er dette jeg liker.» «At folk finner tid til å glede seg.» Frida kom bort med en liten notatbok. «William.» «Ja?» «Jeg trenger programmet til julebordet.» William tok notatboken. «Klokken syv ønsker jeg alle velkommen.» «Middag halv åtte.» «Prisutdeling etter desserten.» Han smilte. «Og årstalen blir til slutt.» Frida skrev ned alt. «Den gleder alle seg til.» William lo. «Da håper jeg den lever opp til forventningene.» Senere samme dag satt Tobias alene på kontoret. Han åpnet dokumentet der William hadde begynt å skrive talen. Han visste at han egentlig ikke burde lese. Likevel klarte han ikke å la være. Den siste linjen fikk ham til å stoppe. «Ta vare på hverandre. Ingen vet hvor mange juleaftener vi får sammen.» Tobias kjente en klump i halsen. Han lukket dokumentet med én gang. Ordene føltes ubehagelig sterke. Samme ettermiddag ringte telefonen til William. Det var legekontoret. «Hei, William.» «Vi har fått svar på de første prøvene.» William ble stille. «Er alt i orden?» Legen svarte rolig. «Vi ønsker at du kommer inn til en ny kontroll neste uke.» «Det er ikke akutt.» «Men vi ønsker å følge deg litt tettere.» William nikket. «Jeg kommer.» Da samtalen var over, ble han sittende lenge uten å si noe. Han bestemte seg for ikke å fortelle Tobias alt ennå. Ikke før han visste mer. Da arbeidsdagen var over, gikk Tobias og William hånd i hånd gjennom den snødekte parken. Små barn bygde snømenn. Foreldre lo. Julelysene lyste mellom trærne. William stoppet opp. «Lov meg én ting.» Tobias så på ham. «Hva da?» William smilte. «Uansett hva som skjer fremover…» Han tok hånden hans. «…så må du aldri slutte å tro på kjærligheten.» Tobias smilte varmt. «Det lover jeg.» Han visste ikke hvorfor William sa det akkurat da. Men ordene festet seg i hjertet. Langt borte, ved parkens utgang, sto en mørkkledd mann og så på dem. Han tok av seg luen et øyeblikk. Som et stille tegn på respekt. Så snudde han seg og forsvant inn i snøværet. Det var bare noen dager igjen til jul. Snøen lå

som et tykt teppe over byen, og lyslenkene glitret i trærne utenfor hovedkontoret. Inne var stemningen varm. Ansatte pakket inn julegaver. Noen sang forsiktig med på julemusikken som strømmet ut av høyttalerne. For første gang på lenge virket alle lykkelige. William satt alene på kontoret. Foran ham lå årstalen. Han leste den sakte gjennom én siste gang. Et lite smil bredte seg over ansiktet. «Ja,» hvisket han. «Dette er den.» Han lukket dokumentet og la det forsiktig i skrivebordsskuffen. Ved siden av talen lå et tomt ark. Etter noen sekunders nøling begynte han å skrive. *Kjære Tobias. Hvis du en dag leser dette brevet, betyr det at jeg aldri fikk sagt alt jeg ønsket. Du lærte meg at kjærlighet ikke handler om å være perfekt. Den handler om å velge hverandre, hver eneste dag. Du gjorde livet mitt rikere enn jeg noen gang trodde var mulig.* William stoppet. Han smilte for seg selv. «For dramatisk,» mumlet han. Han brettet brevet sammen. La det i en konvolutt. Men han skrev aldri navnet på forsiden. Det banket forsiktig på døren. «Kom inn.» Frida stakk hodet inn. «Forstyrrer jeg?» «Aldri.» Hun kom inn med en mappe. «Alt er klart til julebordet.» «Menyen.» «Bordplasseringen.» «Underholdningen.» William bladde gjennom papirene. «Perfekt.» Frida smilte. «De ansatte gleder seg veldig.» William lente seg tilbake. «Det gjør jeg også.» Da Frida hadde gått, kjente William plutselig det velkjente trykket i brystet. Denne gangen var det kraftigere. Han tok seg til brystkassen. Pusten ble kort. Smerten strålte svakt mot venstre skulder. Han lukket øynene. Etter omtrent ett minutt begynte ubehaget å avta. «Ikke nå,» hvisket han. «Bare hold ut litt til.» Han bestemte seg for ikke å si noe. Ikke før etter julebordet. Samtidig satt Tobias alene på sitt kontor. Han tok frem telefonen. Han åpnet meldingsvinduet til William. Flere ganger begynte han å skrive: *«Vi må snakke.»* Han slettet ordene. Begynte på nytt. Slettet igjen. Han klarte fortsatt ikke å fortelle sannheten om Julian. Skylden ble tyngre for hver dag. Da arbeidsdagen var over, møttes Tobias og William i resepsjonen. «Klar?» spurte William. «Ja.» «Hvor skal vi?» William smilte. «Jeg har en overraskelse.» En halvtime senere sto de foran en liten hytte ved sjøen. Snøen lå urørt rundt den. Fra pipa steg det tynn røyk. «Hvordan fant du dette stedet?» spurte Tobias. William lo. «Jeg leide den for én natt.» «Bare oss.» «Ingen telefoner.» «Ingen møter.» «Ingen mysterier.» Tobias smilte varmt. «Det er den fineste overraskelsen jeg kunne fått.» De fyrte opp i peisen. Lagde middag sammen. Lo da Tobias sølte mel over hele kjøkkenbenken. William ristet på hodet. «Du kommer aldri til å bli kokk.» «Nei.» «Men jeg kan bestille pizza.» Begge lo. For noen timer var alt normalt. Senere den kvelden satt de tett inntil hverandre foran peisen. Flammene kastet et varmt lys over rommet. William tok hånden til Tobias. «Vet du hva jeg ønsker meg til jul?» «Nei.» «Flere slike kvelder.» Tobias

smilte. «Det skal vi få.» William lente hodet mot skulderen hans. «Det håper jeg.» Et øyeblikk senere la han hånden diskret mot brystet igjen. Tobias merket det. «William…» William smilte rolig. «Det går bra.» «Jeg lover.» Men denne gangen var smilet svakere enn før. Og langt ute på det mørke havet blinket fyret rolig. Som om det forsøkte å advare dem om at en storm var på vei. Morgenen kom stille. Den lille hytta ved sjøen lå innhyllet i et tynt lag nysnø. Havet var nesten speilblankt. Bare lyden av små bølger mot brygga kunne høres. Tobias våknet først. Han ble liggende og betrakte William, som fortsatt sov. Et svakt smil hvilte over ansiktet hans. Tobias ønsket at øyeblikket kunne vare for alltid. Han visste at han måtte fortelle William sannheten. Men han fant fortsatt ikke motet. William åpnet øynene. «God morgen.» Tobias smilte. «God morgen.» William strakte seg forsiktig. Et kort øyeblikk stanset han. En svak smerte skjøt gjennom brystet. Han lot ikke Tobias merke det. I stedet smilte han. «Skal vi spise frokost?» «Gjerne.» De dekket bordet sammen. Nystekte rundstykker. Egg. Varm kakao. Stearinlys. For en liten stund føltes verden enkel. William lo da Tobias klarte å søle appelsinjuice over duken. «Du blir aldri mer elegant.» «Nei.» «Men jeg er sjarmerende.» William lo høyt. «Det er du.» Etter frokosten gikk de en tur langs stranden. Snøen knaste under skoene. Den kalde vinden fikk Tobias til å trekke skjerfet tettere rundt halsen. William tok hånden hans. «Jeg er glad vi dro hit.» «Jeg også.» «Vi trengte denne pausen.» Tobias nikket. «Mer enn vi visste.» De stoppet ved enden av brygga. Fyret blinket svakt ute i horisonten. William ble stående og se mot lyset. «Det er rart.» «Hva da?» spurte Tobias. «Jeg føler at noe snart kommer til å skje.» Tobias så alvorlig på ham. «På en god måte?» William svarte etter en lang pause. «Jeg vet ikke.» «Jeg bare kjenner det.» Da de kom tilbake til hytta, lå det en konvolutt på trappen. Begge stanset. Ingen hadde vært der da de gikk ut. William plukket den opp. På forsiden sto det med den velkjente håndskriften: Til William og Tobias Han åpnet den. Inni lå bare ett ark. «Noen sannheter gjør vondt. Men løgner varer enda lenger.» Under teksten var det tegnet et lite anker. Det samme symbolet. Tobias sukket. «Han vet alltid hvor vi er.» William nikket. «Ja.» «Men denne gangen tror jeg ikke han prøver å skremme oss.» På vei hjem den ettermiddagen bestemte Tobias seg. Han grep hånden til William. «Når julebordet er over…» William så bort på ham. «Ja?» Tobias trakk pusten dypt. «Da må vi sette oss ned.» «Jeg har noe viktig jeg må fortelle deg.» William smilte varmt. «Selvfølgelig.» «Vi kan snakke om alt.» Tobias kjente skyldfølelsen stikke i brystet. «Alt.» De kjørte inn mot byen mens de første julelysene ble tent. Ingen av dem visste at de nærmet seg de siste dagene før livet deres skulle bli forandret for alltid. William holdt blikket festet på veien. Et kort øyeblikk

kjente han igjen det svake trykket i brystet. Han sa ingenting. Han ville ikke ødelegge julestemningen. Ikke nå. Ikke rett før julebordet. Langt borte, på toppen av en høyde med utsikt over byen, sto den mørkkledde mannen. Han så bilen forsvinne mellom husene. Så tok han av seg hatten og hvisket stille: «Snart er tiden inne.» Vinden tok ordene med seg. Og et sted langt inne visste han at ingen av dem kunne stanse det som var i ferd med å skje.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 10

Mandag morgen kom med et tynt lag rim over byen. Tobias sto ved vinduet på kontoret og så utover gatene. Folk hastet av gårde med skjerf trukket godt opp rundt halsen, mens de første snøfnuggene dalte rolig mellom bygningene. Bak ham åpnet døren seg. «God morgen.» William kom inn med to kaffekopper. Han rakte den ene til Tobias. «Du ser ut som du tenker.» Tobias smilte svakt. «Det gjør jeg nok.» William stilte seg ved siden av ham. «På hva?» Tobias så ut av vinduet. «På hvor mange hemmeligheter ett menneske egentlig kan bære.» William svarte ikke med én gang. «Flere enn vi tror.» Kontoret var allerede fullt av liv. Julemusikk spilte lavt i resepsjonen. Frida hadde satt opp en stor tavle med nedtelling. 12 dager til julebordet. De ansatte skrev små hilsener og juleønsker på fargerike lapper. For en stund føltes firmaet som én stor familie. William smilte. «Det er akkurat dette jeg ønsket.» Like før lunsj kom sikkerhetssjefen inn på kontoret. Han la en brun mappe på bordet. «Vi har funnet noe.» William og Tobias så opp samtidig. «Hva da?» spurte Tobias. «Vi har analysert dokumentene fra fyret.» Han åpnet mappen. Der lå et gammelt kart over området rundt Lindegård. Men denne gangen var et fjerde sted markert. Ikke herregården. Ikke fyret. Ikke Nordfløyen. Et lite kapell dypt inne i skogen. Ved siden av var det skrevet med den velkjente håndskriften: “Der stillheten begynner, finnes det siste vitnet.” William lente seg frem. «Et kapell?» Sikkerhetssjefen nikket. «Det ser ut til å ha vært forlatt i mange år.» Tobias kjente den velkjente følelsen av uro. «Da må vi dit.» William tok opp kalenderen. Han så på datoene. «Vi rekker det før julebordet.» Så lukket han øynene et kort øyeblikk. Han la hånden diskret mot brystet. Trykket var tilbake. Bare noen sekunder. Denne gangen var det sterkere enn sist. Han lot hånden falle før Tobias rakk å se det. «Alt bra?» spurte Tobias. William smilte, slik han alltid gjorde. «Ja.» «Jeg tenkte bare.» Tobias nikket. Men innerst inne trodde han ikke lenger på de enkle forklaringene. Langt utenfor byen sto en mørkkledd mann ved skogkanten. Den kalde vinden fikk den mørke frakken til å bevege seg svakt. Han tok opp en liten notatbok. Skrev én linje. “Kapellet er ikke lenger trygt.” Så lukket han boken. Blikket hvilte et øyeblikk mot byen i det fjerne. Deretter forsvant han stille mellom trærne. Ingen så ham. Ingen visste at han fortsatt holdt løftet sitt. To dager senere forlot Tobias og William byen tidlig om morgenen. Himmelen var grå. Et tynt lag snø dekket veiene, og trærne langs skogsbilveien sto som hvite skikkelser i vinterlyset. Ingen av dem sa stort. Kartet med markeringen av kapellet lå mellom dem i bilen. «Har du noen gang vært her?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Aldri.» «Men navnet virker kjent.» «Fra hvor?» William tenkte seg om. «Jeg vet ikke.» «Det er bare

en følelse.» Etter nesten en time svingte de inn på en smal grusvei. Lenger fremme kunne de skimte det gamle kapellet. Det var lite. Bygget av grå stein. Et enkelt klokketårn raget over taket. Vinduene var dekket av rim. Stedet virket forlatt. Likevel føltes det ikke tomt. «Det er noe spesielt med dette stedet,» hvisket Tobias. William nikket. «Ja.» «Som om historien fortsatt lever her.» De gikk opp den snødekte stien. Den gamle tredøren sto på gløtt. Da Tobias skjøv den forsiktig opp, knirket hengslene høyt. Inne var det kaldt. Luften luktet av gammelt treverk og stein. Benkene sto fortsatt på plass. Stearinlysene var slukket. Men ett lys var nylig tent. Flammen beveget seg svakt. «Vi er ikke de første som har vært her,» sa Tobias. William gikk sakte frem mot alteret. Der lå en liten trekasse. På lokket var det skåret inn det samme ankeret de hadde sett så mange ganger tidligere. Han åpnet kassen. Inni lå en gammel dagbok. Omslaget var slitt. På første side sto det: “Den som leser dette, må være villig til å bære sannheten.” William bladde forsiktig videre. De første sidene var tomme. Så kom en dato. 18. september 2004. Igjen. Den samme datoen. «Hvordan er det mulig?» hvisket Tobias. William ristet på hodet. «Alt peker tilbake til den dagen.» Han bladde videre. Midt inne i dagboken lå et falmet fotografi. Det viste tre unge gutter ved en innsjø. Ansiktene var delvis skjult av sollyset. Men én av dem hadde mørkt, litt utemmet hår. Tobias kjente et stikk av gjenkjennelse. «Jeg føler at jeg har sett dette ansiktet før.» William studerte bildet. «Kanskje minnene våre prøver å fortelle oss noe.» Plutselig lød en lyd utenfor. Et svakt knekk. Som om noen hadde tråkket på en gren. Begge snudde seg mot døren. «Hørte du det?» spurte Tobias. William nikket. «Ja.» De gikk raskt ut. Snøen lå urørt rundt kapellet. Ingen mennesker. Ingen biler. Bare sporene etter dem selv. Så oppdaget Tobias noe. Noen meter fra døren lå en svart rose på den hvite snøen. Ingen hadde sett den der da de kom. William bøyde seg ned og plukket den opp. Mellom kronbladene lå en liten lapp. Han brettet den ut. På arket sto det: «Fortsett å lete. Men stol ikke på alle som sier de vil hjelpe dere.» Ingen navn. Ingen signatur. Bare den samme rolige håndskriften. William så utover den stille skogen. «Han er her.» «Han har vært her hele tiden.» Langt inne mellom trærne sto en mørk skikkelse. Ansiktet kunne ikke sees. Personen betraktet dem bare et øyeblikk. Så snudde han seg og forsvant lydløst mellom de snødekte grantrærne. Tobias tok et skritt frem. «Vent!» Men det var allerede for sent. Den mystiske mannen var borte. «Vent!» Tobias satte etter den mørke skikkelsen. Snøen knaste under føttene hans mens han løp mellom grantrærne. «Stopp!» Ingen svarte. Den fremmede fortsatte rolig innover i skogen. Han løp ikke. Likevel virket avstanden mellom dem aldri å bli mindre. William kom etter. «Tobias!» «Ikke løp alene!» Etter noen hundre meter stoppet

Tobias brått. Skogen åpnet seg mot en liten, frossen innsjø. Den mørkkledde mannen var borte. Ingen spor. Ingen fotavtrykk. Bare et stille vinterlandskap. «Hvordan er det mulig?» hvisket Tobias. William stilte seg ved siden av ham. «Han kjenner dette stedet bedre enn oss.» Midt ute på isen lå noe mørkt. William pekte. «Ser du det?» Tobias nikket. Forsiktig gikk de ut på den tykke isen. Da de kom nærmere, så de at det var en gammel trekasse. Den var delvis dekket av snø. På lokket var det risset inn det velkjente ankeret. William åpnet den langsomt. Inni lå et gammelt skjerf. Et armbånd. Og et fotografi. Fotografiet var falmet. Det viste en gruppe ungdommer på en skoleavslutning. Alle smilte. Noen holdt armene rundt hverandre. Ansiktene var små, men Tobias kjente igjen seg selv. Han var kanskje seksten år gammel. Ved siden av ham sto en gutt med mørkt, litt utemmet hår. Gutten så rett inn i kameraet. Ansiktet var delvis skjult av en solstråle. «Jeg kjenner dette bildet,» sa Tobias stille. William studerte det. «Hvem er han?» Tobias ristet langsomt på hodet. «Jeg husker ikke navnet.» «Men…» Han lukket øynene et øyeblikk. Et svakt minne dukket opp. To gutter som satt på en brygge en varm sommerkveld. Latter. Musikk langt borte. En hånd som forsiktig fant hans. Så forsvant minnet igjen. «Det er som en drøm,» sa Tobias. William la en hånd på skulderen hans. «Ikke press minnene frem.» «De kommer når de er klare.» Tobias nikket. Han la fotografiet tilbake i kassen. Under det lå en ny konvolutt. William åpnet den. Inni lå bare én setning. «Noen løfter varer lenger enn et helt liv.» Ingen signatur. Ingen forklaring. På vei tilbake mot bilen var begge stille. Snøen fortsatte å falle. Da de kom frem, oppdaget Tobias noe. På frontruten lå en ny svart rose. Denne gangen var det ingen lapp. Bare rosen. William tok den opp. «Han ønsker at vi skal vite at han var her.» «Ja,» svarte Tobias. «Men hvorfor viser han seg aldri?» William så utover skogen. «Kanskje fordi tiden ikke er inne.» På kjøreturen hjem begynte Tobias å tenke på fotografiet. Et ansikt. En stemme. Et navn som nesten lå på tungen. Men han fikk det ikke frem. Langt bak bilen deres kjørte en mørk bil i god avstand. Ingen av dem la merke til den. Bak rattet satt den samme mannen. Han så rolig fremover. I passasjersetet lå en gammel notatbok. Den var slitt av tid. Mellom sidene lå et ungdomsbilde av Tobias. Mannen lot fingrene gli forsiktig over bildet. Han lukket boken igjen. «Ikke ennå,» hvisket han lavt. «En dag vil du huske alt.» Bilen fortsatte lydløst gjennom vinterlandskapet. Skyggen fulgte fortsatt etter dem. Tilbake i byen hadde mørket allerede senket seg. Snøen fortsatte å falle i store, rolige flak. Tobias satt stille i passasjersetet mens William kjørte. Ingen av dem hadde sagt et ord siden de forlot kapellet. Tankene deres var fortsatt ved den frosne innsjøen. Ved den svarte rosen. Ved fotografiet. «Hva tenker du på?» spurte William til slutt. Tobias så ut av

sidevinduet. «Det bildet.» «Jeg kjenner igjen gutten.» «Men minnene er uklare.» William nikket. «Noen ganger beskytter hjernen oss.» «Kanskje.» «Eller kanskje den venter på riktig tidspunkt.» Da de kom hjem til toppleiligheten, la Tobias fotografiet forsiktig på skrivebordet. Han studerte det lenge. Det var noe ved smilet til den mørkhårede gutten. Noe varmt. Trygt. Plutselig kom et glimt. En sommerdag. To tenåringsgutter satt på en brygge. Den ene kastet små steiner utover vannet. Den andre lo. «Du taper.» «Nei, du jukser.» Latter. Solen. Lyden av bølger. Så forsvant minnet like raskt som det hadde kommet. «Så du noe?» spurte William. Tobias nikket sakte. «Bare et lite øyeblikk.» «Jeg tror…» Han nølte. «Jeg tror vi var veldig nære venner.» William smilte. «Da kommer resten også.» Senere samme kveld satt de foran peisen. Julen nærmet seg for hver dag. William åpnet den bærbare datamaskinen. «Jeg må gjøre ferdig årstalen.» Tobias smilte. «Du kommer til å skrive den om hundre ganger.» William lo. «Det gjør jeg hvert år.» Han begynte å skrive. Ordene kom lettere denne gangen. Han skrev om fellesskap. Om mot. Om håp. Og om å ta vare på hverandre. Plutselig stanset han. En skarp smerte traff brystet. Han trakk pusten raskt. Hånden fant brystkassen. «William?» Tobias var straks ved siden av ham. «Hva skjer?» William pustet rolig gjennom smerten. Etter noen sekunder begynte den å slippe. «Det gikk over.» Tobias så bestemt på ham. «Dette er ikke normalt.» William nikket. «Jeg vet.» «Jeg skal ringe legen i morgen.» «Ikke i morgen.» Tobias så ham rett inn i øynene. «I kveld.» William møtte blikket hans. For første gang lot han smilet forsvinne. «Greit.» «Du har rett.» Samtidig, flere kilometer unna, sto en enslig mann på en høyde med utsikt over byen. Den mørke frakken beveget seg i vintervinden. I hånden holdt han en liten sølvmedaljong. Inni lå et gammelt bilde. To tenåringsgutter sto med armene rundt hverandre og smilte mot kameraet. Mannen strøk forsiktig tommelen over bildet. Et trist smil viste seg. «Du husker nesten,» hvisket han. «Hold ut litt til.» Han lukket medaljongen. Snudde seg. Og forsvant lydløst inn mellom de snødekte trærne. Ingen visste at han nettopp hadde tatt enda et skritt nærmere sannheten. Morgenen etter våknet Tobias tidligere enn vanlig. Han hadde sovet urolig. Bildet fra kapellet og den mørke skikkelsen mellom trærne gikk igjen i drømmene hans. Ved siden av ham sov William fortsatt. Tobias ble liggende og se på ham. Ansiktet var fredelig. Likevel visste Tobias at noe var galt. William skjulte det. Det gjorde ham redd. På kjøkkenet luktet det nytraktet kaffe. William kom inn noen minutter senere. «Du er tidlig oppe.» Tobias smilte. «Jeg fikk ikke sove.» William satte seg ned. «Jeg heller ikke.» Et øyeblikk møttes blikkene deres. Ingen av dem sa det de egentlig tenkte. Mobiltelefonen til William ringte. Det var legekontoret. «God morgen, William.» Han lyttet. Ansiktet ble alvorlig.

«Ja.» «Jeg forstår.» «Jeg kommer inn i morgen.» Da samtalen var over, ble det stille. «Hva sa de?» spurte Tobias. William svarte ærlig denne gangen. «De vil ta flere undersøkelser.» «De ønsker ikke å ta noen sjanser.» Tobias tok hånden hans. «Det er bra.» «Da får vi kanskje noen svar.» William nikket. «Jeg håper det.» Da de kom til hovedkontoret, ventet Frida allerede i resepsjonen. «God morgen.» Hun smilte, men smilet forsvant da hun så William. «Du ser sliten ut.» William lo forsiktig. «Begynner alle å si det?» «Ja.» Frida så bestemt på ham. «Fordi vi er glade i deg.» William ble rørt. «Takk.» På Tobias' kontor lå det en brun konvolutt på skrivebordet. Ingen visste hvordan den hadde kommet dit. Ingen hadde sett hvem som hadde levert den. På forsiden sto det med den velkjente håndskriften: Til Tobias. Han åpnet den langsomt. Inni lå et kort brev. Du leter etter svar i gamle bygninger. Men de viktigste svarene finnes i minnene du har glemt. Ikke vær redd når fortiden begynner å vende tilbake. Den vil gjøre vondt før den gir deg fred. Ingen signatur. Bare det lille ankeret nederst. «Enda et brev?» spurte William. Tobias nikket. «Han vet alt vi gjør.» William tok brevet. Leste det rolig. «Nei.» «Han kjenner oss.» Forskjellen mellom de to setningene ble hengende i luften. Utpå ettermiddagen fikk Tobias en merkelig følelse. En kjent melodi strømmet ut fra radioen i resepsjonen. Den var gammel. Han hadde ikke hørt den på mange år. Plutselig kom et nytt minne. En skoleavslutning. Musikken spilte. En mørkhåret gutt rakte hånden mot ham. «Kom.» «Vi danser.» Tobias lo. «Jeg kan ikke danse.» Gutten smilte. «Det spiller ingen rolle.» De lo mens de danset klønete midt på skolegården, uten å bry seg om hvem som så på. Så ble alt borte igjen. «Tobias?» Fridas stemme brakte ham tilbake. «Går det bra?» Han nikket langsomt. «Ja…» «Jeg tror bare jeg husket noe.» «Noe viktig.» Han fortalte ingen hva han hadde sett. Ikke engang William. For minnene føltes fortsatt som små biter av et puslespill han ikke klarte å sette sammen. Samme kveld sto den mørkkledde mannen ved sjøen. Den kalde vinden tok tak i frakken hans. I hånden holdt han et gammelt fotografi. To unge gutter satt på en brygge med fiskestenger og lo. Han smilte svakt. «Du begynner å huske, Tobias.» «Og når den siste brikken faller på plass…» Han så utover det mørke vannet. «…vil du endelig forstå hvorfor jeg aldri forlot deg.» Så la han fotografiet tilbake i lommen. Og forsvant lydløst inn i vintermørket. Morgenen etter våknet Tobias tidligere enn vanlig. Han hadde sovet urolig. Bildet fra kapellet og den mørke skikkelsen mellom trærne gikk igjen i drømmene hans. Ved siden av ham sov William fortsatt. Tobias ble liggende og se på ham. Ansiktet var fredelig. Likevel visste Tobias at noe var galt. William skjulte det. Det gjorde ham redd. På kjøkkenet luktet det nytraktet kaffe. William kom inn noen minutter senere. «Du er tidlig oppe.» Tobias smilte. «Jeg fikk ikke

sove.» William satte seg ned. «Jeg heller ikke.» Et øyeblikk møttes blikkene deres. Ingen av dem sa det de egentlig tenkte. Mobiltelefonen til William ringte. Det var legekontoret. «God morgen, William.» Han lyttet. Ansiktet ble alvorlig. «Ja.» «Jeg forstår.» «Jeg kommer inn i morgen.» Da samtalen var over, ble det stille. «Hva sa de?» spurte Tobias. William svarte ærlig denne gangen. «De vil ta flere undersøkelser.» «De ønsker ikke å ta noen sjanser.» Tobias tok hånden hans. «Det er bra.» «Da får vi kanskje noen svar.» William nikket. «Jeg håper det.» Da de kom til hovedkontoret, ventet Frida allerede i resepsjonen. «God morgen.» Hun smilte, men smilet forsvant da hun så William. «Du ser sliten ut.» William lo forsiktig. «Begynner alle å si det?» «Ja.» Frida så bestemt på ham. «Fordi vi er glade i deg.» William ble rørt. «Takk.» På Tobias' kontor lå det en brun konvolutt på skrivebordet. Ingen visste hvordan den hadde kommet dit. Ingen hadde sett hvem som hadde levert den. På forsiden sto det med den velkjente håndskriften: Til Tobias. Han åpnet den langsomt. Inni lå et kort brev. Du leter etter svar i gamle bygninger. Men de viktigste svarene finnes i minnene du har glemt. Ikke vær redd når fortiden begynner å vende tilbake. Den vil gjøre vondt før den gir deg fred. Ingen signatur. Bare det lille ankeret nederst. «Enda et brev?» spurte William. Tobias nikket. «Han vet alt vi gjør.» William tok brevet. Leste det rolig. «Nei.» «Han kjenner oss.» Forskjellen mellom de to setningene ble hengende i luften. Utpå ettermiddagen fikk Tobias en merkelig følelse. En kjent melodi strømmet ut fra radioen i resepsjonen. Den var gammel. Han hadde ikke hørt den på mange år. Plutselig kom et nytt minne. En skoleavslutning. Musikken spilte. En mørkhåret gutt rakte hånden mot ham. «Kom.» «Vi danser.» Tobias lo. «Jeg kan ikke danse.» Gutten smilte. «Det spiller ingen rolle.» De lo mens de danset klønete midt på skolegården, uten å bry seg om hvem som så på. Så ble alt borte igjen. «Tobias?» Fridas stemme brakte ham tilbake. «Går det bra?» Han nikket langsomt. «Ja…» «Jeg tror bare jeg husket noe.» «Noe viktig.» Han fortalte ingen hva han hadde sett. Ikke engang William. For minnene føltes fortsatt som små biter av et puslespill han ikke klarte å sette sammen. Samme kveld sto den mørkkledde mannen ved sjøen. Den kalde vinden tok tak i frakken hans. I hånden holdt han et gammelt fotografi. To unge gutter satt på en brygge med fiskestenger og lo. Han smilte svakt. «Du begynner å huske, Tobias.» «Og når den siste brikken faller på plass…» Han så utover det mørke vannet. «…vil du endelig forstå hvorfor jeg aldri forlot deg.» Så la han fotografiet tilbake i lommen. Og forsvant lydløst inn i vintermørket. Tobias ble sittende lenge med den lille lappen i hendene. Ordene virket enkle. Likevel traff de ham dypere enn han hadde ventet. «Noen vennskap varer livet ut. Uansett hvor langt fra hverandre vi kommer.» Han lukket øynene. Og

denne gangen kom ikke bare et glimt. Minnet ble tydeligere. Regnet trommet mot vinduene. To sekstenåringer satt i en mørk stue. En romantisk film var nesten ferdig. Popcornskålen mellom dem var tom. «Denne filmen er altfor trist,» sa Tobias og tørket diskret bort en tåre. Den mørkhårede gutten lo varmt. «Du gråter jo hver gang.» «Det gjør jeg ikke.» «Jo.» «Nei.» Begge brøt ut i latter. Filmen sluttet. Ingen av dem skrudde på lyset. De ble sittende i stillheten. Bare lyden av regnet fylte rommet. «Hva drømmer du om?» spurte den mørkhårede gutten. Tobias tenkte seg om. «Et liv hvor jeg kan være meg selv.» «Uten å være redd.» Gutten så alvorlig på ham. «Det kommer du til å få.» «Hvordan vet du det?» Han smilte. «Fordi du fortjener det.» Minnet ble svakere. Tobias åpnet øynene igjen. Han kjente hjertet banke. William satt stille ved siden av ham. «Hva så du?» Tobias svelget. «En filmkveld.» «Vi satt sammen.» «Vi snakket om fremtiden.» William smilte. «Det høres ut som et fint minne.» «Det er det.» Tobias så ned på lappen. «Jeg husker fortsatt ikke navnet hans.» På vei ut av skolen stoppet Tobias foran den gamle aulaen. Døren sto åpen. Han gikk forsiktig inn. Rommet var tomt. På scenen sto fortsatt det gamle pianoet. Han gikk sakte bort. La hånden på tangentene. En enkel melodi strømmet ut. Den samme melodien. Den han hadde hørt på Lindegård. Han stivnet. «William…» William kom bort. «Hva er det?» «Det er den samme melodien.» «Den jeg har hørt før.» Bak pianoet lå en gammel notatbok. Den var støvete. På første side sto det skrevet med mørk penn: «Til den som en dag husker melodien.» Tobias åpnet boken. Mellom sidene lå et falmet fotografi. Det viste Tobias og den mørkhårede gutten sittende ved pianoet. Begge lo. Gutten pekte mot tangentene. Som om han lærte Tobias å spille. Et nytt minne kom. «Nei, ikke sånn.» Gutten lo. «Prøv igjen.» Tobias spilte feil. Begge lo enda høyere. «Du kommer aldri til å bli pianist.» «Nei.» «Men du gir aldri opp.» Minnet forsvant. Tobias tørket en tåre. «Han lærte meg denne melodien.» William så lenge på fotografiet. «Da er det kanskje derfor den følger deg.» Da de forlot skolen, lå en liten konvolutt under vindusviskeren på bilen. Den var adressert til Tobias. Inni lå bare én setning. «Noen melodier blir aldri glemt – selv når minnene gjør det.» Nederst var det tegnet et lite anker. William så utover parkeringsplassen. Ingen mennesker. Ingen biler i bevegelse. Bare snø som dalte stille. Langt borte, bak en rekke grantrær, sto en mørkkledd mann. Han så Tobias holde brevet. Et varmt, nesten usynlig smil viste seg. Så snudde han seg. Og forsvant igjen. Bilturen hjem fra skolen gikk i stillhet. Tobias satt med notatboken på fanget. Den gamle melodien ville ikke slippe taket. Hver tone vekket nye følelser. Men minnene var fortsatt som små biter av et puslespill. «Hvordan har du det?» spurte William. Tobias så ut på de snødekte trærne. «Det føles som om noen prøver å fortelle

meg hvem jeg var.» William smilte forsiktig. «Og kanskje også hvem du fortsatt er.» Tobias nikket. «Kanskje.» Idet bilen passerte en liten skogstjern, kom et nytt minne. Denne gangen var det sterkere enn noen gang. Det var tidlig høst. Klassen var på hyttetur. Regnet hadde stoppet, og luften luktet av gran og våt jord. Tobias og den mørkhårede gutten satt alene på brygga. De dinglet med beina over vannet. «Tror du vi kommer til å være venner når vi blir voksne?» spurte Tobias. Gutten kastet en liten stein utover vannflaten. «Nei.» Tobias så overrasket på ham. «Nei?» Gutten smilte. «Jeg tror vi kommer til å være mer enn det.» Tobias lo nervøst. «Hvordan kan du være så sikker?» Den mørkhårede gutten tok forsiktig hånden hans. «Fordi noen mennesker finner hverandre én gang.» «Og slipper aldri helt taket.» Minnet ble tydeligere. Den kjølige vinden. Lukten av bålrøyk. Lyden av latter fra de andre elevene. Tobias lente hodet mot skulderen hans. Ingen av dem sa noe. De bare satt der. I stillhet. Som om hele verden kunne vente. «Tobias?» Williams stemme førte ham tilbake til nåtiden. En tåre trillet nedover kinnet hans. «Jeg husket mer.» William la en hånd på skulderen hans. «Vil du fortelle?» Tobias nikket. «Vi var på hyttetur.» «Vi satt ved en brygge.» «Han tok hånden min.» William smilte varmt. «Det høres ut som et veldig vakkert minne.» «Det var det.» Da de kom tilbake til leiligheten, tok Tobias frem det gamle fotografiet igjen. Han studerte ansiktet til den mørkhårede gutten. Denne gangen kom ett ord til ham. Ikke hele navnet. Bare én stavelse. «…Eli…» Han lukket øynene. «Eli…» Så forsvant det igjen. «Hva var det?» spurte William. Tobias ristet på hodet. «Jeg vet ikke.» «Det føles som om navnet nesten er der.» Samme kveld sto den mørkkledde mannen alene ved sjøen. Snøen falt rolig rundt ham. Han tok opp en gammel lommebok. Inni lå et falmet bilde av to tenåringsgutter på en brygge. Begge smilte mot kameraet. Den ene var Tobias. Den andre var ham selv. Han lot tommelen gli over bildet. Et sorgfullt smil viste seg. «Du er så nær nå.» «Snart husker du navnet mitt.» Han lukket lommeboken. Så så han ut over det mørke vannet. «Og når den dagen kommer…» «…skal jeg endelig kunne holde løftet mitt.» Han snudde seg stille og forsvant inn mellom de snødekte trærne. Ingen visste at den største sannheten i hele historien sto bare noen få minner unna. De neste dagene klarte ikke Tobias å legge minnene fra seg. Hver gang han lukket øynene, så han den mørkhårede gutten. Latteren. Blikket. Den varme stemmen. Likevel var navnet fortsatt skjult. Som om minnene ville beskytte ham litt til. En kveld satt Tobias alene i biblioteket hjemme. William var på et sent styremøte. Den gamle notatboken fra skolen lå åpen foran ham. Mellom sidene falt en liten tørket prestekrage ned på skrivebordet. I det Tobias tok den opp, traff et nytt minne ham. Det var sommer. Solen var i ferd med å gå ned.

Byens lille sommerfestival var full av mennesker. Musikken strømmet fra scenen. Latter fylte luften. Matbodene luktet av nystekte vafler og grillmat. Tobias og den mørkhårede gutten gikk side om side gjennom folkemengden. Begge var seksten år gamle. «Kom!» sa gutten med et bredt smil. «Vi rekker pariserhjulet!» Tobias lo. «Jeg hater høyder.» «Det går fint.» «Jeg passer på deg.» Noen minutter senere satt de øverst i pariserhjulet. Byen lå badet i kveldssol. Havet glitret i det fjerne. Tobias så nervøst ned. Gutten tok hånden hans. «Se på meg.» Tobias gjorde det. «Ikke ned.» «Bare på meg.» Sakte forsvant frykten. Begge smilte. Senere samme kveld gikk de ned til stranden. Festivalmusikken kunne fortsatt høres langt borte. De tok av seg skoene. Gikk barbeint i sanden. Bølgene skylte rolig inn over føttene deres. «Hvis du kunne stoppe tiden,» spurte Tobias. «Hvilket øyeblikk ville du valgt?» Gutten tenkte seg om. Så så han rett på Tobias. «Dette.» «Akkurat nå.» Tobias kjente hjertet slå raskere. Han visste ikke hva han skulle svare. Så lente han hodet forsiktig mot skulderen hans. De ble sittende slik mens solen forsvant bak horisonten. Minnet ble langsomt borte. Tobias åpnet øynene. Han satt fortsatt i biblioteket. Den tørkede blomsten lå mellom fingrene hans. En tåre trillet nedover kinnet. «Jeg var lykkelig,» hvisket han. Døren åpnet seg. William kom hjem. Han så straks tårene. «Tobias?» William satte seg ved siden av ham. «Hva skjedde?» Tobias viste ham blomsten. «Jeg husket enda mer.» William lyttet stille mens Tobias fortalte om festivalen, pariserhjulet og stranden. Da han var ferdig, smilte William varmt. «Det er fine minner.» «De fortjener å bli husket.» Tobias nikket. «Jeg skulle bare ønske jeg husket navnet hans.» William tok hånden hans. «Du kommer til å huske.» «Ikke fordi noen forteller deg det.» «Men fordi hjertet ditt finner veien dit.» Tobias smilte svakt. «Du har kanskje rett.» Samme natt sto den mørkkledde mannen på stranden der sommerfestivalen en gang hadde vært. Alt var stille. Bare bølgene slo mot land. Han bøyde seg ned og plukket opp en liten, glatt stein. Den samme typen stein Tobias pleide å kaste utover vannet som tenåring. Mannen holdt den i hånden et øyeblikk. Et vemodig smil viste seg. «Du husker latteren vår nå,» sa han lavt. «Snart vil du huske resten.» Han la steinen tilbake i sanden. Så forsvant han lydløst inn i mørket. Desemberkulden hadde lagt seg over byen. Snøfnugg danset utenfor vinduene i toppleiligheten mens Tobias satt alene i biblioteket. Foran ham lå fotografiene fra skolen. Han bladde langsomt gjennom dem. Så stoppet han. Et bilde fra avslutningsballet. Lyslenker. Ballonger. Ungdommer i pene klær. Og der… Han selv. Ved siden av den mørkhårede gutten. Begge smilte. Idet Tobias lot fingeren gli over bildet, kom et nytt minne. Denne gangen sterkere enn alle de andre. Musikken fylte gymsalen. Klassen feiret avslutningen på

videregående. Latter og applaus runget mellom veggene. Tobias sto litt for seg selv. Han hadde aldri vært særlig glad i å danse. Den mørkhårede gutten kom bort. Han hadde på seg en mørk dress og et forsiktig smil. «Får jeg denne dansen?» Tobias lo. «Du vet at jeg er håpløs.» «Det er nettopp derfor jeg spør.» Den rolige melodien begynte. Gutten tok hånden hans. Den andre hånden la han forsiktig mot skulderen til Tobias. «Bare følg meg.» Tobias smilte nervøst. «Hvis jeg tråkker deg på foten, er det din feil.» Gutten lo. «Det tar jeg sjansen på.» De begynte å bevege seg sakte over dansegulvet. Verden rundt dem forsvant. Det var bare dem. Musikken. Og stillheten mellom ordene. «Hva skal du etter sommeren?» spurte Tobias. «Jeg vet ikke.» Gutten så ned et øyeblikk. «Livet tar oss kanskje i forskjellige retninger.» Tobias kjente et stikk i brystet. «Det håper jeg ikke.» Gutten møtte blikket hans. «Uansett hvor vi ender…» Han smilte varmt. «…kommer du alltid til å ha en plass i hjertet mitt.» Minnet skiftet. De sto utenfor skolen. De fleste hadde reist hjem. Sommernatten var lun. Den mørkhårede gutten tok av seg et sølvfarget armbånd. Han la det forsiktig i hånden til Tobias. «Ta vare på dette.» «Så husker du meg.» «Jeg kommer aldri til å glemme deg,» svarte Tobias. Gutten smilte. «Det håper jeg.» Så gikk de hver sin vei. Ingen av dem visste at det skulle bli siste gang de så hverandre som ungdommer. Tobias åpnet øynene. Tårene rant stille. William hadde kommet hjem uten at Tobias hadde merket det. Han satte seg ved siden av ham. «Du husket mer?» Tobias nikket. «Avslutningsballet.» «Vi danset.» «Han ga meg et armbånd.» William smilte varmt. «Du snakker om ham med stor varme.» «Han betydde mye for deg.» «Ja.» Tobias så ned på fotografiet. «Men jeg husker fortsatt ikke navnet.» William la armen rundt ham. «Du trenger ikke tvinge minnene frem.» «De kommer når tiden er inne.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Takk.» William kysset ham forsiktig i pannen. «Vi finner sannheten.» «Sammen.» Senere den kvelden sto den mørkkledde mannen alene utenfor den gamle skolebygningen. Han så opp mot gymsalen der lyset fortsatt var tent mens vaktmesteren ryddet. Han tok opp en liten sølvlenke fra lommen. Den manglet armbåndet som en gang hadde sittet fast i den. Et vemodig smil bredte seg over ansiktet hans. «Du beholdt det.» «Selv om du ikke husker hvorfor.» Han lukket hånden rundt lenken. Så vendte han seg mot vintermørket. Snøen la seg over fotsporene hans. Som om han aldri hadde vært der. Neste morgen lå byen stille under et tykt lag med nysnø. Tobias våknet før solen sto opp. Han klarte ikke å glemme armbåndet fra minnet. Det føltes så virkelig. Som om han fortsatt kunne kjenne metallet i hånden. Han gikk inn på hjemmekontoret. I den nederste skuffen på skrivebordet sto en gammel trekasse. Den hadde fulgt ham siden ungdomsårene. Han hadde nesten glemt den. Forsiktig åpnet han

lokket. Gamle fotografier. Kinobilletter. Konsertarmbånd. Noen brev. Og helt nederst… Et sølvfarget armbånd. Tobias holdt pusten. «William!» William kom raskt inn. «Hva er det?» Tobias rakte frem armbåndet. «Det finnes.» William tok det forsiktig. Det var enkelt. Laget av sølv. På innsiden var det gravert inn tre ord. “Glem meg aldri.” William så opp. «Dette er det samme armbåndet du husket.» Tobias nikket. «Jeg må ha oppbevart det hele tiden.» Han snudde armbåndet. På låsen var det risset inn én bokstav. E. Tobias stirret lenge. «E…» Han lukket øynene. Et nytt glimt kom. Den mørkhårede gutten lo. «Hvis du mister dette, skylder du meg en is.» Tobias lo. «Da får jeg aldri miste det.» Begge lo høyt. Så ble minnet borte. «Du husket igjen?» spurte William. «Ja.» «Bare noen sekunder.» William smilte. «Hver gang kommer du litt nærmere.» De bestemte seg for å levere armbåndet til sikkerhetssjefen. Kanskje graveringen kunne gi dem et nytt spor. På vei inn på hovedkontoret var stemningen travel. Det var bare noen dager igjen til julebordet. Frida sto i resepsjonen med en lang liste. «God morgen!» Hun smilte. «Nå begynner alt å bli klart.» William lo. «Jeg tror du gleder deg mer enn de ansatte.» «Kanskje litt.» Midt under samtalen stoppet William. Han ble stående helt stille. Ansiktet mistet litt av fargen. Han tok et dypt pust. «William?» Tobias var straks ved siden av ham. «Det går bra.» William tvang frem et smil. «Bare litt svimmel.» Frida så bekymret på ham. «Du burde sette deg.» William gjorde som hun sa. Etter et halvt minutt var fargen tilbake. «Beklager.» «Jeg reiste meg litt for fort.» Tobias trodde ham ikke. Men han presset ham heller ikke foran de ansatte. Senere på dagen kom sikkerhetssjefen inn. Han studerte armbåndet nøye. «Dette er gammelt.» «Veldig gammelt.» Han snudde det flere ganger. Så stanset han. «Vent litt.» «Hva?» spurte Tobias. «Det er noe mer her.» Han holdt armbåndet mot lyset. På innsiden av låsen kunne man så vidt se en nesten usynlig gravering. Bare to tall. 17. Ingen visste hva tallet betydde. Ikke ennå. Samme kveld sto den mørkkledde mannen ved en gammel steinmur utenfor byen. Han tok opp en liten notatbok. Skrev rolig: “Han fant armbåndet.” Deretter lukket han boken. Et svakt smil viste seg. «Du er nærmere sannheten enn noen gang, Tobias.» «Men det vanskeligste gjenstår.» Han løftet blikket mot den mørke vinterhimmelen. Et snøfnugg landet på frakken hans. Så forsvant han lydløst inn mellom trærne. Ingen la merke til ham. Men han holdt fortsatt vakt. Som han alltid hadde gjort. Snøstormen hadde lagt seg i løpet av natten. Solen kastet et blekt vinterlys over byen da Tobias og William kom til hovedkontoret. Armbåndet lå forsiktig pakket ned i en liten konvolutt. Sikkerhetssjefen ventet allerede på dem. «Jeg tror jeg har funnet noe.» Han la en tykk, slitt bok på møtebordet. Omslaget var mørkebrunt. Papiret var gulnet av tid. På første

side sto det skrevet med sirlig håndskrift: Elevjournal – Kulturprosjekt 2010 Tobias rynket pannen. «Hva er dette?» Sikkerhetssjefen bladde forsiktig. «Skolen digitaliserte aldri alle arkivene.» «Denne dagboken ble funnet sammen med noen gamle klasseprosjekter.» William lente seg frem. «Fant dere noe om armbåndet?» «Ikke direkte.» «Men jeg fant dette.» Han pekte på en side. Der sto en liste over elever som deltok i et musikkprosjekt. Flere navn var vanskelige å lese. Noen var dekket av blekk. Men ett navn kunne Tobias tydelig se. Tobias. Like under sto bare én bokstav. E. Etternavnet var revet bort. Tobias kjente hjertet slå raskere. «Det er den samme bokstaven.» William nikket. «Den som står på armbåndet.» Sikkerhetssjefen fortsatte å bla. Mellom sidene lå en liten CD. På etiketten sto det skrevet: "Avslutningskonsert." «Har vi noe å spille den av på?» spurte Tobias. Frida kom inn akkurat da. Hun smilte. «Jeg tror faktisk vi har en gammel CD-spiller på lager.» Noen minutter senere sto den på møtebordet. William la platen forsiktig inn. Et lite knepp. Så begynte musikken. Den samme melodien. Den Tobias hadde hørt på Lindegård. Den samme melodien han hadde spilt på pianoet på skolen. Han lukket øynene. Og minnene kom tilbake. Gymsalen. Publikum som klappet. Den mørkhårede gutten satt ved pianoet. Han smilte mot Tobias. «Kom.» Tobias stilte seg ved siden av ham. De spilte melodien sammen. Hele salen applauderte. Da konserten var over, ga gutten Tobias en rask klem. «Vi klarte det.» «Sammen.» Minnet forsvant. Tobias åpnet øynene. Han pustet tungt. «Vi spilte den sammen.» William smilte varmt. «Da er det derfor melodien betyr så mye for deg.» Sikkerhetssjefen tok ut CD-en. «Det er mer.» Han holdt opp et lite fotografi som hadde ligget skjult bak platen. Bildet viste Tobias og den mørkhårede gutten foran skolebygningen. Begge hadde instrumentkasser over skuldrene. På baksiden sto det skrevet: "Musikken finner alltid veien hjem." Ingen navn. Ingen dato. Bare ordene. William ble stående og se på Tobias. «Du er nærmere enn noen gang.» Tobias nikket. «Jeg kjenner stemmen hans.» «Jeg kjenner smilet.» «Jeg kjenner melodien.» Han lukket øynene. Et navn presset seg frem. «Eli…» Han åpnet dem igjen. «Det er fortsatt ikke helt der.» William la hånden på skulderen hans. «Det kommer.» Samme kveld sto den mørkkledde mannen alene inne i den gamle aulaen. Han lot hånden gli over det støvete pianoet. Den samme melodien fylte rommet. Han smilte stille. «Du husker musikken.» «Snart husker du også løftet.» Han så ut gjennom vinduet mot den snødekte skolegården. Så forlot han rommet. Den siste tonen hang igjen i stillheten. Snøen falt tett utenfor vinduene. Tobias satt alene i biblioteket hjemme. Den gamle CD-en lå fortsatt på bordet. Han trykket på avspillingsknappen. Den velkjente pianomelodien fylte rommet. Han lukket øynene. Denne gangen kom minnene uten

motstand. Sommeren hadde vært uvanlig varm. Solen speilet seg i den stille innsjøen. Tobias og den mørkhårede gutten satt ytterst på den gamle trebrygga. Føttene hang ned over vannet. Begge var stille. Ingen av dem trengte å si noe. Stillheten mellom dem var trygg. «Tror du mennesker kan love noe for alltid?» spurte Tobias. Gutten smilte. «Ja.» «Hvis de mener det.» «Ville du gjort det?» Den mørkhårede gutten så utover vannet. «For deg?» Han smilte. «Uten å nøle.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Gutten tok opp en liten lommekniv. Ikke for å skremme. Bare for å skjære forsiktig inn to bokstaver i treverket på brygga. T & E «Da glemmer vi aldri denne dagen,» sa han. Tobias lo. «Hvis noen oppdager det, får vi sikkert kjeft.» Gutten trakk på skuldrene. «Da får vi ta den sammen.» De ble sittende til solen begynte å gå ned. Himmelen skiftet fra gull til dype rødfarger. Den mørkhårede gutten tok av seg jakken og la den rundt skuldrene til Tobias. «Du fryser.» «Hva med deg?» «Jeg klarer meg.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Takk.» Gutten svarte bare med et varmt smil. Minnet ble svakere. Tobias åpnet øynene. Han kjente en tåre renne nedover kinnet. Denne gangen husket han ikke bare hendelsen. Han husket følelsen. Tryggheten. Omsorgen. Han hvisket nesten uhørlig: «Du passet alltid på meg…» William kom stille inn i biblioteket. Han ville ikke forstyrre. «Et nytt minne?» Tobias nikket. «Vi satt på en brygge.» «Han skar inn bokstavene våre i treverket.» William satte seg ved siden av ham. «Det høres ut som et løfte.» «Ja.» «Det var det.» William tok hånden hans. «Hvis brygga fortsatt finnes…» Han smilte. «…kanskje bokstavene fortsatt er der.» Tobias så overrasket på ham. «Det har jeg ikke tenkt på.» William lo forsiktig. «Da vet jeg hvor vi skal neste gang.» Begge smilte. For første gang på flere dager kjente Tobias et lite håp. Senere samme kveld sto den mørkkledde mannen ved den samme brygga. Den var eldre nå. Treverket var slitt av vær og vind. Han gikk rolig bort til kanten. Knelte. Under et tynt lag rim kunne han fortsatt se de svake bokstavene. T & E Han strøk hånden forsiktig over dem. Et vemodig smil bredte seg over ansiktet. «Du husket løftet.» «Det var alt jeg håpet på.» Han reiste seg. Så opp mot den stjerneklare himmelen. «Snart, Tobias.» «Snart skal du få vite hvorfor jeg måtte forsvinne.» Han tok et siste blikk mot brygga. Så forsvant han lydløst inn i skogen. Ingen visste at han hadde stått der mange ganger gjennom årene. Og hver gang hadde han håpet at Tobias en dag skulle finne veien tilbake. To dager senere kjørte Tobias og William tilbake til stedet fra minnene. Skogen var stille. Snøen lå urørt mellom grantrærne. Kartet de hadde funnet på skolen hadde ledet dem hit. Ingen av dem visste om brygga fortsatt eksisterte. Likevel hadde Tobias en følelse. En følelse av at dette stedet ventet på ham. De parkerte bilen ved en liten grusplass. Den gamle stien var nesten skjult under snøen. «Er du

klar?» spurte William. Tobias tok et dypt pust. «Ja.» De begynte å gå. Bare lyden av snø som knaste under støvlene brøt stillheten. Etter noen minutter åpnet skogen seg. Foran dem lå den lille innsjøen. Vannet var delvis dekket av is. Ytterst sto den gamle trebrygga. Den var skjev. Slitt av tid og vær. Likevel sto den der. Nesten slik Tobias husket den. Han ble stående helt stille. «Det er den.» William smilte. «Jeg tror du har funnet veien hjem til et av minnene dine.» Tobias gikk langsomt ut på brygga. Treverket knirket under føttene. Han satte seg forsiktig ned. Lukket øynene. Vinden var kald. Men minnene var varme. Han kunne nesten høre latter. Musikk langt borte. To ungdommer som snakket om fremtiden. William satte seg ved siden av ham. Ingen av dem sa noe. Etter en stund lot Tobias hånden gli over det gamle treverket. Plutselig stanset fingrene. Han børstet forsiktig bort rim og snø. Der. Nesten usynlig. To bokstaver. T & E Tobias holdt pusten. «De er her.» William smilte varmt. «Du husket riktig.» En tåre trillet nedover kinnet til Tobias. Han lot fingrene hvile over bokstavene. «Vi var virkelig her.» Akkurat da blåste en kald vind over innsjøen. Noe lite gled bortover brygga. En gammel glassflaske. Den stoppet ved føttene til Tobias. Inni lå et sammenrullet papir. William tok flasken opp. «Den ser gammel ut.» De åpnet den forsiktig. Papiret var gulnet, men skriften var fortsatt tydelig. Hvis du leser dette, Tobias… …betyr det at du fant tilbake hit. Da vet jeg at minnene dine har begynt å komme tilbake. Ikke let etter meg. Ikke ennå. Den dagen sannheten er klar, skal jeg stå foran deg. Inntil da skal jeg holde løftet mitt. Ingen navn. Ingen signatur. Bare det lille ankeret nederst. William så lenge på brevet. «Han visste at du ville komme hit en dag.» Tobias nikket langsomt. «Han har planlagt dette i mange år.» På vei tilbake mot bilen stoppet Tobias brått. Han snudde seg mot brygga. Langt borte, på den andre siden av innsjøen, sto en enslig skikkelse mellom furutrærne. Den mørke frakken beveget seg svakt i vinden. Ansiktet kunne ikke sees. Skikkelsen løftet hånden. Ikke som et farvel. Mer som en stille hilsen. Tobias tok instinktivt et skritt frem. «Vent!» Skikkelsen ble stående et øyeblikk. Så snudde den seg. Og forsvant inn mellom trærne. William la en hånd på skulderen til Tobias. «En dag,» sa han rolig. «En dag får vi svar.» Tobias så mot skogen én siste gang. «Jeg håper det.» Han visste ikke at mannen som nettopp hadde stått der, bar på sannheten om hele fortiden. Og at møtet mellom dem allerede var bestemt. Bare ikke ennå. Kjøreturen hjem gikk i stillhet. Snøen la seg som et hvitt teppe over veien, mens bilen skar gjennom vintermørket. Tobias satt med brevet fra flasken i hendene. Han hadde lest det minst ti ganger. Likevel føltes ordene like uvirkelige. «Han visste at jeg kom hit.» William holdt blikket på veien. «Ja.» «Det betyr at han har kjent deg lenge.» Tobias nikket. «Lenger enn jeg selv husker.» Tilbake i toppleiligheten tente William

stearinlys i stuen. Den varme gløden fylte rommet. For en liten stund forsvant kulden utenfor. Tobias la brevet forsiktig ned i den gamle trekassen sammen med fotografiene, armbåndet og de andre minnene. «En dag,» sa han stille. «Skal alle disse bitene passe sammen.» William smilte. «Det tror jeg også.» Senere samme kveld sto Tobias alene på balkongen. Byen glitret under ham. Han kjente den kalde vinterluften mot ansiktet. Bak seg hørte han døren åpne seg. William kom ut med to kopper varm kakao. «Du fryser.» Tobias tok imot koppen. «Takk.» De ble stående side om side. Ingen av dem sa noe. Stillheten var behagelig. «Lov meg én ting,» sa William plutselig. Tobias snudde seg. «Hva da?» William smilte. «At uansett hva som skjer…» Han nølte et øyeblikk. «…så skal du aldri slutte å tro på kjærligheten.» Tobias så undrende på ham. «Hvorfor sier du det?» William trakk svakt på skuldrene. «Fordi livet kan forandre seg fort.» «Og kjærligheten er det eneste som gjør det verdt å kjempe.» Tobias tok hånden hans. «Det lover jeg.» William lente hodet mot Tobias. Ingen av dem visste at dette løftet snart skulle bli satt på den hardeste prøven i livet deres. Langt borte blinket fyret ute ved havet. Det samme fyret som hadde fulgt dem gjennom mysteriet. På den andre siden av byen sto den mørkkledde mannen ved vannkanten. Den lange frakken beveget seg i vinden. Han tok frem den lille notatboken. Under alle de tidligere notatene skrev han én ny setning: «Tiden er snart inne.» Han lukket boken. Så løftet han blikket mot den opplyste toppleiligheten der Tobias og William sto sammen på balkongen. Et vemodig smil viste seg. «Jeg skulle ønske dere fikk mer tid.» Ordene forsvant i vinden. Han snudde seg. Og gikk sakte inn i mørket. Samme kveld, flere kilometer unna, satt Julian alene i leiligheten sin. På bordet foran ham lå et gammelt fotografi av William. Han tok det opp. Så på det lenge. «Jeg skulle ønske du visste hvor mye du betydde for meg.» En tåre traff bildet. Han la det forsiktig tilbake. Ingen kunne ane hvor mye smerte han bar på. Byen sov. Snøen fortsatte å falle. Ingen visste at julebordet nærmet seg. Ingen visste at dagene med latter snart skulle bli avløst av sorg. Og ingen visste at skyggene nå var i ferd med å føre alle mot den samme skjebnen.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 11

Mandag morgen våknet Tobias før vekkerklokken. Snøen lå tykk over byen, og de første solstrålene glitret i det hvite landskapet utenfor vinduet. Han snudde seg mot William. William sov fortsatt. Ansiktet var rolig, nesten fredelig. Tobias ble liggende og betrakte ham. Et varmt smil fant veien til leppene hans. Han lente seg forsiktig frem og kysset William lett på pannen. William åpnet øynene og smilte. «God morgen.» «God morgen,» svarte Tobias. «Du stirrer.» Tobias lo lavt. «Jeg vet.» «Jeg prøver bare å huske hvor heldig jeg er.» William tok hånden hans. «Den heldige er meg.» Nede på kjøkkenet luktet det nytraktet kaffe og nybakt brød. Mens de spiste frokost, lå julebordets program på kjøkkenbordet. William bladde gjennom papirene. «Det er nesten klart.» «Ti dager igjen.» Tobias smilte. «Du kommer til å holde den beste årstalen du noen gang har holdt.» William trakk forsiktig på skuldrene. «Jeg håper bare den betyr noe.» «Den gjør alltid det.» Da de kom til hovedkontoret, var bygningen fylt av julestemning. En stor gran sto pyntet i resepsjonen. Julemusikk strømmet lavt fra høyttalerne. Frida gikk rundt med en eske julepynt. «God morgen!» Hun smilte bredt. «Nå begynner det virkelig å ligne jul.» William lo. «Du har ventet på dette siden oktober.» «Det stemmer.» Alle lo. For en liten stund føltes alt normalt. Senere på dagen satt William alene på kontoret. Han øvde på årstalen. Han reiste seg. Gikk noen skritt bort til vinduet. Plutselig kjente han det igjen. Et kraftig trykk midt i brystet. Han stoppet. La hånden mot brystkassen. Pusten ble kort. Smerten varte bare noen sekunder. Men denne gangen var den sterkere enn før. Han lente seg mot vinduskarmen. Lukket øynene. Da Tobias kom inn noen øyeblikk senere, hadde William allerede rettet seg opp. «Er du klar til møtet?» spurte Tobias. William smilte, slik han alltid gjorde. «Selvfølgelig.» Men smilet nådde ikke helt øynene. Langt utenfor byen sto den mørkkledde mannen på en høyde og så mot lysene fra kontorbygningen. Han tok opp notatboken. Skrev én kort setning. «Han skjuler smerten.» Han lukket boken. «Du trenger hjelp, William.» Ordene forsvant i vintervinden. Ingen hørte dem. Dagene gikk raskt. Kontoret var fylt av latter, julemusikk og ansatte som pakket inn de siste julegavene til årets veldedighetsaksjon. Ingen la merke til hvordan William stadig oftere ble stille. Han smilte. Han lo. Han ledet møtene som vanlig. Men kroppen fortalte en annen historie. Tobias satt ved skrivebordet sitt da William kom inn med en bunke dokumenter. «Har du tid til å se over disse?» «Selvfølgelig.» William la papirene fra seg. Idet han snudde seg, måtte han ta et raskt tak i skrivebordskanten. Bare et øyeblikk. Så rettet han seg opp igjen. «Alt bra?» spurte Tobias. William smilte. «Bare litt sliten.» Tobias så bekymret på ham. «Du har jobbet altfor mye.»

«Etter julebordet lover jeg å ta fri.» «Det lover du hvert år.» William lo. «Og i år mener jeg det.» Ut på ettermiddagen samlet ledergruppen seg i møterommet. Frida delte ut de siste planene for julebordet. «Alt er klart.» «Dekketøy, meny, underholdning og lyd.» «Nå mangler bare sjefens berømte årstale.» Alle smilte mot William. Han bukket teatralsk. «Da får jeg vel levere.» Latter fylte rommet. Bare Tobias la merke til at William gned hånden mot brystet under bordet. Det varte bare noen sekunder. Så var hånden borte igjen. Etter møtet gikk Tobias bort til ham. «William…» «Ja?» «Er du helt sikker på at alt er bra?» William så på ham. Det varme smilet kom tilbake. «Jeg lover.» «Bare litt stress.» Tobias nikket. Men en uro hadde begynt å vokse. En uro han ikke klarte å forklare. Samme kveld pyntet Tobias og William leiligheten til jul. De hengte opp lyslenker. Pyntet juletreet. William fant frem den gamle stjernen som alltid skulle stå øverst. «Denne har vært med meg siden jeg var barn.» Tobias smilte. «Da må den selvfølgelig opp.» William løftet stjernen. Men idet han strakte armene over hodet, stivnet han. Et skarpt trykk skjøt gjennom brystet. Han mistet nesten balansen. Tobias grep ham umiddelbart. «William!» William pustet tungt noen sekunder. Så tvang han frem et smil. «Jeg ble bare litt svimmel.» «Vi setter oss.» «Nei.» William ristet på hodet. «Jeg vil gjøre treet ferdig.» Tobias så lenge på ham. «Du skremmer meg.» William la hånden forsiktig mot kinnet hans. «Jeg er her.» «Og jeg har tenkt å være her lenge.» Tobias smilte svakt. Han ønsket å tro på ordene. Likevel slapp ikke uroen taket. Utenfor bygningen sto den mørkkledde mannen på fortauet. Han så opp mot vinduet der Tobias og William pyntet juletreet. Et varmt lys skinte ut i vintermørket. Han lukket øynene et øyeblikk. «Hvis bare skjebnen kunne skrives om.» Han ble stående lenge. Så snudde han seg. Snøen visket sakte ut fotsporene hans. Det var bare én uke igjen til julebordet. Byen glitret av julelys, og snøen hadde lagt seg som et mykt teppe over gatene. William kom hjem tidligere enn vanlig. Han la fra seg nøklene på kjøkkenbenken. «Hva sier du til at vi tar en kveld helt for oss selv?» Tobias smilte. «Ingen telefoner?» «Ingen telefoner.». «Ingen e-poster?» William lo. «Ikke én eneste.» De bestilte middag fra favorittrestauranten. Stearinlys ble tent i stuen. Lav julemusikk fylte rommet. For første gang på lenge var det ingen møter. Ingen telefoner. Ingen planer. Bare dem. Etter middagen fant Tobias frem et gammelt fotoalbum. William lente seg nærmere. «Du elsker virkelig disse bildene.» «De minner meg om alt vi har opplevd.» William bladde forsiktig. Der var den første ferien deres. Den første julen sammen. Bildet fra hytteturen. Et bilde av dem som lo så de nesten falt om. «Husker du dette?» spurte Tobias. William lo. «Du prøvde å grille marshmallows.» «Og du satte fyr på halve pinnen.» Begge lo høyt. Stillheten som fulgte,

var varm. William tok Tobias' hånd. «Hvis du kunne oppleve én dag om igjen…» Tobias tenkte seg om. «Den dagen vi møttes.» William smilte. «Samme her.» William reiste seg. «Vent litt.» Han gikk bort til pianoet i hjørnet av stuen. Han satte seg ned. Lot fingrene gli forsiktig over tangentene. Den velkjente melodien fylte rommet. Den samme melodien Tobias hadde hørt i minnene sine. Han lukket øynene. Musikken traff hjertet hans på en måte han ikke kunne forklare. «Den er vakker,» hvisket han. William så på ham. «Den minner meg om deg.» Da melodien stilnet, reiste Tobias seg. Han gikk bort til William. La armene rundt ham. «Jeg elsker deg.» William svarte uten å nøle. «Og jeg elsker deg.» De ble stående lenge. Ingen av dem hadde hastverk. Idet William skulle trekke seg litt unna, stivnet smilet. Et kraftig trykk bredte seg gjennom brystet. Denne gangen sterkere enn før. Han tok et skarpt pust. Ansiktet mistet farge. «William?» Smerten gikk over etter noen sekunder. William tvang frem et smil. «Det går bra.» Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Dette er tredje gangen.» William så ned. «Jeg skal bestille en time hos legen.» «Jeg lover.» Tobias pustet lettet ut. «Lov meg at du ikke utsetter det.» William tok hånden hans. «Jeg lover.» Senere samme natt sto den mørkkledde mannen utenfor bygningen. Han så opp mot vinduet der lyset fortsatt var tent. Et vemodig uttrykk la seg over ansiktet hans. «Du kjenner at noe er galt.» «Men du vet ikke hvor lite tid dere har igjen.» Han vendte blikket mot den mørke vinterhimmelen. Snøen falt fortsatt. Og klokken fortsatte ubønnhørlig å telle ned mot julaften. To dager senere satt William i venterommet hos fastlegen. Han hadde ikke fortalt Tobias at timen var blitt flyttet til denne formiddagen. Han ville ikke gjøre ham mer bekymret enn nødvendig. Rommets stillhet ble bare brutt av lyden fra en veggklokke. Sekundene gikk langsomt. «William Andersen?» Han reiste seg. «Det er meg.» Legen håndhilste vennlig. «Sett deg.» William gjorde som han ble bedt om. «Hva kan jeg hjelpe deg med?» William trakk pusten. «Jeg har hatt smerter i brystet.» «Flere ganger.» Legen ble alvorlig. «Kan du beskrive dem?» William fortalte om trykket. Om smerten som strålte ut mot venstre arm. Om svimmelheten. Og om hvor ofte det hadde skjedd den siste tiden. Legen skrev stille ned hvert eneste ord. Etter undersøkelsen ble rommet stille. Legen lente seg frem. «Jeg ønsker ikke å trekke forhastede konklusjoner.» «Men symptomene dine tar jeg på alvor.» William nikket. «Hva skjer nå?» «Jeg vil sende en henvisning til hjertespesialist.» «Så raskt som mulig.» William kjente hjertet synke. «Er det så alvorlig?» Legen svarte rolig. «Det vet vi ikke ennå.» «Men jeg ønsker ikke at du utsetter dette.» William lovet å følge rådene. Likevel tenkte han bare på én ting. Julebordet. De ansatte. Årstalen. Han kunne ikke svikte dem. Ikke nå. Da han kom tilbake til kontoret, satt Tobias og ventet.

«Hvordan gikk det?» William smilte forsiktig. «Legen vil bare være grundig.» «Jeg skal til noen flere undersøkelser.» Tobias pustet ut. «Det var godt å høre.» William tok hånden hans. «Du trenger ikke bekymre deg.» Men ordene overbeviste ingen av dem. Senere samme ettermiddag gikk William alene inn i den store selskapsalen hvor julebordet skulle holdes. Lokalet var nesten ferdig pyntet. Krystallkronene glitret. Det store juletreet sto pyntet ved scenen. Runde bord var dekket med hvite duker, røde roser og levende lys. William gikk opp på scenen. Han stilte seg bak talerstolen. Så utover den tomme salen. Om noen få dager ville den være fylt av latter. Applaus. Musikk. Og mennesker han brydde seg om. Han tok frem manuset til årstalen. Leste de første linjene høyt. Stemmen var rolig. Men midt i en setning stoppet han. Et kraftig trykk bredte seg gjennom brystet. Han grep hardt rundt talerstolen. Pusten ble tung. Denne gangen varte smerten lenger. Han lukket øynene. Ventet. Etter nesten ett minutt begynte den å slippe. William pustet dypt. Så rettet han seg opp igjen. Ingen hadde sett det. Ingen visste hvor nær han hadde vært å falle. Fra den mørke bakerste delen av salen sto en enslig skikkelse. Bare et øyeblikk. Han betraktet William uten å si et ord. Så snudde han seg og forsvant ut den åpne sidedøren før noen kunne oppdage ham. William så seg rundt. «Er det noen der?» Ingen svarte. Bare ekkoet fra hans egen stemme fylte den tomme salen. Han ristet forsiktig på hodet. Kanskje hadde han bare innbilt seg det. Men ute i vintermørket ble en svart frakk borte mellom de snødekte trærne. De neste dagene gikk fort. Det var bare fem dager igjen til julebordet. Kontoret sydet av aktivitet. Ansatte bar inn blomster, julegaver og de siste dekorasjonene. Latter fylte korridorene. Ingen la merke til at William ble stadig blekere. Tobias satt ved skrivebordet da mobilen hans vibrerte. En ukjent melding. Ingen avsender. Bare én setning. «Pass godt på ham de neste dagene.» Tobias stirret på skjermen. Ingen signatur. Ingen forklaring. Han kjente igjen følelsen. Den samme uroen. Den samme usynlige stemmen som hadde fulgt dem gjennom hele høsten. «Hva er det?» William kom inn med en kopp kaffe. Tobias låste mobilen. «Ingenting. Han ville ikke bekymre William mer. Ikke nå. Senere samme dag sto Tobias ved kaffemaskinen sammen med Frida. Hun så bort mot William, som snakket med noen ansatte. «Synes du ikke han ser sliten ut?» Tobias nikket. «Jo.» «Jeg er bekymret.» Frida så alvorlig på ham. «Da må du passe litt ekstra på ham.» «Det skal jeg.» Ut på ettermiddagen gikk William alene inn på kontoret sitt. Han åpnet skuffen i skrivebordet. Der lå konvolutten fra legen. Han tok den opp. Leste henvisningen en gang til. Mistanke om alvorlig hjertesykdom. Videre utredning anbefales snarest. William lukket øynene. Han la brevet tilbake. Ingen skulle få vite det. Ikke før julebordet var over. Samme

kveld gikk Tobias ut på balkongen. Snøen falt stille over byen. Han tenkte på meldingen. *"Pass godt på ham de neste dagene."* Ordene ville ikke slippe taket. Bak ham åpnet balkongdøren seg. William kom ut. «Du tenker igjen.» Tobias smilte svakt. «Jeg prøver å forstå hvorfor jeg føler at noe er i ferd med å skje.» William stilte seg ved siden av ham. «Noen ganger er frykten større enn virkeligheten.» Tobias så på ham. «Jeg håper du har rett.» William la armen rundt skuldrene hans. «Det har jeg.» Et stykke unna, på den andre siden av gaten, sto en mørkkledd mann under et gammelt gatelys. Snøen la seg på skuldrene hans. Han så opp mot balkongen. Der Tobias og William sto tett sammen. Et stille smil gled over ansiktet hans. «Ta vare på disse dagene.» «De blir de viktigste dere noen gang får.» Han snudde seg. Forsvant rolig inn i vintermørket. Ingen la merke til ham. Ingen visste at han allerede kjente slutten på historien. Fire dager var igjen til julebordet. Kontoret summet av forventning. Latter fylte gangene, julemusikken spilte lavt fra høyttalerne, og duften av pepperkaker og nytraktet kaffe lå i luften. Frida kom smilende bort til Tobias og William. «Jeg har en idé.» William lo. «Det pleier å bety at vi må gjøre noe.» «Bare vent.» Hun holdt opp en liten høyttaler. «Vi må øve på åpningsdansen til julebordet.» William ristet på hodet. «Det står ingen dans i programmet.» «Det gjør det nå.» Alle rundt dem begynte å le. En rolig julemelodi fylte resepsjonen. Frida klappet i hendene. «Kom igjen!» William rakte hånden mot Tobias. «Skal vi?» Tobias smilte. «Bare hvis du lover å ikke le når jeg tråkker deg på tærne.» «Det lover jeg.» William tok Tobias forsiktig inn til seg. Den ene hånden hvilte mot ryggen hans. Den andre holdt hånden hans. De begynte å bevege seg sakte over gulvet. Kollegaene stoppet opp. Noen tok frem mobilene. Andre klappet stille i takt med musikken. Ingen sa noe. Øyeblikket var for vakkert til å bli avbrutt. «Du har blitt flink,» hvisket William. «Det er din fortjeneste.» Tobias lo. «Jeg husker første gangen.» «Du tråkket meg på foten.» William smilte. «Tre ganger.» «Bare tre?» «Kanskje fire.» Begge lo. Musikken fortsatte. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Jeg håper vi får mange flere slike øyeblikk.» William svarte ikke med én gang. Han lukket øynene et kort øyeblikk. «Det håper jeg også.» Stemmen var lav. Nesten sårbar. Idet musikken nærmet seg slutten, kjente William et velkjent trykk i brystet. Han stivnet et øyeblikk. Pusten ble kort. Men han slapp ikke Tobias. Han fortsatte å danse. Ingen skulle få se smerten. Ikke i dette øyeblikket. Da melodien var over, brøt applausen løs. Frida tørket en tåre. «Det der…» Hun smilte. «Det var det fineste jeg har sett på lenge.» William bukket spøkefullt. «Da slipper vi å danse på julebordet.» Latter fylte resepsjonen igjen. Senere samme kveld satt Tobias og William alene i sofaen hjemme. Juletreet lyste varmt i hjørnet. «Takk for i dag,» sa Tobias.

William så på ham. «For hva?» «For at du alltid får meg til å føle meg trygg.» William tok hånden hans. «Det er det eneste jeg ønsker.» Tobias kysset ham forsiktig. Ingen av dem visste at dette kom til å bli en av de siste rolige kveldene de skulle få sammen. Ute i vintermørket sto den mørkkledde mannen på den andre siden av gaten. Han hadde sett dem danse gjennom vinduet på kontoret. Et vemodig smil bredte seg over ansiktet hans. «Ta vare på disse minnene, Tobias.» «En dag kommer de til å bety mer enn du kan forestille deg.» Han snudde seg. Den svarte frakken forsvant mellom de snødekte trærne. Bare snøen ble liggende igjen. Tre dager var igjen til julebordet. Vintermørket lå fortsatt over byen da Tobias og William kom til kontoret. De ansatte var allerede i full gang. Julemusikken strømmet fra høyttalerne. Latter fylte resepsjonen. For en liten stund føltes alt normalt. «God morgen!» Frida kom smilende bort. «Jeg har akkurat fått bekreftet at alle kommer på julebordet.» William smilte. «Det blir hyggelig.» «Det blir den største julefeiringen vi har hatt.» Hun så fornøyd ut. Ingen av dem visste hvor mye denne kvelden senere skulle bli husket. William gikk inn på kontoret sitt. På skrivebordet lå en hvit konvolutt. Den hadde ingen frimerker. Ingen avsender. Bare navnet hans. William. Han åpnet den forsiktig. Inni lå ett ark. Du har mindre tid enn du tror. Ikke la stoltheten koste deg livet. Den som elsker deg, fortjener sannheten. Ingen signatur. Bare det lille ankeret nederst. William ble sittende lenge. Brevet skalv svakt mellom fingrene hans. Noen minutter senere kom Tobias inn. «Der er du.» William skjøv raskt brevet inn i skuffen. «Hei.» Tobias så på ham. «Du virker tankefull.» William smilte. «Jeg tenkte bare på talen.» Tobias lo. «Du tenker alltid på talen.» Utpå dagen gikk de gjennom den store selskapsalen en siste gang. Bordene var dekket. Krystallglassene glitret. Midt i rommet sto den enorme julegranen. William ble stående på scenen. Han forestilte seg applausen. Latteren. Ansiktene til alle de ansatte. Han gledet seg. «Den kommer til å bli perfekt,» sa Tobias. William smilte. «Ikke perfekt.» «Men forhåpentligvis minnerik.» Tobias tok hånden hans. «Det blir den.» På vei ut av salen fikk William plutselig en kraftig hostekule. Han måtte støtte seg mot veggen. Tobias snudde seg straks. «William!» «Det går bra.» Han pustet dypt. «Bare litt tørr luft.» Tobias var ikke overbevist. «Du burde hvile.» William nikket. «Etter julebordet.» Det var alltid det samme svaret. Langt unna, ved strandkanten, sto den mørkkledde mannen. Han holdt blikket festet mot byen. Den kalde vinden tok tak i frakken. Han lukket øynene et øyeblikk. «Jeg håper du lytter denne gangen.» Så snudde han seg. Og forsvant inn mellom de snødekte furutrærne. Bare fotsporene hans ble igjen i den urørte snøen. Det var bare to dager igjen til julebordet. Hele kontoret var fylt av en forventning som nesten kunne kjennes i luften.

Julepynten glitret. Latter runget gjennom korridorene. Noen ansatte pakket inn de siste gavene til den årlige juleutdelingen, mens andre øvde på små innslag til festen. William gikk rolig gjennom resepsjonen. Han hilste på alle. Spøkte. Smilte. Ingen kunne se hvor sliten han egentlig var. «Sjef!» En av de ansatte kom bort med et kamera. «Vi må ta årets julebilde!» William lo. «Har jeg noe valg?» «Absolutt ikke.» Hele kontoret samlet seg foran den store julegranen. Tobias stilte seg ved siden av William. Frida telte høyt. «Tre… to… én!» Blitzen lyste opp rommet. Ingen visste at bildet de nettopp hadde tatt, skulle bli det siste julebildet med William. Etter fotograferingen gikk Tobias og William opp på takterrassen. Snøen dalte stille. Byen lå badet i julelys. «Det er vakkert,» sa Tobias. William nikket. «Julen har alltid vært den fineste tiden på året.» Tobias tok hånden hans. «Neste år burde vi reise bort.» William smilte. «Hvor vil du dra?» «Kanskje til en liten hytte ved havet.» «Bare oss to.» William så utover byen. «Det høres perfekt ut.» Et kort øyeblikk ble han stille. Han kjente igjen det velkjente trykket i brystet. Denne gangen var smerten skarp. Han lukket øynene. Ventet. Pusten ble tung. Men etter noen sekunder slapp det. Da Tobias snudde seg mot ham, smilte William igjen. «Hva tenker du på?» spurte Tobias. William så på ham med varme. «At jeg elsker deg.» Tobias smilte. «Jeg elsker deg også.» Samme ettermiddag satt William alene på kontoret for å finpusse årstalen. Han leste den høyt én gang til. Ordene handlet om fellesskap. Om håp. Om å ta vare på menneskene rundt seg før det er for sent. Han stoppet opp. Så på den siste setningen. *«Livet er ikke målt i hvor mange år vi får, men i hvor mye kjærlighet vi rekker å gi.»* Et svakt smil bredte seg over ansiktet hans. «Den får stå.» Da han skulle legge manuskriptet ned i vesken, falt en liten konvolutt ut mellom papirene. Den hadde ikke ligget der tidligere. På forsiden sto det med den velkjente håndskriften: Til William. Han åpnet den langsomt. Inni lå bare én setning. «Ikke vær redd for å la dem hjelpe deg.» Ingen signatur. Bare det lille ankeret. William lukket øynene. For første gang kjente han at frykten var sterkere enn stoltheten. Langt ute ved strandkanten sto den mørkkledde mannen og så mot byen. Fyrets lys sveipet rolig over havet. Han hvisket lavt, nesten uhørlig: «Bare hold ut litt til.» Så snudde han seg og forsvant inn i vintermørket. Over byen begynte kirkeklokkene å ringe. Det var bare to dager igjen til julaften. Det var lille julaften. Kontoret var fylt av en helt spesiell stemning. Duften av nybakte pepperkaker spredte seg fra kjøkkenet, og julemusikken lød lavt gjennom høyttalerne. Alle visste at neste dag ventet årets høydepunkt. Julebordet. William kom inn med et varmt smil. «God morgen, alle sammen.» «God morgen, sjef!» svarte flere av de ansatte i kor. Frida kom bort med en kopp kaffe. «Du må passe på å ikke jobbe for mye i dag.»

William lo. «Jeg skal prøve.» «Du sa det samme i går.» «Og dagen før.» William løftet hendene oppgitt. «Greit.» «Dere har tatt meg.» Latteren fylte resepsjonen. Tobias betraktet William på avstand. Han lo sammen med de ansatte. Smilte. Spøkte. Men Tobias så det de andre ikke så. De små pausene. Den litt tyngre pusten. Hvordan William iblant måtte støtte hånden mot skrivebordet før han gikk videre. Noe var annerledes. Etter lunsj gikk Tobias inn på kontoret hans. «Har du fem minutter?» William nikket. «Alltid.» Tobias lukket døren. «Jeg er bekymret.» William så på ham. «Fordi jeg er litt sliten?» «Nei.» «Fordi du skjuler noe.» Det ble stille. William reiste seg. Gikk bort til vinduet. Så ut over byen. «Jeg vil bare at julebordet skal bli vellykket.» «Etterpå lover jeg at vi skal ta tak i alt.» Tobias gikk bort til ham. «Du trenger ikke bære alt alene.» William smilte. «Det vet jeg.» Tobias la armene rundt ham. De ble stående lenge uten å si et ord. Snøen falt stille utenfor. For et øyeblikk føltes det som om tiden hadde stanset. Da arbeidsdagen var over, ble de fleste ansatte igjen for å gjøre de siste forberedelsene. Frida hengte opp de siste julelysene. Lydteknikeren testet mikrofonene. William gikk opp på scenen én siste gang. Han åpnet mappen med årstalen. Leste den sakte gjennom. Så foldet han den sammen. «Nå er den klar.» Tobias smilte fra første rad. «Du kommer til å klare dette.» William møtte blikket hans. «Så lenge du sitter der ute.» På vei hjem stoppet de ved kirkegården. Det var blitt en tradisjon å tenne lys for familiemedlemmer de hadde mistet. De sto stille foran gravene. Flammene fra lyktene blafret i vintervinden. William tok Tobias i hånden. «Julen minner oss om hvor viktig det er å ta vare på hverandre.» Tobias klemte hånden hans. «Det gjør den.» Langt unna sto den mørkkledde mannen ved utkanten av kirkegården. Han tok av seg luen. Bøyde hodet i stillhet. Så så han mot Tobias og William. Et sorgfullt uttrykk fylte ansiktet hans. «I morgen…» Hvisket han. «…begynner alt å forandre seg.» Han snudde seg. Forsvant mellom de snødekte trærne. Ingen så ham. Men for første gang virket selv han redd for det som ventet. Julaften våknet til en himmel dekket av tunge snøskyer. Byen var stille. Det eneste som kunne høres, var kirkeklokkene som ringte inn høytiden. For de fleste var dette årets varmeste dag. For Tobias og William ventet årets viktigste kveld. Duften av nytraktet kaffe fylte leiligheten. Tobias sto ved kjøkkenbenken og stekte rundstykker. William kom inn med et smil. «God jul.» Tobias snudde seg. «God jul.» De omfavnet hverandre lenge. Ingen hastet. Ingen tenkte på tiden. «Er du klar?» spurte Tobias. William smilte. «Så klar som jeg kan bli.» Han så mot dressen som hang ferdig presset på soveromsdøren. Den mørkeblå dressen. Det røde slipset. Samme antrekk han alltid brukte på firmaets julebord. «Du kommer til å være den kjekkeste der,» sa Tobias. William lo. «Det tviler

jeg på.» «Ikke jeg.» Ut på ettermiddagen begynte de å gjøre seg klare. Tobias knyttet slipset til William. «Du klarer aldri denne knuten.» William smilte. «Derfor har jeg deg.» Tobias rettet forsiktig på jakkekragen. «Perfekt.» William tok hånden hans. «Takk.» De kjørte gjennom den snødekte byen. Julelys glitret i vinduene. Barn dro akebrett over fortauene. Familier var på vei til julefeiring. Bilen var fylt av stillhet. En god stillhet. William lot hånden hvile over Tobias sin. «Jeg elsker deg.» Tobias smilte. «Jeg elsker deg også.» Da de ankom hotellet, var inngangen opplyst av hundrevis av små lys. En stor gran sto ved hoveddøren. De ansatte strømmet inn. Latter. Julemusikk. Glade stemmer. «God jul, sjef!» William hilste på alle. Han tok seg tid til hver eneste ansatt. Spurte hvordan familien hadde det. Ønsket alle en god jul. Det var slik han alltid hadde vært. Den store selskapsalen var vakrere enn noen gang. Hvite duker. Krystallglass. Røde roser på hvert bord. Levende lys kastet et varmt skjær over rommet. På scenen sto talerstolen klar. Ved siden av ventet mikrofonen. William ble stående et øyeblikk. Så utover salen. «Dette blir en fin kveld.» Tobias smilte. «Ja.» «Det blir det.» Ingen av dem la merke til mannen som sto utenfor hotellet. Den lange svarte frakken beveget seg i den kalde vinden. Han så opp mot vinduene i den store festsalen. Ansiktet var alvorlig. Ikke av frykt. Av sorg. «Hvis jeg kunne stanset det som kommer…» hvisket han. «…ville jeg gjort det.» Han ble stående. Bare et øyeblikk. Så forsvant han stille inn i skyggen mellom de snødekte trærne. Inne i salen begynte orkesteret å spille. Julebordet var i ferd med å starte. Og ingen visste at denne kvelden skulle forandre livene deres for alltid.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 12

For å forstå hvordan alt endte der, må vi spole litt tilbake. «God jul, sjef!» ropte en av de ansatte idet William kom inn. William smilte bredt. Han håndhilste. Ga klemmer. Tok seg tid til alle. Det var nettopp derfor de ansatte satte så stor pris på ham. Han fikk alle til å føle seg sett. Den store festsalen var badet i varmt lys. Krystallkronene glitret over de hvite dukene. Røde roser sto på hvert eneste bord. Et stort juletre raget ved scenen. Orkesteret spilte rolige julemelodier. Frida kom smilende bort. «Der er kveldens hovedperson.» William lo. «Jeg trodde det var julenissen.» «Nei.» Hun smilte. «Du må bare overleve årstalen først.» Alle rundt dem lo. William la en hånd mot brystet et kort øyeblikk. Et svakt trykk. Bare noen sekunder. Så var det borte igjen. Ingen la merke til det. Ingen, bortsett fra Tobias. «Går det bra?» spurte han lavt. William smilte som alltid. «Bare litt sommerfugler.» Tobias nikket. Han ønsket å tro på det. Likevel ble den lille følelsen av uro sittende igjen. På den andre siden av hotellplassen sto en enslig mann i en lang, mørk frakk. Snøen la seg stille over skuldrene hans. Han så opp mot de store vinduene der lyset og latteren fylte festsalen. Et vemodig drag la seg over ansiktet hans. Han hvisket nesten uhørlig: «Ikke i kveld…» «Vær så snill.» Så ble han stående. Helt stille. Som om han allerede visste at denne julen kom til å forandre alt. Latteren fylte den store festsalen. Servitørene beveget seg elegant mellom bordene med sølvfat fulle av julemat. Duften av ribbe, pinnekjøtt og nybakte rundstykker spredte seg i rommet. Et lite orkester spilte dempet julemusikk fra scenekanten. For de ansatte var dette årets høydepunkt. William gikk rolig fra bord til bord. Han stoppet opp hos alle. Spurte om barna. Om familiene. Om juleplanene. Han husket navnene på ektefeller, barn og barnebarn. Det var slik han alltid hadde vært. En leder som satte menneskene først. «God jul, sjef.» En eldre ansatt reiste seg og ga William en varm klem. «Takk for alt du gjør for oss.» William smilte beskjedent. «Det er dere som gjør dette firmaet til det det er.» Den ansatte ristet på hodet. «Nei.» «Du er hjertet i denne bedriften.» Ordene fikk Tobias til å smile. De beskrev William bedre enn noe annet. Tilbake ved bordet lente Tobias seg mot ham. «Du vet at de har rett?» William så undrende på ham. «Om hva?» «At du betyr mer for dem enn du selv forstår.» William smilte forsiktig. «Jeg prøver bare å være et godt menneske.» Tobias tok hånden hans under bordet. «Det er du.» Frida kom bort med et glass mineralvann. «Om en halvtime begynner den offisielle delen.» William nikket. «Da er det vel på tide å finne talen.» Han klappet lett på innerlommen i dressjakken. Manuset lå der. Gjennomarbeidet. Omskrevet flere ganger. Han ønsket at dette skulle bli hans beste årstale noensinne. Idet William reiste seg fra stolen, kjente han igjen det

velkjente trykket midt i brystet. Denne gangen var det sterkere. Han stoppet opp. Pusten ble litt kortere. Han lukket øynene et øyeblikk. Smerten strålte svakt opp mot venstre skulder. Bare noen sekunder. Så slapp den. «William?» Tobias hadde sett ansiktet hans forandre seg. «Hva skjedde?» William smilte, men smilet var svakere enn før. «Jeg reiste meg litt for fort.» «Det går bra.» Tobias var ikke overbevist. «Er du sikker?» William la hånden på skulderen hans. «Jeg lover.» «Bare litt stress.» Likevel ble Tobias sittende og følge ham med blikket. Han kjente en uro han ikke klarte å forklare. Noe var annerledes denne kvelden. Som om luften var blitt tyngre. Som om noe ventet. Utenfor hotellet fortsatte snøen å falle. Den mørkkledde mannen sto fortsatt på den andre siden av gaten. Han så opp mot vinduene. Blikket fulgte William. Ansiktet var alvorlig. Han tok et skritt frem. Stanset. Knyttet hendene. «Du må lytte til kroppen.» hvisket han. «Denne gangen må du gjøre det.» Men ordene ble tatt av vinden. Ingen hørte dem. Og inne i festsalen begynte konferansieren å gå mot scenen. Det var snart tid for kveldens årstale. Lyset i den store festsalen ble dempet. Samtalene stilnet. Alle vendte blikket mot scenen. Konferansieren gikk rolig frem til mikrofonen. «Mine damer og herrer…» Han smilte. «Velkommen til årets julebord.» Applaus fylte salen. «Før vi fortsetter kvelden, er det én person som fortjener en ekstra stor takk.» Han så mot William. «En leder som aldri har glemt at et firma handler om mennesker.» «En mann som alltid har hatt døren åpen.» «En venn.» «Og en sjef vi alle setter utrolig høyt.» Hele salen reiste seg. En lang stående applaus fylte rommet. William ble sittende et øyeblikk. Han så utover menneskene. Noen smilte. Andre tørket en tåre. Han kjente en klump i halsen. Tobias tok hånden hans. «De elsker deg.» William smilte beskjedent. «Jeg vet ikke om jeg fortjener det.» «Jo.» Tobias klemte hånden hans. «Mer enn noen annen.» William reiste seg. Han knappet igjen dressjakken. Tok et rolig pust. Et lite trykk kjentes igjen i brystet. Han lukket øynene et kort øyeblikk. *Ikke nå. Bare litt til.* Han tvang frem et smil. Så gikk han mot scenen. Hvert skritt ble møtt med applaus. Frida sto ved scenetrappen. Hun ga ham en varm klem. «Lykke til.» William smilte. «Takk.» Han stilte seg bak talerstolen. La manuskriptet forsiktig foran seg. Så lot han blikket vandre gjennom salen. Han møtte øynene til Tobias. Tobias smilte oppmuntrende. William nikket nesten umerkelig tilbake. «God kveld…» Stemmen var varm. Trygg. Hele salen ble stille. «Og riktig god jul til hver eneste én av dere.» Applaus. William ventet. Så fortsatte han. «Hvert år står jeg her og prøver å finne de riktige ordene.» «Og hvert år tenker jeg det samme.» Et lite smil bredte seg. «Det blir ikke lettere.» Latter fylte salen. «For hvordan takker man mennesker som hver eneste dag gjør denne arbeidsplassen til noe mer enn bare et firma?» Han så utover de ansatte. «Dere er

grunnen til at jeg gleder meg til å gå på jobb.» «Dere er grunnen til at dette stedet føles som en familie.» Flere tørket diskret en tåre. Tobias kjente stoltheten vokse. Dette var William. Akkurat slik han var. Ekte. Omsorgsfull. Og alltid med hjertet først. Utenfor hotellet løftet den mørkkledde mannen blikket mot scenen bak de store vinduene. Han kunne se William stå ved talerstolen. Et tungt sukk unnslapp ham. «Bare kom deg gjennom talen…» hvisket han. «Så kan du hvile.» Han visste. Ingen andre gjorde det. Denne kvelden var skjebnen allerede satt i bevegelse. William lot blikket gli rolig gjennom den store festsalen. Ansiktene foran ham var fulle av varme. Noen smilte. Andre lyttet med tårer i øynene. Han kjente en dyp takknemlighet. Dette var menneskene han hadde delt livet sitt med. «Det siste året har lært meg noe viktig,» sa han rolig. «Vi lever i en verden hvor alt skal gå fort.» Han smilte svakt. «Vi skynder oss til neste møte.» «Neste prosjekt.» «Neste mål.» Han lot ordene synke inn. «Men det viktigste i livet…» Han så bort på Tobias. «…er menneskene som står ved siden av oss.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. William hadde aldri sett på ham med et slikt blikk før. Det var som om han prøvde å fortelle ham noe. «Ikke vent med å si at du er glad i noen.» Stemmen var fortsatt rolig. «Ikke tenk at det kan gjøres i morgen.» «For vi vet aldri hvor mange morgendager vi får.» Salen var musestille. Ingen rørte seg. Midt i den neste setningen kjente William en skarp smerte. Som en knyttneve som presset seg inn bak brystbeinet. Han stanset. Pusten ble kort. Han grep nesten umerkelig kanten av talerstolen. *Ikke nå. Bare litt til.* Han tvang frem et smil. «Unnskyld…» sa han lavt. «Hvor var jeg?» Noen i salen lo forsiktig. De trodde han hadde mistet tråden. Bare Tobias sluttet å smile. Han så hvordan William pustet. Tyngre. Kortere. William fortsatte. «Jo…» Han svelget. «Ta vare på hverandre.» «For kjærlighet…» Han stoppet igjen. Smerten kom tilbake. Sterkere. Denne gangen strålte den opp i kjeven. Videre ned i venstre skulder. Hånden hans begynte å skjelve. En liten svettdråpe trillet nedover tinningen. Tobias reiste seg halvveis. «William…?» Stemmen var lav. Nesten uhørlig. William hørte den. Han løftet blikket. Så rett på Tobias. Og smilte. Et tappert. Nesten smertefullt smil. Som om han ville si: *Det går bra.* Men kroppen løy. Han kjente kvalmen komme. Ørene begynte å suse. Lydene i salen ble fjernere. Han forsøkte å trekke pusten dypt. Det gikk ikke. Det føltes som om et tungt bånd strammet seg rundt brystkassen. Frida satt på første rad. Hun så hvordan William ble blekere for hvert sekund. «Er alt i orden?» spurte hun bekymret. William nikket svakt. Men denne gangen kom ikke ordene. Han tok enda hardere tak i talerstolen. Knokene ble hvite. Utenfor hotellet lukket den mørkkledde mannen øynene. Han trakk pusten dypt. Som om han kjente den samme smerten. «Nei…». hvisket han. «Ikke nå.» Han tok ett skritt

mot inngangen. Så stanset han. Han kunne ikke gripe inn. Han kunne bare se på. Inne i festsalen forsøkte William én gang til. Han så utover menneskene han brydde seg om. Så på Tobias. Og åpnet munnen for å fullføre talen. Men denne gangen ville ikke hjertet adlyde. William grep hardere rundt talerstolen. Smerten var ikke lenger mulig å skjule. Det føltes som om brystet ble klemt sammen av en usynlig hånd. Pusten kom i korte, anstrengte drag. Han prøvde å trekke inn luft. Men det var som om lungene ikke ville samarbeide. Hele salen ventet. Noen trodde han hadde blitt rørt. Andre tenkte at han bare trengte et øyeblikk. Bare Tobias visste. Noe var fryktelig galt. Han reiste seg. «William…» Stemmen var lav. Men den nådde frem. William løftet blikket. Han prøvde å smile. Et svakt, anstrengt smil. Så hvisket han nesten uhørlig: «Jeg…» Ordene forsvant. En skarp smerte skjøt gjennom brystet. Videre opp i halsen. Ut i venstre arm. Fingrene mistet kraften. Manuskriptet gled ut av hånden hans. Arkene dalte sakte ned over scenegulvet. Ingen rørte seg. Det var som om tiden hadde stoppet. William tok et ustøtt skritt bakover. Han forsøkte å holde balansen. Den ene hånden famlet etter talerstolen. Den andre presset hardt mot brystet. Ansiktet var kritthvitt. Små svettedråper rant nedover pannen. Han gispet etter luft. «William!» Denne gangen ropte Tobias. Han løp mot scenen. Frida reiste seg samtidig. «Ring 113!» Stemmen hennes skar gjennom stillheten. En av de ansatte grep telefonen med skjelvende hender. William prøvde å stå. Han ville ikke falle. Ikke foran alle. Ikke på denne kvelden. Men beina bar ham ikke lenger. Knærne ga etter. Han sank tungt ned på scenegulvet. Et smertefullt stønn slapp ut. Hånden lå fortsatt presset mot brystet. Tobias kastet seg ned ved siden av ham. «William!» Han tok ansiktet hans mellom hendene. «Se på meg!» William åpnet øynene. Blikket var fullt av smerte. «Det… gjør…» Han måtte kjempe for hvert ord. «…så vondt…» Tobias kjente panikken bre seg. «Ambulansen er på vei.». «Du må holde ut.» «Hører du meg?» William nikket svakt. Men pusten ble stadig tyngre. Rundt dem sto de ansatte som frosset fast. Noen gråt. Andre holdt hendene foran munnen. Julemusikken spilte fortsatt lavt fra høyttalerne. Ingen hadde rukket å slå den av. Kontrasten gjorde øyeblikket enda mer uvirkelig. Utenfor hotellet hørte den mørkkledde mannen sirenene i det fjerne. Han lukket øynene. En enslig tåre gled nedover kinnet. «Nå begynner kampen.» Hvisket han. «Og denne gangen blir den lang.» Han så opp mot scenen gjennom vinduet. Så snudde han seg sakte mot den snødekte natten. Han visste at livet til Tobias og William aldri ville bli det samme igjen. «Alle må trekke unna!» Fridas stemme brøt gjennom panikken. Hun hjalp de nærmeste ansatte med å skape plass rundt scenen. Noen gråt. Andre sto helt stille, ute av stand til å forstå hva som nettopp hadde skjedd. Tobias knelte

ved siden av William. Han holdt den ene hånden hans. Den var kald. «Se på meg.» sa han rolig, selv om stemmen skalv. «Jeg er her.» William prøvde å fokusere blikket. Pusten kom i korte, smertefulle drag. Hvert åndedrag virket som en kamp. «Brystet…» hvisket han. «Det… presser…» Han lukket øynene et øyeblikk. Smerten var ubeskrivelig. Operatøren hos 113 snakket gjennom høyttaleren på telefonen. «Er pasienten våken?» «Ja!» svarte en av de ansatte. «Han har sterke smerter i brystet.» «Puster han?» «Ja, men tungt.» Operatøren svarte rolig. «Ambulansen er underveis. Ikke la ham reise seg. Hold ham så rolig som mulig.» Tobias strøk hånden over Williams panne. Den var iskald og dekket av svette. «Du må bli hos meg.» Hvisket han. «Hører du?» William åpnet øynene. Et tårevått blikk møtte Tobias. «Jeg… prøver…» Stemmen var så svak at Tobias nesten ikke hørte den. Smerten ble sterkere. William gispet. Den venstre hånden mistet kraft. Fingrene gled sakte ned fra brystet. Han forsøkte igjen å trekke pusten. Det føltes som om en tung stein lå over brystkassen. «Ambulansen er her!» En av hotellansatte ropte fra inngangen. Sekunder senere kom to ambulansearbeidere løpende inn med båre og akuttutstyr. De gikk rett bort til William. «Hei, William.» sa den ene rolig. «Jeg heter Maria.» «Vi skal hjelpe deg.» Hun festet raskt elektroder på brystet hans. Den andre målte blodtrykk og puls. Begge utvekslet et raskt blikk. Ansiktene deres ble alvorlige. «Vi har mistanke om et stort hjerteinfarkt.» sa Maria lavt til kollegaen. Tobias hørte ordene. Han kjente det knyte seg i magen. «Kommer han til å klare seg?» spurte han desperat. Maria så på ham. «Nå er det viktigste at vi får ham raskt til sykehuset.» Hun svarte ærlig. «Vi skal gjøre alt vi kan.» William åpnet øynene igjen. Han fant Tobias med blikket. En tåre trillet nedover kinnet. «Ikke…» Han kjempet for å få frem ordene. «…forlat meg…» Tobias tok hånden hans mellom begge sine. «Aldri.» Stemmen brast. «Jeg blir hos deg hele veien.» Ambulansearbeiderne løftet William forsiktig over på båren. Hele salen sto musestille. Ingen sa et ord. Bare lyden av hjulene mot gulvet og hjertemonitorens varseltone fylte rommet. Julebordet var slutt. Og kampen for Williams liv hadde bare så vidt begynt. De kalde dørene til hotellet gled opp. Snøen pisket mot bakken. Blålysene fra ambulansen kastet et blinkende skjær over den hvite julekvelden. Ambulansearbeiderne trillet båren raskt ut. Tobias gikk ved siden av William. Han slapp ikke hånden hans. Ikke ett sekund. «Vi må få ham inn!» sa Maria. Dørene til ambulansen ble slått opp. William ble løftet inn. Elektrodene var allerede koblet til brystet. En oksygenmaske ble lagt forsiktig over ansiktet hans. Monitoren pep jevnt. Men tallene på skjermen gjorde ambulansearbeiderne alvorlige. «Blodtrykket faller.» sa den ene. Maria nikket. «Vi kjører med en gang.» Hun så på Tobias. «Er du samboeren hans?» Tobias

nikket. «Ja.» «Da blir du med.» Han klatret inn uten å nøle. Dørene ble lukket. Sekunder senere satte ambulansen seg i bevegelse. Sirenene skar gjennom julekvelden. William åpnet øynene så vidt. Han virket desorientert. «Hvor…» Stemmen var svak. «Du er i ambulansen.» sa Tobias rolig. «Vi er på vei til sykehuset.» William nikket nesten umerkelig. Så kom smerten igjen. Han vred seg svakt. Et lavt stønn slapp ut. Hånden fant automatisk brystet. Maria la en hånd på skulderen hans. «William.» «Jeg vet at det gjør vondt.» «Men prøv å puste rolig.» William forsøkte. Han klarte bare korte, grunne åndedrag. Svetten rant nedover ansiktet. Han var blek. Nesten grå. «Smerten…» hvisket han. «Ti av ti…» Maria så raskt på kollegaen. «Gi smertelindring.» «Og varsle akuttmottaket.» Kollegaen nikket. Han grep radioen. «Akuttmottaket, dette er ambulanse 12.» «Vi kommer inn med en mann i begynnelsen av førtiårene.» «Mistanke om stort akutt hjerteinfarkt.» «Tilstanden er ustabil.» Tobias kjente tårene presse på. Han holdt Williams hånd hardt. «Se på meg.» William åpnet øynene. Blikket fant Tobias. «Jeg er redd…» Ordene kom nesten lydløst. Tobias kjente hjertet briste. «Det er lov å være redd.» sa han. «Men du er ikke alene.» William klemte hånden hans svakt. «Ikke…» Han måtte kjempe for hvert ord. «…la meg… dø…» Tobias lente seg helt inn til ham. Tårene rant fritt. «Du skal ikke dø.» sa han bestemt. «Hører du meg?» «Vi kommer oss gjennom dette.» William prøvde å smile. Men kreftene var nesten borte. Ambulansen svingte inn på sykehusområdet. Sirenene stilnet. Flere leger og sykepleiere sto allerede klare utenfor akuttmottaket. «Klar?» ropte Maria. «På tre!» Båren ble trillet ut. Tobias løp ved siden av. Han nektet å slippe hånden til William. Men idet de nådde dørene til akuttavdelingen, stanset en lege ham. «Beklager.» sa legen rolig. «Herfra må vi ta over.» Tobias kjente fingrene gli ut av Williams hånd. William prøvde å holde fast. Men kreftene strakk ikke til. Blikkene deres møttes én siste gang før dørene lukket seg. Og Tobias ble stående alene. I en kald sykehuskorridor. Mens legene begynte den største kampen i Williams liv. De automatiske dørene til akuttmottaket gled igjen. Lyden traff Tobias som et slag. For første gang siden William falt om, var de ikke lenger sammen. Han ble stående urørlig. Blikket var festet på døren. Som om han kunne se gjennom den. Inne på akuttstuen var tempoet høyt. «Flytt ham over!» Flere hender løftet William over på sykehussengen. En sykepleier koblet ham til hjertemonitoren. En annen la inn flere venekatetre. En lege stilte seg ved siden av sengen. «William? Kan du høre meg?» William åpnet øynene så vidt. Han nikket svakt. «Bra.» Legen snakket rolig. «Vi tror du har et stort hjerteinfarkt.» «Vi skal gjøre alt vi kan for å åpne blodåren så raskt som mulig.» William forsøkte å svare. Men smerten tok pusten fra ham. Monitoren pep raskere. Legen så på

skjermen. «ST-elevasjon.» «Vi må til hjertekateterisering nå.» Sykepleieren nikket. «Laboratoriet er klart.» Ute i korridoren gikk Tobias frem og tilbake. Han klarte ikke å sitte. Frida kom løpende inn sammen med flere av de ansatte. Hun omfavnet Tobias uten å si et ord. Han brøt sammen. «Jeg skulle ha stoppet ham.» Stemmen var knust. «Han sa flere ganger at han hadde vondt.» Frida ristet på hodet. «Du kunne ikke vite hvor alvorlig det var.» «Ingen av oss kunne.» Minuttene føltes som timer. Hver gang en lege eller sykepleier kom ut, reiste Tobias seg. Hver gang gikk de forbi. Ingen nyheter. Ingen svar. Bare venting. Langt borte, ved vinduet i enden av korridoren, sto den mørkkledde mannen. Ingen la merke til ham. Han hadde hendene foldet foran seg. Blikket var rettet mot døren til akuttavdelingen. Ansiktet var preget av dyp sorg. Nesten skyldfølelse. Han lukket øynene. «Kjemp.» Hvisket han. «Ikke gi opp.» Inne på operasjonsstuen begynte legene arbeidet. En stor skjerm viste blodårene rundt hjertet. Hjertespesialisten pekte mot bildet. «Der.» «Kransarterien er helt tett.» En annen lege nikket. «Vi forsøker å åpne den.» Stillheten i rommet var intens. Alle visste at hvert minutt betydde forskjellen mellom liv og død. Utenfor satt Tobias alene med hodet i hendene. Han tenkte på den første dagen han møtte William. På den første klemmen. Det første kysset. Alle drømmene de hadde delt. Han hvisket stille: «Du lovet at vi skulle bli gamle sammen.» «Vær så snill… hold det løftet.» I samme øyeblikk åpnet døren seg. En lege kom raskt ut. Ansiktet var alvorlig. «Tobias?» Han reiste seg umiddelbart. Hjertet hamret. «Hvordan går det?» Legen så ham rett i øynene. «Vi må snakke.» «Tobias?» Legen tok et skritt nærmere. Ansiktet var alvorlig, men rolig. «Kan vi sette oss et øyeblikk?» Tobias kjente beina bli tunge. «Nei…» Stemmen skalv. «Bare si hvordan det går.» Legen så ham inn i øynene. «Vi har fått åpnet den tette blodåren.» Tobias trakk pusten. Et lite håp tente seg. «Så… han kommer til å bli bra?» Legen svarte ikke med én gang. «Hjerteinfarktet var svært omfattende.» Ordene falt tungt. «William ventet for lenge med å søke hjelp.» Tobias kjente hjertet synke. «Hva betyr det?» Legen satte seg rolig ned. «En stor del av hjertemuskelen har fått alvorlige skader.» Stillheten mellom dem var nesten uutholdelig. «Kommer han til å overleve?» Tobias stilte spørsmålet han hadde fryktet mest. Legen svarte ærlig. «Han lever.» Tobias lukket øynene. En tåre trillet nedover kinnet. Men legen fortsatte. «Han er fortsatt kritisk syk.» «De neste 48 timene blir avgjørende.» «Vi vet ennå ikke hvordan hjertet vil fungere når kroppen begynner å hente seg inn.» Tobias så tomt ned i gulvet. «Han sa at han hadde smerter…» Stemmen brast. «Flere ganger.» «Jeg skulle ha tvunget ham til legen.» Legen la en hånd på skulderen hans. «Ikke skyld på deg selv.» «Mange forsøker å forklare slike symptomer med stress eller utmattelse.»

«Det viktigste nå er å være der for ham.» Tobias tørket tårene. «Kan jeg få se ham?» «Ja.» Legen nikket. «Men bare noen få minutter.» «Han er fortsatt svært medisinert.» En sykepleier fulgte Tobias inn på intensivavdelingen. Rommet var stille. Bare den jevne pipingen fra hjertemonitoren kunne høres. William lå urørlig. Slanger og ledninger dekket brystet. En oksygenmaske skjulte deler av ansiktet. Han virket så liten. Så sårbar. Tobias kjente tårene presse på igjen. Han satte seg forsiktig ved siden av sengen. Tok hånden til William. Denne gangen svarte William med et svakt klem. Øynene åpnet seg langsomt. «Tobias…?» Stemmen var nesten uhørlig. «Jeg er her.» Tobias smilte gjennom tårene. «Jeg kommer ingen steder.» William så lenge på ham. Så hvisket han: «Jeg er… så lei meg…» «Ikke si det.» Tobias ristet på hodet. «Du skal bli frisk.» William lukket øynene et øyeblikk. Han visste ikke om han trodde på det selv. Utenfor sykehuset sto den mørkkledde mannen under et ensomt gatelys. Han så opp mot vinduet på intensivavdelingen. Et tungt sukk slapp ut. «Du vant den første kampen…» hvisket han. «Men den vanskeligste ligger fortsatt foran deg.» Han ble stående i stillhet mens snøen fortsatte å falle. Langt inne på sykehuset kjempet William for livet. Og ingen visste ennå hvor høy prisen for denne julen kom til å bli. Klokken nærmet seg midnatt. Sykehuset var roligere nå. De fleste besøkende hadde reist hjem. Bare noen få satt fortsatt i de stille korridorene med kaffekopper som for lengst var blitt kalde. Tobias hadde ikke rørt seg. Han satt ved siden av William. Fortsatt med hånden hans i sin. Monitoren pep jevnt. Hjertet slo. Sakte. Stabilt. Men skjermen minnet Tobias om hvor skjør situasjonen fortsatt var. Hvert pip betydde at William fortsatt levde. Og det var nok. Foreløpig. William sov tungt. Medisinene holdt smertene nede. Ansiktet var blekt. Leppene tørre. Tobias strøk forsiktig hånden over håret hans. «Du ser fredelig ut.» hvisket han. «Jeg skulle ønske du slapp å ha det så vondt.» Døren åpnet seg forsiktig. Hjertespesialisten kom inn. Han smilte svakt da han så Tobias. «Du har ikke gått hjem.» Tobias ristet på hodet. «Jeg klarer ikke.» Legen nikket forståelsesfullt. «Det hadde nok ikke jeg heller gjort.» Han gikk bort til monitoren og studerte verdiene. Etter noen sekunder snudde han seg. «Tilstanden er stabil akkurat nå.» Tobias pustet lettet ut. «Det er bra… ikke sant?» Legen svarte ærlig. «Ja.» «Men vi må være forsiktige med å trekke konklusjoner.» Han satte hendene i frakkelommene. «Infarktet har gjort stor skade på hjertet.» «Vi vet ennå ikke hvor mye funksjon som er tapt.» «Hva skjer nå?» spurte Tobias. «De neste dagene følger vi ham tett.» «Hvis hjertet klarer å hente seg inn, har vi noe å bygge videre på.» Legen senket stemmen. «Men hvis hjertet blir svakere…» Han fullførte ikke setningen. Han trengte ikke. Tobias så ned. «Han har alltid vært den sterke.» «Den som passet

på alle andre.» Stemmen brast. «Nå kan jeg ikke gjøre noe for ham.» Legen la en hånd på skulderen hans. «Jo.» «Du gjør det viktigste.» «Du er her.» Legen gikk stille ut. Rommet ble igjen fylt av lyden fra monitoren. Tobias lente seg nærmere William. «Husker du den sommeren vi satt på brygga til solen sto opp?» sa han lavt. «Du sa at uansett hva som skjedde, skulle vi møte livet sammen.» Han smilte trist. «Nå er det din tur til å holde det løftet.» William rørte svakt på hånden. Øynene åpnet seg langsomt. Han så uklart mot Tobias. «Er… det natt?» «Ja.» «Du burde… sove.» Tobias lo stille. «Det kan jeg gjøre senere.» William så lenge på ham. Så kom et svakt smil. «Du er… like sta… som alltid.» «Det har jeg lært av deg.» Et svakt glimt av latter passerte mellom dem. Det var lite. Men det ga Tobias håp. Langt ute i sykehuskorridoren sto den mørkkledde mannen alene ved et vindu. Han så opp mot nattehimmelen. Snøen hadde sluttet å falle. Skyene gled sakte fra hverandre. Månen kastet et blekt lys over sykehusbygningen. Han lukket øynene. «Kjemp én dag til.» hvisket han. «Det er alt jeg ber om.» Han snudde seg stille og forsvant nedover korridoren. Ingen så ham. Ingen visste hvem han var. Men et sted i hjertet bar også han på frykten for at denne natten bare var begynnelsen på en mye større sorg. De første solstrålene snek seg inn gjennom persiennene på intensivavdelingen. Julaften var blitt til første juledag. For Tobias hadde natten føltes uendelig. Han hadde ikke sovet. Ikke spist. Ikke forlatt rommet. Alt som betydde noe, lå i sykehussengen foran ham. William sov fortsatt. Brystkassen hevet og senket seg langsomt. Maskinene rundt sengen pep jevnt. Hver lyd ga Tobias et lite håp. Han holdt fortsatt hånden hans. Den var varmere nå. Det var det eneste lyspunktet han klarte å klamre seg til. Døren åpnet seg forsiktig. Hjertespesialisten kom inn sammen med en sykepleier. Han studerte monitoren lenge. Ingen sa noe. Stillheten gjorde Tobias urolig. Til slutt snudde legen seg. «God morgen.» Tobias reiste seg. «Hvordan ser det ut?» Legen svarte rolig. «Natten har vært stabil.» Et lite håp tente seg i Tobias. Men legen fortsatte. «Likevel er situasjonen fortsatt svært alvorlig.» Han tok frem røntgenbilder og la dem på lysbordet. «Infarktet har skadet en stor del av venstre hjertekammer.» Tobias stirret på bildene uten å forstå. Legen pekte. «Dette er den delen av hjertet som pumper blod ut i kroppen.» Han tok en pause. «Hos William fungerer den nå betydelig dårligere enn den skal.» «Kan den bli frisk igjen?» spurte Tobias. Legen trakk pusten dypt. «Noe av funksjonen kan komme tilbake.» «Men den skaden som allerede har oppstått, kan vi dessverre ikke reparere.» Ordene traff Tobias hardt. «Så…» Stemmen brast. «…hjertet hans kommer aldri til å bli som før?» Legen ristet sakte på hodet. «Nei.» I samme øyeblikk åpnet William øynene. Han så først på legen. Så på Tobias. «Hva…» Stemmen var hes.

«…snakker dere om?» Legen gikk bort til sengen. «Vi snakker om hvordan hjertet ditt har det.» William så rolig på ham. «Fortell meg sannheten.» Legen nikket. «Du har overlevd et svært alvorlig hjerteinfarkt.» «Men hjertet ditt har fått store skader.» William lukket øynene. Han svarte ikke. Rommet ble helt stille. Etter noen sekunder tok William hånden til Tobias. Han klemte den svakt. «Jeg er ikke redd for å dø.» sa han lavt. Tobias kjente tårene presse på. «Ikke si det.» William så på ham. «Jeg er redd for å miste tiden sammen med deg.» Den setningen fikk tårene til å renne. Tobias lente pannen mot hånden hans. «Du skal ikke miste meg.» hvisket han. «Vi skal kjempe.» William smilte svakt. «Ja.» «Vi kjemper.» Utenfor intensivavdelingen sto den mørkkledde mannen igjen. Han hadde hendene dypt i frakkelommene. Blikket var rettet mot vinduet. Ansiktet bar den samme sorgen. Den samme skyldfølelsen. «Hold ut litt til.» hvisket han. «Det er fortsatt ting du må få sagt.» Han snudde seg langsomt. Og forsvant stille ned den tomme sykehuskorridoren. Etter at legen hadde gått, ble rommet stille igjen. Ingen av dem sa noe. William lå med blikket festet mot taket. Tobias satt ved siden av sengen og holdt hånden hans. Stillheten sa mer enn ordene kunne. Etter en stund snudde William hodet. Han så på Tobias. «Unnskyld.» Tobias ristet bestemt på hodet. «Du har ingenting å be om unnskyldning for.» «Jo.» William smilte svakt. «Jeg burde ha hørt på deg.» «Du ba meg dra til legen.» Han lukket øynene et øyeblikk. «Jeg trodde bare det var stress.» Tobias strøk forsiktig over hånden hans. «Det viktigste nå er at du er her.» «Resten tar vi én dag av gangen.» Døren åpnet seg. En sykepleier kom inn med en liten vogn. Hun smilte varmt. «God morgen.» Hun målte blodtrykket og pulsen. Deretter noterte hun verdiene. «Hvordan føler du deg i dag, William?» Han tenkte seg om. «Sliten.» «Og brystet verker.» Hun nikket. «Det er helt normalt etter et så stort infarkt.» «Gi beskjed med én gang hvis smertene blir sterkere.» William nikket. Noen minutter senere kom hjertespesialisten tilbake. Denne gangen hadde han et forsiktig smil. «Jeg har én positiv nyhet.» Tobias så raskt opp. «Hva da?» «Hjertet ditt har vært stabilt gjennom natten.» Han så på William. «Det betyr ikke at faren er over.» «Men akkurat nå ser vi ingen tegn til nye skader.» William pustet forsiktig ut. Tobias kjente et lite håp. «Så…» sa Tobias. «Det går litt bedre?» Legen valgte ordene med omhu. «Jeg vil heller si at vi har fått et lite pusterom.» «Nå må vi se hvordan kroppen utvikler seg de neste dagene.» William smilte svakt. «Da har jeg tenkt å bruke det pusterommet.» Legen så spørrende på ham. William vendte blikket mot Tobias. «Til å være sammen med ham.» Tobias kjente tårene presse på igjen. Han bøyde seg frem og kysset William forsiktig på pannen. «Du slipper ikke unna meg.» William lo svakt. «Det var godt.» Ute

i korridoren sto Frida. Hun hadde en liten pose i hånden. Da Tobias kom ut et øyeblikk, rakte hun den til ham. «Alle på jobben har skrevet en hilsen.» «Vi ville at William skulle vite at ingen tenker på noe annet enn at han skal bli frisk.» Tobias åpnet posen. Den var full av julekort. Små håndskrevne meldinger. Varme ord. Omsorg. Han måtte tørke en tåre. «Han kommer til å sette utrolig pris på dette.» Frida smilte. «Han er ikke bare sjefen vår.» «Han er familie.» Mens de sto og snakket, sto den mørkkledde mannen utenfor sykehuset. Han hadde blikket rettet mot vinduet til intensivavdelingen. For første gang på flere timer lot han et lite håp slippe til. «Du kjemper.» Hvisket han. «Det er alt jeg kan be om.» Men langt inne visste han én ting. Kampen var bare så vidt begynt. Det var blitt ettermiddag. Vinterlyset utenfor sykehusvinduet var i ferd med å blekne. På intensivavdelingen var alt fortsatt stille. Tobias satt ved sengen og leste høyt fra julekortene de ansatte hadde sendt. William lyttet med et svakt smil. «Frida skriver at ingen får lov til å røre kontoret ditt før du kommer tilbake.» William lo forsiktig. «Det høres ut som henne.» «Og økonomiavdelingen har visst inngått et veddemål om hvor lenge du klarer å holde deg borte fra jobb.» William ristet svakt på hodet. «De kjenner meg altfor godt.» Tobias smilte. «Ja.» «Det gjør de.» Et øyeblikk føltes alt nesten normalt. Som om de bare ventet på at William skulle bli frisk. Som om livet snart kunne fortsette. Plutselig ble William stille. Smilet forsvant. Han la hånden mot brystet. Ansiktet ble blekere. «Tobias…» Stemmen var svak. «Det… gjør vondt igjen.» Tobias reiste seg umiddelbart. «Sykepleier!» En sykepleier kom løpende inn. Hun så raskt på monitoren. Den rolige rytmen hadde forandret seg. Alarmen begynte å pipe. «Hent legen!» ropte hun. Sekunder senere kom hjertespesialisten inn sammen med to sykepleiere. William pustet tungt. Smerten var tilbake. Sterkere enn tidligere på dagen. Han knep øynene hardt igjen. Legen undersøkte ham raskt. «Har smerten kommet plutselig?» William nikket. Han klarte knapt å snakke. «Ja…» «Brystet…» Han gispet etter luft. Sykepleieren ga ham smertestillende gjennom venekateteret. En annen koblet til mer oksygen. Tobias ble forsiktig ført noen skritt tilbake. «Vi trenger litt plass.» Han nikket. Men blikket forlot aldri William. Etter noen lange minutter begynte monitoren å roe seg. Alarmen stilnet. William pustet fortsatt tungt. Men smerten så ut til å avta. Legen pustet lettet ut. «Det var heldigvis ikke et nytt hjerteinfarkt.» Tobias kjente beina bli myke. «Hva var det da?» Legen svarte alvorlig. «Det skadde hjertet hans reagerer på selv små belastninger.» Han så på Tobias. «Dette kommer til å bli en lang kamp.» William åpnet øynene. Han så rett på Tobias. «Unnskyld…» Hvisket han. Tobias gikk tilbake til sengen. Tok hånden hans. «Ikke si unnskyld.» «Jeg blir her.» William nikket svakt. «Lov meg én ting.» «Hva

da?» «Hvis jeg sovner…» Han stoppet opp. «…så er du her når jeg våkner.» Tobias kjente tårene presse seg frem. Han lente seg ned og kysset William forsiktig på pannen. «Det lover jeg.» «Jeg går ingen steder.» Utenfor intensivavdelingen sto den mørkkledde mannen ved vinduet. Han hadde hørt alarmen. Han hadde sett legene løpe. Nå senket han hodet. «Ikke ennå…» Hvisket han. «Han trenger litt mer tid.» Han ble stående alene i den stille korridoren, mens kveldsmørket langsomt senket seg over sykehuset. Kvelden hadde senket seg over sykehuset. Lysene i korridoren var dempet. De fleste besøkende hadde reist hjem. Bare Tobias satt fortsatt ved Williams seng. Han hadde ikke sluppet hånden hans siden ambulansen kom. William sov rolig. Smertestillende medisiner hadde endelig gitt ham litt hvile. Monitoren pep med jevne mellomrom. Tobias fulgte hvert eneste hjerteslag med blikket. Hvert pip var en påminnelse om hvor skjør situasjonen var. Det banket forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn. Han smilte svakt. «Kan jeg få snakke med deg et øyeblikk, Tobias?» Tobias så på William. Så reiste han seg. De gikk ut i korridoren. Legen ventet til døren var lukket. Så trakk han pusten dypt. «Jeg ønsker å være helt ærlig med deg.» Tobias kjente magen knyte seg. «Si det.» «William er stabil akkurat nå.» «Men hjertet hans er svært svekket.» Legen foldet hendene. «Selv små belastninger kan føre til nye komplikasjoner.» Tobias svelget tungt. «Hva betyr det?» «Det betyr at vi må være forberedt på alt.» «Han kan få perioder hvor det ser ut til å gå mye bedre.» «Og så kan tilstanden plutselig forverres igjen.» Tobias stirret tomt på gulvet. «Så dere vet ikke…» Legen ristet langsomt på hodet. «Nei.» «Ikke ennå.» «Kommer han noen gang til å bli den samme igjen?» Spørsmålet kom nesten hviskende. Legen svarte etter en lang pause. «Nei.» «Det tror jeg dessverre ikke.» Ordene traff Tobias hardere enn noe annet den dagen. En tåre trillet nedover kinnet. «Han har alltid vært den sterkeste personen jeg kjenner.» Legen nikket. «Og nettopp derfor blir dette så vanskelig for ham.» «Han må lære å leve med et hjerte som ikke lenger gjør det han forventer.» Tobias tørket tårene. «Jeg mister ham ikke.» Stemmen var bestemt. «Jeg skal være der hver eneste dag.» Legen la en hånd på skulderen hans. «Det kommer til å bety mer enn du aner.» Da Tobias kom tilbake til rommet, var William våken. Han smilte svakt. «Du gråter.» Tobias satte seg ned. «Jeg savnet deg bare.» William lo lavt. «Jeg var borte i fem minutter.» «Det føltes mye lenger.» William strakte hånden mot ham. Tobias tok den med én gang. «Lov meg noe.» sa William stille. «Hva som helst.» «Hvis dette blir en lang kamp…» Han tok en pause. «…så må du fortsatt huske å leve.» Tobias ristet bestemt på hodet. «Mitt liv er her.» Han klemte hånden hans. «Og jeg slipper deg ikke.» William lukket øynene. Et lite smil la seg over ansiktet. Han visste at Tobias mente hvert

eneste ord. Nede ved hovedinngangen sto den mørkkledde mannen under et gatelys. Han så opp mot vinduet der William lå. Ansiktet var fylt av sorg. «Kjærligheten deres…» hvisket han. «…er sterkere enn frykten.» Han senket blikket. «Jeg håper det blir nok.» Så snudde han seg og forsvant stille ut i den kalde vinternatten. Natten var blitt dyp. Snøen falt fortsatt utenfor vinduet. Den la seg lydløst over sykehusets parkeringsplass og dempet alle lyder fra byen. På intensivavdelingen var det nesten helt stille. Bare hjertemonitorens jevne pip brøt stillheten. William sov. Pusten var roligere enn tidligere. Medisinene hadde endelig gitt kroppen hans litt hvile. Tobias satt ved sengen med hodet lent mot kanten av madrassen. Han hadde sovnet med hånden fortsatt rundt Williams. Han ville ikke slippe taket. Ikke engang i søvne. Klokken nærmet seg tre om natten. En sykepleier kom stille inn. Hun smilte da hun så dem. Hun hadde arbeidet på intensivavdelingen i mange år. Hun hadde sett mange familier. Mange kjærlighetshistorier. Men sjelden hadde hun sett noen sitte ved en seng slik Tobias gjorde. Hun la et teppe forsiktig over skuldrene hans. Han våknet. «Beklager…» sa han lavt. «Jeg må ha sovnet.» Sykepleieren smilte varmt. «Du trenger også å hente krefter.» Tobias så mot William. «Ikke hvis han trenger meg.» Hun la en hånd på skulderen hans. «Han vet at du er her.» William åpnet øynene langsomt. Han virket klarere enn tidligere. «Hei…» Hvisket han. Tobias smilte umiddelbart. «Hei, kjære.» William så lenge på ham. «Du ser sliten ut.» «Det gjør ingenting.» «Jo.» William smilte svakt. «Jeg liker best når du smiler.» Tobias kjente tårene presse på. «Da får du bli frisk.» William svarte ikke med én gang. Han vendte blikket mot taket. «Jeg håper jeg får muligheten.» Det ble stille. Til slutt tok William ordet igjen. «Hvis jeg blir frisk…» Han smilte forsiktig. «…skal vi reise til Lofoten.» Tobias så overrasket på ham. «Lofoten?» «Du har alltid hatt lyst.» «Og jeg har alltid sagt at vi ikke hadde tid.» Han lo kort. «Nå skjønner jeg hvor dum jeg har vært.» Tobias tok hånden hans. «Da drar vi.» «Så snart du er klar.» William nikket. Et lite håp tente seg i øynene hans. I samme øyeblikk banket det forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn. Han studerte monitoren. Så smilte han svakt. «Dette er den roligste natten vi har hatt.» Tobias pustet lettet ut. «Betyr det at det går bedre?» Legen valgte ordene sine nøye. «Det betyr at kroppen har fått litt hvile.» Han så alvorlig på dem begge. «Men vi må fortsatt ta én time av gangen.» William nikket. «Jeg forstår.» Da legen hadde gått, ble rommet stille igjen. Tobias lente seg frem. Han kysset William forsiktig på pannen. «Vi skal klare dette.» Hvisket han. William lukket øynene. Et svakt smil viste seg. «Sammen.» Det var det siste ordet han sa før han sovnet igjen. På den andre siden av sykehuset sto den mørkkledde mannen alene i sykehuskapellet. Han satt på den bakerste

benken. Hodet var bøyd. Hendene foldet. Et enslig stearinlys brant foran alteret. Han lukket øynene. «La ham få litt mer tid.» Hvisket han. «Bare litt mer.» En tåre falt lydløst ned på det gamle tregulvet. Så ble alt stille. Den andre dagen på intensivavdelingen begynte rolig. Snøen utenfor hadde sluttet å falle. En blek vintersol lyste inn gjennom vinduet og ga rommet et svakt, gyllent skjær. For første gang siden julebordet var det ingen alarmer. Ingen hastende fottrinn. Bare stillhet. William var våken. Han virket sliten, men mer til stede. Sykepleieren hjalp ham forsiktig opp i en litt mer oppreist stilling. «Hvordan føles det?» spurte hun. William trakk pusten forsiktig. «Som om en lastebil har kjørt over brystet mitt.» Hun smilte varmt. «Det er faktisk en ganske vanlig beskrivelse.» William lo svakt. Det var første gangen Tobias hadde hørt ham le siden julebordet. Det ga ham et lite håp. Litt senere kom hjertespesialisten inn. Han hadde med seg de nyeste prøvesvarene. «God morgen.» William smilte svakt. «Er det gode nyheter?» Legen satte seg ned. «Vi ser ingen nye skader på hjertet.» Tobias pustet lettet ut. «Det er bra.» Legen nikket. «Ja.» «Men hjertet er fortsatt svært svekket.» «Vi må være forsiktige med å tro at faren er over.» William så alvorlig på legen. «Når kan jeg reise hjem?» Legen smilte forsiktig. «Det er altfor tidlig å snakke om det.» «Først må vi se hvordan hjertet reagerer de neste dagene.» William nikket. Han virket litt skuffet. Men han forsto. Etter legevisitten ble rommet stille igjen. Tobias tok frem mobilen. «Se.» Han viste William et bilde fra en sommerdag året før. De satt på svaberget ved sjøen. Begge lo. Solen var på vei ned. William smilte. «Den dagen…» «…var perfekt.» Tobias nikket. «Vi skal få mange flere slike dager.» William svarte ikke. Han så lenge på bildet. Som om han prøvde å feste det i hukommelsen. Ute i korridoren møtte Tobias Frida. Hun hadde med seg en liten pose. «De ansatte har samlet inn dette.» Tobias åpnet den. Inni lå en liten notatbok med et mørkeblått skinnomslag. På første side hadde alle skrevet en hilsen. *"Vi gleder oss til å se deg tilbake – men bare når du er klar."* Tobias smilte. «Han kommer til å bli rørt.» Da Tobias kom tilbake til rommet, rakte han notatboken til William. William bladde sakte gjennom sidene. Han leste hver eneste hilsen. Øynene ble blanke. «Jeg visste ikke…» Stemmen brast. «…at jeg betydde så mye.» Tobias tok hånden hans. «Det har du alltid gjort.» Langt borte, ved sykehusets hovedinngang, sto den mørkkledde mannen. Han så opp mot vinduet til intensivavdelingen. Et svakt smil viste seg. William levde fortsatt. Men smilet forsvant like fort. Han visste det legene ennå ikke kunne si høyt. Dette var ikke slutten på sykdommen. Det var bare en kort pause. Den virkelige prøvelsen ventet fortsatt. William var flyttet fra intensivavdelingen til hjerteovervåkningen. Ikke fordi han var frisk. Men fordi tilstanden hadde vært stabil lenge

nok. Tobias tok det som et godt tegn. Han smilte for første gang på flere dager. «Se.» sa han lavt. «Du er ett skritt nærmere hjem.» William svarte med et svakt smil. «Jeg håper du har rett.» En sykepleier hjalp William opp på sengekanten. «Vi prøver bare noen minutter.» sa hun. «Hvis du blir svimmel eller får smerter, sier du ifra med én gang.» William nikket. Han satte føttene forsiktig på gulvet. Det føltes uvant. Som om kroppen ikke lenger var hans egen. Tobias stilte seg ved siden av ham. «Jeg holder deg.» William lo svakt. «Du slipper visst aldri taket.» «Aldri.» svarte Tobias. William tok ett skritt. Så ett til. Han pustet tungt. Men han klarte det. Sykepleieren smilte. «Veldig bra.» «Ikke press deg.» William nikket. Han kjente seg utslitt etter bare noen få meter. Likevel var han stolt. Da de kom tilbake til sengen, lukket William øynene. «Det var tyngre enn jeg trodde.» Tobias satte seg ved siden av ham. «Men du gjorde det.» William smilte. «Ja.» «Jeg gjorde det.» Plutselig forandret ansiktsuttrykket hans seg. Smilet forsvant. Han tok hånden mot brystet. Pusten ble kort. «Nei…» hvisket han. Tobias reiste seg umiddelbart. «William?» Monitoren begynte å pipe. Pulsen steg raskt. William lente seg frem. Ansiktet mistet all farge. «Brystet…» gispet han. «Det… gjør vondt…» Sykepleieren reagerte øyeblikkelig. Hun trykket på alarmknappen. «Lege til rom 12!» Sekunder senere kom hjertespesialisten og flere sykepleiere løpende inn. «Tilbake i sengen!» William ble forsiktig lagt ned. Han pustet raskt. Svetten rant fra pannen. Legen så på monitoren. Ansiktet ble alvorlig. «Han tåler ikke belastningen.» sa han lavt. «Hjertet klarer det ikke.» Tobias kjente panikken vokse. «Hva skjer?» Legen svarte mens han undersøkte William. «Hjertet hans er svært svakt.» «Selv en liten anstrengelse kan utløse alvorlige symptomer.» Etter noen minutter begynte smertene å avta. William åpnet øynene. Han så rett på Tobias. Tårene lå i øyekroken. «Jeg trodde…» Stemmen brast. «…jeg var på vei hjem.» Tobias tok hånden hans. Holdt den hardt. «Du skal hjem.» sa han. Selv om han ikke lenger var sikker. Legen gikk ut i korridoren. Han ba Tobias bli med. Døren lukket seg. Legen så alvorlig på ham. «Jeg tror vi må forberede oss på at dette blir en lengre og vanskeligere kamp enn vi først håpet.» Tobias kjente hjertet synke. Han sa ingenting. Bare nikket. For første gang våget han å tenke den tanken han hadde kjempet mot siden julebordet. *Hva om William aldri kommer hjem igjen?* Korridoren utenfor hjerteavdelingen var stille. Tobias sto med armene i kors. Han klarte ikke å se legen i øynene. Han var redd for svaret. Redd for at ett eneste ord skulle knuse alt håpet han fortsatt holdt fast i. Hjertespesialisten tok av seg brillene. Han sukket tungt. «Jeg ønsker å være ærlig med deg.» Tobias nikket langsomt. «Det fortjener dere begge.» «William har utviklet alvorlig hjertesvikt som følge av infarktet.» Ordene hang tungt i luften. «Hjertet hans klarer ikke å

pumpe blod slik det skal.» Tobias svelget. «Kan dere behandle det?» «Vi kan gi medisiner.» «Vi kan avlaste hjertet.» «Vi kan forsøke å stabilisere ham.» Legen tok en kort pause. «Men vi kan ikke reparere skaden som allerede har skjedd.» Stillheten var knusende. «Hva betyr det?» spurte Tobias med hes stemme. Legen møtte blikket hans. «Det betyr at William kommer til å trenge lang behandling.» «Og vi vet fortsatt ikke hvordan sykdommen vil utvikle seg.» Han la til, nesten hviskende: «Vi må ta én dag om gangen.» Tobias lente seg mot veggen. Han kjente tårene presse på. «Har du fortalt ham det?» «Ikke alt.» Legen ristet på hodet. «Jeg mener han har rett til å få vite sannheten.» «Men jeg ønsker at du er til stede når vi snakker med ham.» Noen minutter senere gikk de inn på rommet. William så opp. Han forsto med én gang at noe var annerledes. «Hva er det?» spurte han rolig. Ingen svarte med en gang. Legen satte seg ved siden av sengen. «William.» «Vi har fått svar på de siste undersøkelsene.» William nikket. «Og?» «Infarktet har gjort større skade enn vi først håpet.» «Du har utviklet hjertesvikt.» Rommet ble helt stille. William stirret ned på dynen. Han sa ingenting. Etter en lang pause løftet han blikket. «Betyr det…» Han måtte svelge. «…at hjertet mitt aldri blir normalt igjen?» Legen svarte ærlig. «Nei.» «Dessverre ikke.» William lukket øynene. En enslig tåre gled nedover kinnet. Tobias tok hånden hans. «Vi skal klare dette.» Hvisket han. William klemte hånden hans svakt. «Jeg er ikke redd for sykdommen.» Han så rett på Tobias. «Jeg er redd for å miste fremtiden vår.» Tobias lente seg frem. Pannen hvilte mot Williams. «Du mister den ikke.» Stemmen skalv. «Så lenge du kjemper, kjemper jeg.» William smilte svakt. «Da lover jeg å kjempe.» Utenfor rommet sto den mørkkledde mannen ved vinduet. Han hadde hørt nok til å forstå. Han lukket øynene. Hendene knyttet seg. «Ikke gi opp.» hvisket han. «Ikke ennå.» Han ble stående alene mens vinterlyset langsomt forsvant bak skyene. For første gang føltes det som om også håpet hadde begynt å bli svakere. Julaften gikk mot slutten. Utenfor sykehuset glitret julelysene fortsatt i vinduene rundt byen. Familier samlet seg rundt middagsbord. Barn pakket opp gaver. Latter fylte hjem over hele byen. På hjerteavdelingen var det stille. Tobias satt ved sengen. Han hadde mistet oversikten over tid. Klokken betydde ingenting lenger. Det eneste som betydde noe, var at William fortsatt pustet. William lå våken. Han stirret ut av vinduet. Snøfnuggene dalte sakte forbi. «Det er rart.» sa han lavt. Tobias så opp. «Hva da?» «At verden fortsetter.» Han smilte trist. «Selv når ens egen verden har stoppet.» Tobias tok hånden hans. «Vår verden har ikke stoppet.» «Den har bare…» Han lette etter ordene. «…blitt satt på pause.» William så på ham. «Jeg håper du har rett.» Det banket forsiktig på døren. Frida stakk hodet inn. «Kan jeg komme inn?» William smilte svakt.

«Selvfølgelig.» Hun gikk bort til sengen. I hendene holdt hun en liten gavepose. «Fra alle oss på jobben.» William så overrasket på henne. «Dere skulle ikke…» «Jo.» Frida smilte. «Du hadde gjort det samme for oss.» Inni posen lå et innrammet bilde. Hele firmaet sto samlet foran hovedkontoret under sommerfesten. Alle smilte. Midt i bildet sto William. Med armen rundt Tobias. På baksiden sto det skrevet:“ En god leder bygger et firma. En stor leder bygger en familie.” William måtte lukke øynene. En tåre trillet nedover kinnet. «Takk…» hvisket han. Frida tok hånden hans. «Ikke tenk på kontoret.» «Vi passer på alt.» Hun smilte. «Din eneste jobb nå er å bli frisk.» William nikket. «Jeg skal prøve.» Etter at Frida hadde gått, ble rommet stille igjen. William så lenge på bildet. «Jeg har vært heldig.» sa han. «Jeg har hatt mennesker som har elsket meg.» Tobias smilte. «Og det har du fortsatt.» William vendte blikket mot Tobias. «Hvis jeg noen gang glemmer å si hvor mye du betyr for meg…» Tobias avbrøt ham. «Det kommer du ikke til.» William smilte svakt. «Nei.» «Det har du kanskje rett i.» Samtidig sto den mørkkledde mannen ute i sykehushagen. Han hadde tatt av seg hanskene. Den kalde vinden bet i hendene. Likevel sto han helt stille. Han så opp mot vinduet. Lyset på Williams rom var fortsatt tent. Han hvisket lavt: «Du er elsket.» «Det må du aldri tvile på.» En enslig tåre falt ned i snøen. Han tørket den raskt bort. Så snudde han seg. Men etter bare noen skritt stoppet han. Han så én gang til mot vinduet. Som om han ikke klarte å gå. Den tredje natten på sykehuset var stille. Snøen hadde sluttet å falle. Månen kastet et blekt lys inn gjennom vinduet på hjerteavdelingen. William sov. Pusten var rolig. Monitoren pep jevnt. For første gang siden julebordet var det ingen alarmer. Ingen løpende skritt i korridoren. Bare stillhet. Tobias satt ved sengen. Han holdt fortsatt hånden til William. Han visste ikke hvor lenge han hadde sittet der. Timer. Kanskje et helt døgn. Det spilte ingen rolle. Han ville være der når William åpnet øynene. Hver eneste gang. William rørte svakt på seg. Øynene åpnet seg langsomt. Han fant Tobias med blikket. Et svakt smil viste seg. «Du gikk ikke.» Tobias smilte tilbake. «Jeg lovet jo at jeg skulle bli.» William klemte hånden hans så godt han klarte. «Takk.» Det ble stille mellom dem. Ingen av dem trengte ord. De satt bare og så på hverandre. Som om de forsøkte å huske hvert eneste trekk i ansiktet til den andre. Etter en stund tok William ordet. «Hvis jeg kommer meg gjennom dette…» Han måtte stoppe for å hente pusten. «…skal jeg leve annerledes.» Tobias smilte. «Hvordan da?» William så ut av vinduet. «Jeg skal jobbe mindre.» «Reise mer.» «Se soloppgangen oftere.» Et lite smil bredte seg. «Og jeg skal aldri mer si at jeg ikke har tid til deg.» Tobias kjente tårene presse på. «Da har vi en avtale.» William lukket øynene et øyeblikk. «Men hvis…» Han stoppet. Tobias ristet bestemt på hodet. «Ikke

tenk sånn.» William smilte svakt. «Hør meg ferdig.» Tobias nikket motvillig. «Hvis hjertet mitt ikke blir bra igjen…» Han så rett på Tobias. «…så må du love meg én ting.» «Hva som helst.» «Du må ikke slutte å leve.» Tobias kjente tårene renne. «Ikke nå.» hvisket han. «Vi skal ikke snakke om det nå.» William svarte rolig. «Lov meg det.» Etter en lang stillhet nikket Tobias. «Jeg lover.» Selv om han ikke kunne forestille seg et liv uten William. Døren åpnet seg forsiktig. Hjertespesialisten kom inn. Han smilte svakt da han så dem. «Det er godt å se at du er våken.» William nikket. «Hvordan ser det ut?» Legen så på monitoren. «I natt har hjertet vært stabilt.» Han tok en liten pause. «I morgen begynner vi med videre behandling.» «Veien blir lang.» «Men vi skal gjøre alt vi kan.» William nikket rolig. «Det er alt jeg ber om.» Legen gikk stille ut igjen. Rommet ble fylt av den velkjente stillheten. Ute ved hovedinngangen sto den mørkkledde mannen. Han så opp mot vinduet der Tobias satt ved Williams seng. Et sorgfullt smil la seg over ansiktet hans. «Kampen er ikke over.» Hvisket han. «Den har bare begynt.» Han vendte seg mot den mørke vinternatten. Forsvant mellom snøtunge grantrær. Ingen så ham. Ingen visste navnet hans. Men skjebnen hadde allerede begynt å veve trådene som en dag skulle føre Tobias til sannheten.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 13

Morgenen kom stille. Det svake vinterlyset fant veien inn gjennom persiennene på hjerteavdelingen. Julehøytiden var over. For de fleste hadde livet begynt å vende tilbake til det normale. For Tobias og William hadde alt forandret seg. Tobias våknet brått i stolen ved siden av sykehussengen. Han hadde sovnet med hodet hvilende mot madrassen. Den ene hånden holdt fortsatt rundt Williams. Han så opp. William sov. Ansiktet var blekt. Pusten var rolig, men tyngre enn før. Monitoren viste et jevnt hjerteslag. Tobias pustet forsiktig ut. Én natt til. Én natt de hadde kommet seg gjennom. Det banket lett på døren. En sykepleier kom inn med morgenmedisinene. Hun smilte vennlig. «God morgen.» Hun målte blodtrykket og pulsen. Så skrev hun noen notater. «Hvordan har natten vært?» spurte Tobias. Hun så bort på monitoren. «Roligere enn vi hadde forventet.» «Det er et godt tegn.» Hun tok en kort pause. «Men hjertet hans er fortsatt svært sårbart.» William åpnet øynene langsomt. Han blunket noen ganger mot lyset. Så fant han Tobias. «God morgen.» Stemmen var svak. Tobias smilte. «God morgen, kjære.» William forsøkte å smile tilbake. «Har du vært her hele natten?» «Ja.» «Du trenger ikke…» Tobias avbrøt ham. «Jo.» «Det gjør jeg.» William så lenge på ham. «Du kommer til å bli utslitt.» «Da blir vi utslitte sammen.» William lo svakt. «Du gir deg aldri.» «Aldri.» Litt senere kom hjertespesialisten inn sammen med to andre leger. Stemningen var alvorlig. De studerte prøvesvarene. Lyttet på hjertet. Så satte legen seg ned ved siden av sengen. «William.» «Vi ønsker å snakke med deg om veien videre.» William nikket rolig. «Jeg vil vite alt.» Legen foldet hendene. «Hjertet ditt er betydelig svekket etter infarktet.» «Det betyr at du har utviklet kronisk hjertesvikt.» Ordene ble hengende i rommet. «Vi skal gjøre alt vi kan med medisiner og behandling.» «Men dette blir en sykdom du må leve med.» William ble stille. Han stirret ned på dynen. «Kommer jeg tilbake på jobb?» Legen svarte ærlig. «Ikke på lenge.» «Og kanskje aldri i samme omfang som før.» William lukket øynene. Ikke fordi han tenkte på jobben. Men fordi han forsto hva det betydde. Livet han hadde levd, var over. Tobias tok hånden hans. «Vi finner en ny måte å leve på.» William så på ham. Et svakt smil viste seg. «Så lenge jeg har deg…» Hvisket han. «…klarer jeg alt.» Utenfor sykehuset sto den mørkkledde mannen ved det snødekte kapellet. Han så opp mot vinduet på hjerteavdelingen. Ansiktet var alvorlig. Han visste at den vanskeligste delen av reisen først hadde begynt. «Hold ut.» Hvisket han. «For hans skyld.» Han snudde seg sakte. Og forsvant inn mellom de snødekte trærne. To dager hadde gått siden julebordet. William var ikke lenger i livsfare. Men ingen på avdelingen brukte ordet «frisk». Det var et ord ingen våget å si. Morgenen startet med en lang legevisitt.

Hjertespesialisten kom inn sammen med en sykepleier og en fysioterapeut. «God morgen, William.» William smilte svakt. «God morgen.» «Hvordan har natten vært?» «Jeg sov litt.» «Men jeg blir fort sliten.» Legen nikket. «Det er helt forventet.» Han satte seg ved sengekanten. «I dag ønsker vi å prøve noe.» William så spørrende på ham. «Vi vil at du skal sitte litt oppe.» «Bare noen minutter.» «Hvis kroppen sier stopp, stopper vi med én gang.» William så bort på Tobias. «Da prøver vi.» Fysioterapeuten hjalp William forsiktig opp. Bevegelsen var langsom. Allerede da han satte seg opp, kjente han hjertet banke hardere. Han lukket øynene. Tok et dypt pust. «Går det bra?» spurte Tobias. William nikket. «Bare litt svimmel.» Etter noen minutter satte fysioterapeuten føttene hans ned på gulvet. «Vi prøver å stå.» William tok tak i Tobias' hånd. «Du slipper ikke.» Tobias smilte. «Aldri.» William reiste seg sakte. Beina skalv. Kroppen føltes tung. Som om all styrke var borte. Han ble stående noen sekunder. Så smilte fysioterapeuten. «Veldig bra.» «Dette er et viktig første skritt.» William pustet tungt. «Det føles som om jeg har løpt en mil.» Alle lo stille. Selv legen smilte. Men idet William tok det første steget, ble smilet borte. Han stanset. Ansiktet mistet farge. Han tok hånden mot brystet. «Vent…» Hvisket han. Pusten ble kort. «Jeg…» Han klarte ikke å fullføre setningen. Monitoren begynte å pipe raskere. Fysioterapeuten grep tak i ham. «Tilbake i sengen.» William sank forsiktig ned. Han lente hodet bakover. Øynene var lukket. Svetten rant fra pannen. Hjertespesialisten undersøkte ham raskt. Etter noen minutter pustet han lettet ut. «Ingen nye skader.» Tobias lukket øynene. «Takk.» Legen så alvorlig på dem begge. «Men dette viser hvor svak hjertemuskelen fortsatt er.» «Vi må ta rehabiliteringen svært forsiktig.» William nikket. Han så sliten ut. «Jeg trodde ikke det skulle være så vanskelig å stå.» Legen smilte vennlig. «Etter det hjertet ditt har vært gjennom, er det faktisk en stor seier.» Senere samme ettermiddag satt Tobias ved vinduet. Han så ut over sykehusområdet. Nede ved sykehuskapellet sto den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen beveget han seg ikke. Han bare sto der. Med blikket rettet mot vinduet. Mot William. Et øyeblikk løftet han hånden svakt mot brystet. Som en stille hilsen. Så snudde han seg. Og gikk langsomt videre. Tobias fulgte ham med blikket. «Hvem er du…?» hvisket han. Men mannen var allerede borte. Bare de ensomme fotsporene i snøen var igjen. Tre dager var gått siden William kollapset på julebordet. Snøen utenfor sykehuset lå urørt. Verden fortsatte som før. Men inne på hjerteavdelingen målte de ikke lenger tiden i dager. De målte den i hjerteslag. William våknet tidlig. Han følte seg utmattet. Likevel var det noe som var annerledes. Smerten i brystet var mindre enn dagen før. Han snudde hodet. Tobias sov fortsatt i stolen ved siden av sengen.

Hodet hvilte mot armen. Den ene hånden holdt fortsatt rundt Williams. Et lite smil bredte seg over Williams ansikt. Han strøk forsiktig tommelen over hånden hans. Tobias våknet med et rykk. «Hei…» sa William lavt. «God morgen.» Tobias smilte trøtt. «Du skremte meg.» William lo svakt. «Beklager.» En sykepleier kom inn med frokosten. «I dag ser du litt bedre ut.» sa hun. William så ned på brettet. To brødskiver. Litt yoghurt. Et glass juice. Han ristet forsiktig på hodet. «Jeg er ikke særlig sulten.» «Prøv noen biter.» sa sykepleieren. «Kroppen trenger energi.» William tok en liten bit. Mer klarte han ikke. Senere på formiddagen kom fysioterapeuten tilbake. «Hva sier du?» spurte hun. «Skal vi prøve å gå noen skritt igjen?» William så usikkert på Tobias. «Jeg er redd.» Tobias tok hånden hans. «Det er helt greit.» «Men du er ikke alene.» Denne gangen gikk de enda saktere. William reiste seg. Ventet. Lot kroppen finne balansen. Så tok han ett skritt. Deretter ett til. Tre. Fire. Fem. Han stanset. Pusten var tung. Men brystsmertene kom ikke tilbake. Fysioterapeuten smilte bredt. «Fantastisk.» «Dette er fremgang.» William så overrasket på henne. «Virkelig?» «Ja.» «Små skritt er fortsatt skritt.» Tilbake i sengen lente William hodet mot puten. Han var utslitt. Men smilet var ekte. «Fem skritt.» sa han. «For en uke siden tenkte jeg aldri over hvor mye fem skritt kunne bety.» Tobias smilte. «En dag blir de fem hundre.» William lo stille. «Da skal du få lov til å klage over at jeg går for fort.» Latteren ble avbrutt av at legen kom inn. Han hadde et alvorlig uttrykk. «William…» «Vi har fått svar på flere av blodprøvene.» William kjente smilet forsvinne. «Er det noe galt?» Legen satte seg ned. «Prøvene bekrefter at hjertet ditt fortsatt er svært belastet.» «Det betyr at vi må følge deg nøye de neste ukene.» Han tok en liten pause. «Vi ønsker ikke å gi deg falskt håp.» «Du kan få gode dager.» «Men du kan også få plutselige tilbakefall.» William nikket stille. Han hadde allerede begynt å forstå det. Senere samme kveld sto Tobias ved vinduet. Han så utover sykehusparken. Der, under et gammelt grantre, sto den mørkkledde mannen igjen. Han beveget seg ikke. Bare så opp mot vinduet. Denne gangen møttes blikkene deres et kort øyeblikk. Mannen nikket langsomt. Ikke et ord. Ikke et smil. Bare en stille hilsen. Så snudde han seg. Og forsvant mellom de snødekte trærne. Tobias ble stående lenge ved vinduet. En merkelig følelse fylte ham. Den ukjente mannen virket ikke som en fremmed lenger. Han virket som en som bar på den samme sorgen. Den fjerde dagen på sykehuset startet rolig. William hadde sovet bedre enn de foregående nettene. For første gang våknet han uten den sterke smerten i brystet. Han pustet dypt. Langsomt. Forsiktig. «Det gjør mindre vondt i dag,» sa han lavt. Tobias smilte. «Det er godt å høre.» Han tok hånden hans. «Kanskje dette er starten på noe bedre.» William smilte tilbake. Han ønsket å tro det samme. Litt senere

kom hjertespesialisten inn. Denne gangen hadde han med seg en mappe med prøvesvar. Han satte seg ned ved sengen. «Hvordan føler du deg i dag?» «Sliten.» svarte William ærlig. «Men litt bedre enn i går.» Legen nikket. «Det stemmer med det vi ser.» William så håpefullt på ham. «Betyr det at hjertet blir sterkere?» Legen svarte etter en kort pause. «Ikke nødvendigvis.» Han åpnet mappen. «Medisinene ser ut til å hjelpe.» «De avlaster hjertet og gjør at det ikke trenger å arbeide like hardt.» William pustet lettet ut. Men legen fortsatte. «Det betyr dessverre ikke at skaden er blitt mindre.» Rommet ble stille. «Vi må være realistiske.» sa legen rolig. «Du kommer til å leve med hjertesvikt.» «Noen dager vil være gode.» «Andre dager kan bli svært krevende.» «Og vi vet fortsatt ikke hvordan sykdommen vil utvikle seg.» William stirret ned i dynen. «Så dette er livet mitt nå.» «Ja.» svarte legen ærlig. «Men det betyr ikke at livet er over.» Han smilte varmt. «Det betyr bare at livet blir annerledes.» Etter at legen hadde gått, ble det stille. Tobias satte seg nærmere. «Du er fortsatt den samme.» William så opp. «Føles ikke sånn.» «For meg gjør du det.» Tobias tok begge hendene hans. «Du er fortsatt mannen jeg forelsket meg i.» William kjente øynene bli blanke. «Selv om hjertet mitt er ødelagt?» Tobias smilte gjennom tårene. «Hjertet ditt lærte meg å elske.» «Det kommer aldri til å være ødelagt.» William klarte ikke å holde tårene tilbake. Senere samme ettermiddag kom Frida innom. Hun hadde med seg en liten plante. «Jeg tenkte rommet trengte litt liv.» William lo. «Bare du kunne finne på å gi en syk mann en plante.» Frida smilte. «Da må du bli frisk.» «Noen må jo passe på den.» Alle lo. Et øyeblikk føltes sykdommen litt mindre. Da Frida hadde gått, gikk Tobias bort til vinduet. Nede ved sykehuskapellet sto den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen hadde han tatt av seg hanskene. Han holdt hendene foldet foran seg. Blikket var rettet mot sykehusvinduet. Han så ikke ut som en mann som ventet. Han så ut som en mann som sørget. Tobias ble stående lenge og se på ham. En tanke slo ham for første gang. *Kanskje han ikke følger etter oss. Kanskje han passer på oss.* Mannen løftet blikket. Et kort øyeblikk møttes øynene deres. Så snudde han seg. Og forsvant rolig inn mellom de snødekte trærne. Den femte dagen på sykehuset begynte med et svakt håp. Vinterhimmelen var klar. Sollyset traff de snødekte trærne utenfor sykehuset og fylte rommet med et varmt, gyllent lys. William satt halvt oppreist i sengen. Han så ut av vinduet. «Det er vakkert.» sa han lavt. Tobias fulgte blikket hans. «Ja.» «Det er det.» For første gang siden hjerteinfarktet virket William litt mer opplagt. Fargen var fortsatt blek. Men smilet kom lettere. «Vet du hva jeg savner?» spurte han. Tobias smilte. «Fortell.» «Å lage kaffe til deg om morgenen.» Tobias lo. «Jeg trodde du skulle si jobben.» William ristet på hodet. «Jobben kan vente.» Han så på Tobias. «Du kan

ikke.» Døren åpnet seg. Hjertespesialisten kom inn sammen med en sykepleier. Han hadde et roligere uttrykk enn dagene før. «God morgen.» William smilte. «God morgen.» Legen bladde gjennom journalen. «Hjertet ditt har vært stabilt det siste døgnet.» Tobias kjente et lite håp. «Betyr det at det går fremover?» Legen nikket forsiktig. «Vi ser en liten bedring.» «Ikke en stor.» «Men nok til at vi kan redusere overvåkningen litt.» William pustet lettet ut. «Det er gode nyheter.» «Ja.» sa legen. «Men husk at hjertesvikt kan svinge.» «Du må ikke tro at du er frisk fordi du har en god dag.» William nikket alvorlig. «Det skal jeg huske.» Senere på dagen fikk William lov til å gå en kort tur i korridoren. Bare ti meter. Tobias gikk ved siden av ham. Den ene hånden hvilte diskret på ryggen hans. Ikke for å styre ham. Bare for å være der hvis han trengte støtte. William smilte. «Du slipper fortsatt ikke.» «Nei.» sa Tobias. «Og det har jeg heller ingen planer om.» De nådde enden av korridoren. Der sto et stort vindu med utsikt mot sykehusets lille hage. William stanset. «Kan vi stå litt?» «Selvfølgelig.» De ble stående side om side. Ingen sa noe. De bare så på snøen. Nede i hagen sto den mørkkledde mannen. Han hadde hendene i lommene. Ansiktet var vendt opp mot vinduet. Denne gangen flyttet han ikke blikket da Tobias oppdaget ham. Han bare sto der. Rolig. Som om han ville forsikre seg om at William fortsatt levde. Etter noen sekunder la han hånden over hjertet. Bøyde hodet svakt. Og gikk stille videre. «Der er han igjen.» sa Tobias lavt. William så ut av vinduet. Men mannen var allerede borte. «Så du ham?» spurte William. «Ja.» Tobias nikket langsomt. «Jeg begynner å tro at han ikke følger etter oss.» Han så ut mot den tomme hagen. «Jeg tror han passer på oss.» William ble stille. Så la han hånden på Tobias' skulder. «Da håper jeg han fortsetter.» Tobias svarte ikke. Han klarte ikke å forklare hvorfor. Men innerst inne følte han at den ukjente mannen bar på en sorg som lignet deres egen. Den sjette dagen på sykehuset begynte med en uventet stillhet. Ingen alarmer. Ingen hastende fottrinn i korridoren. Bare den rolige lyden av hjertemonitoren. For Tobias var det den vakreste lyden i verden. William satt ved vinduet med et teppe rundt skuldrene. Han så ut på den snødekte hagen. «Jeg har aldri lagt merke til hvor stille snø kan være.» sa han. Tobias smilte. «Kanskje vi aldri tok oss tid til å høre etter.» William nikket. «Kanskje.» En sykepleier kom inn med morgenmedisinene. Hun smilte da hun så William sitte oppe. «Du ser sterkere ut i dag.» William trakk forsiktig på skuldrene. «Jeg føler meg ikke sterk.» «Men jeg føler meg levende.» Sykepleieren smilte. «Det er en god begynnelse.» Litt senere kom hjertespesialisten inn. Han studerte prøvene og monitoren nøye. «Hjertet ditt har hatt en rolig natt.» William så håpefullt på ham. «Betyr det at jeg snart kan reise hjem?» Legen smilte svakt. «Ikke ennå.» «Vi må være helt sikre på at hjertet tåler

belastningen.» Han la mappen fra seg. «Men hvis utviklingen fortsetter slik, kan vi kanskje flytte deg til en vanlig sengepost om noen dager.» Et forsiktig smil bredte seg hos både Tobias og William. Det var den første virkelig gode nyheten de hadde fått. Etter lunsj fikk William lov til å gå en litt lengre tur i korridoren. Denne gangen klarte han nesten tjue meter. Han pustet tungt. Men han stoppet ikke. Da han kom tilbake til rommet, sank han ned i stolen ved vinduet. «Det føles som om jeg har løpt maraton.» sa han med et lite smil. Tobias lo. «Du blir sterkere.» William så ned. «Jeg håper det.» Mens William hvilte, gikk Tobias ned til sykehusets kafé for første gang på flere dager. Han kjøpte to kopper kaffe. På vei tilbake måtte han gjennom sykehusets lille atrium. Der, ved et ensomt juletre som fortsatt sto pyntet, satt den mørkkledde mannen. Han holdt en kaffekopp mellom hendene. Blikket var rettet mot gulvet. Han så sliten ut. Nesten utmattet. Tobias stanset. For første gang var de bare noen få meter fra hverandre. Han tok et forsiktig skritt frem. Mannen løftet blikket. Øynene deres møttes. Det var et blikk fylt av sorg. Men også av varme. Før Tobias rakk å si et ord, reiste mannen seg rolig. Han nikket høflig. Så gikk han mot utgangen. Ikke raskt. Ikke som om han flyktet. Bare stille. Da Tobias kom ut noen sekunder senere, var han borte. Bare fotsporene i den nysnødde snøen ledet bort fra sykehuset. Tobias ble stående lenge og se etter ham. «En dag…» hvisket han. «En dag skal vi møtes.» Han visste ikke at den dagen fortsatt lå langt frem i tid. Den neste morgenen våknet William før Tobias. Han ble liggende og betrakte ham. Tobias sov fortsatt i den ubehagelige stolen ved siden av sengen. Den ene hånden hvilte fortsatt på sengekanten. Som om han var redd for at William skulle forsvinne dersom han slapp taket. William smilte svakt. «Du er umulig…» hvisket han. Tobias åpnet øynene. «God morgen.» William smilte. «Du burde egentlig ligget hjemme i din egen seng.» Tobias ristet på hodet. «Hjem er der du er.» William ble stille. Han kjente en klump i halsen. «Jeg vet ikke hva jeg har gjort for å fortjene deg.» Tobias tok hånden hans. «Du elsket meg.» «Det var mer enn nok.» Litt senere kom fysioterapeuten inn. Hun smilte oppmuntrende. «Hva sier du, William?» «Skal vi prøve en litt lengre tur i dag?» William så bort på Tobias. «Hvis du går ved siden av meg.» Tobias lo. «Det gjør jeg.» De gikk sakte gjennom korridoren. Denne gangen klarte William nesten tretti meter. Han måtte stoppe flere ganger. Pusten var tung. Men han fikk ikke de sterke brystsmertene som tidligere. Da de kom tilbake til rommet, smilte fysioterapeuten. «Dette er fremgang.» William satte seg forsiktig ned. «Det føles fortsatt som et maraton.» Hun lo. «Da har du i hvert fall fullført et maraton i dag.» Senere på ettermiddagen kom hjertespesialisten inn. Han hadde et mer alvorlig uttrykk enn tidligere. «Jeg har fått svar på de siste undersøkelsene.» William så

på ham. «Er det dårlige nyheter?» Legen satte seg ned. «Ikke nødvendigvis.» «Men vi ser at hjertet ditt fortsatt arbeider svært hardt.» Han pekte på prøvesvarene. «Selv om du føler deg litt bedre, er belastningen på hjertet fortsatt stor.». William nikket stille. «Så kroppen lurer meg?» «Nei.» sa legen. «Men den minner deg om at du må være tålmodig.» «Hvis du presser deg for hardt nå, kan vi miste den fremgangen du har hatt.» William lente hodet tilbake. «Da får jeg lære meg å være tålmodig.» Tobias smilte. «Det blir kanskje den vanskeligste behandlingen av alle.» William lo lavt. «Der har du nok rett.» Da kvelden kom, gikk Tobias ned for å hente middag. På vei tilbake passerte han sykehuskapellet. Døren sto på gløtt. Han kikket inn. Den mørkkledde mannen satt alene på den bakerste benken. Hodet var bøyd. Hendene foldet. Han så ut som om han ba. Tobias ble stående i døråpningen et øyeblikk. Før han rakk å si noe, reiste mannen seg rolig. Han snudde seg mot Tobias. Blikkene deres møttes. Mannen nikket svakt. Et stille, respektfullt nikk. Så gikk han forbi Tobias uten å si et ord. En svak duft av gran og vinterluft hang igjen etter ham. Tobias snudde seg. Men mannen var allerede borte. Igjen. Han visste ikke hvorfor. Men denne gangen kjente han ingen frykt. Bare en merkelig følelse av at den ukjente mannen bar på en historie ingen ennå hadde fortalt. Det hadde gått over en uke siden julebordet. For første gang begynte Tobias å tro at de kanskje var på vei ut av det verste. William spiste litt mer. Han klarte å gå korte turer i korridoren. Han smilte oftere. Til og med sykepleierne virket mer optimistiske. «Du ser bedre ut i dag,» sa Tobias mens han satte frokostbrettet på bordet. William smilte. «Jeg føler meg faktisk litt bedre også.» Han tok en liten slurk te. «Kanskje legen hadde rett.» «Kanskje dette bare tar tid.» Tobias lente seg frem. «Vi tar én dag om gangen.» William nikket. «Én dag om gangen.» Senere samme formiddag kom hjertespesialisten inn. Han lyttet lenge på hjertet. Studerte monitoren. Leste prøvesvarene. Til slutt smilte han forsiktig. «Jeg er fornøyd med utviklingen.» William pustet lettet ut. «Det var godt å høre.» «Men…» Legen stoppet. William så opp. «Det kommer alltid et men.» Legen nikket. «Ja.» «Du må fortsatt forstå at hjertet ditt er svært sårbart.» «En god dag betyr ikke at sykdommen er borte.» William smilte tappert. «Jeg vet.» «Jeg prøver bare å holde fast i håpet.» Legen la hånden på skulderen hans. «Og det skal du.» Etter lunsj bestemte Tobias seg for å hente rene klær hjemme. «Jeg er tilbake om en time.» sa han. William nikket. «Ikke stress.» «Jeg skal bare hvile.» Tobias kysset ham forsiktig. «Jeg elsker deg.» William smilte. «Jeg elsker deg også.» For første gang siden innleggelsen forlot Tobias sykehuset. Det føltes merkelig. Som om han sviktet William. Likevel visste han at han måtte hjem en kort stund. Bare tjue minutter senere lød en skarp alarm på rommet. William hadde nettopp

forsøkt å reise seg for å gå på badet. Plutselig ble han svimmel. Han grep etter sengehesten. Brystet strammet seg. Pusten forsvant. «Hjelp…» hvisket han. Sykepleieren kom løpende inn. Monitoren viste uregelmessig hjerterytme. «Ring hjerteteamet!» ropte hun. Flere leger strømmet inn. William kjempet etter luft. Ansiktet var kritthvitt. Samtidig ringte Tobias' telefon. Han svarte umiddelbart. «Tobias.» Stemmen til sykepleieren var rolig, men alvorlig. «Du må komme tilbake med en gang.» Hjertet sank. «Hva har skjedd?» «William har fått et nytt alvorlig tilbakefall.» Tobias slapp posen med klær. Han løp ut av huset. Hele veien tilbake til sykehuset ba han stille: «Ikke ta ham fra meg.» Da han kom inn på avdelingen, sto flere leger utenfor rommet. Døren var lukket. Gjennom vinduet kunne han se dem arbeide rundt William. Ingen sa noe. Ingen smilte. Bare lyden av monitorene fylte korridoren. Og Tobias forsto at kampen om William langt fra var over. Tobias løp gjennom sykehusets korridorer. Pusten brant i brystet. Han hørte sitt eget hjerte hamre. Alt han klarte å tenke var én eneste bønn. *La ham leve.* Da han kom frem til rommet, sto hjertespesialisten utenfor. Ansiktet hans var alvorlig. «Hvordan går det?» spurte Tobias andpusten. Legen svarte ikke med én gang. Han ventet til døren til rommet ble lukket. «William fikk en alvorlig hjerterytmeforstyrrelse.» Tobias kjente blodet fryse. «Er han…» «Han lever.» sa legen raskt. «Men det var veldig nær.» Tobias lente seg tungt mot veggen. «Hva skjedde?» «Han reiste seg for å gå til badet.» «Belastningen ble for stor.» «Hjertet reagerte med en alvorlig rytmeforstyrrelse.» Legen så ned et øyeblikk. «Heldigvis var sykepleieren hos ham med en gang.» «Kan jeg se ham?» Legen nikket. «Ja.» «Men vær forberedt.» William lå stille i sengen. Han var blekere enn Tobias noen gang hadde sett ham. Oksygenmasken var tilbake. Flere ledninger var koblet til brystet. Øynene var lukket. Tobias gikk bort. Tok hånden hans. «Jeg er tilbake.» Hvisket han. «Jeg skulle aldri ha dratt.» William åpnet øynene langsomt. Han fant Tobias med blikket. Et svakt smil viste seg. «Du…» Stemmen var hes. «…kom tilbake.» Tobias kjempet mot tårene. «Selvfølgelig.» «Jeg kommer alltid tilbake.» William lukket øynene et øyeblikk. «Jeg trodde…» Han trakk pusten tungt.«…at dette var slutten.» Tobias satte seg nærmere. «Ikke snakk sånn.» William så lenge på ham. «Da hjertet begynte å slå så rart…» Stemmen skalv. «…ble jeg redd.» «For første gang.» Tobias klemte hånden hans. «Du trenger ikke være modig hele tiden.» «Du får lov til å være redd.» William lot en tåre gli nedover kinnet. «Jeg vil ikke dø.» Hvisket han. Ordene traff Tobias rett i hjertet. Han lente seg frem. Pannen hvilte mot Williams. «Du skal ikke kjempe alene.» «Hver eneste dag…» «Hvert eneste hjerteslag…» «…skal vi kjempe sammen.» Det banket forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn. Han så alvorlig på dem.

«William.» «Vi kommer til å flytte deg tilbake til intensivavdelingen.» William nikket stille. Han protesterte ikke. Han hadde forstått alvoret. Legen fortsatte. «Hjertet ditt er blitt mer ustabilt enn vi håpet.» «Fra nå av må vi overvåke deg kontinuerlig.» Tobias så på legen. «Kommer dette til å skje igjen?» Legen svarte ærlig. «Det er en risiko.» «Og derfor må vi være forberedt.» Senere den kvelden sto den mørkkledde mannen utenfor intensivavdelingen. Han så lyset fra rommet der William lå. Han lukket øynene. En stille bønn formet seg på leppene. «Gi ham én dag til.» Hvisket han. «Bare én dag til.» Han ble stående lenge før han langsomt forsvant ut i vintermørket. Intensivavdelingen var stille. Bare den jevne lyden fra hjertemonitoren fylte rommet. William lå igjen i den samme sengen som han hadde forlatt bare noen dager tidligere. Forskjellen var at denne gangen visste både han og Tobias hvorfor han var tilbake. Hjertet var blitt svakere. Tobias satt ved siden av sengen. Han klarte ikke å slippe tanken på at han hadde vært hjemme da tilbakefallet kom. «Unnskyld.» sa han lavt. William åpnet øynene. «For hva?» «Jeg dro fra deg.» William ristet svakt på hodet. «Du dro hjem for å hente klær.» «Ikke fordi du forlot meg.» Tobias så ned. «Likevel føles det sånn.» William klemte hånden hans svakt. «Da må du love meg én ting.» «Hva da?» «At du aldri skal bære skyld for noe du ikke kunne forhindre.» Tobias svarte ikke. William fortsatte. «Sykdommen er ikke din feil.» «Og den er heller ikke min.» «Noen ganger skjer det ting vi ikke kan kontrollere.» En tåre trillet nedover Tobias' kinn. «Jeg skulle ønske jeg kunne ta smerten fra deg.» William smilte svakt. «Det gjør du allerede.» «Hvordan?» «Du gjør at jeg ikke er alene.» Det banket forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn sammen med en sykepleier. Han hadde et alvorlig, men rolig uttrykk. «Hvordan føler du deg nå, William?» William tenkte seg om. «Trøtt.» «Og redd.» Legen nikket. «Det er helt naturlig.» Han satte seg ved sengen. «Rytmen i hjertet ditt er stabil igjen.» «Men episoden i ettermiddag viser at hjertet ditt fortsatt er svært sårbart.» «Hva skjer nå?» spurte Tobias. Legen svarte rolig. «Vi fortsetter behandlingen og overvåker ham døgnet rundt.» «Vi må være forberedt på at det kan komme flere slike episoder.» Rommet ble stille. Ingen av dem likte svaret. Etter at legen hadde gått, så William ut av vinduet. Snøen hadde begynt å falle igjen. «Vet du hva jeg gleder meg mest til?» spurte han. Tobias smilte forsiktig. «Hva da?» «Å kjenne kald vinterluft i ansiktet igjen.» «Å gå en tur med deg.» «Uten ledninger.» «Uten maskiner.» Tobias tok hånden hans. «Den dagen kommer.» William svarte ikke. Han håpet Tobias hadde rett. Langt ute i sykehusparken sto den mørkkledde mannen under et gammelt grantre. Han så opp mot intensivavdelingen. Et svakt lys brant på rommet. Han ble stående lenge. Til slutt tok han opp et lite sølvanheng formet som et anker fra frakkelommen.

Han holdt det et øyeblikk i hånden. Så lukket han hånden rundt det igjen. «Ikke ennå.» hvisket han. «Han er ikke klar.» Han snudde seg sakte og forsvant inn i mørket, mens snøen stilte la seg over fotsporene hans. Natten hadde vært lang. Tobias hadde ikke sovet. Han satt ved Williams seng med en bok i fanget, men hadde ikke lest en eneste side. Blikket var hele tiden festet på monitoren. Hvert pip betydde at William fortsatt var hos ham. Like før daggry våknet William. Han så på Tobias. «Du følger med på skjermen hele tiden.» Tobias smilte svakt. «Jeg tror den har blitt den viktigste lyden i livet mitt.» William så trist på ham. «Det skulle aldri vært sånn.» «Nei.» sa Tobias. «Men akkurat nå er jeg bare takknemlig for hvert eneste hjerteslag.» Sykepleieren kom inn for morgenkontrollen. Hun målte blodtrykket. Pulsen. Oksygenmetningen. Hun ble stående litt lenger enn vanlig. Deretter så hun bort på monitoren. Ansiktet hennes ble alvorlig. «Jeg henter legen.» sa hun rolig. William merket det med én gang. «Hva er det?» spurte han. Sykepleieren forsøkte å smile. «Vi vil bare ta en ekstra kontroll.» Men både Tobias og William forsto at noe var galt. Hjertespesialisten kom inn få minutter senere. Han studerte monitoren lenge. Deretter lyttet han på hjertet. Han sa ingenting. Stillheten gjorde Tobias urolig. «Hva ser du?» spurte han. Legen svarte lavt. «Hjertet hans pumper svakere enn i går.» William lukket øynene. «Så det blir verre.» Legen nikket sakte. «Dessverre ser det slik ut.» «Medisinene hjelper.» «Men sykdommen utvikler seg fortsatt.» Rommet ble stille. Ingen visste hva de skulle si. Til slutt tok William ordet. «Hvor lang tid har jeg?» Tobias snudde seg raskt. «William…» Legen svarte ikke med én gang. Han ville være ærlig. Men også forsiktig. «Det kan jeg ikke svare på.» «Noen lever lenge med alvorlig hjertesvikt.» «Andre blir raskere dårligere.» «Vi må følge utviklingen dag for dag.» William nikket. Han virket roligere enn Tobias. «Da gjør vi det.» sa han. «Én dag om gangen.» Plutselig pep monitoren. En skarp alarm fylte rommet. William gispet. Han tok hånden mot brystet. Pulsen raste. Ansiktet ble kritthvitt. «William!» ropte Tobias. Sykepleierne kom løpende inn. Legen var allerede ved sengen. «Rytmeforstyrrelse igjen!» En sykepleier ga medisiner gjennom venekateteret. En annen gjorde hjertestarteren klar. Sekundene føltes uendelige. Etter nesten ett minutt begynte rytmen langsomt å stabilisere seg. Alarmen stilnet. William pustet tungt. Helt utslitt. Legen trakk pusten dypt. «Denne gangen slapp vi heldigvis å bruke hjertestarter.» Tobias kjente beina bli myke. Han måtte sette seg. Legen så alvorlig på Tobias. «Vi må være forberedt.» «Tilstanden hans er blitt mer ustabil.» Tobias nikket. Han klarte ikke å svare. Han så bare bort på William. Som lå med lukkede øyne. Og kjempet. For hvert eneste hjerteslag. Langt ute i sykehusparken sto den mørkkledde mannen igjen. Han så

ambulanselyset speile seg i vinduene. Han lukket øynene. En tåre gled nedover kinnet. «Du kjemper fortsatt.» hvisket han. «Vær så snill… ikke gi opp.» Han ble stående i den kalde vintermorgenen. Helt alene. Mens håpet langsomt begynte å bli erstattet av frykt. Det hadde gått tolv dager siden julebordet. Tiden føltes annerledes på sykehuset. Dag og natt gled over i hverandre. Tobias hadde sluttet å telle timer. Han telte bare øyeblikkene William smilte. Morgenen begynte uventet rolig. Ingen alarmer hadde gått gjennom natten. William sov dypt. Ansiktet var fortsatt blekt, men pusten var jevnere enn dagen før. Da hjertespesialisten kom inn, studerte han monitoren lenge. Et forsiktig smil viste seg. «Dette er den roligste natten han har hatt siden tilbakefallet.» Tobias kjente et lite håp. «Virkelig?» Legen nikket. «Ja.» «Det betyr ikke at faren er over.» «Men kroppen har fått litt nødvendig hvile.» William åpnet øynene. «Hva hvisket dere om?» Tobias smilte. «Legen sier at hjertet ditt har vært roligere i natt.» William pustet forsiktig ut. «Det var godt å høre.» Legen satte seg ved sengen. «William, vi skal begynne å justere medisinene litt.» «Vi håper de kan lette belastningen på hjertet ytterligere.» William nikket. «Er det en sjanse for at det hjelper?» «Ja.» sa legen. «Men vi må følge deg nøye.» Etter legevisitten fikk William sitte i stolen ved vinduet. Det var første gang siden tilbakefallet. Tobias hjalp ham forsiktig bort. Hvert skritt var langsomt. Men denne gangen kom verken svimmelheten eller de sterke brystsmertene. William satte seg tungt ned. Han så ut gjennom vinduet. Små snøfnugg danset i den kalde vinden. «Jeg har savnet å se verden.» sa han stille. Tobias stilte seg bak stolen. La hendene forsiktig på skuldrene hans. «Verden har ventet på deg.» William smilte. «Og du?» «Jeg har aldri gått noe sted.» De ble sittende slik lenge. Uten å si noe. Stillheten mellom dem var ikke lenger fylt av frykt. Bare av nærhet. Nede i sykehushagen sto den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen hadde han en liten hvit rose i hånden. Han så opp mot vinduet. Da han fikk øye på William sittende ved siden av Tobias, lukket han øynene et øyeblikk. Et nesten usynlig smil gled over ansiktet hans. Han la rosen forsiktig på benken under det gamle grantreet. Som et stille tegn. Så gikk han rolig videre. Tobias la merke til mannen. «Der er han igjen.» William snudde seg sakte mot vinduet. Han rakk bare å se den mørke skikkelsen forsvinne mellom trærne. «Tror du vi noen gang får vite hvem han er?» spurte han. Tobias lot blikket hvile på den tomme benken med den hvite rosen. «Ja.» sa han stille. «Jeg tror den dagen kommer.» Ingen av dem visste at sannheten ville forandre livet deres for alltid. Den trettende dagen på sykehuset begynte med forsiktig optimisme. William hadde sovet nesten seks timer uten avbrudd. Det var det lengste siden hjerteinfarktet. Da han åpnet øynene, satt Tobias allerede ved vinduet med en kopp

kaffe. Han smilte da han så William var våken. «God morgen.» William smilte tilbake. «Det føles faktisk som om jeg har sovet.» «Det synes jeg du ser ut til også.» En sykepleier kom inn med morgenmedisinene. Hun målte blodtrykket og pulsen. Hun smilte. «Fine verdier i dag.» William lo lavt. «Jeg tror aldri jeg har blitt så glad for å høre ordene "fine verdier".» Sykepleieren lo. «Man får litt andre prioriteringer etter et hjerteinfarkt.» Kort tid senere kom hjertespesialisten inn. Denne gangen hadde han med seg en annen lege. Begge satte seg ned. Stemningen var alvorlig. William merket det med én gang. «Det er noe dere vil si.» Legen nikket. «Ja.» «Vi har hatt et møte med hjerteteamet i morges.» Han la hendene rolig på bordet. «Vi ønsker å starte en mer omfattende behandling for hjertesvikten.» William lyttet. «Hva innebærer det?» «Flere medisiner.» «Tettere oppfølging.» «Og hvis hjertet blir svakere, må vi vurdere mer avanserte behandlingsalternativer.» Tobias kjente magen knyte seg. «Hva slags alternativer?» Legen svarte rolig. «Det er altfor tidlig å ta den avgjørelsen nå.» «Men vi må være forberedt dersom sykdommen utvikler seg.» William nikket. «Jeg forstår.» Etter at legene hadde gått, ble det stille. William så lenge ut av vinduet. «Jeg har alltid trodd at jeg kunne planlegge alt.» sa han lavt. «Jobben.» «Fremtiden.» «Livet.» Han smilte trist. «Men hjertet mitt hadde visst sine egne planer.» Tobias satte seg ved siden av ham. «Vi lager nye planer.» William så på ham. «Sammen?» «Alltid.» Om ettermiddagen fikk William lov til å gå en kort tur ut på sykehusets takterrasse sammen med Tobias og en sykepleier. Den kalde vinterluften traff ansiktet hans. Han lukket øynene. Trakk pusten dypt. «Dette…» sa han stille. «…har jeg savnet.» Tobias smilte. «Du sa jo at du lengtet etter vinterluften.» William nikket. «Jeg hadde nesten glemt hvor godt den lukter.» Nede i sykehushagen sto den mørkkledde mannen. Han så opp mot terrassen. Da han fikk øye på William ute i frisk luft, stoppet han. Et varmt smil bredte seg forsiktig over ansiktet. Han løftet hånden i en nesten usynlig hilsen. William la ikke merke til ham. Men Tobias gjorde det. Han løftet hånden svakt tilbake. Den ukjente mannen nikket. Så snudde han seg rolig og gikk videre. Ikke som en fremmed. Men som en som ventet. Den rolige dagen varte ikke lenge. Da William kom tilbake til rommet etter den korte turen på takterrassen, sank han tungt ned i sengen. Han var uvanlig stille. Tobias la merke til det med én gang. «Går det bra?» William forsøkte å smile. «Jeg er bare… veldig sliten.» Sykepleieren koblet ham tilbake til monitoren. Hun så raskt på skjermen. Pulsen var høyere enn den hadde vært tidligere på dagen. «Vi lar deg hvile litt.» sa hun rolig. William nikket. Han lukket øynene. En halvtime senere våknet han brått. Han tok hånden mot brystet. Pusten var rask. «Tobias…» Stemmen var svak. «Jeg får ikke… nok luft…» Tobias trykket

umiddelbart på alarmknappen. «Sykepleier!» Rommet ble fylt av mennesker. Sykepleierne arbeidet raskt. En oksygenmaske ble lagt over Williams ansikt. Legen kom inn få sekunder senere. Han lyttet på lungene. Studerte monitoren. Ansiktet ble alvorlig. «Hjertet klarer ikke å pumpe godt nok.» sa han lavt til sykepleieren. «Han har begynt å samle væske.» Tobias hørte ordene. «Hva betyr det?» Legen vendte seg mot ham. «Når hjertet blir svakere, kan væske hope seg opp i lungene.» «Det gjør det vanskelig å puste.» William prøvde å trekke pusten. Hvert åndedrag var tungt. Han grep hånden til Tobias. Hardt. Øynene var fulle av frykt. «Ikke gå…» Hvisket han gjennom oksygenmasken. Tobias lente seg helt inn til ham. «Jeg blir.» «Hele tiden.» Legen ga beskjed om å starte behandling med vanndrivende medisiner. Sykepleieren koblet en ny infusjon til venekateteret. Alle arbeidet rolig. Ingen løftet stemmen. Men Tobias kunne se alvoret i ansiktene deres. Etter nesten en time begynte William å puste litt lettere. Han var fullstendig utslitt. Øynene gled sakte igjen. Legen pustet rolig ut. «Medisinene ser ut til å virke.» Tobias kjente en bølge av lettelse. «Kommer dette til å skje igjen?» Legen svarte ærlig. «Det kan det.» «Dessverre er dette en del av hjertesvikten.» Da kvelden senket seg, satt Tobias alene ved vinduet. Han så ut over sykehusparken. Den mørkkledde mannen sto ved det gamle grantreet. Denne gangen hadde han ikke blikket rettet mot sykehuset. Han sto med hodet bøyd. Som om han sørget. Etter en stund løftet han hodet. Han så opp mot Williams rom. Lukket øynene et øyeblikk. Så la han hånden over hjertet. Før han langsomt forsvant inn i vintermørket. Tobias fulgte ham med blikket. En uro vokste i ham. For første gang begynte han å lure på om den ukjente mannen visste noe legene ennå ikke hadde sagt. Den kvelden sov William nesten ikke. Hver gang han lukket øynene, våknet han igjen med en tung følelse i brystet. Ikke den knusende smerten fra hjerteinfarktet. Men et trykk. En konstant påminnelse om at hjertet ikke lenger arbeidet slik det skulle. Tobias satt ved sengen. Han leste stille fra en bok. Ikke fordi William fulgte med. Men fordi stemmen hans virket beroligende. William lukket øynene. «Fortsett.» hvisket han. «Jeg liker å høre stemmen din.» Tobias smilte. «Da skal jeg lese hele natten om jeg må.» William lo svakt. «Det hadde vært typisk deg.» Tidlig neste morgen kom hjertespesialisten inn. Denne gangen var han ikke alene. Sammen med ham kom avdelingsoverlegen. Begge hadde alvorlige ansikter. William skjønte med én gang at noe var annerledes. «Dere har fått nye prøvesvar.» sa han rolig. Legene nikket. Avdelingsoverlegen satte seg ned. «William.» «Vi ønsker å være helt åpne med deg.» Rommet ble stille. Tobias tok hånden hans. «Medisinene hjelper.» begynte legen. «Men hjertet ditt fortsetter dessverre å bli svakere.» William så rolig på ham. «Hvor mye svakere?» Legen trakk pusten dypt.

«Pumpefunksjonen har falt siden du kom inn.» «Det bekymrer oss.» Ingen sa noe. Til slutt spurte Tobias: «Kan dere gjøre mer?» «Vi justerer behandlingen fortløpende.» svarte legen. «Men akkurat nå må vi se hvordan kroppen reagerer.» Han tok en pause. «Dette blir ikke en rask vei tilbake.» William satt lenge uten å si et ord. Så løftet han blikket. «Betyr dette at jeg kanskje aldri kan leve som før?» Legen svarte ærlig. «Ja.» «Det er en reell mulighet.» William nikket sakte. Han ble ikke sint. Han ropte ikke. Han bare tok et dypt pust. «Da får jeg lære meg et nytt liv.» Tobias kjente en enorm stolthet. Selv nå. Selv når verden raste sammen. Tenkte William på hvordan han skulle kjempe videre. Etter at legene hadde gått, lente William hodet mot puten. «Vet du hva som er det verste?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «At jeg alltid trodde jeg hadde god tid.» Han så ut av vinduet. «Jeg utsatte ferier.» «Jeg utsatte fridager.» «Jeg utsatte livet.» Han snudde seg mot Tobias. «Ikke gjør den samme feilen.» Tobias tok ansiktet hans mellom hendene. «Vi skal fortsatt oppleve mye sammen.» sa han bestemt. William smilte. «Det håper jeg.» Men denne gangen nådde ikke smilet helt opp til øynene. Senere den ettermiddagen gikk Tobias ut i sykehushagen for å trekke litt frisk luft. Ved den gamle benken lå den hvite rosen fortsatt. Snøen hadde lagt seg rundt den. Den var nesten dekket. Han bøyde seg ned. Forsiktig løftet han den opp. Ingen lapp. Ingen navn. Bare den enslige hvite rosen. Da han rettet seg opp, fikk han øye på den mørkkledde mannen et stykke unna. Mannen møtte blikket hans. Så la han hånden over hjertet. Nikket stille. Og gikk videre uten å se seg tilbake. Tobias ble stående med rosen i hånden. For første gang følte han at den ukjente mannen ikke bare fulgte dem. Han sørget sammen med dem. Det hadde gått nesten to uker siden julebordet. Ingen snakket lenger om når William kunne reise hjem. Nå handlet alt om én ting. Å få hjertet til å holde seg stabilt. Morgenen begynte rolig. William sov da Tobias våknet. For første gang på lenge så han fredelig ut. Ansiktet var fortsatt blekt. Men pusten var jevn. Tobias strøk forsiktig hånden over kinnet hans. «God morgen, kjære.» William åpnet øynene sakte. «God morgen.» Et svakt smil viste seg. Litt senere kom hjertespesialisten inn. Han hadde journalen under armen. «Hvordan føler du deg i dag?» William tenkte seg om. «Sliten.» «Men ikke så tung i brystet.» Legen smilte forsiktig. «Det er faktisk gode nyheter.» Han bladde i journalen. «De vanndrivende medisinene har hatt god effekt.» «Vi ser mindre væske rundt lungene.» William pustet forsiktig inn. Han merket forskjellen. «Derfor er det lettere å puste.» Legen nikket. «Nettopp.» Tobias kjente en bølge av lettelse. «Så dette er et skritt i riktig retning?» «Ja.» svarte legen. «Men vi må fortsatt være forsiktige.» «Hjertet er fortsatt alvorlig skadet.» «En god dag betyr ikke at sykdommen er over.» William smilte svakt.

«Da får jeg nyte denne dagen.» Legen lo. «Det synes jeg du skal.» Senere fikk William lov til å gå en liten tur i korridoren igjen. Denne gangen klarte han nesten hele gangen. Han måtte stoppe flere ganger. Men han fikk ikke panikk. Ikke den tunge følelsen av å bli kvalt. Da han kom tilbake til rommet, satte han seg tungt ned. Han så på Tobias. «Jeg klarte det.» Tobias smilte bredt. «Jeg sa jo at du skulle.» William lo lavt. «Du har visst mer tro på meg enn jeg har selv.» Utpå ettermiddagen kom Frida innom. Hun hadde med seg en liten papirpose. «Ingen blomster i dag.» sa hun og smilte. «Hva er det da?» spurte William. Hun tok opp en innrammet utskrift. Det var et bilde av hele ledergruppen fra julebordet – tatt bare minutter før talen. William sto midt mellom Tobias og Frida. Alle smilte. Ingen visste hva som ventet. William ble stille. Han lot fingrene gli over rammen. «Merkelig…» sa han lavt. «Dette føles som et helt annet liv.» Da Frida hadde gått, ble Tobias stående ved vinduet. Nede i sykehusparken sto den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen hadde han ikke hendene i lommene. Han sto bare stille. Så opp mot rommet. Etter noen sekunder smilte han svakt. Ikke et lykkelig smil. Et lettet. Som om dagens gode nyheter betydde noe også for ham. Så snudde han seg. Og forsvant sakte mellom de snødekte trærne. Tobias fulgte ham med blikket. «Hvem er du…» hvisket han. «Og hvorfor bryr du deg så mye om oss?» Spørsmålet ble hengende i luften. Ubesvart. Foreløpig. Den syttende dagen på sykehuset begynte med en forsiktig optimisme. William hadde sovet nesten hele natten uten å våkne av tung pust. Det var første gang siden hjerteinfarktet. Da Tobias åpnet gardinene, strømmet det bleke vinterlyset inn i rommet. «Se.» sa Tobias. «Solen har endelig kommet tilbake.» William smilte svakt. «Kanskje den prøver å minne oss om at vinteren ikke varer evig.» Kort tid etter banket det på døren. Hjertespesialisten kom inn med et alvorlig, men vennlig uttrykk. «God morgen.» «Hvordan føler du deg i dag?» William tenkte seg om. «Bedre enn i går.» «Men jeg blir fortsatt sliten bare av å sitte oppe.» Legen nikket. «Det er helt forventet.» Han satte seg ved sengekanten. «Vi har sett på alle prøvene dine.» «Medisinene virker.» Tobias smilte lettet. «Så hjertet har blitt sterkere?» Legen ristet forsiktig på hodet. «Nei.» «Hjertet er dessverre ikke blitt sterkere.» «Men det arbeider roligere.» William så ned på hendene sine. «Så dette er det beste vi kan håpe på?» Legen svarte ærlig. «Akkurat nå, ja.» «Målet er å gi hjertet ditt mest mulig ro.» «Og å bremse utviklingen av hjertesvikten.» Rommet ble stille. William så bort på Tobias. «Jeg hadde aldri trodd at det vanskeligste i livet skulle bli å gå noen få meter.» Tobias smilte varmt. «Og likevel gjør du det.» «Hver eneste dag.» Legen reiste seg. «Jeg vil at du skal vite én ting.» William så opp. «Du kjemper utrolig godt.» «Men du må også lære å lytte til kroppen.» «Hvis den sier stopp, så

stopper du.» William nikket. «Det lover jeg.» Etter legevisitten fikk William sitte ved vinduet igjen. Han så mennesker komme og gå utenfor sykehuset. Noen lo. Andre hastet av sted. «Merkelig…» sa han lavt. «Verden fortsetter, selv om min har stoppet opp.» Tobias satte seg ved siden av ham. «Den har ikke stoppet.» «Den går bare litt saktere akkurat nå.» William lente hodet mot skulderen hans. «Takk.» «For hva?» «For at du holder verden min i gang.» Da ettermiddagen nærmet seg, gikk Tobias ned til sykehuskiosken. På vei tilbake passerte han sykehuskapellet. Den mørkkledde mannen sto utenfor. Han holdt en kopp kaffe i hendene. Da Tobias kom nærmere, løftet mannen blikket. Et øyeblikk så det ut som om han ville si noe. Lepper beveget seg. Men ingen ord kom. I stedet nikket han stille. Et nikk fylt av respekt. Så snudde han seg og gikk rolig videre. Tobias ble stående igjen. For første gang følte han ikke bare nysgjerrighet. Han følte en merkelig trygghet. Som om den ukjente mannen passet på dem. Selv om ingen visste hvorfor. Det hadde gått nesten tre uker siden William kollapset under årstalen. Dagene hadde fått en fast rytme. Medisiner. Blodprøver. Undersøkelser. Korte turer i korridoren. Og lange timer hvor Tobias satt ved sengen. Det var blitt deres nye hverdag. Denne morgenen virket William uvanlig opplagt. Han spiste nesten hele frokosten. Han lo da Tobias sølte kaffe på skjorten. «Du burde kanskje få litt opplæring i å drikke kaffe.» sa William ertende. Tobias lo. «Det er din skyld.» «Du fikk meg til å le.» For et øyeblikk føltes alt nesten normalt. Like før lunsj kom hjertespesialisten inn. Han så på William. «Hvordan er pusten i dag?» William tenkte seg om. «Bedre.» «Men jeg blir fortsatt fort sliten.» Legen nikket. «Da prøver vi en litt lengre tur i korridoren.» Fysioterapeuten kom inn. Hun hjalp William opp. Denne gangen gikk de sakte hele korridoren. Nesten femti meter. William pustet tungt. Men han stoppet ikke. Da de kom tilbake til rommet, satte han seg ned med et smil. «Det gikk jo.» Tobias smilte bredt. «Jeg sa jo at du blir sterkere.» William lente hodet bakover. «Kanskje.» Men bare minutter senere forandret alt seg. William ble stille. Han tok hånden mot brystet. Pusten ble kortere. Ansiktet mistet farge. «Tobias…» hvisket han. «Ikke igjen…» Monitoren begynte å pipe. Pulsen steg raskt. William lente seg frem. Han gispet etter luft. «Jeg… får… ikke… puste…» Sykepleieren kom løpende inn. Hun trykket på alarmknappen. «Lege til rom 8!» Flere sykepleiere og hjertespesialisten kom inn få sekunder senere. William ble lagt flatt ned. Oksygenmasken kom på plass. Medisinene ble koblet til. Tobias sto helt stille. Han kjente den samme frykten som på julebordet. Hendene skalv. «William…» Hvisket han. William åpnet øynene. Han fant Tobias med blikket. Selv gjennom smerten forsøkte han å smile. Et lite. Nesten usynlig smil. Etter flere lange minutter begynte pusten å roe seg. Monitoren

stabiliserte seg. Legen pustet tungt ut. «Han er stabil igjen.» Tobias sank ned på stolen. Han kjente hvor utslitt han var blitt. Legen gikk bort til vinduet. Han så ut i vintermørket. Så snudde han seg mot Tobias. «Jeg tror vi må begynne å forberede oss på at sykdommen utvikler seg raskere enn vi hadde håpet.» Ordene traff hardt. Ingen svarte. Ingen hadde ord. Ute i sykehusparken sto den mørkkledde mannen. Han hadde sett legene løpe inn på rommet. Han lukket øynene. En tåre trillet nedover kinnet. «Ikke ennå…» hvisket han. «Han har fortsatt mer kjærlighet å gi.» Han ble stående under det snødekte grantreet. Alene. Mens håpet langsomt ble blandet med en frykt ingen av dem lenger kunne ignorere. Det var blitt sent på kvelden. Tilbakefallet hadde tappet William fullstendig for krefter. Rommet var stille. Bare den jevne pipingen fra hjertemonitoren fylte luften. Denne gangen virket hvert pip skjørere enn før. Tobias satt ved sengen. Han hadde ikke sagt et ord på flere minutter. Han bare holdt hånden til William. Som om han kunne gi ham styrke gjennom berøringen alene. William åpnet øynene. Han så på Tobias. «Du ser redd ut.» Tobias forsøkte å smile. «Jeg er redd.» William nikket. «Jeg også.» Det var første gang de begge sa det høyt. Ingen forsøkte å være sterke. Ingen skjulte frykten. De lot stillheten bære ordene videre. Etter en stund tok William ordet igjen. «Vet du hva jeg har tenkt på?» «Hva da?» «Alle planene våre.» Han smilte svakt. «Huset ved sjøen.» «Lofoten.» «Julene vi skulle feire sammen.» Han lukket øynene. «Jeg er ikke klar til å gi slipp på dem.» Tobias tok hånden hans mellom begge sine. «Det skal du heller ikke.» «Vi skal fortsatt drømme.» Døren åpnet seg forsiktig. Hjertespesialisten kom inn. Han hadde vært innom flere ganger i løpet av dagen. Denne gangen satte han seg ned. «Hvordan har du det nå, William?» William svarte ærlig. «Sliten.» «Men litt bedre.» Legen nikket. «Det ser vi også.» Han tok en liten pause. «Tilbakefallet var alvorlig.» «Men kroppen responderte heldigvis på behandlingen.» «Hva skjer nå?» spurte Tobias. Legen så på dem begge. «Vi fortsetter behandlingen.» «Men vi må være forberedt på at slike episoder kan komme oftere.» Rommet ble stille igjen. William senket blikket. Han forsto hva legen forsøkte å si uten å si det direkte. Da legen hadde gått, lente Tobias seg frem. «Hør på meg.» sa han bestemt. «Jeg kommer til å være her.» «I morgen.» «Neste uke.» «Neste måned.» «Så lenge du trenger meg.» William smilte gjennom tårene. «Du har alltid vært hjemmet mitt.» Tobias kjente stemmen briste. «Og du har alltid vært mitt.» William lukket øynene et øyeblikk. Så åpnet han dem igjen. «Hvis jeg blir bedre…» sa han lavt. «Da skal vi reise til sjøen.» Tobias smilte. «Det lover jeg.» «Og vi skal se soloppgangen sammen.» William nikket. «Ja.» «Ingen møter.» «Ingen telefoner.» «Bare oss.» Ute i sykehusparken hadde snøen begynt å falle igjen. Den mørkkledde

mannen sto ved den samme benken som før. Den hvite rosen var nesten dekket av snø. Han børstet den forsiktig ren. Så så han opp mot vinduet. Et svakt lys brant fortsatt på rommet. Han la hånden over hjertet. «Hold fast i håpet.» hvisket han. «Selv når hjertet svikter.» Han snudde seg langsomt. Og forsvant inn i vintermørket. Snøen dalte stille utenfor sykehusvinduet. Det var sent på kvelden. Rommet var mørkt, bortsett fra det svake lyset over Williams seng. Monitoren pep jevnt. For første gang på flere timer var det helt stille. William sov. Ansiktet var fredelig. Men kroppen bar preg av den lange kampen. Tobias satt ved sengen og så på ham. Han tenkte tilbake på julebordet. På latteren. På musikken. På øyeblikket da William hadde tatt seg til brystet. Livet deres hadde blitt delt i to. Et liv før. Og et liv etter. William åpnet øynene langsomt. Han smilte svakt. «Du tenker.» Tobias lo stille. «Det gjør jeg visst.» «På hva?» «På hvor fort alt kan forandre seg.» William nikket. «Det gjør det.» Han tok et dypt, forsiktig åndedrag. «Men én ting har ikke forandret seg.» «Hva da?» «At jeg elsker deg.» Tobias kjente tårene presse på. Han bøyde seg frem og kysset William forsiktig. «Og jeg elsker deg.» Det banket på døren. Hjertespesialisten kom inn. Denne gangen hadde han et mer alvorlig uttrykk enn de siste dagene. Han satte seg ned ved sengen. «Jeg ønsker å snakke med dere begge.» William rettet seg litt opp. «Er det noe galt?» Legen nikket langsomt. «Vi har hatt møte med hjerteteamet i kveld.» Rommet ble helt stille. «Medisinene har gitt noen små forbedringer.» «Men hjertet ditt er fortsatt svært svakt.» Han foldet hendene. «Vi mener det er tryggest at du blir værende på sykehuset en god stund til.» William senket blikket. Han hadde håpet å få reise hjem snart .«Hvor lenge?» spurte Tobias. Legen svarte ærlig. «Det vet vi ikke.» «Det kan være uker.» «Kanskje lenger.» William lukket øynene. Et øyeblikk virket det som om all kraft forlot ham. Legen fortsatte. «Det viktigste nå er at vi holder hjertet så stabilt som mulig.» «Vi kommer til å følge deg tett.» «Og vi gir ikke opp.» William åpnet øynene igjen. Han nikket rolig. «Da gir ikke jeg opp heller.» Legen smilte. «Det er den innstillingen du trenger.» Etter at legen hadde gått, ble Tobias sittende ved sengen. Ingen av dem sa noe på lenge. Til slutt tok William hånden hans. «Vi får ta én dag av gangen.» sa han. Tobias smilte. «Én dag.» «Én natt.» «Ett hjerteslag om gangen.» William klemte hånden hans svakt. «Sammen.» Samtidig sto den mørkkledde mannen ved sykehusets hovedinngang. Han så opp mot vinduet der Tobias og William satt. Et varmt lys skinte ut i vintermørket. Han lot blikket hvile der lenge. Så hvisket han: «Kjemp videre.» «Han trenger deg fortsatt.» Etter noen sekunder snudde han seg. Den mørke frakken forsvant mellom de snødekte trærne. Ingen

visste hvem han var. Ingen visste hvorfor han alltid kom tilbake. Men én ting var sikkert. Historien var langt fra over.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 14

Tre uker hadde gått siden julebordet. Sykehuset var blitt en del av hverdagen. Tobias visste nøyaktig når nattevakten skiftet. Han kjente navnene på sykepleierne. Han visste når hjertespesialisten gikk visittrunden. Livet utenfor sykehusveggene føltes fjernt. Det eneste som betydde noe, var rom 214. Der William lå. Snøen hadde begynt å smelte. Små vanndråper rant nedover vindusruten. Vinteren var sakte på vei mot slutten. Men inne på rommet sto tiden nesten stille. William satt i lenestolen ved vinduet. Et varmt pledd lå over beina hans. Han så ut mot sykehusparken. «Jeg savner lydene.» sa han stille. Tobias så opp fra boken han satt med. «Hvilke lyder?» «Havet.» William smilte svakt. «Måkene.» «Vinden.» «Livet.» Tobias gikk bort og stilte seg ved siden av ham. «Når du blir sterk nok, skal vi dra dit.» William så på ham. «Tror du virkelig det?» «Ja.» svarte Tobias uten å nøle. «Jeg kommer aldri til å slutte å tro.» William lente hodet mot skulderen hans. «Da låner jeg litt av håpet ditt.» Det banket forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn. Han smilte da han så William oppe. «Du ser litt sterkere ut i dag.» William lo lavt. «Ikke si det for høyt.» «Da blir kroppen min fornærmet.» Legen lo. «Den har i hvert fall humor fortsatt.» Han gikk bort til monitoren. Studerte verdiene nøye. Deretter lyttet han lenge på hjertet. Ansiktet ble alvorlig igjen. «Verdiene er stabile.» sa han. «Men hjertet arbeider fortsatt svært hardt.» William nikket. «Jeg kjenner det.» «Vi ønsker å begynne med litt mer rehabilitering.» fortsatte legen. «Ikke fordi vi forventer raske fremskritt.» «Men fordi kroppen trenger å beholde den styrken du fortsatt har.» William så bort på Tobias. «Da får vi fortsette å kjempe.» Tobias smilte. «Sammen.» Senere samme ettermiddag gikk Tobias ned til sykehusets kafé. Han kjøpte to kopper kaffe. På vei tilbake stanset han ved vinduet mot sykehusparken. Der sto den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen var han ikke alene. En liten spurv hadde satt seg på benken ved siden av ham. Mannen smilte svakt mot den. Et øyeblikk virket sorgen litt lettere. Så løftet han blikket. Han så rett opp mot vinduet der William satt. Han la hånden over hjertet. Nikket nesten umerkelig. Og gikk rolig videre. Tobias ble stående. Den samme følelsen kom tilbake. Den ukjente mannen virket ikke som en som ventet på noe. Han virket som en som passet på. Den neste morgenen våknet Tobias av den velkjente lyden fra hjertemonitoren. William sov fortsatt. Ansiktet hans var fredelig. Det var første gang på lenge Tobias ikke våknet med panikk. Han lente seg tilbake i stolen. Kanskje dette kunne bli en god dag. Klokken ni banket det på døren. Hjertespesialisten kom inn sammen med en sykepleier. Han hilste rolig. «God morgen.» William åpnet øynene. «God morgen.» Legen satte seg ved siden av sengen. «Hvordan føler du deg?» William trakk

pusten dypt. «Jeg er fortsatt sliten.» «Men brystsmertene er mindre.» Legen nikket. «Det er positivt.» Han åpnet journalen. «Vi har hatt et nytt møte med hjerteteamet.» William og Tobias så på hverandre. De visste begge at slike møter sjelden betydde enkle beskjeder. «Medisinene gjør at hjertet arbeider roligere.» begynte legen. «Men pumpekraften er fortsatt svært redusert.» Han så på William. «Derfor ønsker vi å beholde deg på sykehuset en god stund til.» William senket blikket. «Hvor lenge?» «Det vet vi ikke.» svarte legen ærlig. «Vi må se hvordan kroppen utvikler seg.» Tobias tok Williams hånd. «Vi klarer det.» William nikket. Men denne gangen kom ikke smilet. Legen fortsatte. «Vi ønsker også at du snakker med sykehusets hjertesykepleier og fysioterapeut.» William så spørrende på ham. «Hvorfor?» «Fordi dette ikke bare handler om medisiner.» «Du må lære å leve med sykdommen.» Ordene traff hardt. William så lenge ut av vinduet. «Så dette er mitt liv nå.» Legen svarte rolig. «Dette er livet ditt akkurat nå.» «Vi skal gjøre alt vi kan for at du skal få så mange gode dager som mulig.» Etter at legen hadde gått, ble rommet stille. William stirret ut på den smeltende snøen. «Vet du hva jeg savner mest?» spurte han. Tobias satte seg ved siden av ham. «Hva da?» «Helt vanlige dager.» Han smilte trist. «Å stå opp.» «Lage kaffe.» «Krangle om hvem som skal lufte søpla.» Tobias lo lavt. «Du kranglet aldri.» «Du lot alltid meg gjøre det.» William lo svakt. «Ja…» «Kanskje jeg burde ha hjulpet litt mer.» Begge lo. Det var en liten latter. Men den fylte rommet med varme. Senere på ettermiddagen gikk Tobias ut i sykehusparken for å trekke frisk luft. Ved den gamle benken satt den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen reiste han seg ikke. Han bare satt der. Blikket var rettet mot sykehuset. Mot rommet der William lå. Da Tobias passerte, løftet mannen blikket. Han nikket stille. Tobias nikket tilbake. Ingen ord ble sagt. Likevel føltes det som om de forsto hverandre. To mennesker. Begge redde for å miste noen de var glad i. Regnet trommet svakt mot vinduet. Snøen var nesten borte. Små bekker av smeltevann rant gjennom sykehusparken. Våren var på vei. Men inne på rom 214 føltes det fortsatt som vinter. William satt ved vinduet. Han holdt en varm tekopp mellom hendene. Han hadde blitt tynnere. Kinnbeina var mer markerte. Øynene var fortsatt varme. Men trettheten var blitt en del av ansiktet hans. Tobias la merke til det. Han sa ingenting. Han ville ikke at William skulle føle seg syk hver gang han så på ham. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte svakt. «På hvor godt det skal bli å få deg hjem.» William så ned i tekoppen. «Jeg håper fortsatt det skjer.» Det var første gang Tobias hørte usikkerheten i stemmen hans. Den skremte ham mer enn alle monitorene. Det banket på døren. Hjertespesialisten kom inn. Han hadde med seg dagens prøvesvar. Han hilste rolig. «God formiddag.» William smilte høflig.

«Er det gode nyheter i dag?» Legen satte seg ned. Han svarte ærlig. «Ingen store forandringer.» «Det er både godt og vanskelig.» «Hva mener du?» spurte Tobias. «Hjertet er stabilt.» sa legen. «Men vi ser heller ingen bedring.» Han så på William. «Vi må begynne å innstille oss på at dette kan være det nye utgangspunktet ditt.» William nikket stille. Han hadde ventet på de ordene. Likevel gjorde de vondt. «Betyr det at jeg aldri blir frisk?» Legen svarte etter en lang pause. «Jeg tror ikke vi kan bruke ordet frisk.» «Men jeg tror fortsatt du kan få gode dager.» «Det er de dagene vi skal kjempe for.» Da legen hadde gått, ble rommet helt stille. William tok hånden til Tobias. «Vet du hva jeg er mest redd for?» Tobias ristet på hodet. «At du en dag ser på meg…» Stemmen brast. «…og bare ser sykdommen.» Tobias satte seg på kne foran ham. Han tok ansiktet hans mellom hendene. «Jeg ser den samme mannen som fikk meg til å forelske meg.» «Den samme mannen som fikk meg til å le.» «Den samme mannen jeg vil bli gammel sammen med.» Tårene fylte Williams øyne. «Virkelig?» «Hver eneste dag.» William lente pannen mot Tobias sin. De ble sittende slik lenge. Ingen ord. Bare stillheten. Og kjærligheten som fylte rommet. Senere på ettermiddagen gikk Tobias ut for å hente litt frisk luft. Ved den gamle benken satt den mørkkledde mannen. Den hvite rosen lå fortsatt ved siden av ham. Denne gangen reiste Tobias seg ikke bare og gikk videre. Han tok noen skritt mot mannen. Mannen løftet blikket. De så på hverandre. Et langt øyeblikk. Så smilte mannen svakt. Et sorgfullt, varmt smil. Før han reiste seg. «Ta godt vare på ham.» sa han lavt. Det var de første ordene Tobias noen gang hadde hørt fra ham. Før Tobias rakk å svare, gikk mannen rolig bort mellom trærne. Tobias ble stående igjen. Ordene hans ble værende. Som et løfte. Og som et mysterium. Ordene fra den ukjente mannen slapp ikke taket. *"Ta godt vare på ham."* Tobias ble stående alene i sykehusparken. Han så mot stedet der mannen hadde forsvunnet mellom de nakne trærne. Hvem var han? Hvordan visste han så mye? Og hvorfor var sorgen i øynene hans så dyp? Tobias ristet tankene bort. Akkurat nå fantes det bare én person som betydde noe. William. Da Tobias kom tilbake til rommet, satt William fortsatt ved vinduet. Han så opp og smilte. «Der er du.» «Jeg ble litt lenger enn jeg hadde tenkt.» William studerte ansiktet hans. «Det er noe som har skjedd.» Tobias nølte. «Jeg snakket med den mannen.» William rettet seg opp. «Gjorde du?» «Han sa bare én setning.» «Hva sa han?» Tobias så ned. «Han ba meg ta godt vare på deg.» William ble stille. «Merkelig…» hvisket han. Stillheten ble avbrutt av et bank på døren. Hjertespesialisten kom inn med en sykepleier. Han smilte vennlig. «Jeg har en liten overraskelse.» William så spørrende på ham. «Hvis alt går bra i dag, ønsker vi at du skal få gå ut i sykehushagen i noen

minutter.» William stirret på legen. «Mener du det?» «Ja.» «Men bare med rullestol og oksygen tilgjengelig.» «Vi tar ingen sjanser.» En halvtime senere trillet Tobias William ut gjennom sykehusets hovedinngang. Den kalde luften traff ansiktet hans. William lukket øynene. Han trakk pusten dypt. «Jeg har savnet dette.» sa han. «Lukten av våt jord.» «Lyden av vinden.» «Friheten.» Tobias smilte. «Det er bare begynnelsen.» De trillet bort til den gamle benken. Der den hvite rosen hadde ligget. Den var borte. Bare noen få hvite kronblader lå igjen på bakken. William så på dem. «Noen har vært her.» Tobias nikket stille. «Ja.» De satt lenge uten å si noe. En svak vårbris fikk grenene til å bevege seg. Små fugler hoppet mellom buskene. For første gang på flere uker føltes sykehuset langt unna. William tok hånden til Tobias. «Hvis dette er alt jeg får…» begynte han. Tobias avbrøt ham bestemt. «Ikke.» William smilte svakt. «La meg snakke ferdig.» Han klemte hånden hans. «Hvis dette er alt jeg får, så er det fortsatt vakkert.» Tobias kjente tårene presse på. «Men jeg vil ha mye mer enn dette.» «Det vil jeg også.» sa William. «Og derfor skal jeg fortsette å kjempe.» Da de trillet tilbake mot sykehuset, kastet Tobias et siste blikk mot den gamle benken. Langt borte, mellom trærne, sto den mørkkledde mannen. Han så mot dem. Løftet hånden i en stille hilsen. Denne gangen løftet også William hånden tilbake. Selv om han ikke kunne se ansiktet hans. Den ukjente mannen smilte. Så snudde han seg. Og forsvant. Men denne gangen føltes det ikke som et farvel. Det føltes som et løfte. Den kvelden var William uvanlig stille. Han satt i sengen med blikket festet mot et fotografi på nattbordet. Det var et bilde av ham og Tobias fra en sommerdag ved sjøen. Begge lo. Solen speilet seg i vannet. Det føltes som et annet liv. Tobias la merke til det. Han satte seg ved siden av sengen. «Du har sett på det bildet lenge.» William smilte svakt. «Jeg savner hjem.» Ordene kom lavt. Nesten som en hvisken. «Jeg savner lukten av leiligheten.» «Lyden av kaffemaskinen.» «Sofaen vår.» Han lo stille. «Til og med rotet ditt.» Tobias lo. «Da må du være alvorlig syk.» William smilte. «Det er jeg.» Stillheten senket seg. Etter en stund tok Tobias hånden hans. «Når du kommer hjem…» «…skal jeg lage favorittmiddagen din.» William så opp. «Du? Lage mat?» Tobias lo. «Greit… vi bestiller.» William brast i latter. En ekte latter. Den fylte rommet. En sykepleier som gikk forbi utenfor døren, smilte da hun hørte den. Det var lenge siden sist. Senere kom hjertespesialisten inn. Han stanset opp et øyeblikk. «Det er godt å høre deg le.» William smilte. «Jeg hadde nesten glemt hvordan det føltes.» Legen gikk bort til monitoren. Han studerte verdiene. Så nikket han fornøyd. «I dag har hjertet ditt vært rolig.» Tobias kjente håpet vokse. «Er det et godt tegn?» «Ja.» sa legen. «Et veldig godt tegn.» «Men vi må fortsatt være tålmodige.» William nikket.

«Det ordet begynner jeg å bli lei av.» Legen smilte. «Det skjønner jeg.» «Men akkurat nå er tålmodighet en del av behandlingen.» Da kvelden kom, sovnet William tidlig. Tobias gikk ut i korridoren for å strekke på beina. Han gikk ned til sykehusets hovedinngang. Utenfor var luften kjølig. Våren kjempet fortsatt mot vinteren. Ved den gamle benken sto den mørkkledde mannen. Denne gangen gikk Tobias rett bort til ham. Mannen snudde seg rolig. «Takk.» sa Tobias. Mannen så overrasket ut. «For hva?» «For at du passer på ham.» Et trist smil gled over mannens ansikt. «Han er verdt å passe på.» Tobias nølte. «Kjenner du William?» Mannen ble stille. Han så opp mot vinduet der William sov. «Ikke slik du tror.» sa han lavt. «Men en dag…» Han stoppet. «En dag vil du forstå.» Så snudde han seg. Og gikk langsomt bort mellom trærne. Tobias ropte ikke etter ham. Han bare så ham forsvinne. For første gang var han sikker. Den ukjente mannen var ikke en trussel. Han var en del av en historie som ennå ikke var fortalt .Den neste morgenen lå det en konvolutt på nattbordet. Den var hvit. Uten frimerke. Uten avsender. Bare ett ord sto skrevet med pen håndskrift: William. William så undrende på Tobias. «Har du lagt den der?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» Sykepleieren kom inn med morgenmedisinene. «Noen leverte den i resepsjonen sent i går kveld.» «De ba oss gi den til deg i morges.» «Visste de hvem det var?» spurte Tobias. Hun ristet på hodet. «Nei. Personen ønsket å være anonym.» William åpnet konvolutten forsiktig. Inni lå et enkelt ark. Med bare noen få linjer. *"Når livet blir mørkt, må du ikke glemme at selv det svakeste lyset kan vise veien hjem. Fortsett å kjempe. Noen tror fortsatt på deg."* Ingen signatur. Ingen forklaring. Bare de ordene. William leste dem én gang til. Så en tredje gang. «Merkelig…» hvisket han. «Men vakkert.» Tobias kjente igjen følelsen. De samme varme ordene. Den samme stillheten. «Jeg tror jeg vet hvem det er fra.» William møtte blikket hans. «Mannen i parken?» Tobias nikket. «Ja.» William la brevet forsiktig tilbake i konvolutten. «Da håper jeg han vet hvor mye dette betyr.» Han la hånden over hjertet. «For første gang på lenge føler jeg meg ikke helt alene.» Tobias smilte. «Du har aldri vært alene.» Senere på dagen kom hjertespesialisten inn med dagens prøvesvar. Han virket roligere enn de siste ukene. «Jeg har gode nyheter.» William rettet seg litt opp. «Hjertet ditt har vært stabilt i tre døgn.» Tobias pustet lettet ut. «Virkelig?» Legen nikket. «Ja.» «Det er første gang siden innleggelsen.» «Betyr det at jeg kan reise hjem?» spurte William forsiktig. Legen smilte. «Ikke ennå.» «Men hvis dette fortsetter noen dager til, kan vi begynne å planlegge en utskrivelse.» William kjente hjertet banke. For første gang på lenge av glede. «Hjem…» hvisket han. Senere den ettermiddagen trillet Tobias William ut i sykehushagen igjen. Den gamle benken sto tom. Men på benken lå noe nytt. Et lite sølvanheng

formet som et anker. William tok det forsiktig opp. «Noen har glemt dette.» Tobias så mot trærne. Langt borte sto den mørkkledde mannen. Et øyeblikk møttes blikkene deres. Mannen smilte svakt. Rørte ikke anhenget. Som om han ønsket at William skulle beholde det. Så snudde han seg. Og forsvant mellom trærne. William holdt anhenget tett i hånden. «Jeg vet ikke hvorfor…» sa han stille. «Men det føles som om dette skal passe på meg.» Tobias la en hånd på skulderen hans. «Kanskje det gjør det.» Ingen av dem visste at det lille ankeret en dag skulle bli nøkkelen til å forstå hvem den tause mannen egentlig var. Den morgenen våknet William med et smil. Det var et lite smil. Men Tobias hadde ikke sett det på lenge. «Hva er det?» spurte han. William så bort på nattbordet. Der lå det lille sølvanhenget formet som et anker. «For første gang…» sa han stille. «…drømte jeg om hjem.» Tobias smilte. «Hvordan var det?» William lukket øynene et øyeblikk. «Vi satt på balkongen.» «Du hadde laget kaffe.» «Det regnet.» «Og vi sa ingenting.» Han lo lavt. «Det var perfekt.» Litt senere kom hjertespesialisten inn. Denne gangen hadde han et forsiktig smil. «Jeg tror vi kan begynne å snakke om utskrivelse.» William kjente hjertet hoppe. «Mener du det?» «Ja.» sa legen. «Hvis alt fortsetter å være stabilt de neste dagene.» Tobias tok Williams hånd. «Hørte du det?» William nikket. Øynene ble blanke. «Jeg skal hjem.» Resten av dagen gikk med til nye undersøkelser. Blodprøver. EKG. Ultralyd av hjertet. William var sliten. Men håpet gjorde ham lettere. Ut på ettermiddagen kom hjertespesialisten tilbake. Denne gangen var smilet borte. Han satte seg ned uten å si noe. Tobias kjente magen knyte seg. «Hva er det?» Legen trakk pusten dypt. «Ultralyden viser at hjertet ditt fortsatt er svært ustabilt.» William stirret på ham. «Hva betyr det?» «Det betyr at det er for risikabelt å sende deg hjem ennå.» Stillheten som fulgte var tung. William senket hodet. Han sa ingenting. Etter noen sekunder rant den første tåren nedover kinnet. «Jeg trodde…» hvisket han. «…jeg skulle få komme hjem.» Tobias satte seg ved siden av ham. Han la armen forsiktig rundt skuldrene hans. «Vi kommer dit.» sa han rolig. «Ikke i dag.» «Men en dag.» William lente hodet mot skulderen hans. «Jeg er så sliten av å vente.» «Det vet jeg.» Tobias kysset ham forsiktig i håret. «Men jeg venter sammen med deg.» Den kvelden trillet Tobias William ut til vinduet. Solen var i ferd med å gå ned. Himmelen var farget i gull, lilla og dype blåtoner. William smilte svakt. «Den ligner på kvelden vi møttes.» Tobias nikket. «Og den minner meg om at solen alltid kommer tilbake.» Nede i sykehusparken sto den mørkkledde mannen. Han så opp mot vinduet. Da han fikk øye på William, la han hånden over hjertet. Så gjorde han noe han aldri hadde gjort før. Han smilte. Et ekte smil. Som om han var stolt. Før han langsomt forsvant mellom trærne. William så etter ham. «Tror du…»

sa han lavt. «…at han også håper jeg kommer hjem?» Tobias tok hånden hans. «Ja.» sa han. «Det tror jeg.» Men ingen av dem visste at den vanskeligste delen av reisen fortsatt ventet dem. Natten hadde vært urolig. William hadde sovet i korte perioder. Hver gang han våknet, måtte han sette seg opp for å få pusten. Tobias var våken hver eneste gang. Han holdt et glass vann klart. Rettet på puten. Holdt hånden hans. Uten et ord. Da morgenen kom, så William utmattet ut. De mørke ringene under øynene var blitt tydeligere. Selv smilet hans virket tungt. «Du sov nesten ikke.» sa Tobias. William ristet forsiktig på hodet. «Hver gang jeg sovner…» Han tok en pause. «…føles det som om kroppen glemmer å puste.» Tobias kjente en kald uro bre seg. Kort tid senere kom hjertespesialisten inn. Han så på William med bekymrede øyne. «Hvordan var natten?» William svarte ærlig. «Den verste siden jeg kom hit.» Legen nikket. «Det ser vi også på målingene.» Han studerte skjermen. Pulsen var høy. Selv om William bare satt stille. «Vi må gjøre noen nye undersøkelser.» sa legen. «Jeg tror hjertet ditt arbeider enda hardere enn tidligere.» William lukket øynene et øyeblikk. Han visste hva det betydde. Noen timer senere kom William tilbake fra undersøkelsene. Han var utslitt. Bare det å bli trillet gjennom sykehuskorridorene hadde tappet ham for krefter. Tobias satte seg ved siden av sengen. «Vil du hvile?» William nikket. «Bare litt.» Like før han sovnet, tok han hånden til Tobias. «Hvis jeg blir dårligere…» begynte han. Tobias avbrøt ham. «Det gjør du ikke.» William smilte svakt. «La meg snakke.» Han trakk pusten. «Hvis jeg blir dårligere…» «…må du love meg at du fortsatt skal håpe.» Tobias kjente tårene presse seg frem. «Jeg lover.» Selv om frykten i hjertet hans vokste for hver dag. Ut på ettermiddagen kom hjertespesialisten tilbake. Han satte seg rolig ved sengen. Denne gangen var stemmen mer alvorlig enn før. «William…» «Undersøkelsene viser at hjertesvikten har utviklet seg.» Rommet ble helt stille. «Vi ser at hjertet ditt blir fortere slitent.» «Og kroppen begynner å reagere på det.» William stirret ned i dynen. «Så det går feil vei.» Legen svarte ærlig. «Ja.» «Foreløpig gjør det dessverre det.» Tobias tok hånden hans. Ingen av dem sa noe. Ingen ord kunne gjøre dette lettere. Da kvelden kom, gikk Tobias ut i sykehusparken. Den mørkkledde mannen sto ved den gamle benken. Denne gangen snudde han seg før Tobias rakk å si noe. Han så rett på ham. Øynene var blanke. «Han kommer til å trenge deg mer enn noen gang.» sa mannen lavt. «Ikke mist håpet.» Før Tobias rakk å spørre hvem han var, gikk mannen rolig bort. Igjen. Bare fotsporene hans ble igjen i den smeltende snøen. Tobias ble stående alene. For første gang kjente han at også hans eget håp ble satt på en hard prøve. Regnet hadde erstattet snøen. Små dråper traff vindusruten i et jevnt tempo. William lå våken og lyttet. Han hadde alltid likt lyden av regn. Nå

minnet den ham om tiden som gikk. Tid han ikke visste hvor mye han hadde igjen. Tobias kom bort til sengen med en kopp te. «Du ser langt av sted.» William smilte svakt. «Jeg tenkte på alt vi fortsatt ikke har gjort.» «Vi har god tid.» sa Tobias bestemt. William svarte ikke. Han ønsket å tro ham. Døren åpnet seg. Hjertespesialisten kom inn med dagens prøvesvar. Han smilte høflig. Men øynene røpet at noe var galt. «Hvordan har natten vært?» spurte han. William trakk pusten forsiktig. «Jeg blir andpusten bare av å snakke.» Legen nikket. «Det stemmer med prøvene.» Han satte seg ned. «Hjertet ditt klarer ikke lenger å kompensere like godt som tidligere.» «Derfor blir du fortere sliten.» «Og kroppen bruker mer energi på helt enkle ting.» William så rolig på ham. «Så det blir verre.» Legen svarte ærlig. «Ja.» «Men vi fortsetter å kjempe.» «Hva kan dere gjøre?» spurte Tobias. «Vi øker noen av medisinene.» «Og vi følger ham enda tettere.» Legen tok en pause. «Men sykdommen utvikler seg.» Rommet ble stille. William lente hodet bakover. «Jeg begynner å kjenne det.» sa han lavt. «Før drømte jeg om å komme hjem.» Han så på Tobias. «Nå drømmer jeg bare om å klare å gå ut av dette rommet uten å bli utslitt.» Tobias tok hånden hans. «Da er det det målet vi kjemper for.» Om ettermiddagen prøvde William å gå noen meter i korridoren. Etter bare ti meter måtte han stoppe. Han lente seg tungt mot rullatoren. Pusten kom i korte støt. Fysioterapeuten så bekymret på ham. «Vi går tilbake.» William nikket. Denne gangen protesterte han ikke. Han visste at kroppen hadde sagt stopp. Tilbake på rommet satt han lenge uten å si et ord. Så så han på Tobias. «Jeg er redd for at kroppen min gir opp før jeg gjør det.» Tobias satte seg på sengekanten. Han tok begge hendene hans. «Da låner du styrken min.» William smilte gjennom tårene. «Og når din styrke tar slutt?» Tobias lente pannen mot hans. «Da finner vi ny styrke. Sammen.» Senere den kvelden gikk Tobias bort til vinduet. Den mørkkledde mannen sto som vanlig ved det gamle grantreet. Denne gangen tok han ikke hånden over hjertet. Han sto bare helt stille. Som om han delte smerten der inne. Etter en stund løftet han blikket mot Tobias. Han formet noen ord lydløst. Tobias kunne lese dem på leppene hans. “Ikke gi opp.” Så snudde mannen seg. Og forsvant inn i skumringen. Tobias ble stående lenge ved vinduet. Han hvisket de samme ordene ut i rommet. «Vi gir ikke opp.» William lukket øynene. Et svakt smil viste at han hadde hørt det. En svak vårsol brøt gjennom skyene og fylte sykehusrommet med et mykt, gyllent lys. William lå våken. Han så på lyset som traff veggen. «Jeg hadde nesten glemt hvor vakkert sollys kan være.» sa han stille. Tobias smilte. «Da skal vi passe på å legge merke til det hver gang det kommer.» Det banket forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn. Denne gangen virket han mindre alvorlig. Han hadde

journalen under armen og et forsiktig smil. «God morgen.» William svarte med et svakt nikk. «Hvordan har natten vært?» «Jeg sov litt bedre.» sa William. «Jeg våknet ikke like mange ganger.» Legen så på monitoren. «Det stemmer.» «Hjertet har vært roligere i natt.» Tobias kjente skuldrene senke seg. «Så medisinene virker?» «De ser ut til å hjelpe.» svarte legen. «Ikke nok til å gjøre hjertet friskt.» «Men nok til å gi det litt mer ro.» William pustet forsiktig ut. «Da har vi i det minste vunnet én liten kamp.» Legen smilte. «Ja.» «Og små seire betyr mye.» Senere på dagen fikk William sitte ute på balkongen utenfor avdelingen. Han hadde et varmt teppe rundt skuldrene. Tobias satte seg ved siden av ham. Ingen av dem sa noe på lenge. De bare lyttet. Til vinden. Til fuglene. Til livet. «Hør.» sa William plutselig. En svarttrost sang fra et tre i hagen. William lukket øynene. «Jeg trodde aldri en fugl kunne få meg til å gråte.» En tåre trillet nedover kinnet. Ikke av sorg. Men av takknemlighet. «Vet du hva jeg har lært?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «At livet ikke består av de store øyeblikkene.» Han smilte. «Det består av de små.» «En kopp kaffe.» «Et fuglesang.» «Hånden din i min.» Tobias tok hånden hans. «Da har vi fortsatt mange slike øyeblikk igjen.» William smilte. «Det håper jeg.» Da de kom tilbake til rommet, lå det en liten pose på nattbordet. Ingen av sykepleierne visste hvem som hadde lagt den der. Inni lå en liten trefigur. Et anker. Håndskåret. På baksiden sto det risset inn tre ord: “Hold fast håpet.” William holdt figuren lenge i hånden. «Han har vært her igjen.» sa Tobias lavt. William nikket. «En dag…» sa han. «…skal jeg takke ham.» Nede i sykehusparken sto den mørkkledde mannen ved det gamle grantreet. Han så opp mot vinduet. Da han så William holde ankeret i hånden, lukket han øynene. Et stille smil bredte seg over ansiktet hans. «Du trenger det mer enn jeg gjør.» hvisket han. Så snudde han seg. Og forsvant rolig mellom trærne. For første gang på lenge følte Tobias at mørket ikke var fullt så tungt. For midt i all sykdommen fantes det fortsatt noe som ingen kunne ta fra dem. Håpet. Morgenen begynte stille. William våknet før solen hadde rukket å stå opp. Rommet var mørkt. Bare det svake lyset fra hjertemonitoren kastet skygger over veggene. Han la hånden mot brystet. Det gjorde ikke vondt. Men hjertet føltes tungt. Som om hvert slag krevde mer enn det hadde gjort dagen før. Tobias åpnet øynene. Han så straks at noe var annerledes. «Hva er det?» spurte han lavt. William smilte svakt. «Jeg vet ikke.» Han så ned. «Jeg føler meg bare… tom.» Tobias satte seg ved sengekanten. «Kanskje kroppen bare er sliten.» William nikket. Men innerst inne visste han at det var noe mer. En time senere kom hjertespesialisten inn. Han hilste som vanlig. Men da han så William, ble smilet borte. «Du ser blekere ut i dag.» William trakk på skuldrene. «Jeg føler meg også svakere.» Legen lyttet lenge på hjertet. Deretter studerte han monitoren.

Han sa ingenting. «Er det noe galt?» spurte Tobias. Legen svarte rolig. «Jeg ønsker å ta noen nye prøver.» «Vi ser noen små forandringer som vi må undersøke nærmere.» Blodprøvene ble tatt. William ble trillet til en ny ultralydundersøkelse. Tobias ventet alene på rommet. For første gang på flere dager føltes stillheten tung. Han tok opp det lille ankeret fra nattbordet. Han holdt det i hånden. «Gi oss litt mer tid.» hvisket han. Et par timer senere kom William tilbake. Han så helt utslitt ut. Han sovnet nesten med én gang. Kort tid etter kom hjertespesialisten inn. Han satte seg ved siden av Tobias. «Jeg vil være ærlig.» begynte han. Tobias kjente hjertet hamre. «Undersøkelsene viser at hjertet hans arbeider enda hardere enn tidligere.» «Selv om han hviler.» Tobias lukket øynene. «Så det blir verre.» Legen nikket langsomt. «Ja.» «Vi ser en gradvis forverring.» «Hva gjør vi nå?» Stemmen til Tobias var lav. «Vi fortsetter behandlingen.» «Men vi må også begynne å planlegge for andre muligheter dersom medisinene ikke er nok.» Tobias så forvirret på ham. «Hvilke muligheter?» Legen svarte rolig. «Det er for tidlig å ta den samtalen i detalj.» «Men hjerteteamet vil følge ham svært tett de neste dagene.» Da legen hadde gått, våknet William langsomt. Han så på Tobias. Han trengte ikke å spørre. Han kunne lese svaret i ansiktet hans. «Det var ikke gode nyheter.» sa han stille. Tobias ristet sakte på hodet. Men han tok hånden hans og smilte tappert. «Ikke gode.» «Men heller ikke slutten.» William klemte hånden hans. «Da kjemper vi videre.» Utenfor sykehuset sto den mørkkledde mannen ved den gamle benken. Han så opp mot vinduet. Denne gangen tok han frem et gammelt fotografi fra innerlommen. Han så lenge på det. Så la han hånden over bildet. «Ikke ennå.» hvisket han. «Han må få vite sannheten først.» Han la bildet tilbake i lommen. Og forsvant stille inn mellom de høye furutrærne. Regnet hadde stoppet. En svak morgensol kastet lange striper av lys over gulvet på sykehusrommet. William satt våken i sengen. Han holdt det lille sølvanhenget formet som et anker mellom fingrene. Han lot tommelen gli over metallet. Det ga ham en merkelig ro. Tobias kom tilbake med to kopper kaffe. Han satte den ene fra seg på nattbordet. «Jeg vet du ikke kan drikke kaffe ennå.» sa han med et smil. «Men du kan lukte på den.» William lo svakt. Han lukket øynene og trakk inn duften. «Den lukter som hjemme.» Hvisket han. Det banket forsiktig på døren. Hjertespesialisten kom inn. Denne gangen var han alene. Han satte seg ned uten å åpne journalen. William og Tobias så på hverandre. De visste begge at dette kom til å bli en viktig samtale. «William.» begynte legen rolig. «Vi har fulgt utviklingen din nøye.» «Og vi ser at hjertet ditt fortsatt blir svakere.» William nikket stille. Han hadde kjent det selv. «Hva betyr det?» spurte Tobias. Legen foldet hendene. «Det betyr at vi må begynne å tenke lenger frem.»

«Vi kan ikke bare behandle dag for dag lenger.» William så rett på legen. «Si det som det er.» Legen møtte blikket hans. «Hvis utviklingen fortsetter, kan det bli nødvendig å vurdere mer avansert behandling.» Rommet ble stille. «Hva slags behandling?» spurte Tobias. Legen svarte rolig. «Det finnes flere muligheter.» «Mekanisk støtte til hjertet.» «Og i noen tilfeller…» Han tok en kort pause. «…kan en hjertetransplantasjon bli aktuelt.» Ordene traff rommet som et ekko. William ble helt stille. «Et nytt hjerte…» hvisket han. Legen nikket langsomt. «Jeg sier ikke at vi er der nå.» «Men jeg ønsker at dere skal være forberedt dersom den dagen kommer.» Tobias tok Williams hånd. Den var iskald. «Vi kommer oss gjennom dette.» sa han. William svarte ikke med en gang. Han så ned på ankeret i hånden. Så løftet han blikket. «Hvis det er det som må til for å få leve…» Stemmen var rolig. «…så kjemper jeg.» Legen smilte svakt. «Det er alt vi ber om.» Senere den ettermiddagen satt Tobias alene i sykehuskapellet. Han trengte noen minutter for seg selv. Han så opp mot det enkle trekorset. «Jeg ber ikke om mirakler.» hvisket han. «Bare litt mer tid.» Da han kom ut igjen, sto den mørkkledde mannen utenfor kapellet. Han sa ingenting. Han bare så på Tobias .Så tok han opp hånden. Mellom fingrene holdt han et gammelt fotografi. Han så på det et øyeblikk. Før han la det tilbake i innerlommen. Tobias rakk bare å se konturene av en liten gutt. Så var bildet borte igjen. Mannen møtte blikket hans. «Ikke mist håpet.» sa han lavt. «Det kommer til å bli viktigere enn noen gang.» Så snudde han seg. Og forsvant rolig mellom trærne. Tobias ble stående igjen. For første gang forsto han at den ukjente mannen ikke bare bar på en hemmelighet. Han bar på en fortid. En fortid som snart ville forandre alt. Det hadde gått over en måned siden julebordet. Kalenderen viste slutten av januar. Utenfor sykehuset var snøen nesten borte. Små grønne spirer presset seg opp mellom de våte steinene. Våren var på vei. Men inne på hjerteavdelingen føltes det fortsatt som om vinteren hadde slått rot. William våknet langsomt. Han forsøkte å sette seg opp. Allerede etter noen sekunder måtte han stoppe. Pusten ble tung. Han lukket øynene. Ventet. Først etter et halvt minutt klarte han å trekke pusten normalt igjen. Tobias hadde sett alt. Han sa ingenting. Men hjertet hans sank. «Det blir verre.» sa William stille. Det var ikke et spørsmål. Bare en erkjennelse. Tobias satte seg ved siden av ham. «Vi har fortsatt håp.» William smilte svakt. «Jeg vet.» «Men kroppen min forteller meg sannheten.» Litt senere kom hjertespesialisten inn. Han hilste rolig. Deretter lyttet han lenge på hjertet. Lengre enn vanlig. Til slutt så han opp. Ansiktet var alvorlig. «Hvordan føles det når du reiser deg?» spurte han. «Som om jeg har løpt flere kilometer.» svarte William. «Og når jeg ligger stille?» «Da er jeg bare sliten.» Legen nikket langsomt. «Vi må gjøre noen endringer.» sa han.

«Vi ønsker å starte med kontinuerlig medisin gjennom pumpe.» William så spørrende på ham. «Betyr det at tablettene ikke virker lenger?» «De virker.» svarte legen. «Men de er ikke sterke nok alene.» Tobias kjente en uro vokse. «Er dette vanlig?» Legen svarte ærlig. «Hos pasienter med alvorlig hjertesvikt kan vi komme til et punkt hvor vi trenger sterkere behandling.» «Vi er der nå.» En sykepleier kom inn med en liten infusjonspumpe. Hun koblet den forsiktig til venekateteret. William fulgte henne med blikket. «Enda en ledning.» sa han lavt. Sykepleieren smilte varmt. «Denne skal hjelpe hjertet ditt.» William nikket. «Da får vi bli venner.» Senere på dagen forsøkte William å lese. Han klarte bare noen få sider. Han ble sliten av å konsentrere seg. Han la boken fra seg. «Jeg savner å være meg.» hvisket han. Tobias tok hånden hans. «Du er fortsatt deg.» William så på ham. «Selv om kroppen min svikter?» «Ja.» Tobias smilte. «Den mannen jeg elsker sitter fortsatt rett foran meg.» William lukket øynene. En tåre gled stille nedover kinnet. Da kvelden kom, gikk Tobias ut i sykehusparken. Den gamle benken sto tom. Men den mørkkledde mannen sto noen meter unna. Han så opp mot sykehusvinduet. Denne gangen gikk Tobias bort til ham. «Blir han frisk?» spurte han lavt. Mannen svarte ikke med én gang. Han lukket øynene. Så så han på Tobias. «Noen kamper vinnes ikke fordi de er enkle.» sa han stille. «De vinnes fordi noen nekter å gi opp.» Han la hånden forsiktig på Tobias' skulder. «Fortsett å elske ham.» «Det er den sterkeste medisinen han har.» Så snudde han seg. Og forsvant igjen. Tobias ble stående alene. For første gang føltes ikke den ukjente mannens ord som et mysterium. De føltes som en sannhet. Regnet slo mot vinduet. Klokken var litt over to om natten. Hjerteavdelingen lå nesten helt stille.Bare de svake pipene fra monitorene kunne høres i korridoren. Tobias satt halvt sovende i stolen ved siden av William. Han hadde ikke sovet ordentlig på flere uker. Plutselig våknet han. Ikke av en alarm. Men av at William tok hardt tak i hånden hans. «Tobias…» Stemmen var svak. Nesten uhørlig. Tobias lente seg raskt frem. «Jeg er her.» William gispet etter luft. «Jeg… klarer… ikke…» Ordene ble avbrutt av tunge åndedrag. Monitoren begynte å pipe raskere. Pulsen steg. Samtidig falt oksygenmetningen. Tobias trykket umiddelbart på alarmknappen. «Hjelp!» Sekunder senere strømmet sykepleiere inn på rommet. Hjertespesialisten kom rett bak dem. Han tok ett blikk på monitoren. «Lungeødem.» sa han bestemt. «Han samler væske i lungene.» William kjempet desperat etter luft. Hvert åndedrag var en kamp. En oksygenmaske ble lagt over ansiktet hans. Medisinene ble gitt med en gang. En sykepleier holdt hånden hans. En annen justerte infusjonspumpen. Tobias sto helt stille. Han følte seg hjelpeløs. Etter flere lange minutter begynte pusten å roe seg litt. William åpnet øynene. De var fulle av frykt. «Jeg trodde…»

hvisket han. «…jeg skulle dø.» Tobias tok ansiktet hans mellom hendene. «Du er her.» Stemmen brast. «Du er fortsatt her.» Legen ba Tobias bli med ut i korridoren. Døren lukket seg. Hjertespesialisten så alvorlig på ham. «Dette var det alvorligste tilbakefallet siden infarktet.» Tobias kjente beina svikte. «Hva betyr det?» Legen svarte rolig. «Hjertet hans klarer ikke lenger å holde væsken unna lungene på egen hånd.» «Vi fikk kontroll denne gangen.» «Men sykdommen utvikler seg.» Han tok en lang pause. «Vi kommer til å sende henvisningen til Rikshospitalet i morgen.» Tobias stirret på ham. «For vurdering av hjertetranplantasjon?» Legen nikket. «Ja.» «Tiden er inne.» Tobias lente hodet mot veggen. Tårene rant. Ikke fordi håpet var borte. Men fordi kampen hadde blitt enda større. Da han kom tilbake til rommet, var William våken. Han så rett på Tobias. «Jeg hørte det.» sa han lavt. «Rikshospitalet.» Tobias satte seg ved sengen. Tok hånden hans. «Ja.» William lukket øynene et øyeblikk. Så åpnet han dem igjen. Det var ingen frykt i blikket. Bare en stille besluttsomhet. «Da reiser vi dit.»sa han. «Jeg har ikke tenkt å gi opp.» Ute i sykehusparken sto den mørkkledde mannen under det gamle grantreet. Han så opp mot vinduet. Da lyset på rommet ble tent igjen, lukket han øynene. En enslig tåre trillet nedover kinnet. «Endelig…» hvisket han. «Nå begynner veien mot sannheten.» Han snudde seg langsomt. Og forsvant inn i natten. Morgenen kom grå og stille. Regndråpene gled sakte nedover vinduet. Ingen sa mye. Ordene føltes unødvendige. Alle visste at denne dagen ville bli annerledes. William våknet tidlig. Han lå lenge og så opp i taket. «Jeg sov nesten ikke.» sa han lavt. Tobias tok hånden hans. «Jeg vet.» «Jeg hørte hvert eneste åndedrag.» William smilte svakt. «Du passer mer på meg enn sykepleierne.» «Det er jobben min.» svarte Tobias. Litt senere kom hjertespesialisten inn. Denne gangen hadde han med seg en bunke papirer. Han satte seg ved sengen. «Henvisningen til Rikshospitalet er sendt.» William nikket rolig. «Hvor lang tid tar det?» «Vi har bedt om en hastevurdering.» svarte legen. «På grunn av den raske forverringen.» «Så…» sa Tobias. «Det kan skje snart?» Legen nikket. «Ja.» «Hvis de mener William oppfyller kriteriene, kan han bli overført i løpet av få dager.» William stirret ut av vinduet. «Jeg hadde aldri trodd at jeg skulle håpe på å bli flyttet til et annet sykehus.» Han lo stille. Tobias lo med. «Livet overrasker oss visst.» Etter legevisitten kom Frida på besøk. Hun hadde med seg en liten bag. «Jeg tenkte dere kanskje trengte noen flere klær.» Hun så på William. «Og tannbørsten din.» William smilte. «Den hadde jeg faktisk glemt.» Frida satte seg ved sengen. Hun tok hånden hans. «Alle på kontoret spør etter deg hver eneste dag.» William så ned. «Hils dem…» Stemmen brast. «…og si at jeg savner dem.» Frida nikket. «Det skal jeg.» Da Frida hadde gått, ble rommet stille igjen. William tok opp det lille ankeret. Han

holdt det lenge. «Merkelig.» sa han. «Det føles som om dette gir meg styrke.» Tobias smilte. «Kanskje fordi det minner deg om at noen tror på deg.» William lukket hånden rundt ankeret. «Da skal jeg ikke skuffe dem.» Ut på ettermiddagen trillet Tobias William bort til vinduet. Nede ved den gamle benken sto den mørkkledde mannen. For første gang løftet han ikke hånden. Han bare sto der. Blikket var fylt av både sorg og håp. Etter noen sekunder tok han et skritt bakover. Så ett til. Til slutt snudde han seg. Men før han forsvant mellom trærne, hvisket han så lavt at bare vinden bar ordene: «Vi sees snart.» William hørte ham ikke. Men Tobias syntes et øyeblikk at vinden bar med seg stemmen. Han ble stående og se etter mannen. En merkelig ro senket seg over ham. For første gang siden julebordet følte han at de kanskje ikke kjempet denne kampen alene. To dager hadde gått siden henvisningen til Rikshospitalet ble sendt. Hver gang telefonen ringte på avdelingen, stoppet hjertet til Tobias. Kanskje var det beskjeden. Kanskje var ventetiden over. Men hver gang gjaldt det en annen pasient. Ventingen var blitt sin egen kamp. William lå halvt oppreist i sengen. Han sov mer enn før. Kroppen trengte hvile. Bare det å føre en samtale gjorde ham sliten. Likevel prøvde han å smile hver gang Tobias så på ham. «Du trenger ikke late som.» sa Tobias stille. William så opp. «Late som hva?» «At du har det bedre enn du har.» William senket blikket. «Jeg vil ikke at du skal være redd.» Tobias satte seg på sengekanten. Han tok hånden hans. «Jeg er redd.» sa han ærlig. «Hver eneste dag.» «Men det er ikke det sterkeste jeg føler.» William så spørrende på ham. «Hva er det da?» Tobias smilte gjennom tårene. «Kjærlighet.» «Den er større enn frykten.» William lukket øynene. En enslig tåre fant veien nedover kinnet. Ut på formiddagen kom hjertespesialisten inn. Han hadde en telefon i hånden. Ansiktet var alvorlig. «Jeg har snakket med Rikshospitalet.» Både Tobias og William rettet seg opp. «De ønsker å ta imot deg.» William holdt pusten. «Når?» «Så snart det er ledig plass.» Legen smilte svakt. «De vurderer saken din som svært alvorlig.» William lente hodet tilbake. Det var ikke den beskjeden han hadde håpet på. Men det var et skritt videre. «Så de tror fortsatt det finnes håp?» Legen nikket. «Ja.» «Ellers ville de ikke tatt saken videre.» Etter at legen hadde gått, ble rommet stille. William så ut av vinduet. «Jeg er redd.» sa han lavt. «For transplantasjonen?» spurte Tobias. William ristet sakte på hodet. «Nei.» Han så på Tobias. «Jeg er redd for å ikke få sjansen.» Tobias tok begge hendene hans. «Den sjansen skal vi kjempe for.» Senere på ettermiddagen gikk Tobias ut i sykehusparken. Den gamle benken sto tom. Men noen hadde lagt en ny hvit rose der. Ved siden av lå et lite kort. Det sto bare én setning: “Det finnes håp, selv når veien er lang.” Ingen navn. Ingen signatur. Tobias smilte. Han visste hvem det kom fra. Han tok med seg rosen

tilbake til rommet. William så lenge på den. «Han har ikke glemt oss.» hvisket han. Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Og det har ikke håpet heller.» Han satte den hvite rosen i et glass med vann på nattbordet. Ingen av dem visste hvor lang veien fortsatt var. Men for første gang på lenge ventet de ikke bare på dårlige nyheter. De ventet på en ny mulighet. Det var tidlig morgen. Regnet hadde gitt seg. En svak vårsol kastet et gyllent lys inn gjennom vinduet på rommet. William sov fortsatt. Han sov urolig. Pusten var tung. Men roligere enn natten før. Tobias satt ved vinduet med en kopp kaffe som for lengst var blitt kald. Han våget knapt å håpe. Klokken nærmet seg ni. Plutselig ringte telefonen på legekontoret. Sekretæren så overrasket opp. Hun reiste seg raskt. Noen minutter senere kom hjertespesialisten nesten løpende nedover korridoren. Han banket forsiktig på døren. «God morgen.» sa han. Stemmen var rolig. Men øynene avslørte at noe hadde skjedd. William åpnet øynene. «Er det…» Han klarte ikke å fullføre spørsmålet. Legen smilte svakt. «Rikshospitalet har ringt.» Rommet ble helt stille. «De ønsker å ta imot deg.» fortsatte han. «De vil starte en full transplantasjonsutredning.» Tobias grep hånden til William. Ingen av dem sa et ord. De bare så på hverandre. «Betyr det…» hvisket William. «…at jeg kan få et nytt hjerte?» Legen svarte ærlig. «Det betyr at de mener du kan være en aktuell kandidat.» «Det er mange undersøkelser som gjenstår.» «Men dette er et viktig skritt.» William lukket øynene. En tåre trillet nedover kinnet. «Det er første gangen på lenge…» sa han lavt. «…at fremtiden føles virkelig igjen.» Tobias bøyde seg frem. Han kysset William forsiktig på pannen. «Jeg sa jo at vi ikke skulle gi opp.» William smilte. «Nei.» «Du gjorde det.» Legen fortsatte. «Ambulansen kommer i morgen tidlig.» «Et spesialisert team skal følge deg til Rikshospitalet.» «Der begynner neste del av behandlingen.» William nikket. «Da er jeg klar.» Etter at legen hadde gått, ble rommet fylt av en stillhet som denne gangen ikke var tung. Den var fylt av håp. William tok opp det lille sølvanhenget. Han holdt det tett i hånden. «Kanskje…» sa han. «…det virkelig bringer lykke.» Tobias smilte. «Nei.» Han la hånden over Williams. «Det er ikke ankeret.» «Det er deg.» «Du har aldri sluttet å kjempe.» Senere samme ettermiddag gikk Tobias ut i sykehusparken én siste gang. Den gamle benken sto tom. Men den mørkkledde mannen ventet ved grantreet. Denne gangen gikk Tobias rett bort til ham. «Vi reiser til Rikshospitalet i morgen.» sa han. Mannen lukket øynene et øyeblikk. Et lettet smil bredte seg over ansiktet. «Det er godt.» sa han lavt. «Da er han ett skritt nærmere livet.» Tobias så på ham. «Hvem er du?» Mannen møtte blikket hans. Det virket som om han ville svare. Men i stedet sa han bare: «Si til William…» Han stoppet. «…at noen alltid har trodd på ham.» Han snudde seg rolig. For første gang fulgte ikke

Tobias etter. Han visste at den dagen ville komme da sannheten ble avslørt. Men ikke ennå. Ikke før tiden var inne. Morgenen kom tidligere enn vanlig. Klokken var litt over seks. Sykehuset var stille. Bare lyden av traller i korridoren fortalte at en ny dag hadde begynt. Dette var dagen. Dagen William skulle reise til Rikshospitalet. En sykepleier kom inn med et varmt smil. «God morgen.» «Ambulansen er ventet om omtrent en halvtime.» William nikket. Han kjente sommerfuglene i magen. Ikke av glede. Ikke av frykt. Men av usikkerhet. Dette var begynnelsen på noe ingen av dem kunne kontrollere. Tobias hjalp ham med å kle på seg. Det tok tid. William måtte hvile flere ganger. Bare det å kneppe igjen skjorten gjorde ham andpusten. Han lo svakt. «Før stresset jeg fordi jeg kom for sent til møter.» Han så ned på hendene sine. «Nå blir jeg sliten av knapper.» Tobias tok ansiktet hans mellom hendene. «Og likevel er du den sterkeste mannen jeg kjenner.» William smilte. «Det er bare fordi du ser meg med kjærlighet.» Kort tid senere banket det på døren. Frida kom inn. Bak henne sto flere av de ansatte. Alle hadde fått lov til å komme inn én etter én. Ingen hadde blomster. Ingen store gaver. Bare varme blikk. Frida gikk bort til William. Hun ga ham en forsiktig klem. «Kontoret venter på deg.» sa hun. «Ikke skynd deg.» William kjente tårene presse på. «Takk.» En av de ansatte la en liten konvolutt på nattbordet. «Den får du åpne senere.» William nikket. «Det skal jeg.» Noen minutter senere kom ambulansepersonellet inn. De hilste rolig. «Er du klar, William?» Han så bort på Tobias. Så tok han et dypt pust. «Ja.» «Nå er jeg klar.» De hjalp ham forsiktig over på båren. Da de trillet ham ut av rommet, snudde han seg. Han så lenge på døren. På vinduet. På stolen hvor Tobias hadde sovet så mange netter. «Takk.» hvisket han. «For at dere holdt meg i live.» Sykepleieren smilte. «Det var du som gjorde den tyngste jobben.» Ambulansen sto klar utenfor hovedinngangen. Regnet hadde stoppet. Skyene sprakk opp. Et svakt sollys traff sykehusfasaden. Idet båren ble trillet ut, så Tobias mot den gamle benken. Der sto den mørkkledde mannen. For aller siste gang. Han hadde hendene foldet foran seg. Da William fikk øye på ham, løftet mannen hånden rolig. William gjorde det samme. Ingen ord ble sagt. Men begge visste at dette var et farvel. Ambulansedørene ble lukket. Motoren startet. Tobias tok plass ved siden av William. Han grep hånden hans. «Neste stopp.» sa han med et forsiktig smil. «Et nytt håp.» William nikket. Han lukket øynene. «Og et nytt hjerte.» Ambulansen kjørte sakte ut fra sykehusområdet. Den mørkkledde mannen ble stående igjen. Han fulgte bilen med blikket til den forsvant. Så hvisket han stille: «Vi sees igjen, William.» «Denne gangen… når sannheten endelig kan fortelles.» Han snudde seg. Og gikk alene inn mellom de høye furutrærne. Ambulansen kjørte stille gjennom de våte gatene.

Regnet hadde gitt seg. En blek vintersol brøt gjennom skyene. William lå på båren og så ut gjennom sidevinduet. Han hadde ikke vært utenfor sykehuset på flere uker. Byen føltes fremmed. Som om livet hadde fortsatt uten ham. Tobias satt ved siden av. Han holdt hånden til William hele veien. Ingen av dem sa mye. Det var ikke nødvendig. Bare det å være sammen var nok. Etter nesten to timer svingte ambulansen inn foran Rikshospitalet. Den store bygningen reiste seg foran dem. William kjente hjertet slå raskere. «Så…» sa han lavt. «Da er vi her.» Tobias smilte forsiktig. Dørene ble åpnet. Et transplantasjonsteam sto klart og ventet. En sykepleier med navneskiltet Marianne smilte varmt. «Velkommen, William.» «Vi har ventet på deg.» Ordene ga ham en uventet trygghet. Han ble trillet inn på hjerteavdelingen. Alt virket større. Mer moderne. Men også roligere. På rommet ventet en overlege sammen med flere sykepleiere. «Hei, William.» sa overlegen. «Jeg heter Henrik Lund.» «Jeg leder transplantasjonsteamet.» Han håndhilste først på William. Deretter på Tobias. «Vi skal gjøre alt vi kan for deg.» William nikket. «Takk.» Stemmen var lav. Men bestemt. Overlegen satte seg ned. «De neste dagene blir travle.» «Vi skal ta mange undersøkelser.» «Blodprøver.» «Nye ultralyder.» «CT.» «Samtaler med psykolog og sosionom.» «Alt dette er en del av transplantasjonsutredningen.» William lyttet. «Og hvis alt ser bra ut?» Overlegen svarte rolig. «Da vurderer vi om du kan settes på ventelisten for et nytt hjerte.» Rommet ble stille. Tobias tok hånden hans. William så på ham. «Venteliste…» hvisket han. «Det høres rart ut.» «Ja.» sa Tobias. «Men det betyr at det finnes håp.» William nikket. «Det gjør det.» Senere samme kveld, etter at alle undersøkelsene var ferdige, sovnet William tidlig. Han var utslitt. Tobias gikk bort til vinduet. Han så utover sykehusområdet. Ingen benk. Ingen grantre. Ingen mørkkledd mann. For første gang på mange uker var han borte. Tobias kjente en merkelig tomhet. I samme øyeblikk, flere hundre meter unna, sto den mørkkledde mannen på en høyde med utsikt mot Rikshospitalet. Han hadde fulgt ambulansen hele veien. Nå så han lyset i vinduet til William. Et rolig smil bredte seg over ansiktet. «Du klarte det.» hvisket han. «Nå begynner den viktigste delen av reisen.» Han tok hånden ned i frakkelommen. Der lå det gamle fotografiet. Han så på det. Så hvisket han: «Snart, William.» «Snart skal du få vite hvem jeg er.» Han lukket hånden rundt bildet. Og forsvant stille inn i den kalde januarkvelden. Den første natten på Rikshospitalet hadde vært lang. William våknet flere ganger. Ikke fordi han hadde smerter. Men fordi alt var nytt. Nye lyder. Nye ansikter. Nye rutiner. Likevel var det én ting som var den samme. Tobias satt fortsatt ved siden av sengen. Da solen steg over Oslo, banket det på døren. Overlege Henrik Lund kom inn sammen med resten av

transplantasjonsteamet. Han smilte varmt. «God morgen, William.» William svarte med et svakt smil. «God morgen.» Overlegen satte seg ved sengen. «Vi har gått gjennom alle papirene fra sykehuset du kom fra.» Han tok en liten pause. «Og vi mener at du skal fullføre transplantasjonsutredningen.» William kjente hjertet banke. «Hva betyr det?» «Det betyr at vi ser en reell mulighet.» «Men vi må være helt sikre før vi setter deg på ventelisten.» Tobias tok hånden til William. Ingen av dem klarte å skjule håpet. Resten av dagen gikk med til undersøkelser. Blodprøver. Lungefunksjon. Nye bilder av hjertet. Samtaler med sykepleiere og psykolog. Alle møtte William med varme. Ingen lovet mirakler. Men alle lovet å gjøre sitt beste. Sent på ettermiddagen kom Henrik Lund tilbake. Han hadde et lite smil. «Du har vært gjennom mye i dag.» William lo svakt. «Mer enn nok.» Legen nikket. «Og du har klart det godt.» Han så på både William og Tobias. «I morgen samles transplantasjonsteamet.» «Da tar vi den endelige avgjørelsen om ventelisten.» Da legen hadde gått, ble rommet stille. William så ut av vinduet. Oslo lå badet i et svakt kveldsskjær. «Vet du…» sa han lavt. «For første gang på lenge er jeg mer spent enn redd.» Tobias smilte. «Det er et godt tegn.» William tok hånden hans. «Uansett hva som skjer…» «…takk for at du aldri slapp taket.» Tobias lente pannen mot hans. «Jeg kommer aldri til å slippe.» Samtidig sto den mørkkledde mannen utenfor Rikshospitalet. Denne gangen gikk han ikke bort. Han ble stående ved porten. Han tok frem det gamle fotografiet én siste gang. Forsiktig strøk han over bildet. Så la han det tilbake i lommen. «Snart.» hvisket han. «Snart er tiden inne.» Han snudde seg og gikk rolig bort. Denne gangen uten å se seg tilbake. For første gang siden historien begynte, var det ikke frykt i skrittene hans. Bare håp.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 15

Den første morgenen på Rikshospitalet føltes annerledes. Alt var nytt. Nye korridorer. Nye ansikter. Nye stemmer. Men én ting hadde ikke forandret seg. Da William åpnet øynene, satt Tobias fortsatt ved siden av sengen. Han hadde sovnet med hånden rundt Williams. William smilte svakt. «Du er fortsatt her.» Tobias åpnet øynene og smilte tilbake. «Hvor ellers skulle jeg vært?» Kort tid etter banket det på døren. Overlege Henrik Lund kom inn sammen med en sykepleier og en transplantasjonskoordinator. «God morgen, William.» sa overlegen. «I dag begynner utredningen for alvor.» William nikket. Han kjente nervøsiteten komme. «Hva skjer først?» Koordinatoren smilte varmt. «Vi skal ta én undersøkelse om gangen.» «Vi tar dette i ditt tempo.» Den første timen gikk med til blodprøver. Deretter fulgte nye EKG-undersøkelser. En fysioterapeut kom inn for å teste hvor mye William klarte å bevege seg. Han forsøkte å gå noen meter. Etter bare få skritt måtte han stoppe. Pusten ble tung. «Det holder.» sa fysioterapeuten rolig. «Du trenger ikke bevise noe.» William satte seg ned. «Jeg skulle ønske kroppen min forsto det.» Senere samme formiddag kom en sykepleier inn med en stor perm. Hun satte seg ved sengen. «Dette er informasjon om transplantasjon.» William så på den tykke permen. «Det er mye.» Sykepleieren nikket. «Ja.» «Men du trenger ikke lese alt i dag.» «Vi skal gå gjennom det sammen.» Hun forklarte hvordan ventelisten fungerte. Hvordan donorhjerter ble fordelt. Hvor viktig det var at kroppen var sterk nok til å tåle en transplantasjon. William lyttet stille. Ingen av spørsmålene hans handlet om operasjonen. Til slutt spurte han bare: «Hva hvis det ikke kommer et hjerte i tide?» Rommet ble helt stille. Sykepleieren svarte ærlig. «Det kan vi aldri love.» «Men derfor gjør vi alt vi kan for å holde deg så sterk som mulig mens du venter.» William nikket. Han visste at det var sannheten. Etter lunsj sovnet William av utmattelse. Tobias ble sittende ved vinduet. Han så utover sykehusområdet. Han savnet den gamle benken. Grantreet. Den mørkkledde mannen. Det føltes merkelig at han ikke var der. Likevel tok Tobias hånden ned i lommen. Der lå det lille sølvanhenget. Han smilte for seg selv. «Du er nok nærmere enn jeg tror.» hvisket han. Utenfor Rikshospitalet sto en mørkkledd skikkelse på den andre siden av veien. Han så opp mot vinduet der William hvilte. Han gikk ikke nærmere. Han bare sto der. Et stille smil bredte seg over ansiktet hans. «Du kom hit.» hvisket han. «Nå begynner den viktigste kampen.» Han snudde seg rolig. Og forsvant inn blant menneskene før noen la merke til ham. De neste dagene gikk i ett. Undersøkelser. Blodprøver. Legevisitter. Samtaler. William var utslitt. Likevel prøvde han å møte alle med et smil. Tobias gjorde det samme. Men bak smilet begynte han å rakne.

Overlege Henrik Lund la merke til det. Etter morgenvisitten ble han stående igjen med Tobias ute i korridoren. «Hvordan har du det?» spurte han. Tobias svarte automatisk. «Det går bra.» Legen så rolig på ham. «Nei.» «Jeg tror ikke det gjør det.» Ordene traff hardt. For første gang på flere uker klarte ikke Tobias å svare. «Du har vært ved siden av William nesten hver eneste dag.» fortsatte legen. «Du trenger også å hente krefter.» Tobias ristet på hodet. «Jeg kan ikke forlate ham.» «Du forlater ham ikke.» sa legen. «Du gir deg selv styrke til å kunne være her videre.» Da Tobias kom tilbake til rommet, fortalte han William om samtalen. William lyttet. Så tok han hånden hans. «Reis.» sa han stille. Tobias så overrasket på ham. «Hva?» «Reis hjem til mamma og pappa.» «Bare én kveld.» «Du trenger dem.» «Men hvis det skjer noe…» William smilte svakt. «Da ringer du.» «Og du er tilbake før jeg rekker å savne deg.» Tobias lo forsiktig. «Det tror jeg ikke på.» «Nei.» sa William. «Ikke jeg heller.» Begge lo. Den lille latteren gjorde avskjeden litt lettere. Senere samme ettermiddag satte Tobias seg i bilen. Veien hjem føltes lengre enn noen gang. Da han svingte inn på gårdsplassen, sto moren allerede i døren. Hun hadde sett bilen. Hun ventet ikke. Hun gikk rett bort til ham. «Å, Tobias…» sa hun stille. Hun trengte ikke si mer. Så snart hun la armene rundt ham, brast alt. Tobias begynte å gråte. Ikke stille. Ikke kontrollert. Men slik man gråter når sorgen har vært holdt tilbake altfor lenge. Moren holdt bare rundt ham. Hun sa ingenting. Hun lot ham gråte. Faren kom rolig ut på trappen. Han la hånden på skulderen til sønnen. «Kom inn.» sa han lavt. «Du trenger ikke være sterk her.» De satt lenge rundt kjøkkenbordet. Ingen hadde hastverk. Moren skjenket kaffe. Faren tente stearinlys. Stillheten var ikke tung. Den var trygg. Etter en stund begynte Tobias å fortelle. Om julebordet. Om ambulansen. Om nettene på sykehuset. Om frykten for å miste William. Stemmen brast flere ganger. Da han var ferdig, var det stille. Faren lente seg frem. «Vet du hva jeg ser?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «Jeg ser en mann som elsker noen så høyt at han har glemt å ta vare på seg selv.» Tobias senket blikket. Han visste at faren hadde rett. Moren tok hånden hans. «Du trenger ikke bære dette alene.» sa hun. «Du har oss.» Tobias tørket tårene. For første gang på mange uker kjente han skuldrene senke seg. Bare litt. Men nok til at han kunne puste ordentlig. Samtidig, flere mil unna, satt William alene på rommet sitt. Han holdt ankeret i hånden. Han så ut gjennom vinduet. Og tenkte på Tobias. «Hils mamma og pappa fra meg.» hvisket han. «Og si at de passer godt på gutten deres.» Han lukket øynene. Et lite smil viste at han visste Tobias var akkurat der han trengte å være. Tobias våknet tidlig hjemme hos foreldrene sine. For første gang på mange uker våknet han uten lyden av hjertemonitorer. Det føltes nesten feil. Han ble liggende og stirre opp i taket. Tankene var hos

William. Da han kom ned på kjøkkenet, sto moren allerede og laget frokost. Duften av nybakt brød fylte huset. Hun smilte varmt. «God morgen.» Tobias smilte tilbake. «God morgen.» Hun satte en kopp kaffe foran ham. «Du ser litt mer uthvilt ut.» Tobias tok en slurk. «Jeg sov nesten seks timer.» Moren smilte. «Det trengte du.» Faren kom inn med avisen under armen. Han satte seg rolig ved bordet. Ingen sa noe med det første. Stillheten var behagelig. Etter en stund la faren avisen fra seg. «Hvordan har William det egentlig?» Tobias så ned i kaffekoppen. «Legene gjør alt de kan.» «Men hjertet blir svakere.» Stemmen skalv. «Nå håper vi bare at han kommer på ventelisten.» Moren la hånden over hans. «Han er heldig som har deg.» Tobias ristet sakte på hodet. «Nei.» «Det er jeg som er heldig som har ham.» En tåre falt ned på bordplaten. Moren tørket den forsiktig bort med tommelen. Som da Tobias var liten. Etter frokosten gikk de en kort tur sammen. Luften var kjølig. Fuglene sang i trærne. Faren gikk stille ved siden av ham. Etter en stund sa han: «Da du var liten og falt av sykkelen, trodde du aldri at du kom til å sykle igjen.» Tobias smilte svakt. «Nei.» «Men du gjorde det.» Faren så på sønnen. «Noen ganger er håp ikke å vite at alt går bra.» «Håp er å fortsette, selv når man ikke vet hvordan det skal ende.» Tobias nikket langsomt. Han tok ordene med seg. Litt senere ringte telefonen. Displayet viste William. Tobias svarte med én gang. «Hei.» «Hei.» William hørtes sliten ut. Men stemmen var varm. «Hvordan går det hjemme?» Tobias smilte. «Mamma har passet på at jeg har spist altfor mye.» William lo lavt. «Det høres ut som henne.» «Og pappa har gitt meg livsråd.» «Det høres også ut som ham.» Begge lo. Det var en ro i samtalen de ikke hadde kjent på lenge. «Savner du meg?» spurte William ertende. Tobias smilte. «Hvert eneste sekund.» William ble stille. «Jeg savner deg også.» Et øyeblikk sa ingen noe. De bare lyttet til hverandres pust. «Kom tilbake i morgen.» sa William. «Jeg trenger deg.» «Jeg er der så snart du våkner.» svarte Tobias. «Det lover jeg.» Da samtalen var over, så Tobias ut over hagen. Han kjente en ny ro. Ikke fordi frykten var borte. Men fordi han hadde fått hente litt styrke. Styrke han visste at William kom til å trenge. Samtidig, på Rikshospitalet, banket det forsiktig på døren til Williams rom. William så opp. I døråpningen sto et eldre ektepar. Moren hans hadde tårer i øynene. Faren holdt hånden hennes. «Hei, gutten vår.» sa moren lavt. William kjente hjertet banke. «Mamma…» Hvisket han. «Pappa…» Han hadde ikke sett dem siden han ble overført til Rikshospitalet. Og i det øyeblikket forsto han at han ikke bare hadde Tobias ved sin side. Hele familien var kommet for å kjempe sammen med ham. William stirret mot døren. Et øyeblikk trodde han at han drømte. Moren sto der med tårer i øynene. Faren ved siden av henne, litt eldre enn sist han hadde sett ham. Begge så redde ut. Men mest av alt

så de lettet ut. «Mamma…» sa William lavt. Moren gikk raskt bort til sengen. Hun tok hånden hans forsiktig. Som om hun var redd for å gjøre ham vondt. «Å, William…» Stemmen brast. «Du er så tynn.» William smilte svakt. «Jeg vet.» Hun strøk hånden over kinnet hans. «Jeg skulle ønske jeg kunne ta dette fra deg.» Faren stilte seg på den andre siden av sengen. Han var en mann som sjelden viste følelsene sine. Men denne dagen klarte han ikke skjule dem. Øynene var blanke. Han tok sønnens hånd. «Jeg er stolt av deg.» sa han lavt. William så overrasket på ham. «For hva?» «For at du kjemper.» Faren svelget tungt. «Selv når du er redd.» Det ble stille. Ingen hadde hastverk med å fylle stillheten. William så fra moren til faren. «Jeg trodde ikke jeg skulle gjøre dere så bekymret.» Moren ristet bestemt på hodet. «Du trenger aldri å be om unnskyldning for å være syk.» Hun klemte hånden hans. «Du er sønnen vår.» «Og vi kommer til å være her.» Etter en stund satte de seg rundt sengen. De snakket om små ting. Om barndommen. Om sommerferier ved sjøen. Om den gamle hunden som alltid stjal grillpølser. For første gang på lenge lo William høyt. Den varme latteren fylte rommet. En sykepleier som gikk forbi, smilte stille. Det var godt å høre. Moren tok frem en liten eske fra vesken. «Jeg fant denne hjemme.» Hun åpnet lokket. Inni lå et gammelt armbånd. Et enkelt lærarmbånd med en liten sølvplate. «Du fikk det av bestefar da du fylte atten.» William tok det forsiktig opp. Han hadde helt glemt det. «Han sa alltid at dette skulle minne deg om at du aldri sto alene.» Moren smilte gjennom tårene. «Jeg tror han hadde rett.» William tok armbåndet rundt håndleddet. Ved siden av det lille ankeret. Han så på begge. To små symboler. To forskjellige historier. Utpå ettermiddagen banket det på døren. Tobias kom inn. Han hadde kjørt direkte fra foreldrene sine. William lyste opp med én gang. «Du kom.» Tobias gikk rett bort til sengen. Han kysset William forsiktig. «Jeg sa jo at jeg skulle være her når du våknet.» Moren til William smilte varmt. Hun reiste seg og ga Tobias en lang klem. «Takk.» sa hun lavt. «For at du aldri har forlatt ham.» Tobias ristet på hodet. «Det kommer jeg aldri til å gjøre.» Faren la hånden på skulderen hans. «Da kjemper vi alle sammen nå.» Tobias så rundt på dem. William. Moren. Faren. For første gang siden julebordet føltes det som om ingen bar kampen alene. Familien hadde samlet seg. Og det ga dem alle litt mer styrke til dagene som ventet. Den ettermiddagen ble rommet fylt av en varme William ikke hadde kjent på lenge. Moren satt på den ene siden av sengen. Faren på den andre. Tobias satt ved fotenden. Ingen hadde det travelt. Ingen så på klokken. For første gang siden sykdommen begynte, føltes rommet nesten som et hjem. William så rundt på dem. Han smilte. «Jeg tror aldri jeg har hatt så mange mennesker rundt sengen min.» Tobias lo. «Du pleier å være dårlig til å invitere folk

hjem.» William smilte ertende. «Dette var kanskje en litt voldsom måte å samle familien på.» Alle lo. Selv sykepleieren utenfor døren smilte da hun hørte latteren. Etter en stund reiste Williams far seg. Han gikk bort til vinduet. Han sto lenge uten å si noe. Så snudde han seg. «Tobias.» sa han rolig. «Kan jeg få snakke med deg et øyeblikk?» De gikk ut i korridoren. Faren ble stående med hendene i lommene. Han lette etter ordene. Til slutt så han på Tobias. «Jeg vet ikke om jeg noen gang har sagt dette.» Stemmen var lav. «Men takk.» Tobias så undrende på ham. «Du har båret sønnen vår gjennom den vanskeligste tiden i livet hans.» Han svelget tungt. «Det kommer jeg aldri til å glemme.». Tobias kjente øynene bli blanke. «Jeg elsker ham.» sa han. «Mer enn jeg klarer å forklare.» Williams far nikket. «Det ser vi.» Han la hånden på skulderen til Tobias. «Du er ikke bare kjæresten hans lenger.» «Du er familie.» Ordene traff Tobias rett i hjertet. Han klarte bare å nikke. Da de kom tilbake til rommet, satt Williams mor og holdt hånden hans. Hun strøk ham over håret, slik hun hadde gjort da han var liten. «Husker du da du fikk lungebetennelse som sjuåring?» spurte hun. William lo svakt. «Jeg husker at du nektet å dra hjem fra sykehuset.» Hun smilte gjennom tårene. «Og nå gjør Tobias akkurat det samme.» William så bort på Tobias. «Da har han lært av den beste.» Moren lo. «Det håper jeg.» Senere på kvelden måtte foreldrene til William dra tilbake til hotellet. Moren bøyde seg ned og kysset sønnen på pannen. «Vi kommer tilbake tidlig i morgen.» sa hun. «Det lover vi.» Faren tok hånden hans. «Og husk én ting.» William så opp. «Du kjemper ikke alene.» «Aldri.» William nikket. «Jeg vet.» Da døren lukket seg, ble rommet stille igjen. Tobias satte seg ved sengen. «Hvordan har du det?» William tenkte seg om. «Sliten.» Han smilte. «Men på en god måte.» Han så på Tobias. «I dag føltes det som om sykdommen mistet litt av makten sin.» Tobias klemte hånden hans. «Hvorfor det?» William så mot døren foreldrene nettopp hadde gått ut gjennom. «Fordi kjærlighet fylte rommet mer enn frykten gjorde.» Utenfor Rikshospitalet sto den mørkkledde mannen et øyeblikk og så opp mot vinduet. Da han så familien samlet rundt William, smilte han stille. «Slik skal det være.» hvisket han. «Ingen skal kjempe alene.» Han snudde seg og gikk rolig videre. Men denne gangen virket skrittene hans lettere enn før. Den neste morgenen våknet William til lyden av fugler utenfor vinduet. Han ble liggende stille. Brystet føltes tungt. Men ikke like tungt som dagen før. Han snudde hodet. Tobias sov fortsatt i stolen ved siden av sengen. Denne gangen med et teppe over seg. Williams mor måtte ha lagt det over ham før hun dro kvelden før. William smilte. «Du passer på alle…» hvisket han. Noen minutter senere våknet Tobias. Han gned seg i øynene. «God morgen.» William smilte. «God morgen.» «Hvordan har du sovet?» William trakk på skuldrene. «Litt

bedre.» «Og du?» Tobias lo. «Jeg tror stolen og ryggen min har begynt å bli venner.» William lo lavt. «Det tviler jeg på.» Det banket forsiktig på døren. Overlege Henrik Lund kom inn sammen med transplantasjonskoordinatoren. «God morgen.» Han gikk bort til sengen. «I dag skal vi fortsette utredningen.» William nikket. «Hva står på planen?» «Flere blodprøver.» «En ny samtale med fysioterapeuten.» «Og en ernæringsfysiolog som skal hjelpe deg med å få mer energi.» William smilte svakt. «Jeg visste ikke at det skulle være så mange mennesker involvert.» Legen svarte rolig. «Når vi vurderer en hjertetransplantasjon, ser vi på hele mennesket.» Etter lunsj kom fysioterapeuten. «Vi prøver en liten tur.» sa hun. William reiste seg forsiktig. Tobias gikk ved siden av ham. Denne gangen klarte han nesten tjue meter før han måtte stoppe. Han lente seg mot rullatoren. Pusten var tung. «Beklager…» sa han. Fysioterapeuten ristet bestemt på hodet. «Du skal aldri be om unnskyldning for kroppen din.» «I dag klarte du tjue meter.» «Det er tjue meter mer enn om du hadde blitt liggende.» William smilte forsiktig. «Da får vi være fornøyde med tjue.» Tilbake på rommet ventet Williams foreldre. Moren hadde med seg en liten pose. «Se hva jeg fant hjemme.» Hun tok opp et gammelt fotoalbum. William lo overrasket. «Du tok med hele barndommen min.» «Bare litt av den.» sa hun og blunket. De bladde gjennom bildene sammen. Et bilde viste William som seksåring med en altfor stor redningsvest. Et annet viste ham på sykkel med plaster på begge knær. Alle lo da faren fortalte hvordan William hadde vært overbevist om at han kunne fly. «Jeg hoppet fra garasjetaket.» sa William. «Med et dynetrekk som kappe.» Tobias lo så tårene trillet. «Det forklarer ganske mye.» William smilte bredt. Det var lenge siden latteren hadde kommet så naturlig. Da kvelden kom og foreldrene hadde gått tilbake til hotellet, ble William liggende og se på fotoalbumet. «Jeg har hatt et godt liv.» sa han stille. Tobias tok hånden hans. «Og det er ikke ferdig ennå.» William så på ham. Denne gangen smilte han uten sorg. «Nei.» «Det er det ikke.» Han lukket albumet forsiktig. «Jeg har fortsatt flere sider igjen å fylle.» Tobias klemte hånden hans. «Og jeg skal være med og skrive hver eneste en.» Utenfor sykehusvinduet skinte kveldssolen gjennom skyene. For første gang på lenge føltes fremtiden ikke bare som noe de håpet på. Den føltes som noe de fortsatt kunne nå. Morgenen startet rolig. William hadde sovet bedre enn på lenge. Ikke fordi hjertet var blitt sterkere. Men fordi han følte seg trygg. Da han åpnet øynene, satt Tobias ved vinduet og leste i den tykke permen om hjertetransplantasjon. Han løftet blikket og smilte. «God morgen, sovetryne.» William lo lavt. «Jeg tror det er første gang noen har kalt meg det på flere uker.» Frokosten kom. Denne gangen klarte William å spise nesten hele skiven. Tobias smilte bredt. «Det der er ny rekord.»

William lente seg tilbake. «Ikke si det til fysioterapeuten.» «Da får jeg sikkert gå femti meter i dag.» Begge lo. Den lette humoren gjorde det litt enklere å puste. Senere på formiddagen kom en sykepleier inn. «William, det er noen som gjerne vil hilse på deg.» Inn gjennom døren kom en mann i slutten av førtiårene. Han gikk langsomt og hadde et langt arr midt på brystet. Han smilte varmt. «Hei.» «Jeg heter Erik.» William hilste forsiktig. «Hyggelig å møte deg.» Erik satte seg ned. «Jeg fikk et nytt hjerte for seks år siden.» William rettet seg opp. «Virkelig?» Erik nikket. «Jeg lå akkurat der du ligger nå.» Han smilte. «Jeg trodde livet mitt var over.» William lyttet. Hvert eneste ord betydde noe. «Var du redd?» spurte han. Erik lo stille. «Livredd.» «Men mest redd for at håpet skulle forsvinne.» Han så på William. «Det gjorde det ikke.» Han fortalte om ventetiden. Om telefonen som kom midt på natten. Om operasjonen. Om den lange rehabiliteringen. «Det er ingen enkel vei.» sa han. «Men det er en vei.» William kjente øynene bli blanke. «Takk.» hvisket han. «Jeg trengte å høre det.» Da Erik hadde gått, satt William lenge og tenkte. «For første gang møtte jeg noen som faktisk vet hvordan dette føles.» sa han. Tobias nikket. «Og han kom ut på den andre siden.» William smilte. «Det gir håp.» Om ettermiddagen kom foreldrene til William tilbake. De hadde med seg en liten innrammet tegning. «Husker du denne?» spurte moren. William begynte å le. Det var en tegning han hadde laget som åtteåring. Midt på arket sto det skrevet med skjeve bokstaver: “Familien min passer alltid på meg.” William ble stille. Han så fra tegningen til foreldrene sine. Så til Tobias. «Den hadde visst rett.» sa han lavt. Moren tok hånden hans. «Vi kommer til å være her.» Faren nikket. «Hver eneste dag.» Tobias smilte. «Og hvis dere trenger en pause, tar jeg over.» Williams far så på Tobias. «Det er det fine.» sa han. «Ingen av oss trenger å bære dette alene.» Da kvelden kom, gikk Tobias bort til vinduet. Utenfor Rikshospitalet sto den mørkkledde mannen igjen. Denne gangen holdt han ikke fotografiet. Han så bare opp mot rommet. Så løftet han hånden. Tobias løftet sin tilbake. Et lite nikk ble utvekslet. Ingen ord. Men Tobias kjente at den ukjente mannen ikke lenger føltes som et mysterium. Han føltes som en stille beskytter. En som ventet på det rette øyeblikket. Og det øyeblikket nærmet seg sakte. Morgenen begynte med en uvanlig stillhet. Ingen undersøkelser var planlagt før lunsj. William satt ved vinduet med en kopp te. Han så ut over sykehusområdet. Våren var sakte på vei. Små knopper hadde begynt å vise seg på trærne. «Det er rart.» sa han lavt. «For noen måneder siden hadde jeg aldri lagt merke til dette.» Tobias smilte. «Nå legger du merke til alt.» William nikket. «Fordi jeg vet hvor verdifull en vanlig dag er.» Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn sammen med transplantasjonskoordinatoren. Begge hadde alvorlige, men

varme ansikter. William kjente pulsen stige. «Er alt i orden?» spurte han. Legen satte seg ned. «Ja.» sa han rolig. «Vi har hatt møte med hele transplantasjonsteamet.» Rommet ble helt stille. «William…» fortsatte han. «Vi har gått gjennom alle prøvene dine.» «Og vi er enige om at du oppfyller kriteriene.» William holdt pusten. Tobias tok hånden hans. «Fra og med i dag…» sa overlegen med et lite smil. «…er du offisielt satt på ventelisten for hjertetranplantasjon.» Ingen sa noe. William stirret bare på legen. Som om han ikke helt forsto ordene. «Mener du…» hvisket han. «…at jeg faktisk kan få et nytt hjerte?» Overlegen nikket. «Ja.» «Når et hjerte som passer deg blir tilgjengelig.» Tårene fylte øynene til William. Han lente hodet bakover. «Jeg trodde aldri jeg skulle bli så glad for å havne på en venteliste.» Alle lo stille. Legen smilte. «Det skjønner jeg.» Tobias klarte ikke holde tårene tilbake. Han omfavnet William forsiktig. «Du klarte det.» hvisket han. William lukket øynene. «Nei.» sa han. «Vi klarte det.» Litt senere kom foreldrene til William inn. Overlegen ga dem den samme beskjeden. Moren begynte å gråte av lettelse. Hun tok sønnen i hånden. «Dette er håpet vi har ventet på.» Faren la hånden på skulderen til William. «Nå fortsetter vi å kjempe.» William nikket. «Ja.» Etter at legene hadde gått, ble rommet fylt av en helt annen stemning. Ingen visste hvor lenge ventetiden ville vare. Det kunne bli dager. Det kunne bli måneder. Men nå hadde de et mål. Et håp. Senere samme kveld gikk Tobias ned til sykehusets lille hage. Han trengte litt frisk luft. Ved den gamle steinmuren sto den mørkkledde mannen. Han hadde tydeligvis ventet. «Han er på ventelisten.» sa Tobias. Mannen lukket øynene. Et stille smil bredte seg over ansiktet. «Da begynner den virkelige ventetiden.» sa han lavt. Tobias nikket. «Hvem er du?» Mannen så lenge på ham. Denne gangen svarte han ikke med en gåte. Han sa bare: «Når tiden er inne…» «…skal William få vite alt.» Han snudde seg rolig. Men før han gikk, la han til: «Hils ham og si at han aldri har vært alene.» Tobias ble stående og se etter ham. Han visste at den dagen sannheten kom, ville den forandre alt. Men akkurat nå betydde bare én ting noe. William hadde fått en sjanse til. Den første dagen på ventelisten føltes annerledes. Ingenting hadde forandret seg. Likevel var alt annerledes. William hadde fortsatt ledninger festet til brystet. Infusjonspumpen gikk stille ved siden av sengen. Han ble fortsatt andpusten bare av å reise seg. Men nå hadde han fått noe han ikke hadde hatt på lenge. Et håp. Tidlig om morgenen kom en sykepleier inn. Hun smilte varmt. «God morgen, William.» «Hvordan føles det å være på ventelisten?» William tenkte seg om. «Som å stå på en togstasjon.» Hun så spørrende på ham. «Man vet at toget kommer.» «Man vet bare ikke når.» Sykepleieren smilte. «Det var en fin måte å si det på.» Litt senere kom transplantasjonskoordinatoren inn. Hun satte seg ved

sengen. «Det er noen ting vi må snakke om.» William nikket. Hun forklarte hvordan ventelisten fungerte. At telefonen kunne ringe når som helst. Midt på natten. På en søndag. På julaften. Det fantes ingen klokke for håp. Bare beredskap. «Når telefonen kommer…» sa hun rolig. «…må du være klar til å reise med en gang.» William så alvorlig på henne. «Da skal jeg være klar.» Etter møtet ble William sittende stille. Han holdt ankeret mellom fingrene. «Tenk om telefonen aldri ringer.» sa han lavt. Tobias satte seg ved siden av ham. «Da tenker vi ikke på det i dag.» William så opp. «Hva tenker vi på da?» Tobias smilte. «At du er her.» «At jeg kan holde hånden din.» «At vi har fått en ny sjanse.» William nikket. «Én dag om gangen.» Ut på ettermiddagen kom foreldrene til William tilbake. Moren hadde med seg en liten plante. «Jeg spurte sykepleierne.» sa hun. «Denne tåler å stå inne.» William lo. «Alle gir meg planter.» Tobias smilte. «Det er vel et tegn på at de forventer at du skal være her en stund.» William svarte med et skjevt smil. «Da får jeg passe godt på den.» Senere satte faren seg alene ved siden av sønnen. «Kan jeg spørre deg om noe?» William nikket. «Er du sint?» William ble overrasket. «Sint?» Faren så ned. «På livet.» «På oss.» «På alt som har skjedd.» William tenkte lenge før han svarte. «Nei.» «Jeg er lei meg.» «Jeg er redd.» «Men jeg er ikke sint.» Han tok farens hånd. «Det er ingen sin skyld at hjertet mitt ble sykt.» Faren klemte hånden hans. Begge ble sittende i stillhet. Den sa mer enn ordene kunne. Da kvelden falt på, gikk Tobias bort til vinduet. Den mørkkledde mannen sto på den andre siden av gaten. Denne gangen tok han frem det gamle fotografiet igjen. Han så lenge på det. Så løftet han blikket mot William. Han smilte svakt. Deretter la han fotografiet tilbake i lommen. For første gang vinket han. William, som tilfeldigvis så ut av vinduet, løftet hånden tilbake. «Han er der igjen.» sa han. Tobias smilte. «Ja.» «Og jeg tror han venter på den samme telefonen som vi gjør.» Langt der ute nikket den mørkkledde mannen stille. Som om han hadde hørt ordene. Det hadde gått fem dager siden William ble satt på ventelisten. Telefonen hadde ikke ringt. Likevel våknet både William og Tobias hver morgen med den samme tanken. *Kanskje i dag.* William satt ved vinduet. Den lille planten moren hadde tatt med, sto på nattbordet. Den hadde fått et par nye, lysegrønne blader. William smilte. «Se.» sa han. «Den vokser.» Tobias gikk bort. «Det gjør den.» William så lenge på planten. «Den minner meg om at selv små ting fortsetter.» Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han hilste som vanlig. «God morgen.» Han satte seg ned ved sengen. «Hvordan har natten vært?» William trakk pusten rolig. «Ingen smerter.» «Bare veldig sliten.» Legen nikket. «Det er omtrent slik vi forventer.» Han så gjennom dagens prøvesvar. «Verdiene dine er stabile.» Tobias pustet lettet ut. «Så det har

ikke blitt verre?» «Nei.» sa legen. «Og akkurat nå er det en liten seier.» William smilte. «Jeg begynner å forstå at små seire er store seire.» Etter legevisitten kom en sykepleier inn. «I dag har vi en liten overraskelse.» William så spørrende på henne. Hun trillet inn et lite bord. På det sto kaffe til Tobias. Te til William. Og nystekte kanelboller. «Vi tenkte dere trengte en pause fra sykehusmaten.» William lo. «Dere kommer til å skjemme oss bort.» Sykepleieren smilte. «Det er lov av og til.» Litt senere kom foreldrene til William. Moren satte seg ved sengen. Hun så på sønnen. «Vet du hva jeg ønsker meg mest?» William ristet på hodet. «Å få se deg gå inn døren hjemme igjen.» William tok hånden hennes. «Det ønsker jeg meg også.» Faren smilte forsiktig. «Da har vi et felles mål.» Ut på ettermiddagen gikk Tobias en tur gjennom sykehuskorridorene. Han trengte å strekke på beina. Da han kom tilbake, fant han William sovende. Moren satt ved sengen og strøk ham forsiktig over håret. Hun så opp på Tobias. «Han ser så fredelig ut når han sover.» Tobias nikket. «Da slipper han å kjempe en liten stund.» Begge ble sittende i stillhet. Ingen ville vekke ham. Da kvelden nærmet seg, våknet William. Han så på Tobias. «Kom hit.» Tobias satte seg ved siden av ham. William tok hånden hans. «Lov meg én ting.» «Hva da?» «Mens vi venter…» Han smilte svakt. «…må vi ikke glemme å leve.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» «Vi skal le.» «Vi skal håpe.». «Og vi skal planlegge alt vi skal gjøre når du blir frisk nok.» William smilte. «Da begynner vi i morgen.» Langt borte, utenfor Rikshospitalet, sto den mørkkledde mannen igjen. Han så opp mot vinduet. Lyset på rommet var fortsatt tent. Han la hånden over hjertet. «Ventetiden er den tyngste delen.» hvisket han. «Men noen ganger er det også der de sterkeste menneskene blir skapt.» Han ble stående en stund. Så gikk han rolig videre inn i den stille vårkvelden. En uke hadde gått siden William ble satt på ventelisten. Telefonen hadde fortsatt ikke ringt. Likevel hadde noe forandret seg. William hadde sluttet å telle dagene. Han begynte i stedet å samle på de gode øyeblikkene. Den morgenen satt han ved vinduet med en bok i fanget. Han leste bare noen få sider om gangen. Konsentrasjonen forsvant fort. Men han ga ikke opp. «Jeg er kommet til side trettifem.» sa han stolt. Tobias lo. «Da er du snart halvveis.» William så ertende på ham. «Halvveis?» «Du har aldri vært god i matematikk.» Begge lo. Den lette stemningen fylte rommet. Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han hadde dagens prøvesvar. «God morgen.» «Hvordan føler du deg?» William tenkte seg om. «Sliten.» «Men ikke verre.» Legen smilte. «Det er faktisk gode nyheter.» Han la journalen på bordet. «Verdiene dine har vært stabile hele uken.» Tobias pustet lettet ut. «Så vi holder sykdommen i sjakk?» Legen nikket. «Foreløpig gjør vi det.» «Det betyr at kroppen din fortsatt holder ut

mens vi venter.» William lukket øynene et øyeblikk. «Da får hjertet mitt holde ut litt til.» Legen la hånden forsiktig på skulderen hans. «Det er akkurat det vi håper.» Senere samme formiddag kom foreldrene til William. Denne gangen hadde de med seg en liten pose fra favorittbakeriet hans. «Vi spurte sykepleierne først.» sa moren og smilte. «Du får bare en liten bit.» William lo. «Jeg føler meg som et barn igjen.» Faren lo. «Det gjør vi alle når foreldrene våre passer på oss.» Mens William hvilte etter lunsj, gikk Tobias og Williams far en tur i sykehusets hage. De gikk lenge uten å si noe. Til slutt brøt faren stillheten. «Hvordan har foreldrene dine det?» Tobias smilte svakt. «De er bekymret.» «Men de prøver å være sterke for min skyld.» Williams far nikket. «Akkurat som vi prøver å være sterke for William.» Han stoppet opp. «Vet du…» «Jeg er glad du dro hjem til dem.» Tobias så overrasket på ham. «Hvorfor det?» «Fordi ingen klarer dette alene.» De ble stående og se mot sykehusbygningen. «Du elsker sønnen vår.» sa faren rolig. «Det er det viktigste.» Tobias kjente en klump i halsen. «Jeg kommer aldri til å slutte.» Williams far la armen rundt skuldrene hans. «Det vet jeg.» Da de kom tilbake til rommet, var William våken. Han smilte da han så dem komme inn sammen. «Dere ser ut som om dere har løst verdensproblemer.» Tobias lo. «Nei.» «Bare våre egne.» William smilte. «Det holder.» Den kvelden sto den mørkkledde mannen igjen utenfor Rikshospitalet. Han hadde ikke lenger det samme tunge uttrykket. Han så opp mot rommet. Der kunne han skimte William le sammen med Tobias og foreldrene sine. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Latter.» hvisket han. «Den er sterkere enn frykten.» Han tok hånden ned i lommen og kjente på det gamle fotografiet. «Snart.» sa han lavt. «Veldig snart.» Så forsvant han stille inn i skumringen. Det hadde gått ti dager siden William kom på ventelisten. Livet hadde fått en ny rytme. Morgenprøver. Legevisitt. Små turer i korridoren. Hvile. Venting. Mest av alt venting. William satt ved vinduet. Han så på menneskene utenfor sykehuset. Noen gikk raskt. Andre trillet barnevogner. En liten gutt lo høyt da han jaget en due. William smilte. «Det er rart.» sa han. Tobias så opp. «Hva da?» «At verden fortsetter.» Han tok en liten pause. «Det er egentlig fint.» Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. «God morgen.» Han satte seg ved sengen. «Prøvene dine ser fortsatt stabile ut.» William pustet lettet ut. «Så vi fortsetter å vente.» Legen nikket. «Ja.» «Og akkurat nå er det det beste vi kan gjøre.» Etter legevisitten ringte Tobias til foreldrene sine. Han gikk ut i den stille korridoren. Moren svarte nesten med én gang. «Hei, gutten min.» Bare stemmen hennes fikk skuldrene hans til å senke seg. «Hei, mamma.» «Hvordan går det med William?» spurte hun. «Omtrent som i går.» svarte Tobias. «Stabil.» «Men veldig sliten.» Moren var stille et øyeblikk. «Og hvordan går det med deg?»

Tobias lente hodet mot veggen. «Bedre.» «Jeg tror besøket hjemme gjorde meg godt.» Faren tok telefonen. «Du høres sterkere ut.» sa han. Tobias smilte. «Jeg føler meg litt sterkere også.» Faren svarte rolig. «Husk at du alltid har et hjem å komme til.» «Og at vi alltid er bare en telefon unna.» Tobias kjente en varme spre seg. «Takk, pappa.» Da han kom tilbake til rommet, satt William og snakket med foreldrene sine. Moren fortalte en historie fra da William var fire år gammel. Hvordan han hadde insistert på å redde en skadet måke. «Du brukte hele dagen på å passe på den.» lo hun. «Og da den fløy av gårde, gråt du av glede.» William smilte. «Jeg husker den.» Faren lo. «Du har alltid hatt et stort hjerte.» Ordene fikk alle til å bli stille et øyeblikk. William så ned. «Ironisk nok…» sa han med et skjevt smil. «…er det akkurat det som skaper problemer nå.» Tobias tok hånden hans. «Nei.» sa han bestemt. «Hjertet ditt har aldri vært problemet.» «Det har bare blitt sykt.» «Den du er, har aldri forandret seg.» William så på ham med blanke øyne. «Takk.» Før foreldrene dro den kvelden, tok moren fram en liten notatbok. Hun la den på nattbordet. «Dette var dagboken din fra ungdomsskolen.» William lo høyt. «Nei! Den må du ta med hjem.» Hun ristet bestemt på hodet. «Nei.» «Når dagene blir tunge, kan du skrive i den igjen.» «En dag skal du lese alt dette hjemme.» William strøk hånden over den slitte forsiden. Så nikket han. «Det skal jeg.» Sent den kvelden sto den mørkkledde mannen ved sykehusets inngang. Han så opp mot rommet. Så tok han fram det gamle fotografiet igjen. Denne gangen kysset han det forsiktig før han la det tilbake i lommen. «Hold ut litt til.» hvisket han. «Telefonen kommer.» Han snudde seg rolig. Og forsvant inn i mørket. Neste morgen våknet William tidligere enn vanlig. Rommet var stille. Tobias sov fortsatt i stolen ved siden av sengen. Morgensolen snek seg inn mellom gardinene. På nattbordet lå den gamle dagboken moren hadde gitt ham. William tok den forsiktig opp. Omslaget var slitt. Han kunne se de små ripene han selv hadde laget som tenåring. Han smilte. «Du har jammen overlevd mye.» hvisket han. Han bladde forsiktig gjennom de gamle sidene. Noen var fulle av ungdommelige drømmer. Andre av frustrasjon over skole og eksamener. Plutselig stoppet han. På en side sto det skrevet med litt skjev håndskrift: *"En dag håper jeg at jeg finner noen som elsker meg for den jeg er."* William ble sittende helt stille. En tåre trillet nedover kinnet. Tobias våknet og så bort på ham. «Hva leser du?» William smilte. «Meg selv.» Han rakte dagboken bort. «Les denne.» Tobias leste den korte teksten. Så så han opp. «Du fant den personen.» sa han lavt. William nikket. «Ja.» «Jeg gjorde det.» Tobias satte seg på sengekanten. «Vet du hva som står i resten av historien?» William ristet på hodet. «Nei.» Tobias smilte. «Da får vi skrive resten sammen.» William tok

hånden hans. «Det er den fineste planen jeg har hørt.» Litt senere kom overlege Henrik Lund inn. Han hilste som vanlig. «God morgen.» Han så på William. «Du ser litt lettere til sinns ut i dag.» William smilte. «Jeg har vært på besøk hos seksten år gamle William.» Legen lo. «Og hvordan hadde han det?» «Han hadde mange drømmer.» «Og han ga aldri opp.» Legen gikk gjennom dagens prøver. «Alt er fortsatt stabilt.» sa han. «Det er gode nyheter.» William pustet rolig ut. «Da fortsetter vi å vente.» «Ja.» sa legen. «Og mens vi venter, fortsetter vi å bygge deg så sterk som mulig.» Om ettermiddagen kom foreldrene til William. Moren fikk øye på dagboken. «Du fant den.» William nikket. «Jeg tror du gjorde rett i å ta den med.» Hun smilte varmt. «Noen ganger trenger vi å bli minnet på hvem vi alltid har vært.» Faren satte seg ved siden av Tobias. «Hvordan går det med foreldrene dine?» spurte han. Tobias smilte. «De ringer hver dag.» «Mamma spør alltid om jeg har spist.» William lo. «Det høres kjent ut.» Moren smilte. «Mødre slutter aldri å være mødre.» Alle lo. Det var en varm latter. En latter som fikk sykehusrommet til å føles litt mindre. Da kvelden kom, skrev William i dagboken for første gang på mange år. Han skrev:

"I dag er jeg redd. Hjertet mitt er sykt, og jeg vet ikke hvor lenge jeg må vente. Men jeg er ikke alene. Tobias er her. Mamma og pappa er her. Og et sted der ute finnes det fortsatt håp. Det er nok til at jeg fortsetter å kjempe."

Han lukket boken forsiktig. Tobias kysset ham på pannen. «En dag skal vi lese det der hjemme.» William smilte. «Ja.» «Det skal vi.» Utenfor Rikshospitalet sto den mørkkledde mannen i skumringen. Han så opp mot vinduet. Han kunne skimte William skrive. Et stille smil bredte seg over ansiktet hans. «Fortsett å skrive.» hvisket han. «Historien din er ikke ferdig ennå.» Han snudde seg langsomt. Og forsvant inn i den kjølige kveldsluften. Morgenen startet med en overraskelse. William våknet før vekkerlydene på avdelingen. Han satte seg forsiktig opp i sengen. Til sin egen overraskelse ble han ikke like svimmel som de siste dagene. Han ble sittende et øyeblikk. Pusten var tung. Men den fant raskere rytmen igjen. Tobias åpnet øynene. «Du er allerede våken?» William smilte. «Jeg ville prøve å sitte opp litt.» Tobias studerte ham nøye. «Hvordan føles det?» William trakk pusten dypt. «Ikke bra.» Han lo lavt. «Men litt mindre dårlig.» Tobias lo. «Da teller vi det som en seier.» Kort tid etter kom fysioterapeuten inn. «God morgen.» Hun smilte da hun så William sitte oppe. «Skal vi prøve en liten tur i dag også?» William nikket. «Ja.» Med rullatoren foran seg og Tobias ved siden av, reiste William seg. Han tok ett skritt. Så ett til. Deretter fem. Ti. Femten. Denne gangen stoppet

han først etter nesten tretti meter. Han lente seg tungt mot rullatoren. Pusten var rask. Men han smilte. «Tretti.» sa han mellom åndedragene. «Jeg klarte tretti.» Fysioterapeuten smilte bredt. «Det gjorde du.» «Og du gjorde det uten å gi opp.» Tilbake på rommet fikk William hvile. Overlege Henrik Lund kom inn litt senere. Han hadde fått rapporten. «Jeg hørte du slo din egen rekord.» William smilte beskjedent. «Bare litt.» Legen nikket. «Små fremskritt er viktige.» «De forteller oss at kroppen din fortsatt kjemper.» Utpå ettermiddagen kom foreldrene til William. Moren hadde bakt boller hjemme og fått godkjent av sykepleierne at William kunne få en liten bit. «Bare en liten.» sa hun strengt. William lo. «Du høres ut som legen.» Faren smilte. «Hun har alltid vært sjefen hjemme.» Alle lo. Mens de satt og snakket, ringte Tobias' telefon. Det var moren hans. Han gikk ut i korridoren og svarte. «Hei, mamma.» «Hei, gutten min.» Stemmen hennes var varm. «Hvordan går det i dag?» Tobias smilte. «William gikk nesten tretti meter.» «Å, Tobias…» sa hun rørt. «Det må ha gjort godt å se.» Han nikket, selv om hun ikke kunne se det. «Det gjorde det.» «Og hvordan går det med deg?» spurte hun. Tobias tenkte seg om. «Jeg savner dere.» «Men jeg har det bedre enn for noen uker siden.» Moren svarte rolig: «Det er lov å kjenne på begge deler.» «Du kan være sliten og håpefull samtidig.» Tobias smilte. «Det tror jeg du har rett i.» Da han kom tilbake til rommet, satt William og foreldrene og bladde i fotoalbumet igjen. De lo av et bilde der William som liten hadde kledd seg ut som superhelt. «Du var overbevist om at du kunne redde alle.» sa faren. William smilte. «Nå håper jeg bare at noen kan redde meg.» Det ble stille. Så tok Tobias hånden hans. «Det er akkurat det legene prøver å gjøre.» William så rundt på dem. På Tobias. På mamma. På pappa. Han smilte. «Og jeg tror faktisk at jeg har verdens beste lag rundt meg.» Ingen svarte. De bare smilte. For noen ganger var kjærligheten sterkere enn alle ordene. Kvelden senket seg rolig over Rikshospitalet. Det svake lyset fra byen glitret utenfor vinduet. På rommet var det stille. William satt i lenestolen ved vinduet med et pledd over beina. Han var sliten etter dagens gåtur. Men smilet var fortsatt der. Tobias kom bort med to kopper. En kopp te til William. En kopp kaffe til seg selv. Han satte seg ved siden av ham. «Vet du hva jeg har tenkt på?» spurte Tobias. William smilte. «At jeg skylder deg mange kaffekopper når dette er over?» Tobias lo. «Det også.» «Men mest på den første turen vi skal ta når du kommer hjem.» William lente hodet bakover. «Hvor skal vi?» «Til sjøen.» svarte Tobias uten å nøle. «Vi skal sitte på svaberget.» «Drikke kaffe.» «Og ikke gjøre noen ting.» William lukket øynene. «Det høres perfekt ut.» Det banket forsiktig på døren. Williams foreldre kom inn. Moren hadde med seg en liten pose. «Vi fant noe hjemme.» Hun tok forsiktig opp et gammelt foto.

Det viste William og Tobias på en fjelltur noen år tidligere. Begge var røde i kinnene. Begge lo. «Det bildet elsker jeg »sa William. Tobias tok det opp. «Jeg husker den dagen.» «Du insisterte på å gå den lengste stien.» William lo. «Og du klagde hele veien.» «Det gjorde jeg ikke.» «Jo.» «Nei.» Foreldrene lo. Det var godt å høre dem erte hverandre igjen. Etter en stund ble samtalen mer alvorlig. Williams mor så på Tobias. «Vi har tenkt mye på deg.» sa hun. «Du har nesten bodd på sykehus siden dette startet.» Tobias nikket stille. «Jeg kunne ikke vært noe annet sted.» Hun tok hånden hans. «Det vet vi.» «Men vi vil at du skal vite én ting.» Han så opp. «Du er sønnen vår også nå.» Ordene kom enkelt. Men de betydde alt. Tobias klarte ikke å svare med en gang. Øynene fyltes med tårer. «Takk.» var alt han fikk frem. Williams far reiste seg. Han gikk bort til Tobias. Så ga han ham en lang klem. «Du trenger aldri å stå alene.» sa han. «Vi er familie.» William så på dem. Han tørket en tåre fra kinnet. «Det var akkurat dette jeg ønsket meg.» sa han lavt. «At menneskene jeg elsker mest, skulle elske hverandre også.» Senere på kvelden dro foreldrene tilbake til hotellet. Rommet ble stille igjen. William så på Tobias. «Vet du hva jeg tror?» «Hva da?» «Hvis kjærlighet kunne helbrede et hjerte…» Han smilte. «…så hadde jeg vært helt frisk nå.» Tobias lente seg frem og kysset ham forsiktig. «Da får vi fylle hjertet ditt med så mye kjærlighet som mulig mens vi venter.» William nikket. «Det er en god plan.» Langt utenfor sykehuset sto den mørkkledde mannen ved den gamle steintrappen. Han så lyset i rommet deres. Han smilte stille. «Han har fått en familie som bærer ham.» hvisket han. «Nå er han sterkere enn han selv forstår.» Han tok opp det gamle fotografiet én gang til. Denne gangen strøk han tommelen forsiktig over ansiktet til den lille gutten på bildet. «Snart.» sa han lavt. «Snart er tiden inne.» Han la fotografiet tilbake i lommen. Og forsvant rolig inn i natten. Det hadde gått nesten to uker siden William kom til Rikshospitalet. Dagene hadde begynt å ligne på hverandre. Undersøkelser. Medisiner. Små turer i korridoren. Hvile. Og venting. Alltid venting. Likevel hadde én ting forandret seg. William hadde begynt å smile oftere. Den morgenen satt han og skrev i dagboken. Tobias leste en bok ved vinduet. Rommet var stille. Fredelig. William la pennen fra seg. «Jeg skrev noe.» sa han. «Vil du høre?» Tobias lukket boken. «Alltid.» William leste høyt.

"Jeg vet ikke når telefonen ringer. Jeg vet ikke hvordan morgendagen blir. Men jeg vet at jeg ikke er alene. Og noen ganger er det nok til å holde frykten litt på avstand."

Tobias kjente en klump i halsen. «Den dagboken kommer til å bety mye en dag.» William smilte. «Kanskje.» Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han virket fornøyd.

«Jeg har sett rapporten fra fysioterapeuten.» William så spørrende på ham. «Ja?» «Vi prøver noe nytt i dag.» En halvtime senere sto William igjen med rullatoren. Denne gangen gikk Tobias på den ene siden. Fysioterapeuten på den andre. De gikk sakte gjennom korridoren. Ti meter. Tjue. Tretti. Førti. William stoppet. Han lente seg tungt mot rullatoren. Pusten var rask. Men denne gangen smilte han bredt. «Førti.» sa han. «Jeg klarte førti.» Fysioterapeuten klappet forsiktig. «Du blir ikke sterkere fordi hjertet er friskere.» «Du blir sterkere fordi du aldri gir opp.» Da de kom tilbake til rommet, ventet foreldrene til William. Moren reiste seg med en gang. «Hvordan gikk det?» Tobias smilte. «Han slo rekorden sin igjen.» Moren tørket en tåre. «Du gjør oss så stolte.» William lo. «Av å gå førti meter?» Faren svarte rolig. «Nei.» «Av måten du møter hver eneste dag på.» Etter lunsj satte Tobias og Williams far seg i sykehusets kafé. De satt lenge med hver sin kaffekopp. Til slutt sa faren: «Jeg har lagt merke til én ting.» Tobias så opp. «Hva da?» «Når du er i rommet, puster William roligere.» Tobias ble stille. «Tror du det?» Faren nikket. «Ja.» «Du gir ham trygghet.» Tobias så ned. «Han gjør det samme for meg.» De ble sittende i stillhet. To menn, bundet sammen av kjærligheten til den samme personen. Senere på kvelden ringte Tobias til foreldrene sine. «Hei, mamma.» «Hei, gutten min.» «William gikk førti meter i dag.» Det ble stille i den andre enden. Så hørte han moren le gjennom tårene. «Det er fantastisk.» Faren tok telefonen. «Hils ham og si at vi heier på ham.» Tobias smilte. «Det skal jeg.» Da mørket senket seg, sto den mørkkledde mannen igjen utenfor Rikshospitalet. Han så opp mot vinduet. Der kunne han skimte William le sammen med Tobias. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Hver dag han kjemper…» hvisket han. «…er en dag nærmere det livet han fortjener.» Han la hånden over brystet. Så snudde han seg rolig. For første gang virket det ikke som om han bar sorgen alene. Håpet hadde begynt å følge ham også. Det hadde vært flere gode dager på rad. William hadde gått litt lenger. Han hadde spist litt mer. Han hadde ledd oftere. Alle visste at sykdommen fortsatt var alvorlig. Likevel hadde håpet fått litt mer plass. Den morgenen våknet William med en tung følelse i kroppen. Han forsøkte å sette seg opp. Et stikk av smerte skjøt gjennom brystet. Han lente seg tilbake mot puten. Pusten kom raskere enn vanlig. Tobias merket det med én gang. «William?» William tvang frem et smil. «Det går bra.» Men Tobias så at det ikke gjorde det. En sykepleier kom inn med morgenmedisinene. Hun la straks merke til at William var blekere. «Jeg henter legen.» sa hun rolig. Kort tid etter kom overlege Henrik Lund inn. Han lyttet lenge på hjertet. Studerte monitoren. Deretter så han på William. «Har du hatt mer tungpust i natt?» William nikket. «Ja.» «Og jeg er mye trøttere.» Legen svarte ærlig. «Vi ser det også på målingene.» Det ble

tatt nye blodprøver. William ble sendt til en ny ultralydundersøkelse. Ventetiden på svar føltes uendelig. Tobias satt ved siden av sengen hele tiden. Han slapp aldri hånden hans. Da overlegen kom tilbake, satte han seg rolig ned. «Det er ingen akutt forverring.» sa han. Tobias pustet lettet ut. «Men…» fortsatte legen. «Hjertet ditt arbeider hardere igjen.» William lukket øynene. «Så det går opp og ned.» «Ja.» svarte legen. «Slik er dessverre ofte ventetiden.» Etter at legen hadde gått, ble William stille. Han stirret ut av vinduet. «Jeg trodde jeg var på vei til å bli sterkere.» sa han lavt. Tobias satte seg tett inntil ham. «Det er du.» «Selv om kroppen har en dårlig dag.» William ristet forsiktig på hodet. «Det er vanskelig å tro på.» Litt senere kom foreldrene hans inn. Moren så med én gang at noe var annerledes. Hun satte seg ved sengen. «Ikke en god dag?» William smilte svakt. «Bare en tung dag.» Hun tok hånden hans. «Da låner du litt styrke av oss.» Faren nikket. «Det er derfor vi er her.» Om kvelden hadde William sovnet. Tobias gikk ut i sykehusets hage for å trekke frisk luft. Der sto den mørkkledde mannen. Han så alvorlig ut. «Han hadde en vanskelig dag.» sa Tobias. Mannen nikket langsomt. «Veien mot håpet går sjelden rett frem.» Tobias så ned. «Jeg er redd hver gang det blir verre.» Mannen la en hånd på skulderen hans. «Det betyr bare at du elsker ham.» Han tok hånden bort igjen. «Men husk…» «Selv den lengste natten får en morgen.» Tobias ble stående og se etter ham da han forsvant. Ordene ga ingen garantier. Men de ga ham styrke nok til å gå tilbake til William. William hadde sovet urolig. Flere ganger våknet han fordi hjertet slo hardt i brystet. Hver gang var Tobias der. Han rettet på puten. Ga ham litt vann. Holdt hånden hans til pusten roet seg. Da morgenen kom, var William blek. Han orket knapt frokosten. Selv teen ble stående urørt. Tobias så bekymret på ham. «Du trenger ikke presse deg.» William smilte svakt. «Jeg vet.» «Men jeg savner å føle meg normal.» Litt senere kom overlege Henrik Lund inn. Han lyttet på hjertet. Studerte prøvene. Deretter så han opp. «Jeg tror kroppen din trenger en roligere dag.» William nikket. «Det tror jeg også.» «Ingen trening i dag.» sa legen. «Bare hvile.» Da legen hadde gått, lente William hodet mot puten. «Jeg føler at jeg skuffer alle.» sa han stille. Tobias ristet bestemt på hodet. «Du skuffer ingen.» «Det eneste du skal gjøre, er å holde ut.» William så på ham. «Er det nok?» «Ja.» sa Tobias. «Det er mer enn nok.» Utpå formiddagen kom Williams foreldre inn. Moren satte seg ved sengen. Hun tok hånden hans. «Hvordan er formen i dag?» «Ikke så god.» innrømmet William. Hun smilte varmt. «Da blir vi her.» Ingen prøvde å muntre ham opp. Ingen sa at alt kom til å gå bra. De var der bare. Og noen ganger var det den største trøsten. Etter lunsj gikk Tobias en tur gjennom korridoren. Han kjente at han trengte noen minutter alene. Ved et stort vindu ble han stående og se ut.

En eldre sykepleier kom bort. «Du er Tobias, ikke sant?» Han nikket. «Jeg har sett deg her hver dag.» Hun smilte vennlig. «William er heldig.» Tobias så ned. «Jeg føler ofte at jeg ikke gjør nok.» Sykepleieren ristet på hodet. «Du undervurderer hvor mye det betyr at du er her.» «Medisiner hjelper kroppen.» «Kjærlighet hjelper mennesket.» Ordene ble værende hos Tobias. Da han kom tilbake til rommet, sov William. Moren satt og strikket i en stol ved vinduet. Faren leste i en bok. Rommet var helt stille. Ingen sa noe. De lot William hvile. Etter en stund åpnet William øynene. Han så rundt seg. «Dere er her alle sammen.» sa han lavt. Tobias smilte. «Hvor ellers skulle vi vært?» William kjente øynene bli blanke. «Jeg trodde sykdom kom til å ta alt fra meg.» Han så på familien sin. «Men den har gitt meg noe også.» «Hva da?» spurte moren. William smilte. «Tid.» «Tid til å forstå hvor heldig jeg er.» Ingen svarte. De bare tok hverandre i hendene. Senere samme kveld sto den mørkkledde mannen utenfor Rikshospitalet. Han så opp mot vinduet. Han kunne skimte fire mennesker som satt tett sammen rundt én seng. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Det er dette som holder et hjerte levende.» hvisket han. «Ikke bare blod…» «…men kjærlighet.» Han ble stående en stund i den kjølige kveldsluften. Så snudde han seg langsomt. I det han gikk, la han hånden mot innerlommen, der det gamle fotografiet fortsatt lå. «Snart, William.» «Snart skal du få vite hvorfor jeg aldri har forlatt deg.» Regnet trommet stille mot vinduet. William hadde sovet nesten hele formiddagen. Kroppen trengte hvile. Selv pusten virket sliten. Da han våknet, satt Tobias fortsatt ved sengen. Han hadde dagboken i fanget. Men han leste ikke. Han bare satt der. «Du har ikke flyttet deg.» sa William lavt. Tobias smilte. «Jo.» «Jeg hentet kaffe.» William lo svakt. «Da har du hatt en travel dag.» Begge smilte. Den lille humoren gjorde rommet litt lysere. Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han satte seg rolig ved sengen. «Hvordan føler du deg i dag?» William tenkte seg om. «Jeg føler meg litt bedre enn i går.» Legen nikket. «Det ser vi også.» Han bladde i journalen. «Prøvene dine er stabile igjen.» Tobias pustet lettet ut. «Så dette var bare en dårlig dag?» «Ja.» svarte legen. «Og slike dager må vi regne med.» William lente hodet tilbake. «Da får vi ta én dag om gangen.» Legen smilte. «Det er den beste planen akkurat nå.» Etter legevisitten kom en sykepleier inn med en liten konvolutt. «Denne kom til resepsjonen tidligere i dag.» sa hun. «Det sto bare navnet ditt på den.» William så på Tobias. Begge tenkte det samme. Han åpnet konvolutten. Inni lå et lite kort. Med den samme vakre håndskriften som før.

"Det sterkeste hjertet er ikke alltid det som slår hardest. Noen ganger er det hjertet som aldri slutter å elske."

Ingen signatur. Bare ordene. William smilte. «Han følger fortsatt med.» sa han lavt. Tobias nikket. «Ja.» «Og han vil at du skal fortsette å håpe.» Litt senere kom Williams foreldre inn. Moren så kortet på nattbordet. «Er det fra den ukjente mannen igjen?» William nikket. «Ja.» Faren leste ordene stille. Så så han på sønnen. «Den som skriver dette…» sa han. «…kjenner deg bedre enn vi tror.» William ble sittende og tenke. For første gang begynte også han å lure. Hvem var denne mannen egentlig? Om ettermiddagen gikk Tobias ned i sykehuskapellet. Han tente et lite lys. Ikke fordi han hadde gitt opp. Men fordi han trengte et sted hvor han kunne være stille. Han satte seg på den bakerste benken. Lukket øynene. «Gi oss litt mer tid.» hvisket han. «Det er alt jeg ber om.» Han satt lenge uten å si mer. Da han reiste seg for å gå, følte han seg litt lettere. Ikke fordi sorgen var borte. Men fordi han ikke lenger bar den alene. Da Tobias kom tilbake til rommet, lå William og sov. Moren satt ved sengen med hånden rundt sønnens. Faren sto ved vinduet. Ingen sa noe. Stillheten var fylt av kjærlighet. Og midt i stillheten pep hjertemonitoren rolig. Én lyd. Ett hjerteslag om gangen. Én dag nærmere telefonen de alle ventet på. Morgensolen fylte rommet med et varmt lys. Det var en sjelden stille dag. Ingen hasteundersøkelser. Ingen alarmer. Bare den jevne lyden fra hjertemonitoren. William lå våken og lyttet. «Det er rart.» sa han. Tobias så opp fra avisen. «Hva da?» «At en pipelyd kan bli så trygg.» Tobias smilte. «Den forteller oss at hjertet ditt fortsatt kjemper.» William nikket. «Da får den gjerne pipe litt til.» Litt senere kom overlege Henrik Lund inn. Han hadde et forsiktig smil. «God morgen.» Han gikk bort til sengen. «Hvordan føles kroppen i dag?» William tenkte seg om. «Sliten.» «Men rolig.» Legen nikket. «Det er akkurat slik vi ønsker at den skal være.» Han så på prøvesvarene. «Verdiene dine er stabile også i dag.» Tobias smilte lettet. «To gode dager på rad.» «Ja.» sa legen. «Og det gir kroppen litt pusterom.» Etter legevisitten kom fysioterapeuten inn. «Hva sier du til en liten tur?» William smilte. «Bare hvis Tobias lover å ikke konkurrere.» Tobias lo. «Jeg taper uansett.» De gikk sakte nedover korridoren. William brukte rullatoren. Tobias gikk ved siden av. Etter omtrent førti meter stoppet William. Han pustet tungt. Men denne gangen smilte han. «Jeg klarte det igjen.» Fysioterapeuten nikket. «Og uten å bli dårligere etterpå.» William kjente stolthet. Ikke fordi han hadde gått langt. Men fordi kroppen fortsatt svarte. Tilbake på rommet ventet foreldrene hans. Moren hadde med seg en liten termos. «Hjemmelaget kakao.» sa hun. William lo. «Har du fått lov av

sykepleierne?» Hun nikket. «En liten kopp.» William tok en forsiktig slurk. Han lukket øynene. «Den smaker som barndom.» Moren smilte. «Det var meningen.» Om ettermiddagen foreslo Tobias noe. «Hva om vi spiller kort?» William lo. «Du vet at jeg alltid vinner.» Faren til William smilte. «Det gjør han faktisk.» De satte seg rundt det lille bordet. Et enkelt kortspill ble til en time med latter. William vant. Akkurat som han hadde lovet. «Hva sa jeg?» sa han med et stort smil. Tobias ristet på hodet. «Jeg kommer aldri til å høre slutten på dette.» Da kvelden kom, hadde foreldrene reist tilbake til hotellet. Rommet var stille igjen. William så på Tobias. «Vet du hva jeg tenkte på i dag?» «Nei.» «Jeg glemte sykdommen i nesten en time.» Tobias smilte varmt. «Det er kanskje den største seieren av dem alle.» William nikket. «Ja.» «For en liten stund fikk jeg bare være William.» Utenfor Rikshospitalet sto den mørkkledde mannen ved porten. Han så opp mot rommet. Han kunne høre svak latter gjennom et åpent vindu. Et smil bredte seg over ansiktet hans. «Fortsett å le.» hvisket han. «Det vil du få bruk for.» Så snudde han seg. Men før han gikk, tok han opp mobiltelefonen. Han så på et gammelt telefonnummer som lå lagret. Fingeren hvilte over navnet. Han ringte ikke. Ikke ennå. «Snart.» sa han lavt. «Men ikke i kveld.» Han la telefonen tilbake i lommen. Og forsvant rolig inn i mørket.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 16

Natten hadde vært stille. Ingen telefon hadde ringt. Ingen sykepleier hadde kommet løpende inn. Bare den jevne lyden fra hjertemonitoren fylte rommet. William åpnet øynene langsomt. Han trengte noen sekunder før han husket hvor han var. Rikshospitalet. Ventelisten. Ventingen. Tobias sov fortsatt i stolen ved siden av sengen. Den åpne boken lå i fanget hans. Brillene hadde glidd litt ned på nesen. William smilte for seg selv. Selv i søvne passet Tobias på ham. Forsiktig strakte han hånden ut. Han rørte ved fingrene hans. Tobias våknet med en gang. «God morgen.» sa han med et søvnig smil. William smilte tilbake. «God morgen.» «Har du sovet?» spurte William. Tobias lo lavt. «Litt.» «Mer enn i natt.» William ristet svakt på hodet. «Du må begynne å sove ordentlig.» «Det skal jeg.» sa Tobias. «Når du kommer hjem.» William så lenge på ham. Så smilte han. «Da har du en avtale.» Kort tid senere banket det på døren. Overlege Henrik Lund kom inn sammen med en sykepleier. Han hilste rolig. «God morgen, William.» «Hvordan kjennes kroppen i dag?» William svarte ærlig. «Jeg blir fortere sliten.» «Men jeg har ikke mer smerter.» Legen nikket. «Det stemmer godt med prøvene.» Han satte seg ned. «Hjertet ditt er fortsatt stabilt.» Tobias pustet lettet ut. Men legen fortsatte. «Stabilt betyr ikke friskt.» «Det betyr at vi fortsatt har tid.» Ordene ble hengende i rommet. Tid. Det var det eneste de ønsket seg. Litt mer tid. Etter legevisitten kom fysioterapeuten inn. «Skal vi prøve en liten tur?» William smilte. «Vi kan prøve.» Han reiste seg langsomt. Denne gangen gikk han bare tjue meter. Så måtte han stoppe. Pusten var tung. Han lente hodet mot rullatoren. «Ikke i dag.» sa han stille. Fysioterapeuten la en hånd på skulderen hans. «Og det er helt greit.» Tilbake på rommet ventet foreldrene hans. Moren reiste seg straks. Hun kunne se at sønnen var mer sliten enn dagen før. Hun sa ingenting. Hun gikk bare bort og ga ham en forsiktig klem. William lukket øynene. «Det er godt å ha dere her.» Hvisket han. Faren satte seg ved siden av Tobias. «Hvordan har du det?» spurte han. Tobias tenkte lenge før han svarte. «Jeg har sluttet å telle dagene.» Han så bort på William. «Nå teller jeg bare de gode øyeblikkene.» Williams far nikket stille. «Det tror jeg er det riktige.» Den ettermiddagen sov William lenge. Tobias satt ved sengen med dagboken som William hadde begynt å skrive i. Han åpnet den ikke. Den tilhørte William. I stedet tok han hånden hans. Han lyttet til den rolige lyden fra monitoren. Én puls. Ett hjerteslag. Én dag til. Og akkurat nå var det nok. Den neste morgenen var rommet uvanlig stille. Regnet trommet svakt mot vinduet. William lå fortsatt og sov da Tobias våknet. Han ble sittende og betrakte ham. Ansiktet var fredelig. Men Tobias kunne se hvordan sykdommen hadde satt spor. Kinnene var blitt smalere. Hendene tynnere.

Likevel var smilet det samme når William åpnet øynene. «Du ser på meg igjen.» sa William med et svakt smil. Tobias lo lavt. «Jeg tror aldri jeg blir lei av det.» William rakte hånden mot ham. «Kom hit.» Tobias satte seg på sengekanten. William flettet fingrene sine inn i hans. «Lov meg én ting.» Tobias kjente hjertet slå litt fortere. «Hva da?» «At du fortsetter å fortelle meg sannheten.» «Selv når den gjør vondt.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» Etter frokost kom overlege Henrik Lund inn. Han hadde dagens prøvesvar. Denne gangen tok han seg ekstra god tid. Han satte seg ned ved sengen. «Hvordan kjennes kroppen i dag?» William trakk pusten dypt. «Jeg blir fort sliten.» «Selv når jeg bare snakker.» Legen nikket alvorlig. «Det ser vi.» Han lukket journalen. «Hjertet ditt blir gradvis svakere.» Ingen sa noe. Ordene var ventet. Men de gjorde like vondt hver gang. «Vi fortsetter behandlingen.» fortsatte legen. «Men nå handler mye om å gi deg mest mulig krefter mens vi venter.» William nikket rolig. «Jeg forstår.» Da legen hadde gått, ble Tobias sittende stille. William så bort på ham. «Du trenger ikke skjule hvor redd du er.» sa han lavt. Tobias så ned. «Jeg prøver å være sterk.» William smilte svakt. «Det er du.» «Men du trenger ikke være sterk hvert eneste sekund.» Senere den dagen kom Williams foreldre. Moren hadde med seg en varm genser. «Jeg tenkte du kanskje fryser litt.» William tok imot den. «Du tenker fortsatt på alt.» Hun smilte. «Det slutter man aldri med når man er mamma.» Faren satte seg ved sengen. «Har du lyst til å høre litt om hva som skjer hjemme?» William nikket. Faren fortalte om naboene. Om hagen som begynte å få vårblomster. Om den gamle katten som fortsatt la seg på trappen hver ettermiddag. William lukket øynene og lyttet. «Det høres så… normalt ut.» sa han. «Det er godt.» Da foreldrene dro tilbake til hotellet, ble Tobias igjen alene med William. Rommet var mørkt. Bare nattlampen sto på. William så ut av vinduet. «Tror du telefonen kommer snart?» spurte han. Tobias svarte ærlig. «Det vet jeg ikke.» Han tok hånden hans. «Men jeg vet at vi skal møte den dagen sammen.» William klemte hånden hans svakt. «Sammen.» De ble sittende slik lenge. Ingen ord. Ingen planer. Bare to mennesker som holdt fast i hverandre mens tiden gikk. Og utenfor fortsatte regnet å falle. Som om verden også ventet. Tre dager gikk. Hver morgen våknet William med det samme håpet. Kanskje telefonen kom i dag. Hver kveld sovnet han med den samme tanken. Kanskje i morgen. Ingen sa det høyt lenger. Men alle ventet. Tobias hadde begynt å kjenne igjen lydene på avdelingen. Når en telefon ringte i korridoren, løftet han alltid blikket. Hjertet hoppet et slag. Men hver gang gikk en sykepleier forbi døren. Telefonen var til noen andre. William satt ved vinduet. Han så ut på menneskene som hastet forbi utenfor sykehuset. «Jeg tenker på dem.» sa han stille. Tobias så opp. «På hvem?» «Alle som går der

ute.» William smilte svakt. «De vet ikke hvor heldige de er.» Tobias gikk bort og stilte seg ved siden av ham. «Hva savner du mest?» William tenkte lenge. «Ikke store ting.» Han så ut på himmelen. «Jeg savner å gå en tur uten å bli sliten.» «Å lage middag sammen med deg.» «Å sovne i vår egen seng.» Han lo lavt. «Til og med å krangle om hvem som skal ta oppvasken.» Tobias lo. «Det var alltid meg.» «Ja.» sa William og smilte. «Men jeg savner det likevel.» Det banket på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han hilste rolig. «God formiddag.» Han lyttet lenge på Williams hjerte. Deretter satte han seg ned. «Prøvene dine er omtrent uforandret.» William nikket. «Så vi fortsetter å vente.» «Ja.» svarte legen. «Og vi passer på at kroppen din er klar den dagen telefonen kommer.» Etter lunsj kom Williams foreldre. Denne gangen hadde de med seg et lite puslespill. «Vi tenkte vi kunne gjøre noe sammen.» sa moren. William lo. «Pappa blir utålmodig etter ti minutter.» Faren smilte. «Det stemmer ikke.» Femten minutter senere satt hele rommet og lo. Faren hadde satt en brikke opp ned. «Jeg sa jo det.» erte William. Latteren fylte rommet. For en liten stund føltes ikke sykehuset som et sykehus. Det føltes som en stue. Da foreldrene hadde reist for kvelden, ble Tobias sittende ved vinduet. «Vet du hva jeg har lagt merke til?» spurte han. William så på ham. «Hva da?» «Du smiler fortsatt.» William tenkte seg om. «Jeg har bestemt meg.» sa han rolig. «Jeg skal ikke la sykdommen få bestemme hvem jeg er.» Tobias kjente tårene presse på. Han bøyde seg frem og kysset William forsiktig. «Det er derfor jeg elsker deg.» William smilte. «Og det er derfor jeg fortsatt kjemper.» Senere den kvelden ble rommet stille. William sovnet med hånden i Tobias' hånd. Utenfor skinte månen over sykehuset. Telefonen ringte ikke den natten heller. Men håpet levde fortsatt. Og det var nok til å møte en ny dag. Det hadde gått enda noen dager. Ventetiden begynte å sette sine spor. Ikke bare på William. Men på alle rundt ham. Dagene fløt sammen. Morgen. Undersøkelser. Hvile. Besøk. Natt. Og så begynte alt på nytt. William våknet sent den morgenen. Han følte seg uvanlig tung i kroppen. Bare det å løfte armen opp til ansiktet krevde krefter. Tobias la merke til det med én gang. «Du er mer sliten i dag.» William nikket. «Jeg tror kroppen min prøver å fortelle meg at den er lei.» Overlege Henrik Lund kom inn kort tid senere. Han undersøkte William grundig. Deretter ba han Tobias og Williams foreldre bli med ut i samtalerommet. William så etter dem da døren lukket seg. Han visste at dette ikke var en vanlig samtale. Samtalerommet var lite. Et rundt bord sto midt på gulvet. Ingen satte seg med én gang. Legen tok av seg brillene. Han så alvorlig på dem. «Jeg ønsker å være ærlig med dere.» Tobias kjente hjertet slå hardt. «William blir gradvis svakere.» sa legen rolig. «Det ser vi både på prøvene og på hvordan kroppen hans fungerer.» Ingen sa

noe. Williams mor tok hånden til mannen sin. «Vi fortsetter selvfølgelig behandlingen.» fortsatte legen. «Men vi må også være forberedt på at ventetiden kan bli lengre enn vi håper.» Ordene traff dem alle. Som en stille bølge. «Hva betyr det?» spurte Tobias lavt. Legen svarte uten å skape unødvendig frykt. «Det betyr at vi må bruke kreftene hans klokt.» «Han trenger hvile.» «Han trenger familien.» «Og han trenger å få gode dager når han orker.» Williams far tørket en tåre. «Så det viktigste vi kan gjøre…» Legen nikket. «…er å være sammen med ham.» Da de kom tilbake til rommet, så William på dem. Han trengte ikke spørre. Han kunne lese svaret i ansiktene deres. Likevel smilte han. «Dere ser ut som om dere trenger en kopp kaffe.» Tobias lo gjennom tårene. «Det gjør vi nok.» William så på ham. «Kom hit.» Tobias satte seg ved sengen. William tok hånden hans. «Ikke vær redd for å fortelle meg sannheten.» sa han. «Jeg vet at hjertet mitt blir svakere.» Tobias kjente tårene presse på. «Ja.» hvisket han. «Men vi gir ikke opp.» William smilte. «Nei.» «Det gjør vi ikke.» Senere den ettermiddagen kom Tobias' foreldre på besøk. Det var første gang de møtte Williams foreldre på Rikshospitalet. Ingen presentasjoner føltes nødvendige. De omfavnet hverandre som gamle venner. Bundet sammen av kjærligheten til den samme unge mannen. De satte seg rundt sengen. Snakket om små ting. Lot William lytte. Lo når han lo. Ble stille når han trengte det. Da kvelden kom, sovnet William mens begge familiene fortsatt satt i rommet. Ingen hadde lyst til å gå. Ingen ville miste ett eneste øyeblikk. Tobias så bort på foreldrene sine. Så på Williams foreldre. Der og da forsto han én ting. Uansett hva som ventet dem, kom ingen til å måtte bære det alene. Morgenen kom langsomt. William sov fortsatt. Pusten var rolig, men tung. Tobias satt ved sengen og holdt hånden hans. Ingen av dem hadde sovet særlig godt. Det banket forsiktig på døren. Tobias' foreldre kom inn. Moren smilte varmt. «Vi tenkte å komme litt tidligere i dag.» Tobias reiste seg og ga begge en klem. «Så godt å se dere.» Faren klappet ham forsiktig på skulderen. «Hvordan går det?» Tobias så bort på William. «Det er tunge dager.» «Men han gir ikke opp.» Kort tid etter kom også Williams foreldre. Rommet ble fylt av en rolig varme. Ingen følte seg som gjester lenger. De hadde blitt én stor familie. Forent av kjærligheten til William. William våknet langsomt. Han åpnet øynene og smilte da han så dem alle. «Hele gjengen er her.» sa han lavt. Moren lo. «Vi tenkte du trengte litt selskap.» William smilte. «Det gjorde dere helt rett i.» Etter lunsj sovnet William igjen. Denne gangen gikk Tobias og de to fedrene ut i sykehusets lille hage. Det var kjølig, men solen tittet frem mellom skyene. Ingen sa noe den første tiden. De bare gikk. Til slutt brøt Williams far stillheten. «Jeg har tenkt mye.» sa han. «På hvor heldig William har vært.» Tobias' far så undrende på ham. «Hvordan tenker du?»

«Han fant Tobias.» sa Williams far. «Og Tobias fant ham.» Tobias så ned. «Det er jeg som har vært heldig.» Williams far smilte. «Det tror jeg dere begge har vært.» Tobias' far la hendene i lommene. «Da Tobias fortalte oss om William første gang…» Han lo stille. «…har jeg aldri sett ham så lykkelig.» Tobias smilte forsiktig. «Jeg var ganske forelsket.» «Det var du.» sa faren. «Og det er du fortsatt.» Williams far stoppet opp. Han så alvorlig på Tobias. «Kan jeg be deg om én ting?» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» «Uansett hva som skjer…» Stemmen brast et øyeblikk. «…så må du aldri tvile på at du ga sønnen vår et liv fylt av kjærlighet.» Tobias kjente tårene presse på. «Det lover jeg.» Tobias' far la armen rundt skuldrene hans. «Og hvis den dagen kommer hvor du ikke klarer å stå alene…» Han så sønnen inn i øynene. «…så kommer vi og henter deg.» Tobias klarte ikke å svare. Han nikket bare. Da de kom tilbake til rommet, var William våken. Han så på de tre mennene. «Dere har vært lenge borte.» sa han med et svakt smil. Williams far satte seg ved sengen. «Vi snakket litt.» «Om hva da?» spurte William. Faren smilte varmt. «Om hvor stolt vi er av dere begge.» William så bort på Tobias. Øynene møttes. Ingen ord var nødvendige. Begge visste hva de følte. Den kvelden, før lyset ble slukket, tok William hånden til Tobias. «Vet du…» sa han stille. «Hvis jeg en dag blir frisk…» Tobias smilte. «Når du blir frisk.» William lo svakt. «Da skal vi invitere begge familiene på middag.» «Jeg skal lage maten.» Tobias ristet på hodet og lo. «Det er modig sagt.» William smilte. «Da får du ta oppvasken.» «Som alltid.» svarte Tobias. Latteren deres fylte rommet. Ingen av dem visste at de små samtalene snart skulle bli de minnene de holdt aller mest fast i. Det var blitt fredag. Solen skinte inn gjennom vinduet for første gang på flere dager. Lyset la seg over gulvet og opp på sengekanten. William åpnet øynene og smilte svakt. «Det er fint vær.» sa han. Tobias så ut av vinduet. «Ja.» «Våren har begynt å komme.» William lukket øynene et øyeblikk. «Jeg håper jeg får oppleve den.» Ingen svarte. Ikke fordi de hadde mistet håpet. Men fordi ingen kunne love ham det. Tobias tok hånden hans. «Jeg håper det også.» var alt han sa. Litt senere kom overlege Henrik Lund inn. Han lyttet lenge på hjertet. Denne gangen sa han lite. Til slutt smilte han forsiktig. «Ingen store forandringer i dag.» William pustet rolig ut. «Da er det en god dag.» Legen nikket. «Ja.» «Vi tar vare på de dagene.» Etter legevisitten kom en sykepleier inn med en rullestol. «Hva sier du til en liten tur ut på takterrassen?» William så overrasket på henne. «Er det lov?» Hun smilte. «Når formen tillater det.» Med Tobias på den ene siden og sykepleieren på den andre ble William trillet ut. Heisen gikk sakte opp. Da dørene åpnet seg, møtte en kjølig vårbris dem. William lukket øynene. Han trakk pusten dypt. «Jeg hadde nesten glemt hvordan frisk luft lukter.» sa han. De ble sittende lenge. Ingen sa mye. De

lyttet til fuglene. Til vinden. Til byen som levde sitt vanlige liv. William smilte. «Dette trengte jeg.» Tobias la hånden over hans. «Vi kommer tilbake hit.» William nikket. «Ja.» Da de kom tilbake til rommet, ventet begge familiene. Tobias' mor hadde bakt en liten sitronkake. Sykepleierne hadde sagt at William kunne få en liten bit. Han tok en forsiktig smak. Øynene lyste opp. «Den smaker akkurat som hjemme.» Tobias' mor smilte. «Det var meningen.» Om kvelden ble rommet stille igjen. Foreldrene hadde dratt tilbake til hotellet. William lå våken. Han så på Tobias. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Alltid.» svarte Tobias. William ble stille før han fortsatte. «Hva var det første du la merke til da vi møttes?» Tobias smilte. «Øynene dine.» William lo lavt. «Ikke at jeg sølte kaffe over skjorten min?» «Jo.» lo Tobias. «Men du smilte da du gjorde det.» «Og du?» spurte Tobias. «Hva la du merke til hos meg?» William så lenge på ham. «At du så på meg som om du allerede kjente meg.» Han tok hånden hans. «Det føltes som å komme hjem.» Tobias kjente tårene presse seg frem. Han lente seg forsiktig mot William. «Du er hjemme.» hvisket han. «Uansett hvor vi er.» William lukket øynene. Et fredelig smil la seg over ansiktet hans. «Da er jeg ikke redd akkurat nå.» Utenfor rommet sto overlege Henrik Lund et øyeblikk. Han hadde sett dem gjennom den lille glassruten i døren. Han smilte stille før han gikk videre. Noen ganger kunne ikke legene gjøre sykdommen mindre. Men de kunne gi kjærligheten tid til å fylle rommet. Og denne kvelden var det akkurat det som skjedde. Helgen kom stille. Det var færre mennesker i korridorene. Lydene på avdelingen var dempet. William hadde sovet dårlig. Flere ganger i løpet av natten hadde han våknet for å trekke pusten. Tobias hadde vært våken hver eneste gang. Da morgenen kom, satt Tobias allerede ved sengen. Han holdt en kopp kaffe som var blitt kald. William åpnet øynene. «Du har ikke sovet.» sa han lavt. Tobias smilte svakt. «Litt.» William ristet forsiktig på hodet. «Du er en dårlig løgner.» Begge lo stille. Kort tid etter kom sykepleieren inn. Hun målte blodtrykket. Lyttet til pusten. Hun ble stående litt lenger enn vanlig. «Jeg henter overlegen.» sa hun rolig. Noen minutter senere kom Henrik Lund inn. Han undersøkte William grundig. Han ba om en ny ultralyd av hjertet. Ingen sa noe. Alle forsto at noe hadde forandret seg. Etter undersøkelsen satt legen seg ved sengen. «William…» begynte han rolig. «Hjertet ditt må jobbe hardere enn tidligere.» William nikket. «Jeg kjenner det.» Legen fortsatte. «Vi ønsker å gi deg en medisin som kan hjelpe hjertet med å pumpe litt bedre.» «Den vil bli gitt kontinuerlig gjennom et venekateter.» William så på Tobias. «Betyr det at jeg blir dårligere?» Legen svarte ærlig. «Det betyr at hjertet ditt trenger mer hjelp enn før.» Rommet ble stille. Tobias tok hånden til William. «Vi gjør det som må til.» sa han. William klemte hånden hans svakt. «Ja.»

Senere på dagen kom begge familiene. Henrik Lund forklarte rolig hva den nye behandlingen innebar. «Målet er å holde William så stabil som mulig mens vi venter.» Williams mor tørket tårene. «Så håpet er der fortsatt?» Legen møtte blikket hennes. «Ja.» «Så lenge William kjemper, kjemper vi også.» Den nye medisinen ble koblet til. Pumpen begynte å gå med en jevn, stille lyd. William så på slangen. «Nå får hjertet mitt litt hjelp.» sa han. Tobias smilte. «Og det fortjener det.» Utpå ettermiddagen ble William veldig trøtt. Han sovnet mens Tobias leste høyt fra den gamle dagboken. Ikke de triste sidene. Men de morsomme. Om skoleturer. Om den første sommerjobben. Om den gangen William hadde klart å låse seg ute i bare tøfler. Selv i søvne trakk et lite smil over ansiktet hans. Da kvelden kom, satt begge familiene samlet rundt sengen. Ingen snakket om sykdom. Ingen snakket om ventelisten. De fortalte historier. Lo. Mintes. For en liten stund var William ikke en pasient. Han var bare sønn. Kjæreste. Og et menneske som var høyt elsket. Før alle dro for natten, så William på dem én etter én. «Takk.» sa han stille. «For at ingen av dere har gitt opp meg.» Tobias lente seg frem. «Det kommer vi aldri til å gjøre.» William lukket øynene. Han visste det. Og akkurat den vissheten gjorde det litt lettere å møte en ny natt. Natten hadde vært urolig. William våknet flere ganger med tung pust. Den nye medisinen hjalp hjertet. Men kroppen var utslitt. Da solen steg over Oslo, satt Tobias allerede ved sengen. Han holdt forsiktig rundt hånden til William. Ingen av dem hadde sagt et ord på lenge. De trengte det ikke. William åpnet øynene. Han smilte svakt. «God morgen.» Tobias smilte tilbake. «God morgen.» «Har du vært våken hele natten?» Tobias trakk forsiktig på skuldrene. «Det viktigste er at du fikk sove litt.» William så alvorlig på ham. «Du må love meg å passe på deg selv også.» «Det lover jeg.» sa Tobias. Selv om begge visste at det var et løfte som var vanskelig å holde. Kort tid etter kom overlege Henrik Lund inn. Han lyttet lenge på hjertet. Så så han på monitoren. «Medisinen gjør den jobben vi håpet på.» sa han. «Men hjertet ditt er fortsatt svært svakt.» William nikket rolig. «Jeg kjenner det.» Legen satte seg ned. «Vi fortsetter å vente på et donorhjerte.» «Men vi må være forberedt på at det kan ta tid.» William lukket øynene et øyeblikk. «Jeg skal prøve å holde ut.» Henrik Lund smilte varmt. «Det vet jeg at du gjør.» Da legen hadde gått, ble rommet stille. William så ut av vinduet. Det regnet igjen. Små dråper rant nedover glasset. «Jeg savner lyden av bølgene.» sa han lavt. Tobias så på ham. «Når dette er over…» begynte han. William smilte forsiktig. «Du sier alltid “når”.» «Ja.» sa Tobias bestemt. «Fordi jeg nekter å si “hvis”.» William tok hånden hans. «Det er en av grunnene til at jeg elsker deg.» Litt senere kom begge familiene. Ingen hadde med blomster denne gangen. Ingen gaver. Bare seg selv. De satte seg rundt sengen.

Snakket om små ting. Om naboen som hadde fått en ny hund. Om hagen hjemme som snart måtte klippes. Om sommerferien de en gang håpet å ta sammen. William lyttet mer enn han snakket. Det kostet for mye krefter. Utpå ettermiddagen sovnet han igjen. Tobias gikk ut i korridoren for å hente kaffe. Der møtte han Henrik Lund. Legen stoppet ham. «Hvordan holder du ut?» spurte han.Tobias tenkte lenge før han svarte. «Jeg vet egentlig ikke.» Han så ned i kaffekoppen. «Jeg bare… elsker ham.» Legen nikket stille. «Noen ganger er kjærlighet det sterkeste et menneske kan bære.» Da Tobias kom tilbake, sov William fortsatt. Moren satt ved sengen og strøk sønnen forsiktig over håret. Faren sto ved vinduet med armene i kors. Ingen sa noe. Stillheten var ikke tom. Den var full av kjærlighet. Full av håp. Og full av en frykt ingen av dem våget å sette ord på. Den kvelden ringte telefonen på avdelingen flere ganger. Hver gang løftet Tobias blikket. Hver gang banket hjertet litt raskere. Men ingen av samtalene gjaldt William. Han tok hånden hans igjen. Klemte den forsiktig. «Vi venter litt til.» hvisket han. William åpnet øynene et øyeblikk. Han smilte svakt. «Sammen.» sa han. Og Tobias nikket. «Alltid.» Det var mandag morgen. Regnet hadde gitt seg. Et svakt sollys snek seg inn gjennom gardinene. William var våken. Han lå stille og så ut av vinduet. Det tok lang tid før han oppdaget at Tobias satt ved siden av ham. «Du er tidlig oppe.» sa William. Tobias smilte. «Jeg fikk ikke sove.» William så på ham. «Du tenker for mye.» «Ja.» innrømmet Tobias. «Det gjør jeg.» William strakte hånden mot ham. Tobias tok den med én gang. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias svarte ærlig. «Jeg tenker på alt vi fortsatt skal gjøre.» William smilte. «Fortell.» «Vi skal reise til havet.» sa Tobias. «Vi skal kjøpe det lille huset du alltid har drømt om.» «Vi skal sitte på terrassen om kveldene.» «Og du skal klage på at jeg lager for sterk kaffe.» William lo lavt. «Den kaffen er faktisk helt forferdelig.» Tobias lo. «Det vet jeg.» William lukket øynene. «Jeg liker når du snakker om fremtiden.» sa han. «Da føles den litt nærmere.» Det banket forsiktig på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han hadde et alvorlig, men varmt uttrykk. Han undersøkte William grundig. Denne gangen tok det litt lengre tid. Til slutt satte han seg ved sengen. «Jeg har snakket med transplantasjonsteamet.» sa han. «Du står fortsatt høyt prioritert på ventelisten.» William nikket. «Det er godt å høre.» Legen fortsatte. «Men vi ser at kreftene dine blir mindre.» «Derfor ønsker vi å flytte deg til et rom som ligger nærmere intensivavdelingen.» Rommet ble stille. Tobias kjente magen knyte seg. «Er det fordi dere tror…» Han klarte ikke fullføre setningen. Henrik Lund svarte rolig. «Nei.» «Det er fordi vi ønsker å kunne hjelpe William enda raskere dersom noe skulle endre seg.» William så på Tobias. Så smilte han svakt. «Da får vi nytt rom.» sa han. «Ja.» svarte Tobias. «Og jeg blir med.»

Om ettermiddagen hjalp sykepleierne William over i sengen som skulle trilles til det nye rommet. Det lå bare noen få korridorer unna. Men utsikten var annerledes. Her kunne de se trærne utenfor sykehuset. Små grønne blader hadde begynt å komme. William smilte. «Se.» sa han. «Våren ventet på meg.» Foreldrene til William kom kort tid etter. Tobias' foreldre kom også. De hjalp til med å legge dagboken, fotoalbumet, den lille planten og det lille sølvanhenget på plass i det nye rommet. Williams mor så rundt seg. «Nå ser det ut som deg igjen.» William smilte. «Et sykehusrom med litt kjærlighet.» Den kvelden satt alle seks sammen. Ingen hadde hastverk med å dra. Ingen ville miste en eneste time. William så på dem én etter én. «Vet dere…» sa han stille. «Jeg har begynt å forstå noe.» Alle så på ham. «Tid måles ikke i dager.» Han tok hånden til Tobias. «Den måles i øyeblikk.» Ingen svarte. For ingen kunne sagt det bedre. De ble bare sittende sammen mens kveldssolen langsomt forsvant bak trærne. Og akkurat da føltes det som om tiden sto stille. Den nye stuen hadde allerede begynt å føles kjent. Dagboken lå på nattbordet. Den lille planten sto i vinduskarmen. Fotoalbumet lå på hyllen ved siden av sengen. Sykepleierne hadde sagt at rommet så mer ut som et hjem enn et sykehus. William likte det. Den kvelden var begge familiene samlet igjen. Tobias satt ved siden av William. Moren hans strikket stille. Faren leste avisen, selv om ingen egentlig fulgte med på nyhetene. Williams foreldre satt tett sammen i sofaen. Ingen hadde dårlig tid. Det var som om alle hadde bestemt seg for å være fullt til stede. William brøt stillheten. «Kan jeg spørre dere om noe?» Alle så opp. «Hva er dere mest takknemlige for?» Det ble stille. Tobias svarte først. «Deg.» William smilte. «Det var et enkelt svar.» «Fordi det er sant.» sa Tobias. «Du lærte meg hva kjærlighet egentlig er.» Williams mor tørket en tåre. «Jeg er takknemlig for at jeg fikk være mammaen din.» William smilte varmt. «Det kommer du alltid til å være.» Hun nikket. Hun klarte ikke si mer. Faren lente seg frem. «Jeg er takknemlig for alle fisketurene vi hadde.» William lo lavt. «Selv om vi nesten aldri fikk fisk.» Faren smilte. «Det handlet aldri om fisken.» «Det handlet om tiden sammen.» Tobias' mor så på William. «Jeg er takknemlig for at du kom inn i familien vår.» William ble rørt. «Takk.» sa han lavt. «Det betyr mer enn du aner.» Tobias' far smilte. «Og jeg er takknemlig for at sønnen min fant et menneske som gjorde ham lykkelig.» Han så bort på Tobias. «Det er det eneste en far egentlig ønsker.» Det ble stille igjen. William så ut av vinduet. Solen var i ferd med å gå ned. Himmelen var farget i varme oransje og rosa toner. «Jeg tror…» sa han lavt. «…vi bruker altfor mye tid på å vente på de store øyeblikkene.» Han så rundt på dem. «Egentlig er det disse som betyr mest.» Ingen svarte. For alle visste at han hadde rett. Da foreldrene hadde reist tilbake til hotellet, ble Tobias

sittende alene med William. Rommet var stille. William tok hånden hans. «Hvis telefonen ringer i natt…» begynte han. Tobias smilte. «Da drar vi sammen.» William nikket. «Ja.» Så ble han alvorlig. «Men hvis den ikke gjør det…» Tobias la en finger forsiktig mot leppene hans. «Ikke i kveld.» sa han mykt. «I kveld skal vi bare være oss.» William smilte. Han lente hodet mot skulderen til Tobias. Ingen sa mer. De satt slik lenge. Mens mørket senket seg utenfor vinduet. Og mens hjertemonitoren fortsatte sin rolige rytme. Én lyd. Én pust. Én kveld til sammen. Natten hadde vært rolig. For første gang på lenge hadde William sovet nesten fem timer sammenhengende. Da han åpnet øynene, satt Tobias ved vinduet med en kopp kaffe. Han snudde seg da han hørte stemmen. «God morgen.» William smilte. «Du ser litt mindre sliten ut.» Tobias lo. «Det er kanskje fordi du lot meg sove litt.» William blunket. «Da gjorde jeg dagens gode gjerning.» Frokosten kom. William spiste bare noen få biter. Det var alt kroppen orket. Likevel var han i godt humør. «Vet du hva jeg har lyst til?» spurte han. Tobias så nysgjerrig på ham. «Nei.» «Jeg har lyst til å planlegge.» «Planlegge?» William nikket. «Ikke sykehuset.» «Ikke medisiner.» «Ikke prøver.» Han smilte. «Livet.» Tobias hentet en notatbok fra nattbordet. «Da lager vi en liste.» William lo. «Du elsker lister.» «Det gjør jeg.» svarte Tobias. «Så… hva står øverst?» William tenkte seg om. Så smilte han. «En tur til havet.» Tobias skrev. «En tur til havet.» «Hva mer?» «Se nordlyset.» «Lære å seile.» «Besøke Lofoten.» «Spise verdens største is.» Tobias lo mens han skrev. «Den blir vanskelig.» William trakk på skuldrene. «Da får vi dele.» De ble sittende lenge. Listen ble lengre. Noen ønsker var store. Andre var helt enkle. Å lage middag sammen. Å plante et epletre. Å se en soloppgang fra en brygge. Å danse på kjøkkenet uten musikk. Det banket på døren. Williams foreldre kom inn. Tobias' foreldre kom like etter. «Hva holder dere på med?» spurte moren. William smilte bredt. «Vi planlegger livet etter sykehuset.» Hun så på listen. Øynene ble blanke. «Den listen skal vi hjelpe dere med.» sa hun. Faren lente seg over notatboken. «Jeg ser at fisketur mangler.» William lo. «Da får du skrive den inn.» Faren tok pennen. Skrev med store bokstaver: Fisketur med pappa. William smilte. «Den skal vi gjennomføre.» Tobias' mor skrev under: Søndagsmiddag hos oss. Alle lo. Tobias' far tok pennen. Lære Tobias å lage ordentlig kaffe. William lo så han måtte holde seg på magen. «Den blir nok den vanskeligste.» Notatboken gikk rundt bordet. Til slutt var den fylt av små drømmer. Ikke én handlet om sykdom. Ikke én handlet om sykehus. Bare om livet. Da kvelden kom, ble William sittende og bla gjennom sidene. Han så opp på Tobias. «Vet du hva denne boken egentlig er?» «Nei.» William lukket den forsiktig. «Et løfte.» «Et løfte om at vi aldri sluttet å tro på fremtiden.» Tobias tok hånden hans. «Og det løftet holder vi.»

William nikket. «Sammen.» Rommet ble stille. På nattbordet lå listen over alt de drømte om. Ingen visste hvor mange av ønskene som ville bli oppfylt. Men bare det å skrive dem ned hadde gitt dem noe de trengte. Et håp å holde fast i. Morgenen begynte som alle de andre. Stillheten på avdelingen. Den jevne lyden fra hjertemonitoren. Lukten av nytraktet kaffe ute i korridoren. Tobias satt ved sengen da William åpnet øynene. «God morgen.» sa Tobias med et varmt smil. William smilte tilbake. «God morgen.» «Hvordan har du det?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Jeg er veldig sliten.» «Mer enn i går.» Tobias prøvde å skjule bekymringen. «Da tar vi dagen i ditt tempo.» William nikket. «Ja.» Kort tid etter kom overlege Henrik Lund inn. Han hilste rolig. Men Tobias la merke til at han ble stående litt lenger ved monitoren enn vanlig. Han lyttet lenge på hjertet. Studerte prøvesvarene. Til slutt satte han seg ned. «William…» begynte han forsiktig. «Vi ser at kroppen din bruker mer krefter enn tidligere.» William svarte rolig. «Det kjenner jeg.» «Vi ønsker derfor å flytte deg over på intensivavdelingen.» sa legen. Rommet ble helt stille. Ingen sa et ord. William så på Tobias. «Er det fordi jeg holder på å dø?» spurte han lavt. Henrik Lund ristet rolig på hodet. «Nei.» «Det er fordi vi ønsker å følge deg tettere.» «Der har vi mer overvåkningsutstyr og flere muligheter dersom tilstanden din skulle endre seg.» William nikket langsomt. «Da gjør vi det.» Tobias tok hånden hans. Han prøvde å smile. «Jeg blir med.» William smilte svakt. «Det visste jeg.» En time senere ble sengen trillet gjennom korridorene. William så opp i taket. Han hadde gått den samme veien mange ganger. Men denne gangen føltes den annerledes. Tyngre. Intensivavdelingen var roligere enn han hadde forestilt seg. Lydene var dempet. Rommene var større. En sykepleier tok imot dem. «Velkommen, William.» sa hun varmt. «Jeg heter Ingrid, og jeg skal passe på deg i dag.» William smilte høflig. «Da føler jeg meg i trygge hender.» Litt senere kom begge familiene. De fylte rommet med den samme varmen som før. Moren til William satte seg ved sengen. Hun strøk ham over hånden. «Vi er her.» sa hun. William nikket. «Jeg vet.» Henrik Lund samlet begge familiene. Han snakket rolig. «Vi håper fortsatt på et donorhjerte.» «Men vi må være ærlige.» Han tok en liten pause. «William er nå så syk at hvert døgn betyr mye.» Ingen gråt. Ikke med én gang. Ordene var for store. Tobias tok Williams hånd. Han kjente at den var kaldere enn før. «Jeg slipper deg ikke.» hvisket han. William så på ham. Et svakt smil bredte seg. «Det vet jeg.» Da kvelden kom, sovnet William stille. Begge familiene satt fortsatt rundt sengen. Ingen hadde lyst til å gå hjem. Ingen ville miste et eneste øyeblikk. Ute begynte regnet å falle igjen. Inne satt seks mennesker i stillhet. De håpet fortsatt. Men for første gang begynte de alle å forstå at håpet og tiden ikke alltid fulgte hverandre. Regnet hadde stoppet. Mørket

lå stille utenfor intensivavdelingen. Bare de svake lysene fra byen speilet seg i vinduene. Inne på rommet sov William. Den nye medisinen gikk jevnt gjennom slangen i armen hans. Monitorene pep rolig. Én lyd om gangen. Tobias satt ved sengen. Han holdt fortsatt hånden til William. Han hadde mistet tellingen på hvor mange timer han hadde sittet der. Det spilte ingen rolle. Ingen steder i verden føltes riktigere. Døren åpnet seg forsiktig. Henrik Lund kom inn. Han ville ikke vekke William. Han gikk bort til Tobias. «Hvordan har natten vært?» spurte han lavt. «Rolig.» svarte Tobias. «Han har sovet mer enn de siste nettene.» Legen smilte svakt. «Det trenger kroppen hans.» De gikk ut i korridoren et øyeblikk. Henrik lente seg mot vinduskarmen. «Jeg vil at du skal vite én ting.» sa han. «Hele transplantasjonsteamet følger saken hans tett.» Tobias nikket. «Det betyr mye å høre.» Legen fortsatte: «Vi har ikke gitt opp.» «Ikke et sekund.» Tobias så ned. «Jeg er bare redd for at tiden løper fra oss.» Henrik svarte ærlig. «Det er vi også.» «Men så lenge William kjemper, fortsetter vi å kjempe sammen med ham.» Da Tobias kom tilbake til rommet, var William våken. Han smilte svakt. «Hvor ble du av?» «Bare en liten prat med legen.» William nikket. «Kom hit.» Tobias satte seg ved sengen igjen. William tok hånden hans. «Jeg hadde en drøm.» sa han. «Hva drømte du om?» William så ut av vinduet. «Vi var ved havet.» «Det var sommer.» «Du satt på svaberget med en kaffekopp.» Han lo svakt. «Og kaffen var fortsatt altfor sterk.» Tobias lo gjennom tårene. «Da var det en veldig realistisk drøm.» William lukket øynene et øyeblikk. «Det føltes så ekte.» «Jeg kunne kjenne vinden.» «Lukten av saltvann.» Han så på Tobias. «Lov meg at vi drar dit når dette er over.» Tobias svarte uten å nøle. «Det lover jeg.» Tidlig neste morgen kom begge familiene. Ingen av dem hadde sovet stort. De satte seg rundt sengen slik de alltid gjorde. Williams mor hadde med seg en liten bukett markblomster. «Jeg fant dem på veien hit.» sa hun. «Jeg tenkte rommet trengte litt farge.» William smilte. «De er vakre.» Alle satt sammen i stillhet. Ingen følte behov for å fylle den med ord. William så rundt på dem. På mamma. På pappa. På Tobias. På Tobias' foreldre. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Jeg tror…» sa han lavt. «…jeg er det rikeste mennesket i dette rommet.» Tobias så undrende på ham. «Hvorfor det?» William klemte hånden hans forsiktig. «Fordi jeg er omgitt av mennesker som elsker meg.» Ingen klarte å svare. Tårene kom stille. Ikke av håpløshet. Men av kjærlighet. Og akkurat den morgenen var det kjærligheten som fylte rommet mest. Den neste morgenen var annerledes. Ikke fordi alarmene lød. Ikke fordi noen løp gjennom korridorene. Men fordi alle kunne kjenne at noe hadde forandret seg. William var våken. Likevel virket han mer sliten enn noen gang. Han smilte da Tobias tok hånden hans. Men smilet var svakere. «God morgen.»

hvisket Tobias. William nikket. «God morgen.» Stemmen var nesten borte. «Jeg tror ikke jeg orker så mange ord i dag.» Tobias strøk ham forsiktig over hånden. «Da trenger vi ikke å si så mye.» Kort tid etter kom overlege Henrik Lund inn sammen med intensivsykepleieren. Han undersøkte William lenge. Monitoren viste at hjertet arbeidet hardt. Altfor hardt. Legen så rolig på William. «Hvordan kjennes pusten?» William tok et langsomt åndedrag. «Som om jeg må tenke på hvert eneste pust.» Henrik nikket. «Da skal vi hjelpe deg litt mer.» Sykepleieren justerte oksygenbehandlingen og den intravenøse medisinen. Etter noen minutter ble pusten roligere. Da William sovnet igjen, ba Henrik Tobias og begge familiene bli med ut på samtalerommet. Ingen sa noe på veien. De visste at dette var en viktig samtale. Legen satte seg ned. Han så på hver enkelt av dem. «Jeg ønsker å være ærlig.» begynte han. «William er nå svært alvorlig syk.» Tobias tok et dypt pust. Han visste det allerede. Likevel gjorde det vondt å høre. «Vi gjør fortsatt alt vi kan.» fortsatte Henrik. «Han står fortsatt aktivt på ventelisten.» «Men vi må være forberedt på at tilstanden hans kan endre seg raskt.» Williams mor begynte å gråte stille. Faren tok hånden hennes. Tobias' mor tørket en tåre. Ingen forsøkte å trøste med tomme ord. De lyttet. Henrik så på Tobias. «Det viktigste dere kan gjøre nå…» sa han rolig. «…er å være hos ham.» «Snakk med ham.» «Hold hånden hans.» «Minn ham på at han ikke er alene.» Tobias nikket. «Det skal vi.» Da de kom tilbake til rommet, var William våken. Han så på dem alle. Han forsto med én gang at de hadde hatt en vanskelig samtale. Likevel smilte han. «Ingen lange ansikter.» sa han svakt. «Ikke når dere er hos meg.» Tobias satte seg ned ved siden av ham. «Da får du hjelpe oss.» William smilte. «Det skal jeg prøve.» Senere på ettermiddagen var det bare Tobias og William igjen på rommet. Regnet hadde stoppet. Et gyllent kveldslys fylte rommet. William så ut av vinduet. «Kan du åpne litt?» spurte han. Tobias åpnet vinduet på gløtt. En svak vårbris fant veien inn. William lukket øynene. «Den lukten…» hvisket han. «Den minner meg om havet.» Tobias kjente hjertet stramme seg. Han tok hånden hans. «Når du blir sterkere…» begynte han. William åpnet øynene og smilte. «Da drar vi dit.» Tobias nikket. «Ja.» «Da drar vi dit.» Den kvelden ble begge familiene sittende lenge etter besøkstiden. Ingen ba dem gå. Sykepleierne lot dem være. For de visste hvor viktig disse timene var. William sov med hånden i Tobias' hånd. Moren satt på den ene siden av sengen. Faren på den andre. Tobias' foreldre satt stille ved vinduet. Rommet var fylt av en dyp ro. Ingen visste hva morgendagen ville bringe. Men alle visste én ting. Ingen skulle la William møte den alene. Natten var uvanlig stille. Ingen av dem sov ordentlig. Tobias satt ved sengen og holdt William i hånden. Williams foreldre hvilte i stolene ved vinduet. Tobias' foreldre hadde

dratt hjem noen timer tidligere, med et løfte om å komme tilbake tidlig neste morgen. Klokken viste 03.42. Alt var stille. Så ringte telefonen. Lyden skar gjennom stillheten. Alle på rommet løftet hodet. Ingen våget å puste. En sykepleier tok telefonen ute i korridoren. Hun ble stående og lytte. Ansiktet hennes forandret seg. Hun nikket. «Ja.» «Vi forbereder ham.» Hun la forsiktig på. Noen sekunder senere kom hun inn på rommet. Bak henne sto overlege Henrik Lund. Ingen sa noe. Legen gikk rolig bort til William. Han la en hånd på skulderen hans. «William…» William åpnet øynene. Han så på legen. «Er det telefonen?» Henrik smilte. Et varmt, oppriktig smil. «Ja.» «Vi har fått melding om et donorhjerte.» Ingen beveget seg. Det var som om tiden stoppet. Tobias kjente tårene presse seg frem. Han grep hånden til William. «Hørte du det?» Hvisket han. William stirret på legen. «Er det sant?» Henrik nikket. «Ja.» «Et donorhjerte har blitt tilbudt.» «Nå skal vi undersøke om det passer.» Williams mor begynte å gråte. Faren omfavnet henne. Tobias lente pannen mot William. Begge gråt. Ikke av sorg. Men av lettelse. Henrik fortsatte rolig. «Vi må være ærlige.» «Hjertet må undersøkes nøye.» «Vi må være sikre på at det passer.» «Vi vet ikke svaret ennå.» William nikket. «Jeg forstår.» Sykepleierne begynte stille å forberede rommet. Nye prøver ble tatt. Kirurger og anestesileger kom inn og hilste. Alt skjedde rolig. Ingen løp. Ingen hevet stemmen. Alle visste hvor viktig dette øyeblikket var. Tobias satt fortsatt ved sengen. William smilte svakt. «Kanskje…» sa han. «…kanskje dette er dagen.» Tobias klarte ikke å svare. Han nikket bare. Henrik kom tilbake en halvtime senere. Denne gangen var ansiktet alvorlig. Han satte seg ned. Ingen trengte å høre ordene. De kunne lese dem. Likevel sa han dem rolig. «Jeg er lei for det.» «Undersøkelsene viser at donorhjertet ikke er en medisinsk god nok match for William.» Stillheten som fulgte var tung. Ingen gråt med én gang. Ingen ropte. William lukket øynene. Tobias holdt hånden hans enda hardere. Etter en lang stund åpnet William øynene igjen. Han så på Henrik. Så smilte han svakt. «Da får vi vente litt til.» Henrik kjente en klump i halsen. «Ja.» sa han stille. «Vi venter litt til.» Da solen begynte å stå opp over Oslo, satt begge familiene fortsatt samlet rundt William. Ingen hadde forlatt rommet. Ingen hadde mistet håpet. Men alle forsto at kampen mot tiden var blitt enda hardere.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 17

Morgenen kom sakte. Sollyset fant veien inn gjennom gardinene på intensivrommet. Ingen hadde sovet. William lå stille med øynene lukket. Den mislykkede donorvurderingen hang fortsatt tungt over rommet. Likevel var det noe som hadde forandret seg. Ingen hadde gitt opp. Tobias satt fortsatt ved sengen. Han holdt William i hånden. Da William åpnet øynene, smilte han svakt. «Du er her.» hvisket han. Tobias smilte tilbake. «Jeg sa jo at jeg aldri skulle gå.» William klemte hånden hans så godt han kunne. «Det vet jeg.» Det banket forsiktig på døren. Overlege Henrik Lund kom inn. Han så sliten ut. Det gjorde de alle. Likevel møtte han William med et varmt smil. «God morgen.» William nikket. «God morgen.» Henrik satte seg ned. «Jeg har lyst til å fortelle deg én ting.» William så spørrende på ham. «I natt var tung.» sa legen. «Men den viste også noe viktig.» «Hva da?» «At transplantasjonsteamet reagerte umiddelbart.» Han lente seg litt frem. «Du er fortsatt høyt prioritert.» «Og vi kommer til å undersøke hvert eneste donorhjerte som kan passe.» William pustet rolig ut. «Da fortsetter vi.» «Ja.» sa Henrik. «Vi fortsetter.» Etter at legen hadde gått, kom begge familiene inn. Ingen snakket om hjertet som ikke passet. Ingen ville starte dagen med skuffelsen. I stedet satte Tobias' mor en liten vase med friske tulipaner på nattbordet. «Jeg tenkte rommet trengte litt vår.» William smilte. «De er vakre.» Williams far tok fram notatboken med listen de hadde skrevet sammen. Han bladde opp på siden med drømmene. «Jeg tror vi må legge til én ting.» sa han. William lo svakt. «Hva da?» Faren tok pennen og skrev: Feire livet. William leste ordene flere ganger. Så så han opp. «Den liker jeg.» Utpå ettermiddagen satt Tobias alene med William. Det var stille. William så ut av vinduet. «Vet du hva jeg tenkte på i natt?» spurte han. «Nei.» William smilte svakt. «At jeg ble skuffet.» Han så på Tobias. «Men jeg ble ikke knust.» Tobias kjente en tåre trille nedover kinnet. «Hvorfor ikke?» William tok hånden hans. «Fordi jeg fortsatt har deg.» Tobias klarte ikke å holde tårene tilbake. Han lente pannen mot Williams. «Jeg skulle ønske jeg kunne ta dette fra deg.» William smilte. «Det vet jeg.» «Men det kan du ikke.» Han strøk forsiktig over hånden til Tobias. «Det du kan gjøre…» sa han. «…er å bli her.» «Det skal jeg.» hvisket Tobias. «Helt til slutten.» William så lenge på ham. Så svarte han med et stille smil. «Da er jeg ikke redd.» Utenfor intensivrommet møttes Henrik Lund og resten av transplantasjonsteamet. Ingen sa mye. Alle visste at tiden var knapp. Likevel var én ting helt klar. De hadde ikke mistet håpet. Og de hadde ikke tenkt å slutte å kjempe. De neste dagene gikk sakte. Hver morgen startet på samme måte. Nye blodprøver. Nye undersøkelser. Nye medisiner. Og det samme spørsmålet som ingen trengte å stille: *Ville telefonen ringe i dag?*

William ble svakere. Han sov mer enn før. Selv korte samtaler gjorde ham sliten. Likevel ba han alltid Tobias sitte ved siden av seg. «Bare hold hånden min.» sa han. «Det er nok.» Tobias svarte aldri med ord. Han bare tok hånden hans. En ettermiddag kom Henrik Lund inn på rommet. Han satte seg ved sengen. «Hvordan har du det i dag?» William smilte svakt. «Jeg tror kroppen min begynner å bli utålmodig.» Henrik nikket. «Det gjør den.» Han var stille et øyeblikk. «Men hjertet ditt kjemper fortsatt.» William så på ham. «Og det skal det fortsette med.» Etter legevisitten kom en sykepleier inn med en liten radio. «Jeg hørte at du liker rolig musikk.» sa hun. Hun satte på lav musikk. Et mykt pianostykke fylte rommet. William lukket øynene. «Det minner meg om havet.» hvisket han. Tobias smilte. «Da later vi som vi er der.» De satt lenge uten å si noe. Bare musikken og lyden av monitorene fylte rommet. Senere samme kveld kom begge familiene. Tobias' mor hadde laget en liten fotobok. Den inneholdt bilder fra de siste årene. Den første ferien. Julaften. Bursdager. Turer ved sjøen. William bladde sakte gjennom sidene. Han smilte ved hvert bilde. «Vi har hatt et fint liv.» sa han stille. Tobias så på ham. «Og vi har fortsatt flere minner å skape.» William svarte ikke med én gang. Han strøk fingeren over et bilde av dem ved havet. Til slutt hvisket han: «Jeg håper det.» Da foreldrene hadde reist for natten, ble rommet stille igjen. William så på Tobias. «Kan du love meg én ting til?» Tobias tok hånden hans. «Hva som helst.» William smilte svakt. «Hvis jeg blir frisk…» Han lo forsiktig. «…så skal vi aldri utsette ting vi har lyst til å gjøre.» Tobias smilte. «Avtale.» «Vi skal reise.» «Vi skal le.» «Vi skal se soloppganger.» «Vi skal spise altfor mye is.» William lo lavt. «Og du skal fortsatt lage altfor sterk kaffe.» «Det kommer aldri til å forandre seg.» svarte Tobias. William lukket øynene. Smilet ble værende. «Det er godt.» hvisket han. «Da har vi fortsatt noe å glede oss til.» Tobias satt helt stille. Han strøk William over hånden. Inne i seg håpet han mer enn noen gang. For første gang kjente han samtidig en frykt som var vanskelig å beskrive. Han skjønte at tiden med William var dyrebar. Derfor bestemte han seg for én ting. Han skulle fylle hver eneste dag med kjærlighet. For uansett hva som ventet dem, skulle William aldri være i tvil om hvor høyt han var elsket. To dager gikk. Telefonen ringte ikke. Legene fortsatte behandlingen. Medisinene holdt hjertet i gang. Men ingen kunne lenger skjule at William ble svakere. Tidlig en morgen våknet William før Tobias. Han lå og betraktet ham. Det var første gang på lenge Tobias sov tungt. De mørke ringene under øynene var blitt tydelige. William smilte forsiktig. Han løftet hånden og strøk Tobias over kinnet. Tobias våknet med et rykk. «William?» William lo lavt. «Du snorker litt.» Tobias ristet på hodet og lo. «Det gjør jeg ikke.» «Jo.» «Nei.» «Jo.» Begge lo. Det var en kort latter. Men den var ekte. Da latteren

stilnet, ble William alvorlig. «Kan vi snakke litt?» spurte han. Tobias satte seg nærmere. «Selvfølgelig.» William ble stille lenge. Han lette etter ordene. «Jeg har tenkt mye.» sa han. «På oss.» Tobias tok hånden hans. «Jeg også.» «Hvis denne transplantasjonen lykkes…» begynte William. «…skal vi gifte oss.» Tobias smilte med tårer i øynene. «Ja.» «Det skal vi.» William lo. «Ikke noe stort bryllup.» «Bare familien.» «Og havet.» Tobias nikket. «Det høres helt perfekt ut.» William så lenge på ham. «Men…» Tobias kjente hjertet stramme seg. «Hvis livet vil noe annet…» Tobias ristet bestemt på hodet. «Ikke si det.» William klemte hånden hans. «Hør på meg.» Stemmen var svak. Men rolig. «Jeg trenger at du hører på meg.» Tobias nikket langsomt. Tårene presset på. William trakk pusten dypt. «Jeg er ikke redd for å dø.» Ordene fylte rommet. «Jeg er redd for å forlate deg.» Tobias klarte ikke holde tårene tilbake.Han lente hodet mot sengen. «Ikke…» hvisket han. «Vær så snill…» William løftet hånden og strøk ham forsiktig over håret. «Se på meg.» Tobias løftet blikket. Øynene deres møttes. «Du ga meg et liv fylt av kjærlighet.» sa William. «Mer enn jeg noen gang hadde drømt om.» Han smilte. «Hvis jeg måtte velge om igjen…» Han tok en liten pause. «…hadde jeg valgt deg hver eneste gang.» Tobias gråt stille. «Og jeg hadde valgt deg.» hvisket han. «Hver eneste gang.» I det samme banket det forsiktig på døren. Begge familiene kom inn. Ingen visste hva som nettopp var blitt sagt. Men de så tårene. Williams mor gikk bort og kysset sønnen på pannen. «Alt bra?» William tørket en tåre og smilte. «Ja.» sa han. «Vi snakket bare om kjærlighet.» Moren smilte. «Da har dere snakket om det viktigste som finnes.» Den ettermiddagen satt de alle sammen rundt sengen. Ingen visste hva morgendagen ville bringe. Men én ting visste de. Ingen ord om kjærlighet skulle bli stående usagt lenger. Morgenen kom stille. Lyset utenfor vinduet var mykt. William hadde sovet lite. Han var våken da Tobias åpnet øynene. Ingen av dem sa noe med det samme. De bare smilte til hverandre. «Jeg har tenkt.» sa William etter en stund. Tobias tok hånden hans. «På hva da?» William så opp i taket. «Vi har brukt så mye tid på å være modige.» Han vendte blikket mot Tobias. «Kanskje vi ikke trenger det hele tiden.» Tobias nikket langsomt. «Nei.» «Kanskje ikke.» William pustet rolig. «Da skal jeg være helt ærlig.» Han svelget tungt. «Jeg er redd.» Ordene kom nesten uhørlig. «Ikke for døden.» «Men for at jeg ikke skal rekke alt jeg ønsket.» Tobias kjente tårene presse på. «Hva er det du er mest redd for å ikke rekke?» William smilte svakt. «Å bli gammel sammen med deg.» Stillheten som fulgte var tung. Tobias tok begge hendene hans. «Det var drømmen min også.» William så lenge på Tobias. «Men vet du hva?» «Nei.» «Jeg fikk oppleve det viktigste likevel.» Han smilte varmt. «Jeg fikk oppleve å bli elsket.» Tobias bøyde hodet. En

tåre falt ned på dynen. «Og du er elsket.» hvisket han. «Mer enn du noen gang kommer til å forstå.» Det banket forsiktig på døren. Henrik Lund kom inn. Denne gangen hadde han ingen journal i hånden. Han satte seg bare ned. «Hvordan har dere det?» spurte han. William smilte. «Vi snakker om livet.» Henrik nikket. «Da har dere valgt et godt tema.» Han ble sittende noen minutter. Så så han på William. «Hele teamet følger deg tett.» «Det er fortsatt ingen melding om et nytt donorhjerte.» William nikket rolig. «Det vet jeg.» «Men takk for at dere aldri slutter å prøve.» Henrik kjente en klump i halsen. «Det kommer vi heller aldri til.» Senere på dagen kom begge familiene. Ingen hadde med seg gaver. Ingen blomster. De hadde lært at det viktigste de kunne gi, var tiden sin. Tobias' mor satte seg ved siden av William. «Vi tenkte å spise middag sammen her i dag.» William smilte. «Det høres fint ut.» Sykehuset hadde ordnet et lite bord. Maten var enkel. Suppe. Brød. Kaffe. William spiste bare noen få skjeer. Likevel ble han sittende sammen med dem hele måltidet. Han lyttet til latteren. Til historiene. Til de små, hverdagslige samtalene. Det minnet ham om livet hjemme. Da kvelden kom og foreldrene hadde gått tilbake til hotellet, ble Tobias sittende alene ved sengen. William så på ham. «Vet du hva denne dagen lærte meg?» spurte han. «Hva da?» William smilte. «At et menneske ikke måles i hvor lenge det lever.» Han tok hånden til Tobias. «Men i hvor mye kjærlighet det rekker å gi.» Tobias kysset hånden hans forsiktig. «Da har du levd et stort liv.»William lukket øynene.Et fredelig smil ble liggende over ansiktet. «Og det er nok.» Utenfor vinduet begynte solen langsomt å gå ned. Rommet ble fylt av et gyllent lys. Ingen av dem visste at de dyrebare kveldene sammen nå ble stadig færre. Morgenen var stille. William våknet langsomt. Han var blekere enn dagen før. Pusten var rolig, men tyngre. Likevel smilte han da Tobias tok hånden hans. «God morgen.» hvisket Tobias. «God morgen.» svarte William med et svakt smil. Det gikk en stund før William sa noe. Han så ut av vinduet. Våren hadde blitt grønnere. Trærne utenfor intensivavdelingen vaiet forsiktig i vinden. «Kan du hente dagboken min?» spurte han. Tobias tok den fra nattbordet. «Her.» William holdt den mot brystet et øyeblikk. Så så han opp. «Jeg vil skrive litt alene.» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» Han kysset William forsiktig på pannen. «Jeg henter en kopp kaffe.» Mens Tobias var ute av rommet, åpnet William dagboken. Han bladde forbi de gamle sidene. Forbi minnene. Forbi drømmene. Så begynte han å skrive. Han skrev lenge. Flere ganger måtte han stoppe for å hente pusten. Likevel fortsatte han. Da han var ferdig, lukket han boken forsiktig. Han la hånden oppå den. Som om han ville passe på ordene. Da Tobias kom tilbake, smilte William. «Kan du gjøre meg en tjeneste?» «Alt.» svarte Tobias. William rakte ham dagboken. «Ikke les den ennå.» Tobias

så undrende på ham. «Når skal jeg lese den?» William tenkte seg om. «En dag…» sa han stille. «Når du føler deg klar.» Tobias kjente en klump i halsen. «Det lover jeg.» Han la dagboken forsiktig tilbake på nattbordet. Litt senere kom begge familiene. Henrik Lund var også innom. Han undersøkte William. Denne gangen tok undersøkelsen kortere tid. Legen satte seg ned. «Hvordan er kreftene i dag?» William smilte svakt. «Ikke mange igjen.» Henrik svarte ærlig. «Det ser vi.» Han tok en liten pause. «Men du har fortsatt et utrolig sterkt mot.» William lo lavt. «Det tror jeg egentlig kommer fra menneskene rundt meg.» Henrik så på familien. Så nikket han. «Det tror jeg du har rett i.» Etter at legen hadde gått, satt alle samlet rundt sengen. Ingen snakket om medisiner. Ingen snakket om ventelisten. De fortalte historier. Williams mor fant frem et bilde av William som liten. Han sto på en brygge med en altfor stor redningsvest. «Du var aldri redd for vann.» lo faren. William smilte. «Nei.» «Jeg følte meg alltid fri ved havet.» Tobias tok bildet og studerte det. «Når vi kommer dit igjen…» begynte han. William så på ham. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Da skal vi sitte helt stille.» sa han. «Og bare høre på bølgene.» Tobias nikket. «Ja.» «Bare høre på bølgene.» Da kvelden kom, hadde William sovnet. Tobias ble sittende alene ved sengen. Blikket falt på dagboken. Han tenkte på det William hadde sagt. *«Ikke les den ennå.»* Han la hånden forsiktig oppå omslaget. «Jeg lover.» hvisket han. «Jeg skal vente.» Utenfor vinduet hadde vinden stilnet. Intensivavdelingen var stille. Og et sted dypt inne i hjertet begynte Tobias å forstå at William holdt på å gi ham små gaver som skulle vare lenge etter at ordene deres en dag ble stille. Den neste morgenen våknet William til lyden av fuglesang. Et vindu sto litt på gløtt. Den kjølige vårvinden fant veien inn på rommet. William åpnet øynene langsomt. Han smilte. «Hører du?» hvisket han. Tobias lyttet. «Fuglene.» William nikket. «Det er lenge siden jeg har lagt merke til dem.» Tobias reiste seg og gikk bort til vinduet. «Det er en fin morgen.» sa han. William så ut. «Ja.» Han smilte svakt. «Hvis jeg hadde vært hjemme nå…» Han tok en liten pause. «…hadde jeg sikkert sittet ute med en kopp te.» Tobias smilte. «Og klaget på at jeg lagde kaffen for sterk.» William lo stille. «Det hadde jeg.» Litt senere kom Henrik Lund inn. Han hilste rolig. Denne gangen trengte han ikke si så mye. Han undersøkte William. Så så han på monitoren. «Det er en tung dag.» sa han ærlig. William nikket. «Jeg kjenner det.» Henrik la hånden forsiktig på sengekanten. «Vi er her.» «Hele veien.» William møtte blikket hans. «Det vet jeg.» Etter legevisitten kom begge familiene. Rommet ble igjen fylt av varme stemmer. Williams mor satte seg ved sengen. «Vi har tenkt på én ting.» sa hun. William så spørrende på henne. «Hva ønsker du deg når du kommer hjem?» William smilte. «Ikke ting.» «Bare øyeblikk.» Han ble stille et øyeblikk. Så

begynte han å ramse opp. «Jeg vil spise frokost ute på terrassen.» «Jeg vil høre regnet mot taket hjemme.» «Jeg vil se en soloppgang ved havet.» «Jeg vil grille med dere en sommerkveld.» Han så på Tobias. «Og jeg vil sovne hjemme.» Ingen av dem klarte å svare med én gang. Ordene traff dem alle. Tobias tok fram notatboken. «Da skriver vi dem opp.» William smilte. «Du og de listene dine.» «De er viktige.» sa Tobias. «Da glemmer vi dem ikke.» De skrev ned hvert eneste ønske. Ikke som en plan. Men som et håp. Williams far leste listen høyt. Moren tørket stille en tåre. Tobias' foreldre smilte. Ingen ville ta håpet fra William. Utpå ettermiddagen ble William veldig trøtt. Han sovnet mens Tobias fortsatt satt og skrev. Da William våknet igjen, så han på listen. «Vet du hva?» spurte han. «Nei.» «Hvis jeg ikke rekker alt dette…» Tobias så raskt opp. William smilte rolig. «…så lover du meg at du gjør noe av det likevel.» Tobias kjente tårene presse seg frem. «William…» «Lov meg det.» sa William. «For livet skal ikke slutte å være vakkert.» Rommet ble helt stille. Til slutt nikket Tobias. «Jeg lover.» William smilte. «Bra.» Han lukket øynene igjen. «Da vet jeg at litt av meg får oppleve det også.» Tobias bøyde seg frem og kysset ham forsiktig i pannen. Ingen av dem visste hvor få samtaler de hadde igjen. Men begge visste at hvert ord de sa til hverandre, kom til å vare livet ut. Dagen gikk sakte. William hadde sovet det meste av ettermiddagen. Da han våknet, var lyset utenfor blitt mykere. Solen var på vei ned bak trærne utenfor intensivavdelingen. Han vendte hodet mot vinduet. «Det blir kveld igjen.» hvisket han. Tobias nikket. «Ja.» «En fin kveld.» William smilte svakt. «Jeg har alltid likt kvelder.» «Hvorfor det?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Fordi alt blir litt roligere.» «Ingen har så dårlig tid.» Han så på Tobias. «Det er som om verden puster litt saktere.» Det banket forsiktig på døren. Begge familiene kom inn. Ingen av dem hadde med seg noe denne gangen. De hadde lært at det viktigste de kunne gi William, var sin egen tilstedeværelse. Moren satte seg ved sengen. Faren tok stolen ved vinduet. Tobias' foreldre satte seg ved siden av Tobias. Rommet føltes varmt. Nesten som en stue. Williams far smilte. «Hva sier dere til litt mimring?» William lo lavt. «Bare hvis du ikke forteller den historien.» Faren så uskyldig på ham. «Hvilken?» «Den om sykkelen.» Hele rommet begynte å le. «Å, den må fortelles.» sa Tobias. William himlet med øynene. «Dere er håpløse.» Faren lente seg tilbake. «William var ni år gammel.» «Han hadde nettopp lært å sykle uten støttehjul.» Moren lo allerede. «Og han var overbevist om at han kunne sykle uten å holde styret.» Tobias måtte bite seg i leppen for ikke å le. «Det gikk vel ikke så bra?» «Nei.» sa faren.«Han syklet rett ut i hekken til naboen.» Hele rommet fyltes av latter. William lo så tårene trillet. «Jeg visste dere kom til å fortelle den.» Da latteren stilnet, ble William sittende

med et smil om munnen. «Det var en fin dag likevel.» sa han. «Pappa løftet sykkelen opp igjen.» Han så på faren. «Og du sa at det var lov å falle.» Faren nikket. «Så lenge man prøver igjen.» William ble stille. Så svarte han lavt. «Det har jeg tenkt mye på her inne.» Tobias tok hånden hans. «Du har aldri sluttet å prøve.» William så på ham. «Nei.» «Og det har ikke du heller.» Etter en stund begynte foreldrene å gjøre seg klare til å dra tilbake til hotellet. Moren bøyde seg ned og kysset William på pannen. «Vi kommer tidlig i morgen.» William smilte. «Jeg vet.» Tobias' foreldre ga både William og Tobias en varm klem. «Ring når som helst.» sa Tobias' far. «Når som helst.» gjentok moren. Da døren lukket seg, ble rommet stille igjen. William så bort på Tobias. «Det er rart.» sa han. «Hva da?» «Jeg trodde sykehus kom til å føles ensomme.» Han smilte. «Men jeg har aldri følt meg mindre alene enn jeg gjør nå.» Tobias kjente tårene fylle øynene. Han lente seg frem og kysset William forsiktig. «Det skal du aldri gjøre heller.» William lukket øynene. Et lite smil ble liggende igjen. «Takk…» hvisket han. «For at du ble hjemmet mitt.» Tobias svarte ikke. Han holdt bare hånden hans. For noen ganger var kjærligheten sterkest i stillheten. Natten hadde senket seg over Rikshospitalet. Intensivavdelingen var nesten helt stille. Bare de rolige pipene fra monitorene og de dempede stemmene fra sykepleierne ute i korridoren brøt stillheten. William sov. Pusten var langsom. Tyngre enn før. Tobias satt ved siden av sengen. Han hadde sluttet å se på klokken. Tid betydde ikke lenger timer. Den betydde øyeblikk. William åpnet øynene forsiktig. «Er du våken fortsatt?» hvisket han. Tobias smilte. «Jeg tror jeg har glemt hvordan man sover.» William lo svakt. «Det må du lære deg igjen.» Tobias tok hånden hans. «Det skal jeg.» William så på ham. «Ikke nå.» «Men en dag.» Det ble stille. William så opp i taket. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Alltid.» svarte Tobias. William trakk pusten langsomt. «Hva var den lykkeligste dagen vi hadde sammen?» Tobias smilte med én gang. «Den dagen vi dro til sjøen uten noen plan.» William lo. «Vi kjørte feil.» «Tre ganger.» sa Tobias. «Og vi endte på en liten strand vi aldri hadde vært på før.» William lukket øynene. «Vi badet.» «Selv om vannet var iskaldt.» Tobias lo. «Du overtalte meg.» «Og etterpå…» fortsatte William. «…satt vi på svaberget med varme tepper.» «Og så på solnedgangen.» Tobias nikket. «Jeg husker at du sa noe.» William så på ham. «Hva da?» Tobias smilte. «Du sa at hvis lykke hadde en lyd…» Han tok en liten pause. «…så måtte det være bølger mot svaberg.» William lukket øynene. «Det husker jeg.» Det ble stille igjen. Ingen av dem hadde behov for flere ord. De var tilbake på den stranden. I minnene. Etter en stund åpnet William øynene. «Når dette er over…» begynte han. Så stoppet han. Han smilte svakt. «Nei.» Tobias så undrende på ham. «Hva tenkte du?» William svarte rolig. «Jeg

tenkte at jeg ikke vet hvordan dette ender.» «Men jeg vet hvordan jeg ønsker at du skal huske meg.» Tobias kjente tårene presse seg frem. «Hvordan da?» William smilte. «Ikke som han som ble syk.» Han tok hånden hans litt hardere. «Husk meg som han som lo for høyt.» «Som alltid ville til havet.» «Som elsket deg mer enn han klarte å si.» Tobias lente seg frem. Pannen hans hvilte mot Williams. «Det er allerede sånn jeg husker deg.» hvisket han. «Og du er fortsatt her.» William smilte. Et varmt, rolig smil. «Det gjør meg glad.» I det samme banket det forsiktig på døren. Henrik Lund kom inn for den siste visittunden den kvelden. Han så de to sitte hånd i hånd. Han smilte stille. «Beklager at jeg forstyrrer.» William ristet svakt på hodet. «Du forstyrrer ikke.» Henrik gjorde den vanlige undersøkelsen. Han lyttet lenge. Så møtte han Williams blikk. «Prøv å få litt hvile i natt.» sa han rolig. «Vi fortsetter å kjempe i morgen.» William nikket. «Det gjør vi.» Henrik gikk ut og lukket døren stille bak seg. Rommet ble igjen fylt av den fredelige stillheten. Tobias la hodet forsiktig mot kanten av sengen. William strøk ham svakt gjennom håret. «God natt.» hvisket han. «God natt.» svarte Tobias. Ingen av dem visste at morgendagen ville forandre alt. Morgenen kom uten sol. Grå skyer lå tungt over Oslo. På intensivavdelingen var det uvanlig stille. William sov fortsatt da Tobias våknet. Han ble sittende og se på ham. Brystet hevet og senket seg langsomt. Hvert eneste åndedrag virket å kreve mer enn det forrige. Litt før klokken åtte kom Henrik Lund inn. Han hilste lavmælt. «God morgen.» Tobias nikket. «God morgen.» Henrik gikk bort til sengen. Han undersøkte William nøye. Lyttet lenge på hjertet. Så så han opp på monitoren. Et lite rynketøy mellom øyenbrynene fortalte Tobias mer enn ordene gjorde. William åpnet øynene. «Hei, Henrik.» sa han svakt. Legen smilte varmt. «Hei, William.» «Hvordan føler du deg?» William svarte ærlig. «Jeg er…» Han måtte stoppe for å hente pusten. «…veldig sliten.» Henrik nikket. «Det ser vi.» Sykepleieren kom inn med morgenmedisinene. Hun justerte den intravenøse pumpen. Oksygenet ble økt litt. William pustet roligere etter noen minutter. Han så bort på Tobias. «Det hjalp.» hvisket han. Henrik satte seg ved sengen. «William…» sa han rolig. «Vi ser at hjertet ditt blir mer og mer avhengig av medisinene.» William nikket. Han hadde allerede forstått det. «Men dere gir ikke opp?» spurte han. Henrik svarte uten å nøle. «Aldri.» «Ikke så lenge det finnes en mulighet.» Litt senere kom begge familiene. Ingen hadde blitt bedt om det. Likevel hadde de alle kjent at de burde være der. Moren til William gikk bort og kysset sønnen på pannen. «God morgen, gutten min.» William smilte svakt. «Hei, mamma.» Faren tok hånden hans. «Vi er her.» William nikket. «Det vet jeg.» Tobias' foreldre satte seg ved vinduet. Rommet var fylt av en ro ingen av dem hadde kjent tidligere. Ingen småpratet. Ingen forsøkte

å late som alt var normalt. De var bare sammen. Ut på formiddagen begynte alarmen på monitoren å pipe kort. En sykepleier kom raskt inn. Hun så på skjermen. Trykket på noen knapper. Henrik ble tilkalt. Han kom inn nesten med én gang. William kjente at pusten ble tyngre. «Hva skjer?» spurte han stille. Henrik tok hånden hans. «Hjertet ditt jobber veldig hardt akkurat nå.» «Vi skal hjelpe det.» Flere sykepleiere kom inn. De arbeidet rolig. Ingen hevet stemmen. Ingen skapte panikk. En ny medisin ble koblet til. Monitoren ble roligere igjen. Henrik pustet stille ut. «Der…» sa han. «Nå er det litt bedre.» Etter en stund var rommet stille igjen. William var utslitt. Han åpnet øynene og så på Tobias. «Ble du redd?» Tobias smilte, selv om tårene lå klare. «Ja.» innrømmet han. William strakte hånden mot ham. «Kom hit.» Tobias lente seg helt inntil. William hvisket så lavt at bare Tobias kunne høre det. «Hvis jeg blir redd…» Han tok en liten pause. «…så bare hold hånden min.» Tobias kysset hånden hans forsiktig. «Det skal jeg.» «Jeg slipper den aldri.» William lukket øynene igjen. Et lite smil viste seg. «Det vet jeg.» Rundt dem satt begge familiene helt stille. Ingen visste at denne dagen var begynnelsen på den siste etappen av reisen. Men alle kjente at tiden var blitt enda mer dyrebar. Mørket hadde senket seg over Oslo igjen. Regnet traff vinduene med små, jevne dråper. På intensivrommet var lyset dempet. William sov urolig. Med jevne mellomrom åpnet han øynene, som om han ville forsikre seg om at Tobias fortsatt var der. Hver gang møtte han det samme blikket. Det samme varme smilet. Den samme hånden som aldri slapp hans. Henrik Lund kom inn sent på kvelden. Han gjorde den vanlige undersøkelsen. Han lyttet lenge på hjertet. Monitoren viste fortsatt en skjør, men stabil rytme. Han så på William. «Hvordan har du det akkurat nå?» William svarte nesten hviskende. «Jeg er sliten.» «Veldig sliten.» Henrik nikket. «Da skal vi la kroppen få mest mulig ro.» Da legen hadde gått, ble det stille igjen. William vendte blikket mot Tobias. «Kan du hjelpe meg opp litt?» spurte han. Tobias justerte sengen forsiktig. William pustet tungt. Men han smilte. «Takk.» Etter noen minutter sa han: «Kan du hente mamma og pappa?» Tobias nikket. Han gikk ut i korridoren. Begge foreldrene satt der sammen med Tobias' foreldre. «William vil gjerne se dere.» sa han. De reiste seg med én gang. Rommet ble fylt av de menneskene William elsket aller mest. Han så lenge på hver enkelt av dem. Som om han ville huske hvert ansikt. Hver bevegelse. Hvert smil. «Jeg har tenkt mye.» sa William stille. «Og jeg vil ikke vente med å si det som betyr mest.» Ingen avbrøt ham. Han så først på moren sin. «Mamma…» Stemmen brast litt. «Takk for at du alltid fikk meg til å føle meg trygg.» Moren tok hånden hans. Tårene rant. «Du kommer alltid til å være gutten min.» hvisket hun. William vendte blikket mot faren. «Pappa…» «Takk for at du lærte meg at

det aldri er feil å prøve én gang til.» Faren tørket en tåre. «Du lærte meg det samme.» sa han stille. Så så William på Tobias' foreldre. «Takk…» sa han. «For at dere tok imot meg som en del av familien.» Tobias' mor gråt åpent. «Du kommer alltid til å være en del av familien vår.» sa hun. Faren nikket. «Alltid.» Til slutt vendte William seg mot Tobias. Rommet ble helt stille. Ingen våget å si noe. William løftet hånden. Tobias tok den umiddelbart. «Jeg har aldri angret én eneste dag.» hvisket William. «Ikke én.» Tobias lente seg nærmere. «Heller ikke jeg.» William smilte. «Du gjorde livet mitt større enn jeg trodde var mulig.» En tåre trillet nedover kinnet til Tobias. «Du reddet mitt også.» hvisket han. William lukket øynene et øyeblikk. Da han åpnet dem igjen, var blikket klart. «Uansett hva som skjer videre…» sa han rolig. «Så vil jeg at dere skal fortsette å le.» Han så rundt på dem alle. «Fortsett å spise søndagsmiddager.» «Fortsett å dra til havet.» «Fortsett å være en familie.» Ingen klarte å svare. Det eneste som hørtes, var den rolige pipingen fra monitoren. Henrik Lund sto et øyeblikk utenfor døren. Han så inn gjennom glasset. Han valgte å ikke gå inn. Noen øyeblikk tilhørte ikke legene. De tilhørte familien. Og denne kvelden handlet ikke om sykdom. Den handlet om kjærlighet. Morgenen kom langsomt. Det første sollyset snek seg inn gjennom vinduet. William sov fortsatt. Pusten var rolig, men svak. Tobias satt ved sengen med hånden rundt hans. Han hadde ikke beveget seg på flere timer. Han ville være den første William så når han våknet. William åpnet øynene forsiktig. Et svakt smil bredte seg over ansiktet hans. «Du er her.» hvisket han. «Alltid.» svarte Tobias. William nikket. «Det vet jeg.» Etter en stund så William mot nattbordet. «Kan du hente dagboken?» spurte han. Tobias tok den opp. «Vil du skrive igjen?» William ristet svakt på hodet. «Nei.» «Jeg vil at du skal skrive.» Tobias så undrende på ham. «Hva skal jeg skrive?» William smilte. «Det jeg sier.» Tobias fant fram en penn. Han åpnet den siste tomme siden i dagboken. «Jeg er klar.» sa han. William lukket øynene et øyeblikk. Så begynte han å snakke. Langsomt. Med pauser mellom hver setning. «Til alle jeg elsker.» skrev Tobias. William fortsatte. «Hvis dere leser dette…» Han måtte stoppe for å trekke pusten. «…så betyr det at jeg ikke lenger kan si dette selv.» Tobias kjente tårene renne. Likevel fortsatte han å skrive. «Ikke bruk livet deres på å spørre hvorfor.» sa William. «Bruk det på å huske alt vi fikk.» Han smilte svakt. «Jeg fikk mer kjærlighet enn mange får på et helt liv.» William vendte blikket mot foreldrene sine. De hadde kommet inn i rommet uten at han hadde merket det. Moren holdt hånden foran munnen. Faren sto helt stille. William smilte til dem. «Takk…» hvisket han. «For at dere lærte meg hva et hjem er.» Moren begynte å gråte. «Du vil alltid være hjemme hos oss.» sa hun. William så på Tobias' foreldre. «Takk…» sa han. «For at dere åpnet døren deres

for meg.» Tobias' far tørket en tåre. «Den døren kommer alltid til å stå åpen.» Til slutt så William på Tobias. Blikket var varmt. Fylt av kjærlighet. «Skriv dette også.» sa han. Tobias nikket. *«Til Tobias.» Stemmen var nesten uhørlig. «Du var mitt hjem.» «Du var mitt mot.» «Du var mitt liv.»* Tobias måtte stoppe et øyeblikk. Tårene gjorde det vanskelig å se. William smilte svakt. «Når du en dag står ved havet igjen…» Tobias kjente hjertet stanse et øyeblikk. Han skrev videre. «…så smil.» «Da vet du at en del av meg fortsatt er hos deg.» Rommet ble helt stille. Ingen klarte å holde tårene tilbake. William pustet langsomt inn. Så fortsatte han. «Og lov meg én ting.» Han så rett på Tobias. «Lev.» «Ikke fordi du glemmer meg.» «Men fordi kjærligheten vår fortjener å leve videre.» Tobias la pennen fra seg. Han klarte ikke skrive mer. Han lente seg frem og tok William inn i en forsiktig omfavnelse. «Jeg lover.» hvisket han. «Jeg skal leve.» William lukket øynene. Et fredelig smil bredte seg over ansiktet hans. «Da er jeg trygg.» sa han stille. Utenfor vinduet skinte solen gjennom skyene. For et kort øyeblikk fylte et varmt lys hele rommet. Ingen visste hvor mange timer de hadde igjen sammen. Men alle visste at de nettopp hadde fått en gave de skulle bære med seg resten av livet. Natten hadde vært den tyngste så langt. William sov nesten hele tiden. Når han var våken, var det bare i korte øyeblikk. Likevel lette blikket hans alltid etter Tobias. Og hver gang fant han ham. Ved siden av sengen. Med hånden rundt hans. Tidlig om morgenen kom Henrik Lund inn sammen med intensivsykepleieren Ingrid. De undersøkte William i stillhet. Monitoren viste fortsatt rytme. Men hjertet måtte kjempe for hvert eneste slag. Henrik ble stående lenge. Til slutt så han på Tobias. Så på Williams foreldre. Deretter på Tobias' foreldre. «Kan vi snakke sammen et øyeblikk?» spurte han lavt. De gikk ut i samtalerommet. Ingen satte seg med én gang. Henrik trakk pusten dypt. «Jeg ønsker å være helt ærlig med dere.» Ingen av dem sa noe. De ventet. «William er nå så alvorlig syk at vi tror han er inne i det siste døgnet eller de siste dagene.» Ordene traff rommet som en stille bølge. Williams mor begynte å gråte. Faren tok henne inntil seg. Tobias ble stående helt stille. Han stirret ned i gulvet. Som om verden hadde stoppet. Henrik fortsatte rolig. «Vi fortsetter behandlingen.» «Vi gir ikke opp.» «Men kroppen hans er svært sliten.» Han så på dem alle. «Det viktigste nå er at han ikke er alene.» Tobias løftet blikket. Stemmen var hes. «Det skal han aldri være.» Henrik nikket. «Det vet jeg.» Da de kom tilbake til rommet, var William våken. Han så straks at noe hadde blitt sagt. Likevel smilte han. «Ingen flere hemmeligheter.» sa han lavt. Henrik gikk bort til sengen. Han tok William forsiktig i hånden. «Nei.» sa han. «Ingen flere hemmeligheter.» William så lenge på legen. «Takk.» sa han. Henrik så overrasket på ham. «For hva?» William smilte. «For at du aldri sluttet å kjempe

for meg.» Henrik måtte svelge før han svarte. «Det har vært en ære å få være legen din.» Utover dagen kom sykepleierne inn med jevne mellomrom. De justerte medisinene. Sørget for at William hadde det så godt som mulig. Ingen hastet. Alle beveget seg rolig. Med en respekt som fylte rommet. Om ettermiddagen ba William om å få alle nærmere. Sengene og stolene ble flyttet. Foreldrene satte seg på hver sin side. Tobias satt helt inntil ham. Tobias' foreldre satt rett ved fotenden av sengen. William så rundt på dem. Et lite smil viste seg. «Perfekt.» hvisket han. «Nå er alle hjemme.» Ingen svarte. Ingen ville ødelegge øyeblikket. De satt bare sammen. Holdt hverandre i hendene. Lyttet til Williams rolige pust. Til monitorens jevne rytme. Til stillheten. Da kvelden kom, hvisket William så lavt at Tobias måtte bøye seg helt ned. «Blir du hos meg i natt også?» Tobias kysset ham forsiktig på pannen. «Ikke bare i natt.» hvisket han tilbake. «Jeg blir hos deg hele veien.» William lukket øynene. Et fredelig smil la seg over ansiktet hans. «Det var det svaret jeg håpet på.» Utenfor vinduet begynte de første stjernene å vise seg på himmelen. Inne på rommet satt de seks menneskene tett sammen. Ingen visste nøyaktig når farvel måtte sies. Men alle visste at kjærligheten var sterkere enn frykten. Natten hadde lagt seg som et stille teppe over Rikshospitalet. På intensivavdelingen var lysene dempet. Sykepleierne beveget seg lydløst mellom rommene. Inne hos William var det nesten helt stille. Bare den rolige pipingen fra monitoren og den svake susen fra oksygenet kunne høres. William sov. Pusten var grunn. Langsom. Hvert åndedrag virket som en liten kamp. Tobias satt ved siden av sengen. Han holdt fortsatt hånden hans. Den hadde blitt kaldere de siste dagene. Likevel slapp han den ikke. Ikke et sekund. Litt over midnatt åpnet William øynene. Han virket klarere enn han hadde gjort på flere dager. Han så først på Tobias. Så på foreldrene sine. Deretter på Tobias' foreldre. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Hei…» hvisket han. Alle smilte tilbake. «Hei, William.» «Kan dere komme litt nærmere?» Stemmen var svak. Men alle hørte den. De flyttet stolene helt inntil sengen. Nå satt de så nær at de kunne holde rundt hverandre. William så rundt på dem. «Dette…» hvisket han. «…er akkurat slik jeg ønsker å huske dere.» Moren begynte å gråte stille. William løftet hånden så godt han kunne. Hun tok den mellom sine. «Ikke vær lei deg, mamma.» sa han mykt. «Du har gitt meg et fantastisk liv.» Hun ristet forsiktig på hodet. «Det er du som har gitt oss så mye.» Faren strøk sønnen over håret. «Jeg er så stolt av deg.» sa han med bristende stemme. William smilte. «Det har alltid vært nok for meg å høre.» William vendte blikket mot Tobias' foreldre. «Takk…» hvisket han. «…for at dere gjorde meg til en del av familien.» Tobias' mor tørket tårene. «Du kommer alltid til å være det.» sa hun. Faren nikket. «Alltid.» Til slutt så William på

Tobias. Blikket deres møttes. Ingen av dem trengte ord. Likevel sa William stille: «Kom litt nærmere.» Tobias lente seg helt inntil. William hvilte pannen mot hans. «Jeg elsker deg.» hvisket han. «Mer enn livet.» Tobias gråt åpent. «Og jeg elsker deg.» «Mer enn noe annet.» William smilte. «Da har vi sagt alt.» Han lukket øynene et øyeblikk. Så åpnet han dem igjen. «Hvis jeg sovner nå…» sa han stille. «…så vil jeg at dere skal vite at jeg er lykkelig.» Ingen klarte å svare. Tårene gjorde ordene umulige. Henrik Lund sto utenfor døren. Han kikket inn gjennom glassruten. Han visste at dette øyeblikket ikke tilhørte medisinen. Det tilhørte kjærligheten. Han lot døren være lukket. Inne på rommet satt de fortsatt samlet. Ingen reiste seg. Ingen så på klokken. Ingen ønsket at natten skulle ta slutt. William sovnet rolig igjen. Med hånden i Tobias' hånd. Med foreldrene sine ved hver sin side. Og med vissheten om at han aldri, ikke ett eneste øyeblikk, var alene. De første solstrålene fant veien inn gjennom vinduet. En ny dag hadde begynt. På intensivrommet var det helt stille. William sov fortsatt. Pusten var svært svak. Lang. Forsiktig. Tobias satt akkurat der han hadde sittet hele natten. Hånden hans var fortsatt flettet inn i Williams. Ingen av dem hadde sluppet taket. Litt før klokken åtte kom Henrik Lund inn sammen med intensivsykepleieren Ingrid. De undersøkte William uten å si et ord. Henrik lyttet lenge på hjertet. Så så han opp. Han møtte blikket til Tobias. Et stille nikk var nok. Tobias forsto. Tiden var i ferd med å renne ut. Henrik gikk rolig bort til Williams foreldre. «Jeg tror…» sa han lavt. «…dere skal være hos ham nå.» De reiste seg med én gang. Tobias' foreldre kom også nærmere. Ingen gråt høyt. Ingen skyndte seg. Alle samlet seg rundt sengen. William åpnet øynene. De var matte. Men smilet var det samme. Han så på moren sin. «Hei…» hvisket han. Hun tok ansiktet hans varsomt mellom hendene. «Hei, gutten min.» Tårene rant stille nedover kinnene hennes. Han så på faren. «Pappa…» Faren tok hånden hans. «Jeg er her.» William smilte. «Jeg vet.» Så vendte han blikket mot Tobias' foreldre. «Takk…» sa han svakt. «…for at dere passet på Tobias.» Tobias' mor nikket gjennom tårene. «Det skal vi fortsette med.» Faren la hånden på skulderen til Tobias. «Det lover vi.» Til slutt så William på Tobias. Hele rommet ble stille. Som om verden holdt pusten. William løftet hånden så godt han kunne. Tobias tok den mellom begge sine. «Jeg elsker deg.» hvisket William. Tobias lente pannen mot hans. «Jeg elsker deg også.» «Alltid.» William smilte. Et fredelig. Takknemlig smil. Han tok et langsomt åndedrag. Så enda ett. Han så ut av vinduet. «Solen…» hvisket han. «Den er fin i dag.» «Ja.» sa Tobias med gråten i stemmen. «Den er veldig fin.» William lukket øynene et øyeblikk. Så åpnet han dem én siste gang. Blikket fant Tobias. Et lite smil. Nesten umerkelig. Så hvisket han: «Når du en dag står ved havet igjen…» Tobias holdt pusten. William fortsatte,

så svakt at alle måtte lytte. «…så smil.» Han tok en liten pause. «Da vet du…» Et nytt, stille åndedrag. «…at en del av meg fortsatt er hos deg.» En tåre falt fra Tobias ned på hånden deres. «Jeg lover.» hvisket han. «Jeg skal smile.» William pustet rolig inn. Et siste, stille åndedrag fylte rommet. Så ble alt stille. Monitoren fortsatte noen sekunder. Deretter lød den lange, jevne tonen. Ingen beveget seg. Ingen sa et ord. Tobias slapp ikke hånden hans. Han lente pannen mot Williams og gråt stille. Moren kysset sønnen på pannen én siste gang. Faren la hånden over Williams bryst. Tobias' foreldre sto tett inntil sønnen sin. Henrik Lund gikk rolig bort til sengen. Han lyttet én siste gang. Så så han på familien. Med tårer i øynene sa han lavt: «Klokken 08.17.» Han tok en liten pause. «Det er med stor sorg jeg må si at William er død.» Stillheten som fulgte var fylt av kjærlighet. Ikke bare sorg. For ingen kunne ta fra dem alt William hadde gitt dem. Og mens morgensolen fylte rommet med et varmt lys, satt de fortsatt rundt ham. Som de hadde lovet. Ingen lot ham møte slutten alene. Kirken var fylt lenge før seremonien skulle begynne. Det lå en stillhet over menneskene som hadde samlet seg. Ingen snakket høyere enn nødvendig. Utenfor vaiet flaggene på halv stang. Våren var kommet. Solen skinte. Akkurat slik William hadde sagt at han håpet den skulle gjøre. Den hvite kisten sto foran alteret. På lokket lå en enkel bukett med hvite liljer og blå forglemmegei. Ved siden av lå det lille sølvanhenget formet som et anker. Det William alltid hadde hatt med seg. Rundt kisten sto blomster fra familie, venner og sykehuset. Et bånd fra transplantasjonsteamet bar ordene: «Takk for motet ditt. Du vil aldri bli glemt.» Henrik Lund satt på den bakerste benken. Han hadde lagt den hvite legefrakken igjen på sykehuset. I dag var han ikke overlege. Bare et menneske som tok farvel med en pasient han aldri kom til å glemme. Flere av sykepleierne fra intensivavdelingen satt sammen med ham. Ingen av dem klarte å holde tårene tilbake. Kirken fyltes av myk pianomusikk. Presten gikk frem. Han så ut over de fremmøtte. «I dag tar vi farvel med et ungt menneske.» sa han. «Et menneske som lærte oss at et liv ikke måles i hvor langt det er, men i hvor mye kjærlighet det rommer.» Stillheten som fulgte var tung. Williams foreldre satt på første benk. Moren holdt hardt rundt ektemannens hånd. Ved siden av dem satt Tobias. På den andre siden av Tobias satt foreldrene hans. Ingen av dem var bare én familie lenger. De hadde blitt én. Etter salmen reiste Tobias seg. Beina skalv. Han gikk langsomt frem til talerstolen. Han tok opp et sammenbrettet ark. Så så han bort på kisten. Han smilte gjennom tårene. «Da jeg møtte William…» begynte han. «…visste jeg ikke at ett menneske kunne forandre et helt liv.» Han tok en pause. «Han lærte meg å le når dagene var tunge.» «Han lærte meg å håpe når alt virket håpløst.» «Og han lærte meg at kjærlighet aldri handler

om hvor lenge vi får hverandre.» «Den handler om hva vi fyller tiden med.» Det var helt stille i kirken. Tobias tørket en tåre. «Den siste morgenen vi hadde sammen…» Stemmen brast. Han tok en dyp pust. «…ga William meg et løfte jeg skal bære resten av livet.» Han så opp. «Han sa til meg:

"Når du en dag står ved havet igjen, så smil. Da vet du at en del av meg fortsatt er hos deg."»

Flere i kirken begynte å gråte. Tobias la hånden mot hjertet. «Derfor skal jeg fortsette å leve.» «Ikke fordi jeg har glemt ham. «Men fordi jeg lovet ham det.» Han så på kisten. «Takk for alt, William.» «Vi ses igjen en dag.» Da Tobias gikk tilbake til plassen sin, reiste Williams far seg. Han la en hånd på skulderen hans. Ingen ord. Bare en klem. Den sa alt. Etter seremonien fulgte alle kisten ut. Klokkene ringte langsomt. Solen varmet ansiktene deres. Det var nesten ingen vind. Bare en svak bris som fikk trærne til å bevege seg. Tobias ble stående ved graven etter at de andre hadde trukket seg litt tilbake. Han la hånden forsiktig på kisten én siste gang. «Jeg holder løftet mitt.» Hvisket han. «En dag skal jeg stå ved havet.» «Og da skal jeg smile.» Han lukket øynene. Så snudde han seg langsomt. Foreldrene til William ventet på ham. Tobias' foreldre sto ved siden av dem. Uten et ord gikk de mot hverandre. Og sammen gikk de den siste veien ut av kirkegården. Ingen visste da at en hemmelighet snart skulle snu opp ned på alt de trodde de visste.

Kjærlighetens skygge

Kapittel 18

Det hadde gått tre dager siden begravelsen. Huset var stille. Stillere enn Tobias noen gang hadde opplevd. Han lå våken i sengen. På den andre siden lå puten der William alltid hadde sovet. Den var urørt. Likevel klarte Tobias ikke å flytte den. Ikke ennå. Morgensolen snek seg inn mellom gardinene. Den traff nattbordet. Der sto et innrammet bilde. William lo på bildet. Det var tatt en sommerdag ved sjøen. Håret var fullt av vind. Øynene glitret. Tobias tok forsiktig opp rammen. «God morgen.» hvisket han. Stemmen brast. Han ble sittende lenge. Bare med bildet mellom hendene. Det banket forsiktig på døren. «Tobias?» Det var moren hans. «Er du våken?» «Ja.» svarte han. Hun åpnet døren forsiktig. Hun hadde en kopp kaffe i hånden. Og en kopp te. Hun satte teen på nattbordet. Så satte hun seg ved siden av sønnen. Ingen av dem sa noe. De trengte ikke det. Etter en stund tok hun hånden hans. «Du trenger ikke være sterk i dag.» sa hun lavt. Tobias ristet på hodet. «Jeg vet bare ikke hvordan jeg skal være.» Hun strøk ham over hånden «Én dag om gangen.» «Det er nok.» Senere samme formiddag kom Williams foreldre. Det var første gang de besøkte huset etter begravelsen. Ingen av dem ringte på. De gikk bare inn. Som familie. Williams mor hadde med seg en liten eske. Hun holdt den tett inntil seg. Hun satte seg ved spisebordet. «Vi fant denne på rommet hans.» sa hun stille. Hun skjøv esken over til Tobias. «Han ønsket at du skulle ha den.» Tobias så lenge på esken. Han kjente igjen håndskriften. På lokket sto det bare: Til Tobias. Han lukket øynene et øyeblikk. «Jeg vet ikke om jeg klarer å åpne den.» hvisket han. Williams far la en hånd på skulderen hans. «Du trenger ikke gjøre det i dag.» «Eller i morgen.» «Når du er klar.» Tobias tok esken forsiktig opp. Holdt den mot brystet. Som om den fortsatt bar en del av William. Ingen åpnet den. Ikke ennå. Den fikk stå på bordet. Som et stille løfte. Da ettermiddagen gikk mot kveld, ble Tobias sittende alene i stuen. Han så på esken. Så på bildet av William. Til slutt reiste han seg. Han gikk bort til vinduet. Utenfor vaiet trærne rolig i vårvinden. Han husket ordene William hadde sagt den siste morgenen.

«Lev. Ikke fordi du glemmer meg. Men fordi kjærligheten vår fortjener å leve videre.»

En tåre trillet nedover kinnet. For første gang siden begravelsen tok Tobias et dypt åndedrag. Ikke fordi sorgen var blitt mindre. Men fordi han visste at William ville ha ønsket at han fortsatte. Og et sted inne i den lille esken på spisebordet ventet sannheten. En sannhet som kom til å forandre alt. Neste morgen våknet Tobias tidligere enn vanlig. Søvnen hadde vært urolig. Drømmene hadde føltes så virkelige at han flere ganger hadde strukket hånden over

den tomme siden av sengen. Hver gang hadde stillheten møtt ham. Han satte seg langsomt opp. Blikket falt på den lille esken.Den sto fortsatt på spisebordet. Akkurat der han hadde satt den kvelden før. Han ble sittende lenge. Så reiste han seg. Barbeint gikk han bort til bordet. Han la hånden forsiktig på lokket. «Jeg håper du vet hva du gjør, William.» hvisket han. Det banket forsiktig på døren. Tobias åpnet. Williams foreldre sto utenfor. «Vi ville bare se hvordan du har det.» sa moren. Tobias smilte svakt. «Kom inn.» De satte seg ved spisebordet. Ingen av dem sa noe om esken. Den lå mellom dem. Som om den ventet. Etter en stund tok Williams far ordet. «Den siste kvelden…» sa han stille. «…ba William oss om å ikke åpne den.» Han så på Tobias. «Han sa at den var din.» «Og at du selv ville forstå når tiden var inne.» Tobias nikket langsomt. «Da tror jeg den tiden er nå.» Med skjelvende hender løftet han av lokket. Øverst lå et sammenbrettet brev. Konvolutten var merket med den velkjente håndskriften. Til Tobias. Under brevet lå ankeret William alltid hadde båret rundt halsen. Tobias tok det opp. Han holdt det hardt i hånden. Så åpnet han brevet. Papiret dirret mellom fingrene. Han begynte å lese høyt.

«Kjære Tobias. Hvis du leser dette, betyr det at jeg ikke lenger kan sitte ved siden av deg. Det gjør vondt å tenke på. Men det gjør meg også rolig, fordi jeg vet at kjærligheten vår ikke tok slutt. Den bare forandret seg.»

Tårene trillet stille. Ingen avbrøt ham. Han fortsatte. «Du lovet meg at du skulle leve videre. Nå er det min tur til å be deg om noe. Ikke la sorgen stenge hjertet ditt. Bær meg med deg, men la livet få slippe inn igjen. Det er det jeg ønsker for deg.» Williams mor tørket tårene. Faren satt med bøyd hode. Tobias bladde om. På den siste siden sto det bare noen få linjer. «Det finnes én ting jeg aldri rakk å fortelle deg. Hvis tiden ikke strakk til, håpet jeg at noen andre ville gjøre det. Når du er klar… Finn Julian. Han kjenner sannheten. Stol på ham.» Rommet ble helt stille. Tobias stirret på ordene. «Julian…?» hvisket han. Han så opp på Williams foreldre. «Vet dere hvem han er?» Begge ristet langsomt på hodet. «Nei.» sa moren. «William nevnte aldri det navnet for oss.» Tobias så ned på brevet igjen. Ordene virket nesten uvirkelige. Han kjente at hjertet begynte å slå raskere. Midt i sorgen hadde William etterlatt ham et spørsmål. Et navn. Et spor. Og en sannhet som ennå ikke var fortalt. Han brettet brevet forsiktig sammen. La det tilbake i konvolutten. Holdt ankeret tett i hånden. For første gang siden William døde. Kjente han noe annet enn sorg. Han kjente et behov for å finne svar. Huset var stille. Brevet lå fortsatt på spisebordet. Ingen hadde rørt det siden Tobias hadde lest de

siste ordene høyt. «Finn Julian. Han kjenner sannheten. Stol på ham.» Ordene nektet å slippe taket. Williams foreldre hadde blitt sittende. Ingen av dem ønsket å dra. Ikke ennå. Tobias holdt fortsatt det lille sølvanhenget i hånden. Han strøk tommelen over ankeret. «Hvorfor fortalte han meg aldri om Julian?» spurte han lavt. Williams mor ristet forsiktig på hodet. «Jeg vet ikke.» «Hvis han holdt dette skjult…» Hun så ned. «…må han ha hatt en grunn.» Det ble stille igjen. Så tok Williams far ordet. «Er det mer i esken?» Tobias så ned. Han hadde vært så opptatt av brevet at han nesten hadde glemt resten. Forsiktig løftet han opp silkepapiret som lå i bunnen. Der lå en liten nøkkel. Og en gammel brun lærmappe. Lærmappen var slitt i kantene. På forsiden sto det skrevet med Williams håndskrift. Til Tobias – åpnes etter brevet. Tobias kjente hjertet slå raskere. Han åpnet mappen. Inni lå det noen få dokumenter. Et gammelt fotografi. Og en sammenbrettet lapp. Han tok opp fotografiet. Det viste William som liten. Han kunne ikke ha vært mer enn seks–sju år gammel. Ved siden av ham sto en gutt på omtrent samme alder. Begge smilte mot kameraet. På baksiden sto det skrevet med blå penn: «William og Julian. Sommeren 2007.» Tobias stirret på bildet. «Så de kjente hverandre som barn…» hvisket han. Williams mor lente seg frem. Da hun så bildet, ble hun helt stille. «Det bildet…» sa hun lavt. «Jeg har ikke sett det på mange år.» Tobias så opp. «Du kjenner ham?» Hun nikket langsomt. «Ja.» Hun svelget tungt. «Det er Julian.» Rommet ble helt stille. Tobias lente seg frem. «Hvem er han?» Williams mor så bort på ektemannen. De utvekslet et blikk. Et blikk Tobias aldri hadde sett før. Det var fylt av usikkerhet. Og gamle minner. Til slutt tok Williams far ordet. «Vi trodde aldri dette kom til å bety noe igjen.» sa han stille. «William og Julian var uatskillelige da de var små.» «De vokste opp sammen.» «De var bestevenner.» Tobias så overrasket på dem. «Hvorfor har William aldri fortalt om ham?» Faren trakk pusten dypt. «Fordi…» Han stoppet. Ristet svakt på hodet. «En dag forsvant Julian bare ut av livet vårt.» «Ingen forklaring.» «Ingen avskjed.» «Etter det snakket William nesten aldri om ham.» Tobias så ned på fotografiet igjen. To gutter. Begge smilte. Uvitende om hva livet skulle bringe. Han snudde bildet én gang til. Denne gangen oppdaget han noe han ikke hadde sett tidligere. Et telefonnummer var skrevet med blyant nederst i hjørnet. Nesten visket bort av tiden. Ved siden av sto ett eneste ord. «Hvis noe skjer.» Tobias kjente hjertet hamre. Han så opp på Williams foreldre. «Jeg tror…» sa han lavt. «…William visste at jeg en dag kom til å finne dette.» Han holdt bildet forsiktig mellom hendene. For første gang var Julian ikke bare et navn. Han var blitt et menneske. Og den første ledetråden til sannheten William aldri rakk å fortelle. Ingen sa et ord. Fotografiet lå fortsatt på bordet. Det lille telefonnummeret nederst i

hjørnet virket nesten uvirkelig. Som om det hadde ventet på dette øyeblikket i alle disse årene. Tobias lot fingeren gli forsiktig over de falmede tallene. «Tror dere nummeret fortsatt virker?» spurte han. Williams far trakk pusten dypt. «Det vet jeg ikke.» «Det er mange år gammelt.» «Men det er verdt et forsøk.» Tobias tok opp mobiltelefonen. Han tastet inn tallene langsomt. Hjertet slo hardt. Han stirret lenge på skjermen. Fingeren hvilte over ringeknappen. Så senket han telefonen igjen. «Jeg klarer ikke.» sa han lavt. «Ikke ennå.» Williams mor la hånden over hans. «Det trenger du heller ikke.» sa hun. «Du har nettopp mistet William.» «Du trenger ikke finne alle svarene i dag.» Tobias nikket. Hun hadde rett. Likevel klarte han ikke å slippe tanken. Hvorfor hadde William gjemt dette? Han åpnet den siste sammenbrettede lappen som lå i mappen. Den var kort. Bare noen få linjer. Med den samme rolige håndskriften.

Hvis du sitter med dette, betyr det at jeg ikke rakk å fortelle deg alt. Ikke vær sint på meg. Jeg ville beskytte deg. Julian vet hvorfor.

Tobias lukket øynene. «Hva er det du har visst, William?» hvisket han. Williams far reiste seg. Han gikk bort til bokhyllen i stuen. Der sto et gammelt fotoalbum. «Vent litt.» sa han. «Jeg kom plutselig på noe.» Han bladde forsiktig gjennom albumet. Plutselig stoppet han. Han tok ut enda et fotografi. På bildet sto William og Julian. De var noen år eldre enn på det første bildet. Kanskje tolv eller tretten år gamle. Begge hadde fiskestenger i hendene. De sto på en brygge. Smilte mot kameraet. På baksiden sto datoen. 18. juli 2013. Og under datoen sto én setning. «Brødre er ikke alltid de som deler blod.» Tobias kjente en klump i halsen. «Brødre…?» Williams mor smilte gjennom tårene. «Det var det de kalte hverandre.» «Ikke fordi de var i familie.» «Men fordi de var så nære.» «Hva skjedde mellom dem?» spurte Tobias. Denne gangen svarte ingen. Williams foreldre så på hverandre. Så ristet faren langsomt på hodet. «Det…» sa han stille. «…er den delen av historien vi aldri fikk vite.» Tobias så ut av vinduet. Regnet hadde begynt å falle igjen. Han tenkte på William. På brevet. På bildet. På telefonnummeret som fortsatt lå lagret på mobilen. Han tok en rolig pust. Så så han på Williams foreldre. «Jeg tror ikke William ønsket at jeg skulle lete bakover.» sa han. «Jeg tror han ønsket at jeg skulle finne sannheten.» Han la fotografiet forsiktig tilbake i mappen. «Men ikke i dag.» Williams mor nikket. Et lite smil viste seg gjennom tårene. «Nei.» sa hun. «I dag skal vi bare savne ham.» De tre ble sittende sammen i stillhet. Midt i sorgen. Midt i minnene. Og med vissheten om at William hadde etterlatt dem mer enn et farvel. To dager senere sto Tobias utenfor huset til Williams foreldre. Våren hadde for alvor begynt å sette farge på

trærne. Likevel føltes verden grå. Han hadde bestemt seg for å dra hjem til sine egne foreldre noen dager. Ikke for å flykte. Men fordi han trengte et sted hvor han kunne få lov til å sørge. Williams mor ga ham en lang klem. Hun holdt ham tett inntil seg. «Du kommer alltid til å være sønnen vår.» sa hun lavt. Tobias klarte ikke å svare. Han nikket bare. Tårene gjorde ordene umulige. Williams far gikk bort til ham. Han la hånden på skulderen hans. «Ta den tiden du trenger.» «Ingen forventer at du skal være sterk nå.» Tobias så på dem begge. «Takk.» hvisket han. «For at dere alltid lot meg være en del av familien.» Williams far smilte trist. «Det kommer aldri til å forandre seg.» Bilen rullet rolig ut fra gårdsplassen. Tobias så i bakspeilet. Williams foreldre sto fortsatt utenfor huset og vinket. Han vinket tilbake. Helt til de forsvant bak en sving. Kjøreturen hjem var stille. Faren satt bak rattet. Moren satt ved siden av Tobias. Ingen skrudde på radioen. Ingen følte behov for å fylle stillheten. Etter nesten en time tok moren forsiktig hånden hans. «Du trenger ikke holde alt inni deg.» sa hun. Det var nok. Tobias begynte å gråte. Ikke stille denne gangen. Men slik mennesker gjør når hjertet ikke orker å bære sorgen alene lenger. Moren la armen rundt ham. Faren kjørte videre uten å si et ord. Han visste at noen tårer måtte få komme. Da de kom hjem, sto barndomshuset akkurat slik Tobias husket det. Den samme hvite postkassen. Den samme eika i hagen. Den samme lukten av nytraktet kaffe da døren åpnet seg. Han gikk inn. Så stoppet han. Alt føltes kjent. Og samtidig helt annerledes. For første gang kom han hjem uten William. Moren hadde gjort klar det gamle rommet hans. Hun hadde lagt rent sengetøy på sengen. På nattbordet sto et lite bilde av Tobias og William fra en sommer ved havet. Tobias tok opp rammen. Smilte gjennom tårene. «Takk.» sa han. Moren nikket. «Jeg tenkte du ville ha ham i nærheten.» Den kvelden satt de tre rundt kjøkkenbordet. Ingen hadde stor matlyst. Likevel ble de sittende lenge. De snakket om William. Om latteren hans. Om fisketurene. Om den altfor sterke kaffen Tobias alltid laget. For første gang klarte Tobias å le litt igjen. Latteren var blandet med tårer. Men den var ekte. Senere den kvelden gikk Tobias opp på rommet sitt. Han åpnet vinduet. Den kjølige kveldsluften fylte rommet. Han tok fram brevet og fotografiet av William og Julian. La dem forsiktig på skrivebordet. Så tok han opp mobilen. Telefonnummeret var fortsatt lagret. Han stirret lenge på skjermen. Denne gangen la han ikke bort telefonen. Han trykket på «Lagre kontakt». Navn: Julian. Han ringte ikke. Ikke ennå. Men han visste at den dagen kom. For William hadde bedt ham om å finne sannheten. Og Tobias hadde aldri brutt et løfte til mannen han elsket. Morgenen etter våknet Tobias tidligere enn vanlig. Regndråpene traff vindusruten. Han ble liggende og lytte. For første gang på lenge var det ingen maskiner. Ingen monitorer.

Ingen lyder fra et sykehus. Bare regnet. Likevel savnet han pipingen. Den betydde at William fortsatt var der. Han satte seg opp. På nattbordet lå brevet. Ved siden av lå fotografiet av William og Julian. Og mobiltelefonen. Med ett eneste navn lagret. Julian. Tobias stirret lenge på skjermen. Så tok han et dypt pust. Han trykket på ring. Én summetone. To. Tre. Han var i ferd med å legge på. Da svarte noen. «Hallo?» Stemmen var rolig. Mørkere enn Tobias hadde forestilt seg. Tobias ble helt stille. «Hallo?» sa stemmen igjen. «Hvem er dette?» Tobias svelget. «Du kjenner ikke meg.» sa han lavt. «Jeg heter Tobias.» Det ble stille i den andre enden. «Hvor fikk du dette nummeret?» spurte stemmen. Tobias så ned på fotografiet. «Fra William.» Stillheten som fulgte var lang. Så hørte Tobias et dypt sukk. «William…» sa stemmen nesten uhørlig. «Er han…» Han klarte ikke fullføre setningen. Tobias lukket øynene. «Han døde.» hvisket han. Ingen sa noe. Det eneste Tobias hørte, var pusten til mannen i den andre enden. Så kom en stille gråt. Ikke høylytt. Bare et menneske som nettopp hadde fått den beskjeden han hadde fryktet aller mest. Etter en lang stund klarte stemmen å si: «Jeg kom for sent.» Tobias rynket pannen. «Hva mener du?» Julian svarte ikke med én gang. «William prøvde å finne meg.» sa han stille. «For flere måneder siden.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Hvorfor?» Igjen ble det stille. «Fordi…» begynte Julian. «…det var på tide at sannheten kom frem.» Tobias satte seg opp. «Hvilken sannhet?» Julian trakk pusten dypt. «Det er ikke noe jeg kan fortelle over telefon.» sa han rolig. «Du fortjener å få høre hele historien.» «Ansikt til ansikt.» Tobias kjente at hendene skalv. «Hvor er du?» spurte han. Julian svarte etter en kort pause. «Jeg bor i Bergen.» Han fortsatte: «Hvis du fortsatt ønsker svar…» Regnet hadde gitt seg da Tobias la på telefonen. Han ble sittende lenge med mobilen i hånden. Blikket vandret mellom brevet og fotografiet av William. «Jeg vil vite sannheten,» hadde han sagt. Men idet ordene forlot leppene hans, forsto han at sannheten kunne koste mer enn han var forberedt på. Dagene etter begravelsen gikk han hver kveld ned til havet. Til den samme benken. Til det samme stedet der minnene om William føltes sterkest. «Jeg savner deg,» hvisket han ut mot bølgene. Ingen svarte. Bare vinden. Så kom Julian. Mannen William hadde skrevet om. Mannen som bar på en hemmelighet ingen, hadde våget å fortelle. Det første møtet ga ingen svar – bare flere spørsmål. En gammel konvolutt. Et falmet fotografi. Et løfte om at tiden ennå ikke var inne. Likevel visste Tobias at livet hans allerede hadde begynt å forandre seg. Noen dager senere møttes de igjen. Innerst ved en stille fjord åpnet Julian døren til fortiden. Gamle bilder. Et brev. En slitt perm merket «2007». Og et fotografi som fikk Tobias til å miste pusten. Tre mennesker. William. Julian. Og en ukjent mann med hendene på skuldrene deres. «Han

var grunnen til at alt gikk i stykker,» sa Julian. Mer ville han ikke si. Ikke ennå. For William hadde bedt ham vente. «Når du er klar,» hadde han sagt, «skal du få vite alt.» Tobias gikk ut til fjorden. Han holdt ankeret hardt i hånden. Denne gangen klarte han å smile. Et lite smil. Akkurat slik William hadde håpet. Men ute i horisonten ventet fortsatt sannheten. En sannhet som hadde ligget skjult i nesten tjue år. En sannhet som ville forandre alt Tobias trodde han visste. Den vanskeligste delen av historien hadde ennå ikke begynt.

Slutt på bok 2

KJÆRLIGHETENS SKYGGE

«Noen kjærlighetshistorier dør aldri. De lever videre – i kjærlighetens skygge.»

Fortsettelsen kommer i:

MØRKETS KJÆRLIGHET BOK 3

Der sannheten endelig skal avsløres.